Al patrulea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

PECETLUIREA SFINȚILOR

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Rayford Steele purta uniforma duşmanului sufletului său şi se ura pentru asta. Mergea prin nisipul Irakului cu paşi mari şi hotărâţi, îndreptându-se spre aeroportul din Bagdad, în uniforma de gala, şi era marcat de lipsa de sens a întregii afaceri.

De pe platoul ars de soare auzea ţipetele şi vaietele a sute de răniţi, pe care nu va fi capabil să înceapă să îi salveze. Şansele de a-şi găsi soţia în viaţă depindeau de cât de repede reuşea să ajungă la ea. Dar ce putea să fie repede aici? Doar nisip peste tot. Şi care ce se întâmplase cu Chloe şi Buck, în State? Şi cu Tsion?”

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supravieţuitorii,* care cuprinde unsprezece titluri. A scris peste o sută de cărţi dintre care zece au intrat în clasamentul de best-seller-uri al *New York Times.* Romanele sale apocaliptice se bucură de un mare succes, iar *Supravieţuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociaţia Publiciştilor Creştini Evanghelici în 1997, 1998 şi 1999.

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălţarea la Cer şi Apocalipsă. Este preot şi un recunoscut autor şi conferenţiar asupra profeţiilor biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary şi în literatură la Liberty University.

A scris peste patruzeci de cărţi, care au fost traduse în treizeci şi trei de limbi şi au fost tipărite în peste 22 de milioane de exemplare.

Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Pecetluirea sfinţilor

Se dedică celor mai noi dintre fraţii şi surorile noastre

Prolog
Din încheierea la Nicolae

Inima lui Buck fu copleşită de tristeţe atunci când văzu clopotniţa bisericii Bisericii New Hope Village care se afla la o distanţă de aproximativ şase sute de metri, însă pământul încă se mai mişca, iar clădirile se prăbuşeau peste tot în jur. Copaci uriaşi fuseseră doborâţi şi agăţaseră în cădere liniile de înaltă tensiune, doborându-le pe străzi. Lui Buck îi luă câteva minute să îşi facă loc printre ruine şi printre grămezile uriaşe de lemn, noroi şi ciment. Cu cât se apropia mai mult de biserică, cu atât inima i se strângea mai tare. Clopotniţa era unicul lucru care mai rămăsese în picioare. Poalele acesteia se odihneau pe pământ. Farurile Range Rover-ului luminară stranele, care încă mai rămăseseră în poziţiile iniţiale, iar unele dintre ele scăpaseră chiar neatinse. Restul sanctuarului, grinzile care se arcuiau la mare înălţime, vitraliile, toate fuseseră distruse. Clădirea administraţiei, sălile de clasă, birourile se făcuseră una cu pământul, formând acum un morman de cărămizi, sticla şi moloz.

În craterul care era acum pe locul parcării se putea vedea o singura maşină. Partea din spate a acesteia fusese turtită, cauciucurile – dezumflate, iar osiile – rupte. Două picioare dezgolite se puteau vedea ieşind de sub maşină. Buck opri Range Rover-ul la câţiva metri de dezastru. Opri motorul şi parcă. Portiera din dreptul său nu se deschidea. Buck îşi desfăcu centura de siguranţa şi ieşi pe portiera din dreptul pasagerului. Deodată, cutremurul se opri. Soarele reapăru. Era o dimineaţă luminoasa şi însorita în Mount Prospect, Illinois. Pe Buck îl durea fiecare oscior. Înainta clătinându-se pe pământul denivelat şi se îndrepta spre maşina turtită. Când ajunse suficient de aproape, el văzu ca persoanei strivite îi lipsea un pantof. Totuşi, cel care rămăsese îi confirma temerea. Loretta murise strivita de propria maşina.

Buck se împiedică şi căzu cu faţa în noroi, rănindu-se pe obraz. Nu dădu importanţa acestui lucru se târî spre maşina. Îşi făcu curaj şi împinse cu toată forţa de care dispunea, încercând să ridice vehiculul de pe cadavru. Maşina nu se mişcă. Nu voia cu niciun chip să o lase pe Loretta în locul în care se afla. Însă unde ar fi putut duce trupul în cazul în care l-ar fi recuperat? Suspinând, se târî printre dărâmături, căutând intrarea în adăpostul subteran. Recunoscu unele porţiuni din sala de întruniri care îl ajutară să se orienteze. Circuitele electrice care fuseseră montate pe turla cedaseră. Buck îşi făcu loc printre cărămizi şi bucăţi de lemn. În sfârşit, găsi gura de aerisire a adăpostului. Buck îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă deasupra acesteia:

— Tsion! Tsion! Eşti acolo?

Se întoarse şi puse urechea pe aerisire, simţind aerul rece care ieşea din adăpostul subteran.

— Sunt aici, Buck! Mă auzi?

— Te aud, Tsion! Ai păţit ceva?

— Sunt bine! Nu pot deschide uşa!

— Oricum, nu cred că ţi-ai dori să vezi ce e la suprafaţa, Tsion! îi strigă Buck, vocea lui devenind din ce în ce mai slaba.

— Ce s-a întâmplat cu Loretta?

— Nu mai e printre noi!

— A fost cutremurul acela puternic?

— Da!

— Poţi să ajungi la mine?

— Voi încerca din răsputeri, Tsion! Am nevoie de tine ca să mă ajuţi să o găsesc pe Chloe!

— Deocamdată mă simt bine, Buck! Te aştept!

Buck se întoarse şi căută cu privirea o casă care să fi rămas în picioare. Oameni în haine zdrenţuite mergeau împleticindu-se şi sângerând. Câţiva dintre ei căzură la pământ şi îşi dădură sfârşitul în faţa ochilor lui. Nu ştia cât timp avea să îi ia ca să ajungă la Chloe. Ştia cu certitudine că nu îşi dorea să vadă ce se întâmplase acolo, însă nu avea să se oprească până când nu ar fi făcut-o. Dacă ar fi avut o şansă într-un milion să ajungă la ea, să o salveze, Buck avea să o facă.

Soarele îşi făcu apariţia deasupra Noului Babilon. Rayford îl rugă pe McCullum să se îndrepte în continuare spre Bagdad. În

orice parte ar fi privit cei trei, nu vedeau decât ruine, cratere care fuseseră provocate de meteoriţi, focuri care ardeau, clădiri care se prăbuşiseră, şosele care nu mai existau.

Atunci când zări aeroportul din Bagdad, Rayford îşi lăsă capul în piept şi începu să plângă. Fuselajele avioanelor de pasageri erau contorsionate, iar unele dintre ele căzuseră în prăpăstiile căscate de cutremur. Terminalul nu mai era în picioare. Trupuri neînsufleţite se puteau vedea pretutindeni.

Rayford îi făcu semn lui Mac să aducă elicopterul la sol. În timp ce scruta împrejurimile, Rayford îşi dădu seama la ce ar fi trebuit să se aştepte. Singura sa rugăciune pentru Amanda sau pentru Hattie era ca avioanele lor să se fi aflat în aer în momentul catastrofei.

După ce rotoarele se opriră, Carpathia se întoarse către cei doi:

— Are cineva un telefon care funcţionează?

Rayford fu atât de dezgustat, încât trecu pe lângă Carpathia şi deschise uşa. El se strecură afară prin spatele scaunului lui Carpathia şi sări la sol, apoi se întinse şi îi desfăcu Potentatului centura de siguranţa, îl apucă de reverele hainei şi îl trase afară din elicopter. Antihristul ateriză cu scaun cu tot pe solul denivelat, sări repede în picioare, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare. Rayford îl lipi de fuselajul elicopterului.

— Comandate Steele, înţeleg că eşti supărat, dar…

— Nicolae, începu Rayford, rostind cuvintele cu dinţii încleştaţi, vei putea să explici toate acestea după cum vei găsi de cuviinţă, însă permite-mi să fiu primul care te anunţă că tocmai ai fost martorul mâniei Mielului!

Carpathia ridică din umeri. Rayford îl îmbrânci pentru ultima dată şi se îndepărtă, împleticindu-se. Se aşeză cu faţa spre terminalul aeroportului, care se afla la o distanţă de câteva sute de metri şi se rugă ca aceasta să fi fost ultima dată când era nevoit să caute trupul unei persoane iubite prin moloz.

„Şi când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.

Şi am văzut pe cei şapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu şi li s-a dat lor cele şapte trâmbiţe.

Şi a venit alt înger şi a stat la altar, având o cădelniţă de aur, şi i s-a dat lui tămâie multa ca s-o aducă împreună cu

rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur dinaintea tronului. Şi fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreuna cu rugăciunile sfinţilor.

Şi îngerul a dat cădelniţă şi a umplut-o din focul altarului şi a aruncat pe pământ; şi s-au pornit tunete şi glasuri, şi fulgere, şi cutremur.

Iar cei şapte îngeri, care aveau cele şapte trâmbiţe, s-au gătit ca să trâmbiţeze.” (*Apocalipsa* Sfântului Ioan Teologul, VIII, 1–6.).

1

Rayford Steele purta uniforma duşmanului sufletului sau şi se ura pentru asta. Mergea prin nisipul Irakului cu paşi mari şi hotărâţi, îndreptându-se spre aeroportul din Bagdad, în uniforma de gala, şi era marcat de lipsa de sens a întregii afaceri.

De pe platoul ars de soare auzea ţipetele şi vaietele a sute de răniţi, pe care nu va fi capabil să înceapă să îi salveze. Şansele de a-şi găsi soţia în viaţă depindeau de cât de repede reuşea să ajungă la ea. Dar ce putea să fie repede aici? Doar nisip peste tot. Şi care ce se întâmplase cu Chloe şi Buck, în State? Şi cu Tsion?

Disperat, aproape delirând, înnebunit de frustrare, îşi smulse de pe el haina regulamentară, cu epoleţi galbeni şi grei şi cu însemnele care îl identificau drept ofiţer superior al Comunităţii Globale. Rayford nu se mai strădui să desprindă nasturii din aur masiv, ci îi făcu şi pe ei să se rostogolească pe suprafaţa nisipoasă. Îşi lăsă haina să-i alunece de pe umeri şi apucă gulerul în pumni. De trei, de patru, de cinci ori ridică haina deasupra capului, trântind-o apoi de pământ. Praf şi nisip se aşternură pe pantofii lui din piele făcuţi la comandă.

Rayford avea de gând să renunţe la orice reminiscenţă a legăturii sale cu regimul lui Nicolae Carpathia, dar atenţia i se concentra din nou asupra luxoaselor însemne oficiale. Trase cu putere de ele, vrând să le rupă cu totul, ca şi cum s-ar fi coborât singur în grad, în armata Antihristului. Însă cusătura nu lăsa loc nici măcar pentru o unghie, aşa că Rayford mai dădu odată cu haina de pământ. În plus, se apucă să o calce în picioare, dându-şi în sfârşit seama de ce era atât de grea. Telefonul sau

se afla într-unul dintre buzunare.

În timp ce îngenunchea pentru a-şi recupera haina, Rayford reveni la logica sa înnebunitoare, la pragmatismul care îl făcea să fie cine era. Neavând nicio idee despre ceea ce ar fi putut găsi printre ruinele apartamentului sau, nu-şi putea permite să se dispenseze de ceea ce ar fi putut fi singurul rând de haine care-i mai rămăsese.

Rayford îşi îmbrăcă jacheta, ca un puşti obligat să poarte o haină într-o zi călduroasa. Nu se mai obosise să îndepărteze pietrişul de pe ea, aşa că, îndreptându-se în viteza către rămăşiţele aeroportului, silueta lui deşirată era mai puţin impresionanta decât de obicei. Ar fi putut trece drept supravieţuitor al unui accident aviatic, un pilot care-şi pierduse cascheta şi căruia i se rupseseră nasturii de la uniformă.

De atâtea luni de când trăia în Irak, Rayford nu-şi putea aminti să fi prins vreun moment de răcoare înainte de asfinţitul soarelui. Totuşi, cutremurul părea să fi modificat nu doar topografia locului, ci şi temperatura. Rayford fusese obişnuit cu tricouri ude de transpiraţie şi cu pielea udă de sudoare. Însă acum vântul, acel curent rar şi misterios, îl răcorea, în timp ce ducea telefonul la ureche, după ce formase numărul lui Mac McCullum prin apelare rapida.

În acel moment auzi bâzâitul şi pârâiturile elicopterului lui Mac în spatele său. Se întrebă încotro se îndreptau.

— Aici Mac, se auzi vocea gravă a lui McCullum.

Rayford se răsuci şi văzu elicopterul, care acoperea soarele ce cobora spre asfinţit.

— Nu pot să cred, chestia asta chiar funcţionează, spuse Rayford.

Îl trântise de pământ, îl lovise cu piciorul şi, pe lângă asta, se gândise că turnurile GSM din apropiere ar fi trebuit să fi fost scoase din funcţiune în urma cutremurului.

— De îndată ce voi părăsi sectorul, va înceta să mai funcţioneze, Ray, spuse Mac. Din câte văd, totul e la pământ. Aparatele astea funcţionează ca nişte staţii de emisie-recepţie, doar la mica distanţă. Nu e nicio şansă să găseşti un amplificator celular.

— Aşadar, orice posibilitate de a suna în State…

— Iese din discuţie, spuse Mac. Ray, Potentatul Carpathia vrea să-ţi vorbească, dar mai întâi…

— Nu vreau să stau de vorba cu el, poţi să-i spui asta.
— Dar înainte de a ţi-l da la telefon, continuă Mac, ţin să-ţi reamintesc că întâlnirea noastră e în continuare valabilă pentru diseară. Corect?
Rayford încetini pasul şi privi în pământ, trecându-şi o mână prin păr.
— Ce? Despre ce vorbeşti?
— În regula, atunci, foarte bine, spuse Mac. Rămâne stabilit că ne vom întâlni diseară. Acum Potentatul…
— Înţeleg că vrei să stăm de vorbă mai târziu, Mac, dar nu mi-l da la telefon pe Carpathia, pentru că îţi jur…
— Rămâi pe fir să vorbeşti cu Potentatul.
Ray îşi mută telefonul în mâna dreapta, gata să-l zdrobească de pământ, dar se abţinu. Voia să afle veşti despre cei dragi, atunci când căile de comunicare se vor redeschide.
— Căpitane Steele, se auzi vocea lipsita de emoţie a lui Nicolae Carpathia.
— La telefon, spuse Rayford, trecând peste dezgustul pe care-l resimţea.
Se gândi că Dumnezeu va ierta tot ce îi va spune Antihristului, dar îşi înghiţi acele cuvinte pe care ar fi vrut cu adevărat să i le spună.
— Deşi ştim amândoi în ce fel aş putea să răspund flagrantei tale insubordonări şi lipsei de respect cu care m-ai tratat, spuse Carpathia, aleg să te iert.
Rayford continua să meargă, strângând şi scrâşnind din dinţi pentru a se abţine să urle la celălalt.
— S-ar părea că nu-ţi găseşti cuvintele pentru a-ţi exprima recunoştinţa, continuă Carpathia. Şi acum, ascultă-mă cu atenţie. Am la dispoziţie un loc sigur, dotat şi cu provizii, unde ambasadorii mei internaţionali şi personalul meu mi se vor alătura. Amândoi ştim că avem nevoie unul de celălalt, aşa că îţi sugerez…
— N-ai nevoie de mine, spuse Rayford. Iar eu n-am nevoie de iertarea ta. Ai lângă tine un pilot de maximă competenţă, aşa că permite-mi, la rândul meu, să-ţi sugerez să uiţi de mine.
— Să fii pregătit pentru momentul în care va ateriza, spuse Carpathia, cu o primă nuanţă de iritare în glas.
— Singura destinaţie pentru care aş accepta să mă sui în elicopter este aeroportul, spuse Rayford. Şi aproape că am ajuns

acolo. Aşa că spune-i lui Mac să nu mai coboare în haosul de aici.

— Căpitane Steele, începu din nou Carpathia, cu condescendenţă, îţi admir credinţa iraţională că îţi vei putea, într-un fel sau altul, găsi soţia, dar ştim amândoi că asta nu se va întâmpla.

Rayford nu spuse nimic. Se temea că, într-adevăr, Carpathia are dreptate, dar nu i-ar fi oferit niciodată satisfacţia de a o recunoaşte. Şi cu siguranţă că n-ar fi renunţat niciodată la căutare, atâta vreme cât nu şi-ar fi dovedit sieşi că Amanda nu supravieţuise.

— Vino cu noi, căpitane Steele. Reîntoarce-te la bord şi voi considera că izbucnirea ta nu a avut niciodată…

— Nu merg nicăieri până nu-mi găsesc soţia! Dă-mi-l pe Mac la telefon.

— Ofiţerul McCullum e ocupat în momentul ăsta. Îi voi transmite un mesaj.

— Mac ar putea să piloteze drăcia aia şi fără mâini. Lasă-mă să vorbesc cu el!

— Atâta vreme cât n-ai niciun mesaj de transmis, căpitane Steele…

— Bine, ai câştigat. Spune-i lui Mac…

— Iată un moment în care n-ar fi cazul să neglijăm eticheta, căpitane Steele. Un subordonat care tocmai a fost iertat are datoria de a se adresa superiorului său…

— Bine, *Potentat* Carpathia, spune-i lui Mac să vină după mine dacă nu reuşesc să mă întorc până la ora 22.00.

— Şi ar trebui să fii în stare să te întorci, adăpostul se află la trei clicuri şi jumătate nord-est de cartierul general iniţial. Vei avea nevoie de următoarea parolă: „Operaţiunea Furia”.

— Ce? „Cum de Carpathia ştia despre asta?”

— Ai auzit ce-am spus, căpitane Steele.

Cameron „Buck“ Williams păşea cu luare-aminte prin molozul de lângă gura de aerisire, acolo unde auzise vocea limpede, sănătoasă, a rabinului Tsion Ben-Judah, blocat în adăpostul subteran. Tsion îl asigură că nu era rănit, ci doar speriat şi claustrofob. Locul era suficient de strâmt chiar şi fără biserica ce se prăbuşise deasupra lui. Neavând nicio cale de ieşire, doar dacă cineva ar fi săpat un tunel până la el, rabinul urma cât de

curând să înceapă să se simtă ca un animal în cuşcă, iar Buck ştia asta.

Dacă Tsion s-ar fi aflat într-un pericol iminent, Buck ar fi săpat şi cu mâinile goale pentru a-l elibera. Însă Buck se simţea ca un medic responsabil cu trierea urgenţelor, care trebuie să decidă care dintre cazuri necesită o îngrijire mai rapidă. Dându-i asigurări lui Tsion că se va întoarce, o porni spre casa conspirativă, pentru a-şi găsi soţia.

Pentru a trece de dărâmăturile care reprezentaseră singura biserică şi totodată cămin pe care o cunoscuse vreodată, Buck fu din nou nevoit să se târască pe lângă rămăşiţele pământeşti ale dragei Loretta. Ea, care fusese un prieten atât de bun, mai întâi pentru răposatul Bruce Barnes, iar mai apoi pentru restul membrilor Armatei Pătimirilor. Armata numărase la început patru combatanţi: Rayford, Chloe, Bruce şi Buck. Amanda li se alăturase. Pe Bruce îl pierduseră. Tsion li se alăturase.

Era oare posibil ca Armata Pătimirilor să se fi redus acum la Buck şi Tsion? Buck refuza să accepte acest gând. Îşi găsi ceasul îmbibat de noroi, asfalt şi cu un mic ciob dintr-un parbriz. Frecă cristalul de cracul pantalonului şi simţi cum amestecul grunjos taie materialul, înfigându-i-se în genunchi. Era ora nouă dimineaţa în Mt. Prospect, iar Buck auzi o alarma aeriana, o alerta de tornada, sirenele unor maşini de salvare, una aproape şi doua mai îndepărtate. Focuri de armă. Ţipete. Plânsete. Motoare.

Ar fi putut oare să trăiască fără Chloe? Lui Buck i se dăduse o a doua şansă; se afla acolo cu un scop. Voia ca iubirea vieţii lui să fie lângă el şi se ruga – în mod egoist, îşi dădu el seama – ca ea să nu fi ajuns deja în cer, înaintea lui.

Privirea periferică a lui Buck înregistră umflătura de pe propriul obraz stâng. Nu simţise nici durere şi nici sânge şi trăsese concluzia ca rana era superficială. Acum, nu mai era la fel de sigur. Căută în buzunarul de la piept ochelarii de soare. Una din lentile era spartă. În cealaltă, văzu reflectata o sperietoare de ciori, cu părul vâlvoi, cu ochii albiţi de spaimă şi cu gura larg deschisă, înghiţind aerul. Deşi rana nu îi sângera, părea totuşi a fi destul de adâncă. Nu era însă timp pentru tratamente.

Buck îşi goli buzunarul de la cămaşă, dar păstra ramele ochelarilor, care erau un cadou de la Chloe. În timp ce se

întorcea la Range Rover, studie terenul, dibuind drumul prin sticlă, cuie şi cărămizi precum un bătrân, asigurându-se tot timpul că merge pe pământ solid.

Buck trecu de maşina Lorettei şi de ceea ce mai rămăsese din ea, hotărât să nu se uite într-acolo. Deodată, pământul se mişca, iar el se clătină. Maşina Lorettei, pe care fusese incapabil să o urnească din loc cu câteva momente în urmă, se zgudui şi apoi dispăru. Sub spaţiul de parcare, pământul se prăbuşise. Buck se întinse pe burtă cât era de lung şi aruncă o privire peste marginea noii crăpaturi. Maşina, ajunsă de nerecunoscut, se opri deasupra unei ţevi principale de canalizare, la şase metri sub pământ. Cauciucurile explodate, încremenite în poziţie verticală, semănau cu picioarele unui animal ucis pe şosea. Deasupra rămăşiţelor dezastrului, contorsionat şi fragil, se afla cadavrul desfigurat al Lorettei, o sfântă a Pătimirilor. Nu încăpea îndoială că pământul urma să continue să se prăbuşească. Era imposibil de ajuns la trupul Lorettei. Buck se gândi că dacă va fi să o găsească moartă şi pe Chloe, şi dori ca Dumnezeu să-l îngroape sub pământ, odată cu maşina Lorettei.

Buck se ridică încet, dintr-odată conştient de efectele pe care drumul făcut în timpul cutremurului le produsese asupra muşchilor şi încheieturilor sale. Studie pagubele suferite de vehiculul său. Deşi se rostogolise şi fusese lovit din toate părţile, părea a fi încă surprinzător de funcţional. Portiera din dreptul locului şoferului era strâmbată, parbrizul se făcuse bucăţi în interiorul maşinii, iar bancheta din spate se desprinsese din podea pe una din laturi. Unul dintre cauciucuri plesnise şi se vedea armătura, dar părea solid şi continua să reţină aerul.

Unde se aflau telefonul şi laptopul lui Buck? Le lăsase pe bancheta din faţă. Continua să spere, în pofida oricărui argument raţional, că amândouă scăpaseră întregi în urma dezastrului. Buck deschise portiera din dreptul locului pasagerului şi cerceta cu atenţie podeaua de sub bancheta din faţă. Se uită sub scaunele din spate. Într-un colţ, deschis şi cu unul dintre arcurile monitorului rupt, se afla laptopul său.

Buck îşi găsi telefonul în buzunarul lateral al uşii. Nu se aştepta să poată contacta pe cineva, cu toate pagubele produse turnurilor GSM şi, în general, cu toate construcţiile prăbuşite la pământ. Îl deschise, iar autotestul telefonului îi arătă că acesta avea semnal zero. Totuşi, trebuia să încerce. Sună la Loretta

acasă. Nu primi nici măcar un mesaj de avarie de la compania de telefoane. Acelaşi lucru se întâmplă când sună la biserica, apoi la adăpostul lui Tsion. Ca şi cum i-ar fi jucat o farsă sadica, telefonul scotea sunete de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să prindă legătura. Apoi, nimic.

Buck îşi pierduse toate reperele. Era fericit totuşi că Range Rover-ul poseda o busolă încorporată. Până şi biserica părea smulsa din amplasamentul ei obişnuit, pe colţ. Stâlpii, liniile de înaltă tensiune şi semafoarele erau la pământ, clădirile dărâmate, copacii smulşi din rădăcină, garduri azvârlite peste tot.

Buck se asigură că Range Rover-ul putea funcţiona la tracţiune integrală. De-abia putea parcurge şase metri şi era nevoit să împingă maşina peste o pantă mai dificilă. Stătea cu ochii în patru pentru a evita orice obiect care ar fi putut produce pagube suplimentare Range Rover-ului, care era foarte posibil să fie nevoit să-l menţină pe acesta în funcţiune până la sfârşitul Pătimirilor. Ceea ce, în cel mai bun caz, tot însemna mai mult de cinci ani din acel moment.

Rulând peste bucăţi de asfalt şi beton care altădată alcătuiau o strada, trecu din nou pe lângă ruinele Bisericii New Hope Village. Jumătate din clădire era îngropata în pământ. Insa acea parte în care se aflau strane şi care, pe vremuri, era îndreptată spre vest, se afla acum pe direcţia nord şi strălucea în soare. Podeaua altarului părea să se fi răsucit cu nouăzeci de grade.

După ce depăşi biserica, opri şi privi într-acolo. Câte o fanta de lumină se ivea între perechile de strane, în secţiunea de zece strane, cu excepţia unui singur loc. Acolo, ceva bloca privirea lui Buck. Băgă Rover-ul în marşarier şi dădu cu grijă cu spatele. Pe podea, în faţa uneia dintre acele strane, se aflau tălpile unei perechi de tenişi, cu vârfurile îndreptate în sus. Buck voia, înainte de toate, să ajungă acasă la Loretta şi s-o caute pe Chloe, dar nu putea să lase pe cineva zăcând sub dărâmături. Era oare posibil ca cineva să fi supravieţuit?

Trase frâna de mână şi trecu peste locul pasagerului, ieşind apoi afară, călcând neglijent peste o mulţime de lucruri care ar fi putut să îi perforeze pantofii. Ar fi vrut să fie atent şi pragmatic, însă nu era timp pentru asta. Buck îşi pierdu echilibrul la o distanţă de şase metri de acea pereche de tenişi şi căzu cu faţa înainte. Resimţi şocul căderii în palme şi în piept.

Se ridică şi îngenunche lângă tenişi, care aparţineau unui trup. Nişte picioare zvelte, îmbrăcate în blugi negri, duceau la nişte şolduri înguste. De la mijloc în sus, micul trup era ascuns de strana. Mâna dreapta era răsucită dedesubt, cea stângă zăcea deschisă şi moale. Buck constata că nu avea puls, dar observa că mâna era mare şi osoasă, iar pe degetul din mijloc descoperi o verighetă bărbătească. Buck o desprinse de pe deget, gândindu-se ca ar fi putut exista o soţie supravieţuitoare care să o dorească.

Buck apuca de catarama curelei şi scoase cadavrul de sub bancă. În momentul când capul intră în raza privirii sale, Buck îşi feri privirea. Recunoscuse sprâncenele blonde ale lui Donny Moore. Restul parului său, până şi perciunii, era năclăit de sânge.

Buck nu ştia ce să facă în faţa celor morţi sau muribunzi în vremuri ca acestea. Unde ar putea fi depuse milioanele de cadavre de pe întreg Pământul? Buck împinse uşor cadavrul înapoi sub strană, însă ceva îl împiedică să îşi ducă acţiunea până la capăt. Căuta dedesubt şi găsi servieta lui Donny. Buck încerca încuietorile, dar cifrul fusese pus. Cără servieta la Range Rover şi încercă din nou să se orienteze. Se afla la doar patru străzi de casa Lorettei, dar va găsi oare măcar strada?

Rayford prinse curaj observând mişcare în direcţia aeroportului din Bagdad. Văzu la sol mai mult distrugere şi masacru decât oameni alergând grăbiţi într-o parte şi-n alta, dar, cel puţin, nu totul fusese pierdut.

O silueta mică şi întunecata, cu un mers ciudat, apăru la orizont. Rayford privi, fascinat, cum imaginea se materializează, dezvăluind un asiatic mic şi îndesat, îmbrăcat în costum. Bărbatul se îndrepta direct spre Rayford, care rămase în expectativa, întrebându-se dacă acesta i-ar putea fi de vreun ajutor. Însă pe măsură ce bărbatul se apropia, Rayford îşi dădu seama că acesta nu cunoaşte locurile. Avea un pantof cu catarame într-unul din picioare şi doar o şosetă căzută pe glezna în celălalt. Sacoul pe care-l purta era închis la nasturi, dar cravata atârna în afara acestuia. Mâna stângă îi sângera. Părul îi era în dezordine, totuşi, ochelarii păreau a fi scăpat neatinşi din încercările prin care trecuse.

— Totul e în regula? îl întrebă Rayford. Bărbatul nu-l baga în

seamă. Ai nevoie de vreun ajutor?

Bărbatul şchiopătă mai departe, bombănind ceva în limba lui. Rayford se întoarse pentru a-l mai striga o dată, iar bărbatul rămase doar o silueta sub soarele portocaliu. Nu era nimic în direcţia aceea în afară de râul Tigru.

— Aşteaptă! striga Rayford după el. Întoarce-te! Lasă-mă să te ajut!

Bărbatul continuă să-l ignore, iar Rayford îl sună încă o dată pe Mac.

— Dă-mi-l pe Carpathia la telefon, spuse el.

— Bineînţeles, spuse Mac. Rămâne valabil ce-am vorbit în legătură cu întâlnirea din seara asta, da?

— Da, acum dă-mi-l la telefon.

— Mă refer la întâlnirea noastră privată, da?

— Da! Nu ştiu ce vrei, dar da, înţeleg. Acum trebuie să vorbesc cu Carpathia.

— Bine, scuze. Poftim.

— Te-ai răzgândit, căpitane Steele? întrebă Carpathia.

— Nu prea. Ascultă, cunoşti vreo limbă asiatică?

— Câteva dintre ele. De ce?

— Ce înseamnă asta? întrebă el, repetând ceea ce spusese bărbatul.

— E uşor, spuse Carpathia. Înseamnă: „N-ai cum să mă ajuţi. Lasă-mă-n pace”.

— Spune-i lui Mac să se întoarcă în zonă. Acest om va muri din cauza expunerii îndelungate la soare.

— Credeam că o cauţi pe soţia ta.

— Nu pot lăsa să moară un om.

— Milioane de oameni au murit şi vor muri. Nu-i poţi salva pe toţi.

— Deci ai de gând să-l laşi pe acest om să moară?

— Nu-l văd, căpitane Steele. Dacă tu crezi că îl poţi salva, n-ai decât. Nu vreau să par cinic, dar pe mine acum mă preocupă întreaga omenire.

Rayford închise telefonul cu violenţă şi se grăbi să-l ajungă din urma pe acel bărbat care se clătina şi bombănea. Apropiindu-se de el, Rayford fu îngrozit să realizeze de ce mersul îi era atât de ciudat şi de ce sângera atât de mult. Fusese străpuns de o bucată lucioasă de metal care părea să fie o piesă dintr-un fuzelaj. Cum de era încă în viaţă, cum de

supravieţuise sau cum reuşise să se strecoare afară, Rayford nu-şi putea imagina. Bucata de metal intra prin şold şi ieşea prin ceafă. Probabil că organele vitale fuseseră evitate ca prin minune, cu câţiva centimetri.

Rayford puse mâna pe umărul bărbatului, provocându-i o tresărire violentă. Se aşeză apoi cu greutate, răsuflând din greu şi îşi dădu duhul. Rayford îi caută pulsul şi nu fu surprins să constate că acesta nu mai bătea. Copleşit, se întoarse cu spatele şi căzu în genunchi, în ţărână. Suspinele îi chinuiau trupul.

Rayford ridică mâinile spre cer.

— De ce, Doamne? De ce trebuie ca eu să văd toate acestea? De ce trimiţi la mine pe cineva pe care nici măcar nu pot să-l ajut? Cruţă-i pe Chloe şi pe Buck! Te implor, ţine-o pe Amanda în viaţă, pentru mine! Ştiu că sunt nevrednic, dar nu pot trăi fără ea!

De obicei, Buck trebuia să conducă pe lângă două străzi spre sud şi două spre est, dinspre biserica, pentru a ajunge la Loretta. Însă acum nu mai existau clădiri. Nici trotuare, nici străzi, nici intersecţii. Cât vedea cu ochii, toate casele din toate cartierele fuseseră culcate la pământ. Oare era la fel de rău în toată lumea? Tsion spunea că un sfert din populaţia lumii va cădea victima furiei Mielului. Însă Buck ar fi fost foarte surprins dacă măcar un sfert din populaţia din Mt. Prospect ar fi fost încă în viaţă.

Îşi îndreptă Range Rover-ul pe direcţia sud-est. La câteva grade deasupra orizontului, ziua era la fel de frumoasă ca toate pe care şi le amintea Buck.

Cerul, acolo unde nu era brăzdat de fum şi praf, era de un albastru perfect limpede. Nu se zărea niciun nor. Soarele strălucea acolo unde hidrantele se spărseseră, gheizere se înălţau spre cer. O femeie se târa afară din mormanul de dărâmături în care se transformase casa ei, cu un ciot însângerat care îi atârna din umărul unde fusese braţul.

— Ucide-mă! Ucide-mă! urlă către Buck.

— Nu! îl strigă el.

Sări afara din Rover, în timp ce ea se aplecă şi apucă o bucată de sticlă dintr-un geam spart, lipindu-şi-l de beregată. Buck continuă să ţipe alergând spre ea. Singura lui speranţă era ca femeia să fie prea slăbită pentru a-şi produce altceva decât o

rană superficiala la gât şi se rugă ca ea să nu nimerească artera carotidă.

Buck se afla la doar câţiva paşi de ea, când ea se întoarse şi se holbă la el, descumpănită. Sticla se sparse cu zgomot de pământ. Femeia se dădu înapoi şi se împiedică, lovindu-se tare cu capul de o bucată de beton. Imediat, sângele încetă să curgă din venele ei deschise. Ochii îi erau lipsiţi de viaţă, iar în timpul ăsta Buck se chinuia să-i deschidă maxilarul şi îi acoperea gura cu a sa. Buck îi suflă aer în gâtlej, făcând ca pieptul să i se ridice şi sângele să îi curgă, dar era prea târziu.

Buck privi în jur, întrebându-se dacă să încerce s-o acopere sau nu. Pe partea cealaltă a drumului, un om mai în vârstă stătea pe marginea unui crater şi părea să aibă de gând să se arunce în el. Buck nu mai putu suporta. Oare Dumnezeu îl pregătea pentru eventualitatea în care Chloe nu supravieţuise?

Se întoarse epuizat la Range Rover, hotărât să nu mai oprească maşina şi să nu mai încerce să-i ajute decât pe cei care păreau într-adevăr să-şi dorească asta. Peste tot pe unde se uita, vedea distrugere, foc, apă şi sânge.

Împotriva voinţei sale, Rayford abandonă cadavrul bărbatului în nisipul deşertului. Ce va face când îi va vedea şi pe alţii în diferite stadii de agonie? Cum putea Carpathia să fie insensibil la asta? Era lipsit chiar de orice urmă de umanitate? Mac ar fi rămas şi ar fi dat o mână de ajutor.

Rayford nu mai spera să o mai vadă pe Amanda în viaţă şi, deşi ar fi căutat în continuare, cu toată puterea fiinţei sale, şi-ar fi dorit să fi programat întâlnirea cu Mac ceva mai devreme. Văzuse lucruri îngrozitoare la viaţa lui, dar carnagiul de la aeroport le întrecea de departe pe toate. Un adăpost, chiar şi cel al Antihristului, părea mai dezirabil.

2

Buck transmisese reportaje despre dezastre, dar ca ziarist nu se simţise niciodată vinovat că nu îi pasase de victime. În mod normal, în momentul în care ajungea la faţa locului, personalul medical era de obicei acolo. Nu putea face nimic, decât să încerce să nu le stea în drum celor care puteau să ajute. Îşi făcuse un titlu de glorie din faptul că îşi impusese regula de a nu

produce, prin insistenţa sa jurnalistica, situaţii care ar fi făcut lucrurile încă şi mai dificile pentru oamenii de la Urgenţe.

Dar acum, era doar el, singur. Sunete de sirenă îl anunţau că alţi oameni acţionau undeva, dar în mod sigur erau mult prea puţini salvatori faţa de necesităţile situaţiei. Ar fi putut să muncească douăzeci şi patru de ore încontinuu pentru a mai găsi supravieţuitori muribunzi şi totuşi n-ar fi reuşit să reducă cu nimic amploarea dezastrului. Altcineva ar fi putut să treacă impasibil pe lângă Chloe, pentru a ajunge la persoana *sa* iubita. Cei care scăpaseră într-un fel sau altul cu viaţă nu puteau face altceva decât să spere ca Dumnezeu le va trimite un erou doar al lor, care să se lupte cu soarta potrivnică pentru a ajunge la ei.

Buck nu crezuse niciodată în percepţia extrasenzorială sau în telepatie, nici chiar înainte de a începe să creadă în Hristos. Şi totuşi, în acest moment, simţea un dor atât de puternic de Chloe, o durere atât de disperată până şi la gândul de a o pierde, încât era ca şi cum iubirea i s-ar fi scurs prin toţi porii. Cum ar fi putut Chloe să nu ştie că el se gândea la ea, se ruga pentru ea, încercând să ajungă la ea cu orice preţ?

Fără să privească nici în dreapta, nici în stânga, hotărât să rămână insensibil la ţipetele şi fluturările de mâini ale oamenilor disperaţi şi răniţi din jur, Buck se izbi de un semn de circulaţie plin de praf. La două străzi spre est de artera principală topografia părea să fie oarecum recognoscibilă. Nimic nu arăta ca înainte, dar fâşii de şosea, ridicate de pământul ieşit din matcă, zăceau de o parte şi de alta, având aproximativ aceeaşi configuraţie ca înainte. Pavajul de pe strada Lorettei stătea acum în poziţie verticală, împiedicând vederea către ceea ce mai rămăsese din case. Buck se strecură afara din maşină şi se căţără pe zidul de asfalt. Găsi răsturnată strada de aproape un metru grosime, având un strat de pietriş şi nisip pe deasupra. Ajunse în vârf, trecu pe partea cealaltă şi îşi băga degetele în porţiunea moale, atârnând acolo şi uitându-se la strada Lorettei.

Patru case impunătoare existaseră în acel loc, cea a Lorettei fiind a doua din dreapta. Întregul cvartal arata precum cutia de jucării a unui copil care fusese scuturata şi răsturnată în pământ. Casa care se afla exact în faţa lui Buck, mai mare chiar decât cea a Lorettei, fusese smulsă din fundaţie, răsturnată pe partea din faţă şi distrusă. Acoperişul se răsturnase cu totul, rămânând întreg, probabil în momentul în care casa luase

contact cu pământul. Buck putea vedea ţiglele, ca şi cum s-ar fi aflat în mansarda casei. Toţi cei patru pereţi ai casei zăceau la pământ, iar podeaua era împrăştiată. În două locuri, Buck zări mâini lipsite de viaţă, la capătul unor braţe înţepenite, care zăceau printre dărâmături.

Un copac semeţ, având un diametru mai mare de un metru, fusese smuls din rădăcini şi se prăbuşise în pivniţă. Pe pardoseala de ciment, apa era de peste o jumătate de metru înălţime, iar nivelul ei creştea încet, dar sigur. În mod ciudat, ceea ce părea a fi o cameră de oaspeţi în partea de nord a beciului urâta a fi neatinsa, curata şi în buna stare. Curând, urma să ajungă sub apa.

Buck făcu eforturi pentru a privi spre următoarea casă, cea a Lorettei. El şi Chloe nu locuiseră mult timp acolo, dar o cunoştea bine. Casa, acum aproape de nerecunoscut, părea să fi fost ridicată de la pământ şi trântită la loc, ceea ce făcuse ca acoperişul să se rupă în două şi să rămână deasupra maldărului de scânduri care era casa. De jur-împrejur, ceea ce rămăsese din acoperiş nu se afla la mai mult de 1,2 metri de sol. Trei copaci masivi din grădina din faţă se prăbuşiseră de-a curmezişul străzii, unul peste celălalt, cu crengile împletite, ca şi cum trei spadasini şi-ar fi încrucişat armele.

Între cele două case distruse se afla un mic şopron de metal care, deşi înclinat, scăpase în mod paradoxal de distrugere. Cum e posibil ca un cutremur să zgâlţâie, să zdruncine şi să răstoarne două case cu câte cinci dormitoare şi două etaje şi să lase neatins un mic şopron? Buck nu putea decât să presupună că structura acestuia era atât de flexibilă încât nu se prăbuşise în momentul în care pământul se zguduia sub el.

Casa Lorettei se prăbuşise cu totul la pământ, acolo unde se afla, lăsând gradina din spate goala şi pustie. Buck îşi dădu seama că toate astea se petrecuseră în câteva secunde.

O maşină de pompieri cu o portavoce improvizată în spate se apropia încet în spatele lui Buck. În timp ce continua să stea atârnat pe acel fragment vertical de pavaj, auzi:

— Rămâneţi afară din case! Nu vă întoarceţi la casele voastre! Dacă aveţi nevoie de ajutor, încercaţi să ajungeţi în câmp deschis, unde să putem să vă găsim!

O jumătate de duzină de poliţişti şi pompieri se afla în imensul camion. Un poliţist în uniforma scoase capul pe geam.

— Eşti în regulă, amice?
— Sunt bine! exclamă Buck.
— Aia e maşina ta?
— Da!
— Am putea să o folosim la salvare!
— Încerc să salvez nişte oameni prinşi sub dărâmături, spuse Buck.
Poliţistul încuviinţă din cap.
— Nu încerca să intri în niciuna dintre casele astea!
Buck îşi dădu drumul şi alunecă la sol. Se îndreptă spre maşina de pompieri, în timp ce aceasta se opri.
— Am auzit anunţul, dar despre ce este vorba, de fapt?
— Suntem îngrijoraţi din cauza jefuitorilor. Dar şi din cauza pericolului. Locurile astea de-abia dacă mai stau în picioare.
— Fără îndoiala, spuse Buck. Dar care jefuitori? Voi sunteţi singurii oameni întregi pe care i-am văzut. N-a mai rămas nimic de valoare pe aici şi chiar dacă cineva ar găsi ceva obiecte preţioase, unde ar putea să le ducă?
— Nu facem decât să ne supunem ordinelor, domnule. Nu încercaţi să intraţi în casele astea, da?
— Bineînţeles că o să încerc să intru, spuse Buck. Voi merge să sap prin dărâmăturile acelei case ca să văd dacă o persoană pe care o cunosc şi o iubesc este încă în viaţa.
— Crede-mă, amice, nu vei găsi niciun supravieţuitor pe strada asta. Rămâi afară.
— Şi ce o să-mi faceţi, o să mă arestaţi? Mai e vreo închisoare care să stea în picioare?
Poliţistul se întoarse către pompierul care conducea camionul. Buck aştepta un răspuns. Aparent, poliţistul părea mai cu capul pe umeri decât el, pentru că maşina de pompieri se îndepărtă încet. Buck se caţără pe zidul de pavaj şi îşi dădu drumul pe partea cealaltă, mânjindu-se tot de noroi. Încercă să se cureţe, dar noroiul îi rămânea între degete. Îşi şterse mâinile de pantaloni, apoi se îndrepta în graba, printre copacii prăbuşiţi, către faţada casei dezmembrate.

Lui Rayford i se părea că, cu cât se apropia mai mult de aeroportul din Bagdad, cu atât vedea mai puţine lucruri. Crăpături imense înghiţiseră fiecare centimetru de pistă în toate direcţiile, ridicând bancuri întregi de praf şi nisip în aer şi

obturând astfel perspectiva asupra terminalului. Rayford de-abia mai putea să respire în timp ce îşi croia drum într-acolo. Doua avioane mari, un Boeing 747 şi un DC-10, aparent încărcate la maximum şi gata de decolare pe o pistă est-vest, păreau să fi fost în tandem înainte ca seismul să le izbească pe amândouă unul de celălalt şi să le dezmembreze. Rezultatul era grămezi de corpuri lipsite de viaţă. Nu-şi putea imagina forţa unei coliziuni care să ucidă atâţia oameni şi asta în absenţa unui incendiu.

Dintr-un şanţ mare, aflat în partea cea mai îndepărtată a terminalului, la cel puţin o jumătate de kilometru de locul în care se afla Rayford, un şir de supravieţuitori îşi croia drum la suprafaţa, dintr-un alt avion înghiţit de pământ. Un fum negru ieşea din măruntaiele pământului, iar Rayford ştia că, dacă ar fi fost suficient de aproape, ar fi auzit ţipetele acelor supravieţuitori care nu erau suficient de puternici pentru a se căţăra. Dintre cei care reuşeau să iasă la suprafaţa, unii părăseau în fuga locul, în timp ce majoritatea, precum acel asiatic, începeau să meargă clătinându-se, ca şi cum ar fi fost în transă, prin deşert.

Terminalul, pe vremuri o structură din oţel, lemn şi sticlă, nu doar că fusese doborât la pământ, dar în plus fusese şi zguduit, aşa cum un căutător de aur ar fi cernut nisip printr-o sita. Bucăţile din el fuseseră răspândite pe o arie atât de întinsa încât niciunul dintre stâlpii de susţinere nu era mai înalt de o jumătate de metru. Sute de cadavre zăceau în cele mai variate poziţii. Rayford se simţi ca în iad.

Ştia ce caută. Amanda urma să zboare cu un Pan Continental 747, compania şi aparatul pe care zburase şi el. N-ar fi fost surprins să afle că ea zburase exact cu unul dintre avioanele pe care el le pilotase odată. Ar fi fost programat să aterizeze pe direcţia nord-sud, pe pista principală.

Dacă cutremurul ar fi izbucnit în timp ce avionul se afla în aer, pilotul ar fi încercat să rămână în aer până ce acesta ar fi încetat, apoi ar fi căutat o porţiune neteda de teren pentru a aduce avionul la sol în siguranţa. Dacă, dimpotrivă, cutremurul ar fi început în orice moment după aterizare, avionul s-ar fi putut afla oriunde în zona, înghiţit cu totul de pământ şi acoperit de nisip. Era o pistă imensă, dar cu siguranţă că dacă un avion ar fi fost îngropat acolo, Rayford trebuia să fie în stare să-l descopere înainte de asfinţitul soarelui.

Ar fi trebuit oare să se îndrepte în cealaltă direcţie, pe una dintre pistele auxiliare, pentru cazul în care avionul ar fi început deja să ruleze la sol, întorcându-se către terminal? Nu putea decât să spere că, oricum ar fi fost, simţul său de observaţie nu-l va trăda şi să se roage să fie capabil să facă ceva în eventualitatea că Amanda reuşise cumva, ca prin miracol, să supravieţuiască. Scenariul cel mai fericit, exceptând cazul în care pilotul ar fi avut suficientă prezenţă de spirit astfel încât să reuşească să aterizeze într-un loc sigur, ar fi fost acela în care avionul ar fi aterizat şi fie s-ar fi oprit, fie ar fi continuat să ruleze foarte încet în momentul producerii cutremurului. Dacă ar fi avut cumva suficient noroc să se afle în mijlocul suprafeţei de aterizare atunci când pista alunecase de la suprafaţă, exista o şansă ca avionul să se afle intact, în poziţie verticală. Dacă fusese acoperit de nisip, cine ar putea spune cât timp va ajunge aerul din interior?

Rayford estima că, lângă terminal, raportul dintre cei morţi şi cei rămași în viaţă era de cel puţin zece la unu. Cei care se salvaseră trebuiau să se fi aflat afară în momentul izbucnirii cutremurului. Se părea că nimeni dintre cei aflaţi în interiorul terminalului nu supravieţuise. Cei câţiva ofiţeri în uniformă ai Comunităţii Globale care patrulau în zona cu armele lor de mare calibru păreau să fie la fel de şocaţi ca toţi ceilalţi. Din când în când, câte unul se uita mai lung în direcţia lui Rayford, dar dădea înapoi şi nici măcar nu-l legitima când îi observa uniforma. Cu aţe atârnându-i în locurile în care ar fi trebuit să fie nasturii, ştia că arată exact oricare alt supravieţuitor norocos din echipajul vreunui avion lovit de nenorocire.

Pentru a ajunge la pista respectivă, Rayford trebuia să-şi încrucişeze drumurile cu şirul de norocoşi îngroziţi şi plini de sânge, care se târau afară din crater. Era recunoscător pentru faptul că niciunul dintre aceştia nu implora ajutor. Cei mai mulţi păreau nici să nu-l fi observat, mergând unul în spatele celuilalt ca şi cum s-ar fi bazat pe faptul că cineva, undeva, în fruntea rândului, avea o idee despre unde ar fi putut găsi ajutor. Din adâncul gropii, Rayford auzea suspinele şi horcăiturile pe care ştia că nu va putea să le uite niciodată. Dacă ar fi putut face ceva, fără îndoială că ar fi făcut.

În cele din urmă, ajunse la capătul lungii piste. Acolo, exact în mijloc, se afla fuzelajul deformat al unui 747, acoperit de nisip,

dar totuşi uşor de recunoscut.

Lumina soarelui urma să mai dureze probabil încă o oră, dar începuse deja să scadă. În timp ce se grăbea de-a lungul marginii canionului, pe care pista prăbuşită îl săpase în nisip, Rayford scutură din cap şi îşi miji ochii, punându-şi mâna streaşină la frunte, pentru a încerca să înţeleagă ceea ce vedea. Apropiindu-se cam la treizeci de metri de partea din spate a monstruosului avion, îi deveni limpede ce se întâmplase. Avionul se aflase cam pe la jumătatea pistei în momentul în care pavajul căzuse pur şi simplu la cel puţin cincisprezece metri dedesubt. Greutatea pavajului respectiv trăsese nisipul deasupra, înspre avion, care se ţinea acum pe ambele aripi, cu corpul atârnându-i într-o poziţie nefirească deasupra crăpăturii.

Cineva avusese prezenţa de spirit de a deschide uşile şi de a desfăşura toboganele pneumatice de evacuare, dar până şi capetele acelor tobogane spânzurau la câţiva metri înălţime deasupra pistei distruse.

Dacă pereţii de nisip dinspre părţile laterale ale avionului ar fi fost mai depărtaţi, aripile avionului nu ar fi putut susţine cu niciun chip greutatea carlingii. Fuzelajul pârâia şi gemea în timp ce greutatea avionului ameninţa să-l trimită în adâncuri. Avionul ar mai putea să cadă încă vreo trei metri fără ca cineva să fie serios rănit şi sute de oameni ar putea fi salvaţi, considera Rayford, cu condiţia ca acest lucru să se întâmple treptat.

Se ruga cu disperare ca Amanda să fie teafără şi în siguranţa, ca avionul să se fi oprit înainte ca pista să cedeze. Cu cât se apropia mai mult, îi era din ce în ce mai clar că avionul trebuie să se fi aflat în mişcare în momentul prăbuşirii. Aripile erau îngropate în nisip la o adâncime de mai mulţi metri. Acest lucru împiedicase avionul să se scufunde, dar, în acelaşi timp, ar fi putut să provoace şi un şoc teribil oricui n-ar fi avut fixată centura de siguranţa.

Inima lui Rayford bătea cu putere în momentul în care fu suficient de aproape pentru a-şi da seama că nu era deloc vorba de un Pan-Con 747, ci de un avion al companiei British Airways. Resimţi emoţii atât de contradictorii încât de-abia reuşi să le distingă. Cât de cinica şi de egoista poate fi o persoană care este atât de obsedată de supravieţuirea propriei soţii, încât resimte dezamăgire în faţa perspectivei ca sute de oameni să se fi putut salva de pe acest avion? Trebuia să-şi asume un adevăr

crud despre sine: îi păsa în primul rând de Amanda. Oare unde se afla zborul ei Pan-Con?

Se răsuci şi cercetă orizontul. Ce cazan al morţii! Nu mai avea unde să se uite după avionul Pan-Con. Nu voia să accepte că Amanda nu mai era, în orice caz, nu înainte de a fi absolut sigur de asta. Neavând la dispoziţie alt sprijin şi neputând să-l sune pe Mac pentru a-i spune să vină să-l ia mai devreme, îşi îndreptă atenţia spre avionul British Airways. La una dintre uşile deschise, o stewardesă, care privea ţintă din cabină de parcă ar fi văzut o fantoma, studia neputincioasă poziţia precară a avionului. Rayford îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă la ea:

— Sunt pilot! Am nişte idei despre ce ar trebui făcut!

— O să luăm foc? ţipă ea.

— Nu! Şi probabil că aproape nu mai aveţi deloc benzină! Nu păreţi a fi în pericol!

— Chestia asta e foarte instabilă, urlă ea. Oare ar trebui să le spun tuturor să se mute în spate, ca avionul să nu se încline în faţă?

— Oricum n-o să se întâmple asta. Aripile aparatului sunt prinse în nisip. Adu-i pe toţi în zona centrala a avionului şi vezi dacă nu cumva puteţi ieşi pe la aripi fără să le rupeţi!

— Putem fi siguri de asta?

— Nu. Dar nu puteţi aştepta să vină utilajele grele să facă tunel pe acolo şi să îndrepte o scara spre voi. A fost cutremur în toată lumea şi e puţin probabil ca cineva să poată ajunge la voi în următoarele zile.

— Oamenii ăştia vor să iasă de aici acum! Cât de sigur sunteţi că metoda asta va funcţiona?

— Nu foarte sigur! Dar nu aveţi de ales! O replică a cutremurului ar răsturna avionul cu totul.

Din câte ştia Buck, Chloe fusese singură acasă la Loretta. Singura lui speranţă de a o găsi era să ghicească în ce parte a casei ar fi putut să se afle în momentul prăbuşirii. Dormitorul lor de sus, din colţul de sud-vest, se afla acum la nivelul solului – o grămadă de cărămidă, paiantă, var, sticlă, lemn, chit, parchet, cabluri electrice şi mobilă, acoperită de jumătate din acoperişul rupt în două.

Chloe îşi ţinea computerul la subsol, acum îngropat sub celelalte două etaje, pe aceeaşi parte a casei. Sau s-ar fi putut

afla în bucătărie, în partea din faţă a casei, dar, de asemenea, pe aceeaşi latură. Lucrul acesta nu îi dădea de ales lui Buck. Trebuia să dea la o parte cea mai mare parte a acoperişului şi să înceapă să sape. Dacă nu dădea de ea în dormitor sau la subsol, ultima speranţă rămânea bucătăria.

Nu avea nici cizme, nici mănuşi, nici salopetă, nici ochelari de protecţie şi nici cască. Tot cea avea erau hainele murdare şi ponosite de pe el, încălţăminte obişnuită şi mâinile goale. Era mult prea târziu ca să-şi mai facă griji din pricina tetanosului. Se căţără pe acoperişul fragil, escaladă panta abruptă, încercând să-şi dea seama unde acesta era mai fragil şi s-ar fi putut prăbuşi. Părea solid, chiar dacă instabil. Alunecă înapoi la sol şi împinse de streşini. Îi era imposibil să facă asta de unul singur. Oare să fie vreo secure sau vreun ferăstrău în şopronul de metal?

Nu reuşi să-l deschidă din prima încercare. Uşa era blocată. Părea un lucru atât de fragil, dar, întrucât îşi schimbase poziţia în urma cutremurului, şopronul se îndoise şi refuza să se urnească. Buck îşi coborî umărul şi se împinse în el ca un jucător de fotbal american. Acesta pârâi, dar reveni la poziţia iniţială. Îi aplică şase lovituri de karate, apoi se năpusti din nou cu umărul asupra lui. În cele din urma, îşi lua un avânt de vreo şase metri şi se aruncă asupra lui, dar pantofii săi cu talpă neteda alunecară pe iarba şi îl făcură să se împiedice şi să cadă. Furios, îşi luă din nou avânt şi porni mai încet, luând treptat viteză. De data asta izbi atât de puternic într-o latura a şopronului încât o scoase din încheieturi. Aceasta căzu peste sculele dinăuntru şi el odată cu ea, alunecând până în momentul în care se izbi de zid şi se opri. O muchie ascuţită a acoperişului îi taie în cădere pieptul. Se pipăi şi simţi că ceva picură, dar, devreme ce nu-şi perforase nicio arteră, nu se opri.

Cără după el în casă lopeţi şi securi şi propti cozile lungi ale uneltelor de grădină sub streşini. În momentul în care Buck se împinse în ele, streaşină se ridică şi ceva trosni sub ţiglele care rămăseseră la locul lor. Se apucă de lucru cu o lopată, imaginându-şi cât de ridicol arată şi ce ar spune tatăl său dacă l-ar vedea folosind o unealtă nepotrivita pentru o treabă nepotrivita.

Dar ce altceva putea face? Elementul timp era esenţial. Oricum, şansele de a reuşi erau extrem de mici. Totuşi, se

întâmplaseră lucruri şi mai ciudate. Erau oameni care rămăseseră în viaţă zile întregi sub moloz. Dar oare casa asta nu va păţi şi ea la fel ca cealaltă, unde apa pătrunsese în fundaţie? Şi dacă Chloe era blocată în pivniţă? Se rugă ca, dacă lui Chloe îi fusese scris să moară, acest lucru să se fi întâmplat deja, repede şi fără dureri. Mai mult decât orice, nu voia ca viaţa să i se scurgă lent, într-o agonie lungă şi îngrozitoare. Se temea şi de electrocutare, sesizând riscul ca apa să atingă fire electrice neizolate.

Acum că o bucata din acoperiş fusese îndepărtată, Buck continuă să sape prin dărâmături, până dădu de bucăţi mai mari, care trebuiau îndepărtate cu mâna. Constată că se afla într-o formă fizică bună, cu toate că o astfel de activitate nu făcea parte din rutina lui zilnică. Muşchii i se umflară la maximum în timp ce dădea la o parte bucăţi grele de zid şi parchet. Nu părea să progreseze prea mult, gâfâind şi transpirând.

Buck răsuci o conductă pentru a o îndepărta din drum şi dădu la o parte tencuiala tavanului. În cele din urma, dădu de tăblia patului, care plesnise asemenea unor vreascuri. Săpă mai departe, pentru a ajunge la locul în care Chloe obişnuia adesea să stea, aşezată la un mic birou. Asta îi luă încă o jumătate de oră. În timp ce trudea, nu înceta să o strige. Când se opri pentru a-şi trage răsuflarea, se strădui din răsputeri să prindă cel mai mic zgomot. Va reuşi oare să audă vreun suspin, vreun ţipăt, vreun oftat? Dacă ea ar scoate cel mai mic sunet, ar găsi-o.

Buck începu să se lase cuprins de disperare. Treaba mergea mult prea încet. Dădu de bucăţi mari de parchet, prea grele pentru a putea fi mişcate din loc. Realiză că distanţa dintre parchetul din dormitorul de la etaj şi podeaua de beton din pivniţă nu era atât de mare. Oricine ar fi fost prins acolo ar fi fost fără îndoială strivit. Dacă nu va reuşi să înainteze de unul singur prin toată încercarea asta, îl va chema pe Tsion să-l ajute.

Buck cără sculele afară, în faţă şi le aruncă peste zidul de pavaj. Escaladarea era mult mai dificilă de pe partea aceea decât de pe cealaltă, întrucât noroiul era alunecos. Privi în sus şi în jos şi nu reuşi să vadă locul în care şoseaua fusese râs turnată vertical. Îşi înfipse picioarele în noroi şi reuşi, într-un final, să ajungă într-o poziţie din care putea să atingă, din vârf,

asfaltul de pe partea cealaltă. Proptindu-se în mâini, se arunca pe partea cealaltă, aluneca şi ateriza dureros într-un cot. Înghesui sculele în spatele Rover-ului şi îşi strecură corpul plin de noroi la volan.

Soarele tocmai apunea în Irak în momentul în care mai mulţi supravieţuitori de pe alte avioane prăbuşite i se alăturară lui Rayford, care contempla starea destul de critica a lui British Air 747. Rayford stătea pur şi simplu acolo, neajutorat şi spera. Ultimul lucru de care mai avea nevoie era să fie responsabil de rănirea sau de moartea cuiva. Însă era sigur că evacuarea avionului prin coborârea pasagerilor pe aripile acestuia era singura lor şansa. Se ruga ca ei să fie în stare, după aceea, să se caţere pe dunele abrupte de nisip.

Rayford se simţi la început îmbărbătat văzându-i pe primii pasageri care se târau pe aripile avionului. Se părea că stewardesa reuşise să-i aducă pe oameni laolaltă şi să-i determine să colaboreze. Optimismul lui Rayford se transforma curând în îngrijorare când sesiză cât de multă mişcare inducea acţiunea pasagerilor aparatului, sporindu-i fragilitatea, şi aşa accentuată din pricina multiplelor avarii. Avionul urma să se rupă. Ce se va întâmpla apoi cu fuzelajul? Dacă unul sau altul din capete s-ar prăbuşi prea repede, zeci de oameni ar putea fi ucişi. Aceia care n-ar avea fixate centurile de siguranţa ar fi izbiţi de unul din capetele avionului şi ar cădea unii peste alţii.

Rayford vru să strige, să-i convingă pe cei dinăuntru să se răspândească pe toată suprafaţa avionului. Trebuiau să treacă prin aceasta încercare cu mai multă grija şi precizie. Dar era prea târziu, iar ei nu mai puteau să-l audă. Zgomotul din avion trebuie să fi fost asurzitor. Cei doi care se aflau pe aripa dreaptă săriră în nisip.

Mai întâi cedă aripa din stânga, dar nu se rupse cu totul. Fuzelajul se roti spre stânga şi era evident că pasagerii din interior căzură şi ei în aceeaşi direcţie. Partea din spate a avionului avea să se prăbuşească prima. Rayford nu putea să spere decât că şi aripa dreapta va ceda la timp pentru a echilibra avionul. Asta se şi întâmplă, în ultimul moment. Dar, cu toate că avionul ateriza aproape perfect orizontal pe roţi, căzuse mult prea mult. Oamenii din interior fuseseră probabil izbiţi îngrozitor, unii de ceilalţi, dar şi de avion. În momentul în care

roata din faţă se prăbuşi, vârful avionului se afundă atât de puternic în pavaj, încât ridică în aer mai multe avalanşe de nisip, care umplură rapid şanţul. Rayford îşi înghesui telefonul în buzunarul de la pantaloni şi îşi aruncă haina deoparte. El şi alţii săpară cu mâinile şi începură să facă un tunel spre avion, pentru a permite aerului să pătrundă şi pentru a-i salva pe pasageri. Transpiraţia i se infiltra prin haine. Luciul pantofilor săi era pierdut pentru totdeauna, dar, oricum, când ar mai fi putut să aibă nevoie vreodată de pantofi de seară?

În momentul în care el şi compatrioţii săi reuşiră în cele din urmă să răzbată până la avion, se intersectară cu pasagerii care se străduiau să-şi sape drum afară. Cei de la Urgenţe, care se aflau în spatele lui Rayford, se apucară să cureţe zona, când auziră un zgomot de elicopter. Rayford presupuse, la fel ca toţi ceilalţi, că era vorba, probabil, de un elicopter de salvare. Apoi îşi aminti. Dacă era Mac, atunci era deja ora zece. Oare pentru că îi păsa, se întrebă Rayford, sau pentru ca era mai preocupat de întâlnirea lor?

Rayford îl suna pe Mac din fundul şanţului şi îi spuse că voia să se asigure că nimeni nu fusese ucis la bordul Boeingului 747. Mac îi răspunse că îl va aştepta la celălalt capăt al terminalului.

Câteva minute mai târziu, uşurat de vestea că toţi pasagerii supravieţuiseră, Rayford se căţără înapoi la suprafaţă. Nu-şi mai găsi, în schimb, haina. Asta nu schimba cu nimic lucrurile. Se gândi că, oricum, Carpathia îl va concedia cât de curând.

Rayford îşi croi drum de-a lungul terminalului distrus şi merse în spate. Elicopterul lui Mac bâzâia la o sută de metri distanţa. Prin întuneric, Rayford desluşi o cărare fără obstacole până la micul aparat şi iuţi pasul. Amanda nu era aici, iar acesta era un lăcaş al morţii. Dorea să plece din Irak, însă pentru moment voia să se îndepărteze de Bagdad. Urma, poate, să fie nevoit să suporte adăpostul lui Carpathia, indiferent ce-ar fi însemnat asta, dar era hotărât ca, de îndată ce va fi în măsură, să plece cât mai departe de Nicolae.

Rayford iuţi şi mai mult pasul, căci era încă în formă, la puţin peste patruzeci de ani. Însă deodată se împiedică. Dar din ce cauză? Cadavre! Călcase pe unul şi aterizase deasupra altora. Rayford zăbovi o vreme, frecându-şi un genunchi rănit şi temându-se că îi profanase pe acei oameni. Încetini pasul şi îşi continuă drumul spre elicopter.

— Hai să mergem, Mac, spuse el, urcând la bord.
— Nu-i nevoie să mi-o spui a doua oară, replică Mac, mărind turaţia motorului. Trebuie să vorbim neapărat.

În zona orară centrală era după-amiază în momentul în care Buck ajunse cu maşina în apropierea ruinelor ruinelor bisericii. Tocmai se strecura afară prin locul pasagerului când se auzi bubuitura unei replici a cutremurului. Camionul se ridică şi îl azvârli pe Buck în praf, în spate. Se întoarse şi văzu ruinele bisericii răsucindu-se şi prăbuşindu-se alături. Stranele care scăpaseră de ravagiile cutremurului acum trosneau şi se răsturnau. Buck nu putea decât să-şi imagineze ce se întâmplase cu cadavrul bietului Donny Moore. Poate ca Dumnezeu însuşi oficiase înmormântarea acestuia.
Buck îşi făcea griji pentru Tsion. Ce s-ar fi putut rupe şi prăbuşi în adăpostul lui subteran? Se opinti să ajungă la gura de aerisire, care rămăsese singura sursă de aer a lui Tsion.
— Tsion? Eşti bine acolo?
Auzi o voce slabă, gâtuită.
— Slava Domnului că te-ai întors, Cameron! Zăceam aici cu nasul în gura de aerisire când am auzit bubuitura şi ceva care se rostogolea înspre mine. M-am dat la o parte exact la timp. Aici jos sunt bucăţi de cărămida. A fost o replica?
— Da.
— Iartă-mă, Cameron, dar îmi ajunge cât timp am tot fost curajos. Scoate-mă de aici!
Buck avu nevoie de mai mult de o oră de săpat din greu până dădu de intrarea adăpostului subteran. De îndată ce se apuca de procedura complicată a descuierii şi deschiderii uşii, Tsion începu s-o împingă dinăuntru. Împreună reuşiră să o forţeze să se deschidă, în pofida greutăţii blocurilor de mangal şi a altor resturi. Tsion făcu ochii mici din cauza luminii şi sorbi aerul proaspăt. Îl strânse în braţe pe Buck şi întrebă:
— Ce e cu Chloe?
— Am nevoie de ajutorul tău.
— Hai să mergem. Ai vreo veste de la ceilalţi?
— Ar putea să mai dureze zile întregi până se vor deschide căile de comunicare cu Orientul Mijlociu. Amanda ar trebui să fie acolo cu Rayford, dar nu ştiu nimic despre niciunul din ei.
— Poţi să fii sigur de un lucru, spuse Tsion, cu accentul său

puternic israelian, şi anume că dacă Rayford s-a aflat lângă Nicolae, cel mai probabil acum e în siguranţa. Scripturile spun limpede că Antihristul nu-şi va găsi sfârşitul mai devreme de aproximativ un an, din momentul ăsta.

— Nu m-ar deranja să am şi eu o contribuţie la chestia asta, spuse Buck.

— Dumnezeu va avea grijă de asta, dar n-a sosit încă momentul. Oricât i-ar repugna căpitanului Steele proximitatea unei astfel de întruchipări a răului, măcar e în siguranţă.

Odată aflaţi în aer, Mac McCullum stabili legătura radio cu adăpostul şi îi spuse transmisionistului:

— Luăm parte aici la o acţiune de salvare, aşa că o să mai întârziem o oră sau două. Terminat.

— Recepţionat. Îl voi informa pe Potentat. Terminat.

Rayford se întrebă oare ce era atât de important încât să-l determine pe Mac să-şi asume riscul de a-l minţi pe Nicolae Carpathia?

După ce Rayford îşi fixă casca, Mac spuse:

— Ce dracu' se întâmplă? Ce are de gând Carpathia? Ce e toată chestia asta cu „furia Mielului" şi la ce Dumnezeu mă uitam mai devreme închipuindu-mi că mă uit la lună? Am văzut multe dezastre naturale, am văzut şi câteva fenomene atmosferice bizare, dar îţi jur pe lumina ochilor mamei mele că n-am mai văzut până acum nimic care să facă o lună plină să pară că s-a înroşit de sânge. De ce ar produce un cutremur un astfel de efect?

„Drace, se gândi Rayford, tipul ăsta e pregătit". Dar Rayford era totodată şi descumpănit.

— O să-ţi spun ce cred eu, Mac, dar mai întâi spune-mi de ce crezi că aş deţine răspunsul la toate aceste întrebări.

— Asta cred eu, asta-i tot. N-aş îndrăzni să mă pun cu Carpathia nici într-un milion de ani, deşi e limpede că nu plănuieşte nimic bun. Tu nu pari să fii deloc intimidat de el. Eu aproape că mi-am vărsat maţele când am văzut acea lună roşiatică, în vreme ce tu te-ai comportat de parcă ştiai că o să fie acolo.

Rayford încuviinţă din cap, dar nu intră în explicaţii.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, Mac. Ştiai de ce m-am dus pe aeroportul din Bagdad. De ce nu m-ai întrebat nimic, dacă am

aflat ceva despre soţia mea sau despre Hattie Durham?

— Pentru că nu era treaba mea, de asta, spuse Mac.

— Nu-mi vinde gogoşi din astea. Carpathia ar fi vrut să ştie mai multe despre situaţia lui Hattie, de îndată ce unul din noi ar fi aflat ceva, asta doar dacă nu cumva el ştie mai multe decât mine.

— Nu, Rayford, e aşa cum îţi spun. Ştiam, cum, de altfel, ştia toată lumea, că nu era deloc probabil ca soţia ta sau domnişoara Durham să fi supravieţuit unui accident aviatic pe acel aeroport.

— Mac! Ai văzut cu ochii tăi cum sute de oameni coborau din acel 747.

Bineînţeles, nouă din zece au murit acolo, dar, de asemenea, mulţi au supravieţuit. Acum, dacă vrei să afli răspunsuri de la mine, ar fi bine să începi prin a-mi da tu câteva.

Mac făcu un semn din cap către un luminiş aflat în raza reflectorului.

— Stăm de vorbă acolo jos.

Tsion îşi lua doar telefonul, laptopul şi câteva haine de schimb care îi fuseseră aduse acolo. Buck aştepta până opriră lângă pavajul răsturnat în faţa casei Lorettei şi de-abia apoi îi povesti despre Donny Moore.

— Ce tragedie, spuse Tsion. Şi era…?

— Cel despre care ţi-am vorbit. Expertul în calculatoare care lega în reţea laptopurile noastre. Genul ala de geniu taciturn. Mergea la biserica asta de ani de zile şi încă se simţea jenat că avea acest IQ astronomic. Totuşi, din punct de vedere spiritual, fusese practic orb. Spunea că, în tot acest timp, îi scăpase pur şi simplu esenţa Evangheliei. Mai spunea că nu putea da vina pe nimeni în afară de el însuşi, nici pe pastori, nici pe învăţători, pe nimeni. Soţia sa nu prea venea cu el în acele zile, pentru că nu vedea niciun motiv să o facă. Şi-au pierdut un copil în timpul Înălţării la Cer. Şi de îndată ce Donny a îmbrăţişat credinţa, soţia sa l-a urmat curând. Au devenit destul de fervenţi.

Tsion scutură din cap.

— Ce trist, să mori în felul ăsta. Însă acum sunt din nou împreună cu copilul lor.

— Ce crezi că ar trebui să fac cu servieta? întreba Buck.

— Ce să faci cu ea?

— Probabil că Donny ţinea lucruri foarte importante în ea. Tot timpul o avea asupra lui. Dar nu ştiu cifrul. Oare s-o abandonez?

Tsion părea să se fi cufundat într-o adâncă meditaţie. În cele din urmă, spuse:

— În vremuri ca acestea, trebuie să decizi dacă acolo se afla ceva care ar putea ajuta cauza lui Hristos. Tânărul şi-ar fi dorit ca tu să ai acces la acele lucruri. Dacă, după ce o deschizi, găseşti doar obiecte personale, drept ar fi să îi respecţi intimitatea.

Tsion şi Buck se strecurară afară din Rover. Imediat după ce îşi aruncară sculele peste zid şi trecură şi ei pe partea cealaltă, Tsion spuse:

— Buck! Unde e maşina lui Chloe?

3

Rayford nu putea băga mâna în foc pentru onestitatea lui Mac McCullum. Tot ce ştia era că acest om pistruiat, de două ori divorţat, tocmai ajunsese la cincizeci de ani şi încă nu avea copii. Era un aviator bun şi atent, se descurca de minune pe mai multe tipuri de aparate de zbor, căci zburase şi în flotila militară, şi în cea comercială.

Mac se dovedise a fi un ascultător atent şi interesat şi îi dăduse replici dintr-o bucată. Nu se cunoşteau de suficient timp pentru ca Rayford să se aştepte ca el să fie mai deschis decât se dovedise. Deşi părea a fi un tip inteligent şi prietenos, limitele relaţiei lor făceau ca între ei să nu fie decât o cordialitate de suprafaţă. Mac ştia că Rayford era credincios; Rayford nu ascundea asta faţă de nimeni. Însă Mac nu manifestase niciodată nici cea mai mică urmă de interes în această chestiune. Până acum.

Ceea ce îl preocupa cel mai mult pe Rayford era ce nu trebuia să spună. În cele din urmă, Mac îşi exprimase frustrarea în legătură cu Carpathia şi mersese până la a admite că „nu plănuia nimic bun”. Dar dacă Mac, mai mult decât un pilot, era o iscoadă şi lucra pentru Carpathia? Iată o modalitate perfecta de a-l prinde pe Rayford în capcană. Să rişte, în acelaşi timp, să-i împărtăşească credinţa sa lui Mac şi să-i dezvăluie tot ceea ce el şi Armata Pătimirilor ştiau despre Carpathia? Dar despre acel dispozitiv de ascultare construit în interiorul lui Condor 216?

Chiar dacă Mac îşi exprima interesul pentru Hristos, Rayford se hotărâse să păstreze secretul incendiar doar pentru sine, până ce ar fi avut dovada onestităţii lui Mac.

Mac opri toate aparatele de pe elicopter, cu excepţia generatorului auxiliar care păstra în funcţiune luminile de bord şi staţia radio. Pe toată întinderea deşertului întunecat, Rayford nu vedea decât luna şi stelele. Dacă n-ar fi ştiut, ar fi putut fi convins ca micul aparat de zbor plutea pe un portavion în mijlocul oceanului.

— Mac, spuse Rayford, povesteşte-mi despre adăpost. Cum arată? Şi cum de a ştiut Carpathia că va avea nevoie de el?

— Nu ştiu, spuse Mac. Poate a fost vorba de o măsură de prevedere pentru cazul în care mai mulţi ambasadori de-ai săi s-ar fi întors împotriva lui. E situat la mare adâncime, e construit din beton şi e prevăzut să protejeze împotriva radiaţiilor. Şi-ţi mai spun ceva: e suficient de mare pentru 216.

Rayford rămase fără cuvinte.

— 216? L-am abandonat la capătul pistei principale, în Noul Babilon.

— Iar eu am avut sarcina de a-l muta de acolo în dimineaţa asta.

— De a-l muta unde?

— Nu m-ai întrebat tu ieri despre noua şosea utilitară pe care o construise Carpathia?

— Chestia aia cu o singura bandă care părea să nu ducă în altă parte decât la gardul de la capătul terenului de aterizare?

— Da. Ei bine, acum exista o poartă în gardul unde se opreşte şoseaua.

— Deci deschizi poarta, spuse Rayford, şi te duci unde, prin nisipul deşertului, nu-i aşa?

— Aşa pare la prima vedere, spuse Mac. Însă o imensă suprafaţa din acel nisip a fost tratată cu o anumită substanţă. Nu crezi că un aparat atât de mare precum un 216 s-ar scufunda în nisip dacă ar ajunge vreodată atât de departe?

— Vrei să-mi spui că ai condus acel 216 de-a lungul micii şosele utilitare până la o poarta aflată în gard? Pai atunci, cât de mare trebuie să fie aceasta poarta?

— Numai bună pentru dimensiunile fuzelajului. Aripile sunt la o înălţime mai mare decât gardul.

— Deci ai dus Condorul în afara pistei și peste nisip, unde?

— La trei clicuri şi jumătate nord-est de cartierul general, exact aşa cum a spus Carpathia.

— Aşadar, acest adăpost nu se află într-o zonă populată.

— Ei bine, nu. Mă îndoiesc că l-a văzut cineva vreodată fără ştirea lui Carpathia. E imens, Ray. Şi probabil că ridicarea lui a durat ani întregi. Aş fi putut să parchez acolo două aparate de dimensiunile astea şi n-aş fi ocupat decât jumătate din spaţiul disponibil. Este situat la aproximativ noua metri sub pământ şi conţine o grămadă de provizii, sistem de canalizare, spaţii de cazare, bucătării, tot ce vrei.

— Cum rezistă o astfel de construcţie subterană la mişcările scoarţei?

— Jumătate geniu, jumătate noroc, cred, spuse Mac. Toată chestia se leagănă, suspendata pe un soi de membrana umpluta cu lichid hidraulic şi situată pe o platformă elastica care acţionează ca un uriaş absorbant de şoc.

— Prin urmare restul Noului Babilon e în ruine, dar Condorul şi mica vizuină a lui Carpathia sau mai degrabă imensa vizuina a lui Carpathia au scăpat fără pagube?

— Aici vine partea ingenioasa, Ray. Locul a fost scuturat destul de bine, cu excepţia echipamentelor livrate. Singura eventualitate de care ei nu au scăpat, deşi au prevăzut-o, a fost ca intrarea principală, acea deschidere imensa care permite ca avionul să se strecoare cu uşurinţa înăuntru, să fie complet astupată cu pietre şi nisip, în urma cutremurului. Au putut însă să protejeze două alte deschizături mai mici pe partea cealaltă, pentru a reuşi să treacă, iar Carpathia deja a dat ordin lucrătorilor să redeschidă intrarea principală. Se lucrează la ea chiar acum.

— Aşadar, are de gând să se ducă undeva? Nu suportă căldura?

— Nu, nu e vorba de asta. Aşteaptă vizitatori.

— Regii lui sunt pe drum?

— El le spune ambasadori. El şi cu Fortunato au planuri mari.

Rayford scutură din cap.

— Fortunato! L-am văzut în biroul lui Carpathia atunci când a început cutremurul. Cum se face că a supravieţuit?

— Am fost la fel de surprins ca şi tine, Ray. Nu l-am văzut ieşind pe uşă şi urcând pe acoperiş – poate nu am fost atent. M-am gândit că singurii oameni care aveau o şansă de a

supravieţui distrugerii acelui loc erau acei câţiva care se aflau pe acoperiş în momentul când totul a început să se prăbuşească. E vorba de o cădere de aproape douăzeci de metri, în condiţiile în care betonul crapă peste tot în jurul tău, aşa că până şi ăsta e un pronostic optimist. Dar am văzut lucruri şi mai ciudate la viaţa mea. Am citit despre un tip din Coreea care se afla pe un hotel care se prăbuşea şi spunea că se simţea de parcă ar fi făcut surf pe o placă de beton, până în momentul în care s-a izbit de pământ şi s-a rostogolit, alegându-se doar cu un braţ rupt.

— Deci, care a fost deznodământul? Cum a reuşit Fortunato să iasă?

— N-o să mă crezi.

— În momentul ăsta, sunt gata să cred orice.

— Iată cum văd eu că s-au petrecut lucrurile. Îl duc pe Carpathia înapoi în adăpost şi elicopterul îl las lângă intrarea unde parcasem Condorul. Era cu totul astupata, aşa ca Nicolae mă trimite într-o parte unde se afla o deschidere mai mică. Intrăm acolo şi dăm peste un mare grup de oameni care muncesc, aproape ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vreau să spun că acolo erau oameni care găteau, spălau, puneau totul la punct.

— Dar secretara lui Carpathia?

Mac scutura din cap.

— Cred că a fost ucisa la prăbuşirea clădirii, laolaltă cu cei mai mulţi dintre angajaţi. Dar i-a înlocuit deja, pe ea şi pe toţi ceilalţi.

— De necrezut. Şi Fortunato?

— Nici el nu se afla acolo. Cineva îi spune lui Carpathia că la cartierul general nu existau supravieţuitori şi îţi jur, Ray, mi s-a părut că Nicolae se albeşte la faţa. Era prima oară când îl vedeam tulburat, cu excepţia momentelor când se preface că are câte o criză de furie în legătură cu ceva. Cred că aceste crize sunt totdeauna premeditate.

— Şi eu cred la fel. Şi Leon?

— Carpathia îşi revine extrem de repede şi zice: „O să vedem ce-o să facem în privinţa asta”. Spune că se va întoarce şi îl întreb dacă pot să-l duc undeva. Îmi răspunde că nu şi pleacă. Când l-ai mai văzut tu plecând undeva de unul singur?

— Niciodată.

— Bingo. Lipseşte cam o oră şi jumătate, iar când se întoarce, Fortunato e alături de el. Fortunato era acoperit de praf din cap până-n picioare, iar costumul îi era făcut varză. Dar avea cămaşa băgată în pantaloni şi sacoul îi era încheiat până la ultimul nasture, cravata strânsă perfect în nod şi aşa mai departe. N-avea nici măcar o zgârietură.

— Ce a povestit?

— M-au trecut fiorii ascultându-l, Ray. Se adunaseră acolo în jur de o sută de oameni. Fortunato, cu un aer retoric, cere să se facă linişte. Apoi pretinde că s-a aflat alături de ceilalţi, în moloz, urlând şi ţipând. A spus că, la un moment dat, se întreba dacă nu cumva era posibil să aibă atâta noroc încât să fie prins undeva unde să poată respira, ca să rămână în viaţă până la sosirea eventualelor echipe de salvare. A spus că a simţit cum cade în gol şi se izbeşte de bucăţi mari din clădire, apoi ceva i-a tăiat picioarele şi l-a răsucit, aşa că se îndrepta direct spre pământ, cu capul în jos. Când s-a izbit de pământ, spunea el, senzaţia şi sunetul au fost de parcă i-ar fi crăpat capul. Apoi a simţit ca întreaga greutate a clădirii a căzut asupra lui. Simţea că îi crapă oasele şi că plămânii i se rup şi totul s-a făcut negru înaintea ochilor săi. A spus că era ca şi cum viaţa i s-a scurs din trup. Crede că a murit.

— Şi totuşi, iată-l, purtând un costum plin de praf şi fără nicio zgârietură, nu?

— L-am văzut cu ochii mei, Ray. Pretinde că zăcea acolo mort, total inconştient, fără nicio experienţa de decorporalizare sau altceva de genul ăsta. Doar vid negru, precum cel mai adânc somn pe care cineva l-ar putea avea. Spune că s-a trezit, s-a întors din morţi, când s-a auzit strigat pe nume. La început, spune el, a crezut că visează. Credea că e din nou copil şi că mama lui îl striga duios pe nume, încercând să-l scoale. Dar apoi, spune el, a auzit strigătul puternic al lui Nicolae: „Leonardo, ridică-te!”

— Ce?

— Îţi spun cinstit, Ray, mi s-a făcut pielea de găină. N-am fost niciodată prea religios, dar cunosc acea parabolă din Biblie şi suna de parcă Nicolae pretindea că este Isus sau ceva de genul ăsta.

— Crezi că întreaga poveste e o minciuna? întreba Rayford. Ştii, Biblia spune de asemenea că oricărui om îi este dat să

moară o dată. Nimănui nu i se acordă o a doua şansă.

— Nu ştiam asta şi de asemenea nu ştiam ce să cred când am auzit aceasta poveste din gura lui. Carpathia capabil să învie oamenii din morţi? Ştii, la început îmi plăcea Carpathia şi de-abia aşteptam să lucrez pentru el. Au fost vremuri când am crezut că e un om sfânt, poate chiar un soi de zeitate. Dar ceva nu se potrivea. Carpathia dându-mi ordin să decolez de pe acoperişul acelei clădiri, în vreme ce acolo erau oameni atârnaţi de cabluri care urlau după ajutor. Carpathia răstindu-se la tine pentru că voiai să-l ajuţi pe acel om din deşert. Ce fel de om al lui Dumnezeu mai e şi ăsta?

— Nu e câtuşi de puţin un om al lui Dumnezeu, spuse Rayford. E un om care i se opune lui Dumnezeu.

— Crezi că el e Antihristul, aşa cum spun unii?

Iată că se ajunsese şi aici. Mac îi pusese întrebarea. Rayford ştia că fusese imprudent. Oare tocmai îşi pecetluise soarta? Oare tocmai se dezvăluise cu totul în faţa unui om al lui Carpathia sau Mac fusese cu adevărat sincer? Cum ar fi putut fi vreodată sigur?

Buck se învârtea în cerc. Unde era maşina lui Chloe? Obişnuia să o parcheze întotdeauna pe alee în faţa garajului în care se afla rabla Lorettei. Maşina Lorettei se afla de obicei în celălalt compartiment. N-ar fi avut niciun sens ca Chloe să-şi mute maşina în compartimentul Lorettei doar pentru că Loretta se dusese cu maşina până la biserică.

— Ar fi putut fi aruncată oriunde, Tsion, spuse Buck.

— Da, dragul meu, dar nu chiar atât de departe încât să n-o puteam vedea.

— Poate a fost înghiţita de pământ.

— Ar trebui să aruncăm o privire, Cameron. Dacă maşina ei e aici, putem presupune că şi ea e tot aici.

Buck făcu mai multe drumuri în susul şi în josul străzii, uitându-se printre casele distruse şi în gropile din pământ. Nu se ivi nimic care să semene cu maşina lui Chloe. Când îl reîntâlni pe Tsion, lângă ceea ce fusese garajul Lorettei, rabinul tremura. Deşi avea numai 44–45 de ani, Tsion păru dintr-odată mai bătrân decât Buck. Se plimba de colo până colo cu un pas agitat şi tremurând, părând că stă să cadă din picioare.

— Tsion, eşti bine?

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva? întreba Tsion, aproape şoptind. Am văzut distrugere şi urgie, dar asta le întrece pe toate. Atâta moarte răspândită pe toată faţa pământului…

Buck îi puse o mână pe umăr şi simţi că e cutremurat de hohote de plâns.

— Tsion, nu trebuie să lăsăm ca dimensiunile acestui dezastru să ne penetreze minţile. Simt că, într-un fel sau altul, trebuie să ţin toate astea la distanţă de mine. Ştiu că nu e un vis şi nicio nălucire. Ştiu exact prin ce trecem, dar nu pot accepta asta. Nu mă simt pregătit. Dacă mă las covârşit, nu voi mai putea fi nimănui de ajutor. Avem nevoie unul de celălalt. Să încercăm să ne ţinem tari.

Buck realiza ca propria voce, care îl îndemna pe Tsion să fie puternic, era slaba.

— Da, spuse Tsion cu ochii în lacrimi, încercând să se adune. Slava lui Dumnezeu ne va fi pavăză. Ne vom bucura întru Domnul în veci, iar El ne va înălţa.

Acestea fiind spuse, Tsion se ridica şi apuca o lopată. Înainte ca Buck să-l ajungă din urmă, Tsion începu să sape la temelia garajului.

Staţia radio a elicopterului începu să pârâie, dându-i timp lui Rayford să se reculeagă, să se gândească şi să se roage în tăcere ca Dumnezeu să nu-l lase să spună vreo prostie. Tot nu ştia dacă Amanda era moarta sau vie. Nu ştia dacă Chloe, sau Buck, sau Tsion se aflau încă pe pământ sau în ceruri. A-i găsi, a fi se alătura din nou era prioritatea lui numărul unu. Oare risca totul în momentul de faţă?

Dispecerul de la adăpost ceru să afle poziţia lui Mac.

Mac îi arunca lui Rayford o privire speriată.

— Mai bine să-i facem să creadă că suntem în zbor, spuse el, pornind motoarele. Zgomotul era asurzitor. Suntem tot la Bagdad, în acţiunea de salvare, spuse el. Mai ţine cel puţin o ora.

— Recepţionat.

Mac opri motoarele elicopterului.

— Am mai câştigat ceva timp, spuse el.

Rayford îşi acoperi uşor ochii. „Doamne, se rugă el în tăcere, tot ce pot să fac este să mă încred în Tine şi să-mi urmez instinctele. Cred că acest om este sincer. Dacă nu e sincer,

fereşte-mă să spun lucruri pe care n-ar trebui să le audă. Dacă e sincer, nu vreau să-i mai ascund lucrurile pe care trebuie să le afle. Ai fost atât de deschis, de limpede cu Buck şi cu Tsion.

N-ai putea oare să-mi dai un semn? Ceva care ar putea să mă asigure că fac ceea ce trebuie?”

Rayford se uită cu îndoială în ochii lui Mac, de-abia luminaţi de beculeţele de la bord. Pentru moment, Dumnezeu păru să rămână tăcut şi impasibil. Nu-şi făcuse un obicei din a-i vorbi direct lui Rayford, cu toate ca Rayford se bucurase de răspunsurile pe care le primise în urma rugăciunilor. Acum, nu mai exista cale de întoarcere. Nesimţind nicio încuviinţare divina, îşi dădu seama că nu simte nici vreo interdicţie sau măcar vreun avertisment. Fiind conştient că ceea ce se va întâmpla ar fi rezultatul propriei neghiobii, îşi dădu seama că nu are nimic de pierdut.

— Mac, îţi voi spune toată povestea mea şi tot ceea ce simt despre ceea ce s-a întâmplat, despre Nicolae şi despre ce o să se mai întâmple. Dar înainte să încep, am nevoie ca tu să îmi spui, în măsura în care eşti la curent, ce ştia Carpathia despre faptul că Hattie sau Amanda erau sau nu aşteptate la Bagdad în noaptea asta.

Mac oftă şi se uită în alta parte, în timp ce lui Rayford i se făcu inima cât un purice. Fără îndoiala că urma să audă lucruri pe care ar fi preferat să nu le audă.

— Ei bine, Ray, Carpathia ştie că Hattie se află încă în State. A ajuns până la Boston, dar sursele lui l-au informat că a mers fără oprire spre Denver, înainte de izbucnirea cutremurului.

— Spre Denver? Credeam că de acolo venise.

— Aşa şi e. Acolo se află familia ei. Nimeni nu ştie de ce s-a întors.

Rayford întreba cu o voce gâtuită:

— Şi Amanda?

— Oamenii lui Carpathia i-au spus ca se afla într-un Pan-Con care a decolat din Boston şi care trebuie să fi aterizat la Bagdad înainte de cutremur. A pierdut ceva timp deasupra Atlanticului, dintr-un motiv sau altul, iar ultimul lucru pe care-l ştia despre avion era ca se afla în spaţiul aerian al Irakului.

Rayford îşi lăsă capul în piept şi luptă să-şi recapete calinul.

— Deci, e pe undeva dedesubt, spuse el. De ce nu l-am văzut la aeroport?

— Nu ştiu, spuse Mac. Poate că a fost înghiţit cu totul de deşert. Dar toate celelalte avioane monitorizate de turnul de control din Bagdad au ieşit la socoteală, aşa că nu prea pare probabil.

— Exista deci încă motive de speranţă, spuse Rayford. Poate că pilotul acela a ajuns cu mult înainte de ora programată pentru aterizare, aşa că a rămas în aer până s-a oprit totul, aşteptând un moment şi un loc potrivit pentru a pune avionul la sol.

— Poate, răspunse Mac, dar Rayford observă că o spusese cu o voce plată, inexpresivă. În mod evident, Mac se îndoia.

— Nu îmi voi înceta căutările până ce nu voi şti cu siguranţă. Mac încuviinţă din cap, iar Rayford simţi că mai era ceva. Mac, ce îmi ascunzi?

Mac privi în pământ şi scutură din cap.

— Ascultă-mă, Mac. Ţi-am dat deja câteva indicii în legătură cu ce părere am eu despre Carpathia. Prin asta, mi-am asumat un risc imens. Nu ştiu de partea cui eşti cu adevărat şi sunt pe cale să-ţi spun mai mult decât aş spune oricărei persoane în mâinile căreia nu mi-aş încredinţa viaţa. Dacă ştii ceva despre Amanda, trebuie să-mi spui.

Mac trase aer în piept, ezitând.

— Nu vrei să ştii. Crede-mă, chiar nu vrei să ştii.

— E moartă?

— Probabil, spuse el. Sincer, nu ştiu asta şi nici Carpathia nu cred că ştie. Dar e mult mai rău decât atât, Rayford. Mai rău decât însăşi moartea ei.

A ajunge în garaj prin dărâmăturile casei Lorettei părea imposibil chiar şi pentru doi bărbaţi în putere. Garajul era lipit de casă şi, cumva, părea să fi fost cel mai puţin avariat. Sub garaj nu exista nicio pivniţa, astfel că placa de beton şi fundaţia nu aveau mult loc pentru a se scufunda. În momentul în care acoperişul se prăbuşise în interior, uşile fuseseră atât de puternic comprimate încât panourile lor se suprapuseseră cu mai mulţi centimetri. Una dintre uşi era înclinată cu cel puţin o jumătate de metru din balama, înspre dreapta. Cealaltă era ieşită din balama cam cu jumătate din această distanţă şi în direcţie opusa. Era imposibil să le urneşti din loc. Tot ceea ce puteau face Buck şi Tsion era să se strecoare cumva prin ele.

Dacă ar fi fost într-o stare normală, uşile de lemn ar fi putut fi cu uşurinţă sparte şi date la o parte, dar acum erau strivite de o bucata mare de acoperiş, care le ţinea prinse ciudat de beton, la jumătate de metru dedesubt.

Pentru Buck, fiecare lovitură cu securea în lemn îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi izbit oţel de oţel. Ţinând capătul uneltei cu ambele mâini şi ridicând-o cu toată puterea, tot ce putea să facă era să desprindă aşchii mici la fiecare lovitură. Era o uşă de calitate, întărită şi mai mult de urgia naturii.

Buck era extenuat. Doar energia nervoasă şi furia pe care o adunase în el îl făceau să fie capabil să continue. Cu fiecare ridicare a securii, dorinţa lui de a o găsi pe Chloe creştea. Ştia ca şansele erau mici, dar se considera capabil să înfrunte pierderea ei, cu condiţia să afle cu certitudine ce se întâmplase. Trecea de la speranţe şi rugăciuni că o va găsi în viaţă la simpla dorinţă de a o găsi într-o stare care să dovedească că murise oarecum fără chinuri. Se temea că nu va mai trece multa vreme înainte de a începe să se roage s-o găsească oricum.

Tsion Ben-Judah era într-o forma fizică bună pentru vârsta lui. Activ până în momentul în care fusese nevoit să se ascundă, muncise zilnic în aer liber. Îi spusese lui Buck că, deşi nu fusese niciodată un sportiv, ştia că sănătatea minţii unui intelectual depindea şi de sănătatea trupului său. Tsion îşi îndeplinea conştiincios partea sa de muncă, cercetând uşa în diferite locuri, căutând să găsească o fisură cât de mică care să permită trecerea mai rapida pe partea cealaltă. Gâfâia şi transpira dar, cu toate acestea, se străduia în continuare să vorbească în timp ce muncea.

— Cameron, nu te aştepţi să găseşti maşina lui Chloe pe aici pe undeva, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi dacă n-o găseşti, vei trage din asta concluzia că s-a salvat într-un fel sau altul?

— Asta sper.

— Deci ceea ce facem noi aici este o operaţiune de eliminare?

— Aşa e.

— De îndată ce am stabilit că maşina ei nu se află aici, Cameron, lasă-mă să salvez ceea ce se mai poate salva din casă.

— Cum ar fi?

— Hrană. Hainele tale. Ai spus că ai cercetat deja partea ta de dormitor?

— Da, dar n-am văzut şifonierul sau lucrurile care se aflau înăuntrul lui. Nu poate fi departe.

— Şi comodele? Cu siguranţă că sunt haine de-ale tale acolo.

— Bună idee, spuse Buck.

Între două lovituri de secure şi ecoul pe care acestea îl produceau în uşa garajului, Buck auzi şi altceva. Se opri din lucru şi puse o mână pe Tsion pentru a-l opri şi pe el. Bărbatul mai în vârstă se sprijini în secure pentru a-şi trage sufletul, iar Buck recunoscu bâzâitul elicelor de elicopter. Zgomotul deveni atât de puternic şi de apropiat încât Buck presupuse că era vorba de două sau trei elicoptere. Dar când aparatul de zbor pătrunse în raza sa vizuală, fu surprins să vadă că era numai unul, mare cât un autobuz. Mai văzuse o singură dată unul similar, în Ţara Sfântă, în timpul unui atac aerian, cu ani în urmă.

Dar acesta, care se afla la doar o sută şi ceva de metri distanţă, semăna cu acele elicoptere israeliene de transport gri cu negru doar ca dimensiuni. Acesta era de un alb-strălucitor şi părea de-abia scos de pe linia de fabricaţie. Purta imensul blazon al Comunităţii Globale.

— Ce chestie! Ţie îţi vine să crezi aşa ceva?

— Ce părere ai?

— N-am nici cea mai mică idee. Sper doar să nu fi venit să te caute pe tine.

— Sincer, Cameron, părerea mea este că, dintr-o dată, am devenit una dintre cele mai mici priorităţi ale Comunităţii Globale, nu crezi?

— Vom afla în curând. Hai!

Îşi abandonară securile şi se căţărară la loc peste pavajul răsturnat, care fusese nu cu foarte multe ore în urmă strada Lorettei. Printr-o fisură a fortăreţei văzură elicopterul Comunităţii Globale aterizând lângă un stâlp răsturnat. Un cablu de înaltă tensiune căzu şi se răsuci pe pământ în timp ce cel puţin o duzină de paramedici ai Comunităţii Globale coborâră în şir indian din elicopter. Conducătorul echipei comunică ceva printr-o staţie emisie-recepţie şi în câteva secunde curentul fu tăiat în zonă, iar cablul care scotea scântei fu scos de sub tensiune. Cu un cleşte de sârmă, conducătorul taie celelalte

cabluri care duceau la stâlpul electric.

Doi ofiţeri în uniforma scoaseră un cadru mare, circular, de metal, din elicopter, iar tehnicienii stabiliră repede o conexiune temporara, pe care o legară de unul din capetele stâlpului acum lipsit de cabluri. În acest timp, alţi lucrători manevrau un excavator pentru a săpa o nouă groapă pentru stâlp. O cisternă cu apă şi o betoniera vărsară un amestec în groapă, iar un scripete portabil fu ancorat în patru părţi de către doi ofiţeri care îşi puseră toată greutatea pe piciorul de metal al acestuia, la fiecare colţ. Restul așezară la loc stâlpul rapid refăcut. Fu montat la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, iar trei dintre ofiţeri se aplecară pentru a-i introduce capătul în groapa. Scripetele strânse şi fixă stâlpul, care căzu adânc şi repede, făcând ca excedentul de beton lichid să sară în toate părţile.

În câteva secunde, totul fu reîncărcat în elicopter şi echipa Comunităţii Globale părăsi locul. În mai puţin de cinci minute, un stâlp utilitar care susţinuse atât linii de curent, cât şi linii telefonice fusese modificat…

Buck se întoarse către Tsion.

— Îţi dai seama la ce am asistat?

— Incredibil, spuse Tsion. Avem acum şi un turn GSM, nu?

— Aşa e. E mai puţin înalt decât ar trebui să fie, dar îşi va face treaba. Se pare că cineva consideră că menţinerea semnalului GSM este mai importantă decât electricitatea sau decât firele de telefon.

Buck îşi scoase telefonul din buzunar. Atât semnalul, cât şi bateria erau la nivelul maxim, cel puţin în apropierea acelui nou turn.

— Mă întreb, spuse el, cât va dura până ce vor fi redresate suficiente turnuri, ca să putem suna din nou oriunde.

Tsion pornise deja înapoi spre garaj. Buck îl ajunse din urmă.

— Nu poate să dureze prea mult, spuse Tsion. Probabil Carpathia are la dispoziţie o sumedenie de echipe precum aceasta, care lucrează non-stop în toată lumea.

— Ar fi bine să pornim la drum cât de curând, spuse Mac.

— Da, cum să nu, spuse Mac. Aşadar tu îţi închipui că te voi lăsa să mă duci înapoi la Carpathia şi la adăpostul inexpugnabil înainte să-mi spui ceva despre soţia mea care o să fie chiar mai greu de suportat decât vestea morţii ei?

— Ray, te rog, nu mă obliga să mai spun ceva. Am spus deja prea multe. Nu pot stabili nicio legătură logica între toate astea şi, de altfel, n-am încredere în Carpathia.

— Te rog, spune-mi, zise Rayford.

— Dar să ştii că, dacă ai acelaşi gen de reacţie pe care l-aş avea eu în locul tău, n-ai vrea să discuţi despre ceea ce vreau eu să discut.

Rayford aproape că uitase. Mac avea dreptate. Perspectiva primirii unor veşti proaste despre soţia lui îl făcuse să fie obsedat de această idee, ajungând aproape să lase de-o parte orice alt subiect important.

— Mac, îţi dau cuvântul meu de onoare ca îţi voi răspunde la orice întrebare şi voi sta de vorba despre orice doreşti. Dar trebuie să îmi spui tot ce ştii despre Amanda.

Mac părea să stea încă la îndoiala.

— Ei bine, în primul rând ştiu că zborul Pan-Con n-ar fi avut suficient combustibil pentru a-şi putea permite să caute un alt loc de aterizare. Dacă seismul a izbucnit înainte ca avionul să ajungă la sol, iar pilotului i-a devenit limpede că nu putea să aterizeze la Bagdad, n-ar prea mai fi avut unde să se ducă.

— Lata nişte veşti bune, Mac. De vreme ce n-am găsit avionul la Bagdad, înseamnă că trebuie să fie undeva prin apropiere. Voi continua căutările. În timpul ăsta, continuă să-mi spui ceea ce ştii.

— Bine, Ray. Cred că ne aflam într-un moment în care nu are niciun sens să ne ascundem după deget. Dacă chestia asta nu te convinge că nu sunt unul dintre spionii lui Carpathia, atunci nimic nu te va convinge. Dacă se aude că i-am repetat spusele în faţa ta, sunt un om mort. Deci, indiferent ce crezi tu despre toate astea sau cum reacţionezi în faţa lor şi indiferent ce ai dori să-i spui lui despre astea, buzele tale trebuie să rămână pecetluite. S-a înţeles?

— Da, da! Deci?

Mac trase aer în piept dar, înnebunitor pentru Rayford, nu spuse nimic. Rayford era pe cale să explodeze.

— Trebuie să ies din carlinga asta, spuse Mac într-un final, scoţându-şi centura de siguranţa. Hai, Ray! Ieşi afara. Nu mă obliga să mă caţăr peste tine.

Mac se ridicase de pe scaun şi rămăsese între al lui şi cel al lui Rayford. Se apleca mult pentru a nu se lovi cu capul de tavanul

capsulei de plexiglas. Rayford se elibera şi el din centură şi deschise uşa, sărind apoi în nisip. Era hotărât să nu mai implore.

Decise pur şi simplu că nu-l va lăsa pe Mac să intre înapoi în elicopter până ce nu-i va spune tot ceea ce avea nevoie să ştie.

Mac stătea acolo, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele pantalonilor. Lumina lunii pline îi punea în evidenţa părul blond-roşcat, trăsăturile colţuroase şi pistruii de pe faţa arsă de soare şi de vânt. Arăta ca un om dus la spânzurătoare.

Mac făcu dintr-odată un pas înainte şi îşi puse ambele mâini pe elicopter. Capul îi atârna în jos. În cele din urmă, îşi reveni şi se întoarse spre Rayford.

— Bine, uite. Nu uita că tu m-ai obligat să vorbesc… Carpathia vorbeşte despre Amanda ca şi cum ar cunoaşte-o.

Rayford se strâmbă şi îşi desfăcu larg braţele, cu palmele în afară. Ridică din umeri.

— Păi o cunoaşte! Şi ce dacă?

— Nu! Vreau să spun că vorbeşte despre ea de parcă ar cunoaşte-o cu adevărat.

— Ce vrea să însemne asta? Că avem o relaţie? O cunosc prea bine ca să cred asta.

— Nu, Ray! Ceea ce vreau să spun este că vorbeşte despre ea ca şi cum ar fi cunoscut-o dinainte ca ea să te întâlnească pe tine.

Rayford aproape că se prăbuşi în nisip.

— Doar nu vrei să spui că…

— Îţi spun că, în cercuri restrânse, Carpathia face diferite comentarii despre Amanda. Ştie să joace în echipă, spune el. E plasată în locul potrivit. Îşi joacă bine rolul. Chestii de genul ăsta. Ce-ar trebui eu să cred auzind toate astea?

Rayford era incapabil să vorbească. Nu-şi putea crede urechilor. Nu, imposibil. Dar până şi ideea! Tupeul acelui om, de a face astfel de supoziţii în legătură cu caracterul unei femei pe care Rayford o cunoştea atât de bine.

— De-abia dacă o cunosc pe soţia ta, Ray. Habar n-am dacă e sau nu posibil. Îţi spun doar ceea ce…

— Nu e posibil, spuse Rayford în cele din urmă. Ştiu ca tu n-o cunoşti, dar eu o cunosc.

— Nu mă aşteptam să mă crezi, Ray. Nici măcar nu spun că m-a făcut suspicios.

— Nici nu trebuie să fii suspicios. Omul ăsta e un mincinos.

Lucrează pentru Părintele Minciunii. Ar spune orice despre oricine pentru a-şi atinge scopurile. Nu ştiu de ce are nevoie s-o ponegrească, dar…

— Ray, repet, nu spun că aşa stau lucrurile. Dar trebuie să fii de acord cu mine că îşi ia de undeva informaţiile.

— Nu cumva sugerezi că…?

— Nu sugerez nimic. Spun doar că…

— Mac, nu pot să spun că am cunoscut-o pe Amanda în cele mai mici detalii, dacă privim lucrurile într-o perspectiva mai largă. Nu pot să spun că mi-a dăruit copii, aşa cum a făcut prima mea soţie. Nu pot să spun că am fost împreuna douăzeci de ani, aşa cum am fost cu Irene. Cu toate astea, pot să spun că nu suntem doar soţ şi soţie. Suntem frate şi soră întru Hristos. Dacă aş fi îmbrăţişat credinţa lui Irene, noi doi am fi devenit cu adevărat suflete-pereche, dar asta a fost vina mea. Eu şi Amanda ne-am întâlnit după ce amândoi deveniserăm credincioşi, aşa că am simţit imediat că se stabileşte o legătură puternica între noi. O legătură pe care nimeni n-o poate rupe. Femeia asta nu e mai mincinoasa, mai trădătoare, mai vicleană sau mai ipocrită decât oricine altcineva. Nimeni nu poate fi atât de versat. Nimeni n-ar putea să împartă patul cu mine, să se uite drept în ochii mei, să-mi jure iubire şi credinţă cu atâta zel şi să mă mintă fără ca eu să-mi dau seama. Imposibil.

— E suficient pentru mine, căpitane, spuse Mac.

Rayford era furios pe Carpathia. Dacă nu s-ar fi angajat faţă de Mac să păstreze secretul asupra discuţiei lor, i-ar fi fost dificil să se stăpânească să nu ia staţia radio şi să ceara să vorbească direct cu Nicolae. Se întreba cum se va comporta când va da cu ochii cu Carpathia mai târziu. Ce va spune şi cum va acţiona?

— De ce m-aş aştepta la altceva din partea unui om ca el? spuse Rayford.

— Bună întrebare, răspunse Mac. Acum ar fi mai bine să ne întoarcem, nu crezi?

Rayford voia să-i spună lui Mac că prefera să mai discute despre întrebările pe care le ridicase, dar nu se mai simţea în stare să vorbească. Dacă Mac mai aducea vorba despre asta, Rayford ar accepta discuţia. Dar dacă Mac o lăsa moartă, ar fi bucuros să aştepte un moment mai prielnic.

— Mac, spuse el, în timp ce îşi puneau centurile, devreme ce oricum se presupune că suntem într-o misiune de salvare, te-ar

deranja să execuţi o cercetare circulară de treizeci de kilometri?
— Cu siguranţa că ar fi mult mai uşor pe lumină, spuse Mac. Vrei să te aduc aici mâine din nou?
— Da, dar hai totuşi să aruncam o privire acum. Dacă acel avion a ajuns la sol oriunde lângă Bagdad, singura speranţă de a mai găsi supravieţuitori este de a-i găsi repede.
Rayford observa compătimirea din expresia lui Mac.
— Ştiu, spuse Rayford. Visez. Dar nu mă pot întoarce la Carpathia şi să mă bucur de binefacerile adăpostului şi proviziilor dacă nu fac mai înainte totul pentru a o găsi pe Amanda.
— Mă întrebam doar, spuse Mac. Dacă e ceva adevărat în spusele lui Carpathia…
— Nu e nimic adevărat, Mac, şi vorbesc foarte serios. Să nu mai vorbim despre asta.
— Spun doar că, dacă e ceva adevărat în ceea ce a spus, crezi că ar putea exista o şansă ca el s-o fi urcat într-un alt avion? Pentru ca ea să fie, într-un fel sau altul, în siguranţa?
— Ah, înţeleg, spuse Rayford. Partea bună a informaţiei că soţia mea lucrează pentru inamic este aceea că ar putea fi încă în viaţa?
— Eu nu priveam lucrurile în felul ăsta, spuse Mac.
— Atunci, ce-ai vrut să spui?
— Nimic. Să nu mai vorbim despre asta.
— Ai dreptate.
Dar în timp ce Mac manevra elicopterul în cercuri concentrice din ce în ce mai îndepărtate de aeroportul din Bagdad, tot ceea ce Rayford putea vedea la sol era nisip. Acum îşi dorea să o găsească pe Amanda nu doar pentru sine, ci şi pentru a dovedi că ea era într-adevăr cine ştia el că e.
După ce renunţară la căutări, iar Mac îi promise dispecerului că se îndreptau în sfârşit spre bază, un grăunte de îndoială încolţi în mintea lui Rayford. Se simţea vinovat pentru asta, dar nu-l putea alunga pur şi simplu. Se temea de răul pe care acest grăunte de îndoială îl putea face iubirii şi respectului pe care i le purta femeii care îi întregise viaţa şi era hotărât să-l elimine din creier.
Problema lui era că, în pofida faptului că devenise romantic în urma întâlnirii cu Amanda şi ajunsese să fie sensibil în urma convertirii (ca şi a faptului că văzuse mai multă tragedie decât

ar fi putut oricine îndura), poseda încă acel mod de a gândi pragmatic, analitic, ştiinţific, care făcuse din el pilotul care fusese. Ura faptul că nu putea să alunge pur şi simplu o îndoială, din simplul motiv că nu se potrivea cu ce era în inima lui. Se vedea nevoit să o absolve pe Amanda de orice suspiciune dovedind, într-un fel sau altul, loialitatea şi inocenţa credinţei ei – şi asta cu ajutorul ei, dacă mai era încă în viaţă, sau fără, dacă era moartă.

Era deja mijlocul după-amiezii când Buck şi Tsion reuşiră în sfârşit să facă o gaură suficient de mare într-una din uşile garajului pentru ca Tsion să poată să se strecoare înăuntru.

Vocea lui Tsion era atât de joasă şi de slabă încât Buck fu nevoit să-şi lipească urechea de deschizătură.

— Cameron, maşina lui Chloe e aici. Pot să deschid suficient uşa ca să aprind lumina înăuntru. Nu e nimic aici, doar telefonul ei şi calculatorul.

— Ne întâlnim în spatele casei, strigă Buck. Grăbeşte-te, Tsion! Maşina ei e încă aici, deci şi ea e încă aici!

Buck apucă în braţe atâtea unelte câte putu căra şi se grăbi să ajungă în spate. Aceasta era dovada la care sperase şi pentru care se rugase. Dacă Chloe era acolo, îngropata în moloz, şi exista chiar şi o şansa la un milion ca ea să fie încă în viaţă, nu va avea odihna până nu o va salva.

Buck începu să sape în dărâmături cu toată puterea, trebuind să-şi aducă aminte să mai şi respire. Tsion apăru şi el şi apuca o lopata şi o secure.

— Să mă apuc să sap în alt loc?

— Nu! Trebuie să muncim împreună, dacă vrem să avem vreo speranţă de reuşita!

4

Şi ce s-a întâmplat cu acele haine murdare de praf? şopti Rayford, în timp ce el şi Mac erau escortaţi prin intrarea auxiliară în imensul adăpost subteran al lui Carpathia.

Departe în hala, în spatele Condorului şi printre o sumedenie de subordonaţi şi asistenţi, Fortunato părea a fi radios, îmbrăcat într-un costum nou.

— Nicolae l-a trimis deja la curăţat, mormăi Mac.

Rayford nu mai mâncase nimic de mai mult de douăsprezece ore, dar nu se gândise la mâncare până acum. Mulţimea zumzăitoare a lacheilor surprinzător de bine-dispusului Carpathia trecuse pe la un bufet suedez şi toţi îşi legănau farfuriile şi paharele pe genunchi.

Hămesit dintr-o dată, Rayford observa că era şuncă, pui şi vită, ca şi tot felul de delicatese specifice Orientului Mijlociu. Fortunato îl gratulă cu un zâmbet şi o strângere de mână. Rayford nu zâmbi deloc şi de-abia dacă-i strânse mâna bărbatului.

— Potentatul Carpathia ar dori să-l urmam în biroul său în câteva momente. Dar va rog, mâncaţi mai întâi.

— Chiar o să mănânc, dacă nu te superi, spuse Rayford.

Deşi era şi el un angajat ca toţi ceilalţi, se simţi de parcă lua masa în tabăra inamicului. Totuşi, ar fi fost o nebunie să rămână flămând doar în virtutea unui principiu. Avea nevoie să-şi recapete forţele.

În timp ce el şi cu Mac îşi făceau de lucru în jurul bufetului, Mac şopti:

— Poate că n-ar trebui să părem chiar prieteni la cataramă.

— Da, spuse Rayford. Carpathia ştie în ce ape mă scald, dar presupun că pe tine te priveşte ca pe un loialist.

— Nu sunt, dar cei care recunosc asta n-au niciun viitor aici.

— Cum aş fi eu? făcu Rayford.

— Dacă tu ai un viitor? în orice caz, nu unul prea lung. Dar ce să spun? Te place. Poate că se simte în siguranţă ştiind că nu-i ascunzi nimic.

Rayford mânca în timp ce îngrămădea felurile pe farfurie. „O fi asta mâncarea duşmanului, dar îşi face treaba”.

Se simţea sătul şi dintr-odată balonat, când el şi Mac fură conduşi în biroul lui Carpathia. Prezenţa lui Mac îl surprinse pe Rayford. Nu mai participase până atunci la o întâlnire cu Carpathia.

Aşa cum se întâmpla adesea în momente de teroare şi criză internaţională, se părea că Nicolae de-abia se abţine să nu rânjească. Îşi schimbase şi el hainele şi arăta odihnit. Rayford ştia că, dimpotrivă, el arăta îngrozitor.

— Vă rog, spuse Carpathia, plin de solicitudine, căpitane Steele şi ofiţer McCullum. Luaţi loc.

— Prefer să rămân în picioare, dacă nu vă deranjează, spuse

Rayford.

— Nu e nevoie. Păreţi obosit şi avem lucruri importante pe agendă.

Rayford se aşeză fără chef pe un scaun. Nu îi înţelegea pe oamenii ăştia. Se aflau într-un birou frumos decorat, care rivaliza cu principalul bârlog al lui Carpathia, aflat la mai puţin de un kilometru distanţă, din care nu mai rămăseseră decât mine. Cum se făcea că acest om se dovedea a fi pregătit pentru orice eventualitate?

Leon Fortunato stătea la un colţ al biroului lui Carpathia. Carpathia stătea pe marginea biroului, uitându-se în jos la Rayford, care decise să fie mai iute decât acesta.

— Domnule, în legătură cu soţia mea, eu…

— Căpitane Steele, am veşti proaste pentru dumneata.

— O, nu.

Mintea lui Rayford trecu imediat pe poziţie defensivă. Nu se simţea ca şi cum Amanda ar fi fost moarta, deci nu era moarta. Nu-i păsa de ce spunea mincinosul ăsta – acelaşi care îndrăznise s-o numească compatriotul sau. Dacă Nicolae spunea că Amanda e moartă, Rayford nu ştia dacă ar fi fost capabil să păstreze secretul discuţiei cu Mac şi să se abţină să-l atace şi să-l facă să-şi retragă cuvintele.

— Soţia dumitale, Dumnezeu să o aibă în pază, a fost…

Rayford strânse scaunul atât de tare încât i se păru că îi plesnesc degetele. Scrâşni din dinţi. Însuşi Antihristul să rostească „Dumnezeu să o aibă în pază“ pentru soţia sa? Rayford tremura de furie. Se rugă cu disperare ca, dacă era adevărat, dacă o pierduse pe Amanda, Dumnezeu să-l facă să fie unealta morţii lui Nicolae Carpathia. Asta nu avea să se întâmple mai devreme de trei ani şi jumătate în Perioada Pătimirilor, iar Biblia profeţea că, după asta, Antihristul urma să fie înviat şi posedat oricum de Satana. Totuşi, Rayford îi cerea lui Dumnezeu privilegiul de a-l ucide pe acest om. Ce satisfacţie, ce răzbunare ar fi putut stoarce din asta, nu ştia. Era tot ce putea să facă pentru a se abţine să comită fapta chiar atunci.

— Din câte ştim, ea se afla astăzi la bordul unui zbor Pan-Continental 747, pe ruta Boston-Bagdad. Cutremurul s-a produs cu câteva momente înainte ca avionul să ajungă la sol. Tot ceea ce ne pot spune sursele noastre este că, aparent, pilotul a observat haosul, şi-a dat seama că nu putea ateriza lângă

aeroport, a ridicat din nou avionul la altitudine şi s-a întors.

Rayford ştia ce urma, dacă relatarea era adevărată. Pilotul n-ar fi avut suficienta putere în motoare pentru a recâştiga în altitudine dacă înălţase şi întorsese avionul atât de repede.

— Oficialii Pan-Con mă informează, continuă Carpathia, că avionul pur şi simplu nu era capabil de zbor la viteza aceea. Martori oculari declară că a trecut pe lângă malurile Tigrului, a căzut prima oară aproape de jumătatea râului, s-a răsturnat cu coada în sus şi apoi a ieşit din câmpul lor vizual.

Întregul trup al lui Rayford pulsa cu fiecare bătaie de inimă. Îşi lăsă bărbia în piept şi luptă din greu să-şi recapete calmul. Se uită în sus la Carpathia, aşteptând detalii, dar nu putu să deschidă gura şi să scoată vreun sunet.

— Curenţii sunt rapizi în acea zonă, căpitane Steele. Însă cei de la Pan-Con îmi spun că un astfel de avion se prăbuşeşte ca un bolovan. Râul n-a scos nimic la suprafaţă. N-a fost descoperit niciun cadavru. Vor trece zile până ce vom dispune de echipamentul necesar unei operaţiuni de salvare. Îmi pare rău.

Rayford credea în regretele lui Carpathia la fel de mult ca şi în moartea Amandei. Încă şi mai puţin credea că ea acţionase vreodată în înţelegere cu Nicolae Carpathia.

Buck muncea ca un nebun, cu degetele tăiate şi bătătorite. Chloe trebuia să fie undeva pe acolo. Nu voia să vorbească. Nu voia decât să sape. Însă lui Tsion îi plăcea să pălăvrăgească.

— Nu înţeleg, Cameron, spuse el, de ce ar fi fost maşina lui Chloe în garajul în care stă de obicei maşina Lorettei.

— Nu ştiu, răspunse Buck, pe un ton care nu încuraja continuarea discuţiei. Dar se află acolo, iar asta înseamnă că ea se află pe aici pe undeva.

— Poate că seismul a aruncat maşina direct în garaj, sugeră Tsion.

— Nu prea cred, îl contrazise Buck. De altfel, n-are importanţă. Încă îmi vine să-mi dau pumni în cap pentru că n-am observat lipsa maşinii ei imediat ce-am ajuns aici.

— Ce-ai fi presupus în acest caz?

— Că a plecat cu maşina şi s-a salvat!

— Şi asta nu mai e de crezut acum?

Buck se îndrepta şi îşi masă spatele cu degetele, încercând să-şi dezmorţească muşchii.

— N-ar fi ajuns nicăieri mergând pe jos. Cutremurul a lovit fulgerător. N-a existat niciun avertisment.

— Ba cum să nu, a existat.

Buck se holbă la rabin.

— Tu ai fost tot timpul sub pământ, Tsion. Cum ai fi putut şti?

— Am auzit bubuituri, cu câteva minute înainte de seism.

Buck fusese în Range Rover. Văzuse animale ucise pe sosea, câini lătrând şi fugind şi alte animale, pe care de obicei nu le vezi în timpul zilei. Înainte ca cerul să se întunece, remarcase că nicio frunză nu se mişca şi totuşi semafoarele şi semnele de circulaţie se clătinau. În momentul acela ştiuse că vine cutremurul. Fusese cel puţin un semn concret. Oare era posibil ca Chloe să fi avut vreo presimţire? Şi ce-ar fi făcut în cazul acesta? Unde s-ar fi dus?

Buck reîncepu să sape.

— Ce spuneai că era în maşina ei, Tsion?

— Doar calculatorul şi telefonul.

Buck se opri din săpat.

— Să fie oare în garaj?

— Mă tem că nu, Cameron. M-am uitat cu atenţie. Dacă era acolo când s-a prăbuşit totul, spuse Tsion, nu cred că ţi-ai mai dori s-o găseşti.

„Poate că nu mi-aş mai dori, se gândi Buck, dar trebuie să aflu”.

Trupul lui Rayford deveni rigid ca o piatra când Carpathia îi atinse umărul. Avu o viziune în care sarea din scaun şi îl strângea de gât pe Carpathia. Stătea şi fierbea, simţind că e gata să explodeze.

— Sunt solidar cu suferinţa dumitale, spuse Nicolae. Poate ca îmi înţelegi propriul sentiment de durere în faţa atâtor vieţi răpuse de calamitate. A fost cutremur în toată lumea şi fiecare continent a suferit pagube majore. Singura regiune cruţată a fost Israelul.

Rayford se smulse din strânsoarea lui Carpathia şi îşi recapătă glasul.

— Şi tot nu credeţi că a fost vorba de Furia Mielului?

— Rayford, Rayford, spuse Carpathia. Nu poţi pune pe seama unei Fiinţe Supreme un act atât de sadic, de capricios şi de ucigător ca acesta.

Rayford scutura din cap. Oare unde-i fusese capul? Chiar încerca să-l convingă pe Antihrist că se înşală?

Carpathia trecu în spatele biroului său şi se aşeză pe scaun de piele cu spătar înalt.

— Îţi voi spune ceea ce voi spune şi restului echipei, astfel încât să poţi lipsi de la întrunire, să te duci în camera dumitale şi să apuci să te odihneşti puţin.

— Nu mă deranjează să aud aceste lucruri alături de ceilalţi.

— Câtă generozitate, căpitane Steele. Oricum, sunt şi lucruri pe care vreau să ţi le spun numai dumitale. Ezit să ridic această problemă acum, când suferinţa dumitale este încă atât de proaspăta, dar cred că realizezi că aş putea să te arestez.

— Sunt sigur că aţi putea, spuse Rayford.

— Însă prefer să n-o fac.

Cum ar trebui să se simtă, recunoscător sau dezamăgit? Să stea un timp în închisoare nu era cel mai rău lucru din lume. Dacă ar şti că fiica, ginerele său şi Tsion sunt bine, ar putea suporta asta.

Carpathia continuă:

— Te înţeleg mai bine decât crezi. Vom trece amândoi peste conflictul dintre noi, iar dumneata vei continua să îţi îndeplineşti datoriile în serviciul meu la fel cum ai făcut şi până acum.

— Şi dacă îmi dau demisia?

— Această opţiune nu există. Vei depăşi această criză cu demnitate, aşa cum ai făcut şi cu altele. Altfel, te voi acuza de insubordonare şi te voi aresta.

— Asta înseamnă deci să trecem amândoi peste conflict? Vreţi într-adevăr să aveţi în serviciul dumneavoastră pe cineva care ar prefera să n-o facă?

— În timp, te voi câştiga de partea mea, spuse Carpathia. Eşti la curent cu faptul că locuinţa dumitale a fost distrusă?

— Nu pot spune că sunt surprins de această veste.

— Am trimis acolo echipe care încearcă să recupereze tot ce ar mai putea fi util. Totodată, avem uniforme şi provizii pentru dumneata. Locuinţa actuală este adecvată, deşi nu luxoasă. Prioritatea zero a administraţiei mele este reconstrucţia Noului Babilon. Va deveni noua capitală a lumii. Totul, sistemul bancar, comerţul, religia şi administraţia, va începe şi se va sfârşi aici. Cealaltă provocare majoră în ceea ce priveşte reconstrucţia în restul lumii vor fi comunicaţiile. Am început deja să reconstruim

o reţea internaţionala care…

— Comunicaţiile sunt mai importante decât oamenii? Mai importante decât degajarea unor zone care altfel ar putea să devină focare de infecţie? Decât îndepărtarea cadavrelor? Decât reunirea familiilor?

— Toate la timpul lor, căpitane Steele. Acest gen de acţiuni depind şi ele de comunicaţii. Din fericire, programarea celui mai ambiţios proiect al meu nu putea fi mai potrivită. Comunitatea Globală tocmai şi-a asigurat controlul exclusiv asupra tuturor sateliţilor internaţionali şi asupra tuturor companiilor de comunicaţii celulare. Vom pune la punct, în câteva luni, prima reţea de comunicaţii cu adevărat globală. Va fi celulara şi va utiliza energie solara. Am numit-o Celular-Solar. Odată ce stâlpii GSM vor fi ridicaţi la loc, iar sateliţii vor fi lansaţi pe orbite circumterestre, oricine va putea să comunice cu oricine, oriunde şi în orice moment.

Carpathia părea să-şi fi pierdut abilitatea de a-şi disimula satisfacţia. Dacă toată aceasta tehnologie funcţiona, asta i-ar fi întărit considerabil dominaţia asupra pământului. Controlul sau ar fi fost total. Ar fi stăpânit şi controlat tot şi pe toată lumea.

— De îndată ce veţi fi pregătiţi, dumneata şi ofiţerul McCullum îi veţi aduce aici pe ambasadorii mei. Au mai rămas puţine aeroporturi funcţionale, în toată lumea, dar utilizând aparate mici de zbor ar trebui să reuşim să-i ducem pe oamenii mei de încredere până la locul de unde îi puteţi sui în Condor 216 şi apoi aduce la mine.

Rayford nu se putea concentra.

— Am câteva cereri de formulat, spuse el.

— Îmi place când ceri, zise Carpathia.

— Aş dori informaţii despre familia mea.

— Voi însărcina imediat pe cineva să se ocupe de asta. Altceva?

— Am nevoie de o zi sau două pentru a fi instruit de Mac în pilotarea elicopterelor. Se poate ivi o situaţie în care să trebuiască să iau pe cineva de undeva unde doar un elicopter poate ajunge.

— Orice ai nevoie, îţi va sta la dispoziţie, căpitane, ştii asta.

Rayford aruncă o privire către Mac, care părea descumpănit. N-ar fi trebuit să fie surprins. Aveau lucruri serioase de discutat, doar dacă nu cumva Mac era un admirator secret al lui

Carpathia. N-ar putea să facă asta în interior, unde probabil toate camerele erau împânzite de microfoane. Rayford îl voia pe Mac pentru Împărăţie. Se gândea că ar fi un minunat soldat al Armatei Pătimirilor, mai ales dacă adevăratul obiect al loialităţii sale îi rămânea necunoscut lui Carpathia.

— Sunt slăbit din cauza foamei, Cameron, spuse Tsion.

Săpaseră jumătate din moloz, Buck disperând din ce în ce mai mult, odată cu fiecare lopată de pământ. Erau numeroase dovezi că Chloe locuia în acel loc, dar niciuna că ea ar fi fost încă acolo, vie sau moartă.

— Pot săpa până în pivniţă cam într-o oră, Tsion. Tu, începe în bucătărie. E posibil să găseşti mâncare acolo. Şi mie mi-e foame.

Deşi Tsion se afla la doi paşi, Buck se simţi copleşit de singurătate. Ochii i se umplură de lacrimi tot săpând şi smulgând, şi ridicând, şi aruncând în ceea ce părea a fi un efort inutil de a-şi găsi soţia.

Începuse să se însereze când Buck ieşi clătinându-se de oboseala din pivniţa. Îşi târî lopata după el, vrând să-l ajute pe Tsion, dar sperând în acelaşi timp ca rabinul găsise ceva de mâncare.

Tsion ridica o bucata de lemn şi zdrobi un birou, aruncând resturile la picioarele lui Buck.

— O, Cameron! N-am văzut că eşti acolo.

— Încerci să ajungi la frigider?

— Exact. Curentul a fost întrerupt de ore întregi, dar trebuie să mai fie ceva comestibil acolo.

Frigiderul era blocat de două grinzi, care stăteau proptite de uşa acestuia. Încercând să le îndepărteze de acolo, Buck atinse cu piciorul marginea biroului zdrobit, din care căzură hârtii şi agende de telefon. Una dintre el conţinea lista membrilor Bisericii New Hope Village. „Iată ceva care mi-ar putea fi de folos”, se gândi el. O împături şi o bagă în buzunarul de la pantaloni.

Câteva minute mai târziu, Buck şi Tsion stăteau sprijiniţi cu spatele de uşa frigiderului, înfulecând hămesiţi. Asta îi mai potoli foamea, însă Buck simţea că ar fi putut dormi o săptămână. Ultimul lucru pe care-l dorea era să termine de săpat. Se temea de perspectiva, din ce în ce mai probabilă, ca

Chloe să fi murit. Îi era recunoscător lui Tsion pentru că, în sfârşit, nu mai simţea nevoia de a face conversaţie. Buck avea nevoie de o gândire limpede. Unde urmau să petreacă noaptea? Ce vor mânca a doua zi? însă pentru moment, Buck nu voia decât să mănânce şi se lăsă năpădit de amintirea lui Chloe.

Cât de mult o iubea! Era oare posibil să o fi cunoscut de mai puţin de doi ani? Când se cunoscuseră, ea păruse să aibă mai mult de douăzeci de ani, iar acum avea înfăţişarea cuiva cu zece sau chiar cincisprezece ani mai în vârstă. Fusese un dar de la Dumnezeu, mai de preţ decât orice dar pe care-l primise vreodată, cu excepţia mântuirii. Ce-ar fi valorat viaţa lui în urma Înălţării la Cer, dacă n-ar fi fost Chloe? Ar fi fost recunoscător şi s-ar fi bucurat să ştie că era drept înaintea lui Dumnezeu, dar, totodată, ar fi fost singur şi stingher.

Chiar şi acum, Buck era recunoscător pentru socrul său şi pentru Amanda. Recunoscător pentru prietenia lui cu Chaim Rosenzweig. Recunoscător pentru prietenia lui cu Tsion. El şi cu Tsion vor trebui să ducă muncă de convingere pe lângă Chaim. Bătrânul israelian era încă fascinat de Carpathia. Iar asta nu putea continua. Chaim avea nevoie de Hristos. La fel şi Ken Ritz, pilotul pe care Buck îl folosise de atâtea ori. Va trebui să discute cu el, să se asigure că totul era în regulă şi dacă avea la dispoziţie avioane apte de zbor. Îşi sprijini capul de genunchi, gata să adoarmă.

— Trebuie să mă întorc în Israel, spuse Tsion.

— Hm? Ce? mormăi Buck.

— Trebuie să mă întorc în ţara mea natală.

Buck ridica capul şi se holbă la Tsion.

— N-avem nici măcar un acoperiş deasupra capului, spuse el. De-abia dacă putem să facem câţiva metri cu maşina. Nu ştim dacă mâine vom mai fi în viaţă. În Israel, nu eşti decât un infractor dat în urmărire. Crezi că vor uita de tine, acum că prioritatea lor numărul unu a devenit cutremurul şi urmările lui?

— Dimpotrivă. Dar trebuie să mă gândesc că grosul celor 144.000 de martori, din care fac şi eu parte, trebuie să vină din Israel. Nu toţi. Mulţi vor veni din seminţiile răspândite pe tot Pământul. Dar cei mai mulţi evrei sunt în Israel. Toţi vor fi zeloşi precum Pavel, însă nepregătiţi, căci sunt convertiţi de curând. Simt chemarea de a-i întâlni, de a-i binecuvânta şi de a le da învăţătură. Trebuie mobilizaţi şi trimişi în lume. Sunt deja

împuterniciţi să facă asta.

— Să presupunem că te duc până în Israel. Cum fac să te ţin în viaţă?

— Ce, vrei să spui că *tu* m-ai ţinut în viaţă în timpul zborului deasupra Sinaiului?

— Am avut şi eu o contribuţie.

— Ai avut şi tu o contribuţie? Mă amuzi, Cameron. Da, din multe puncte de vedere, îţi datorez viaţa. Dar erai în aceeaşi situaţie ca şi mine. Asta a fost lucrarea lui Dumnezeu şi ştim amândoi asta.

Buck se ridică în picioare.

— Mi se pare corect. Totuşi, consider în continuare că ar fi o nebunie să te duc înapoi de unde ai fugit.

Îl ajută şi pe Tsion să se ridice.

— Trimite vorbă acolo că am pierit în cutremur, spuse rabinul. Aşa aş putea să merg deghizat, sub unul dintre acele nume false pe care ai obiceiul să le inventezi.

— Nu vei reuşi fără chirurgie plastică, spuse Buck. Eşti un tip uşor de recunoscut, chiar şi în Israel, unde toţi cei de vârsta ta arată ca tine.

Lumina soarelui se împuţina şi slăbea văzând cu ochii în momentul în care cei doi încetară să cotrobăie în bucătărie. Tsion găsi saci de plastic şi împachetă mâncarea pe care avea s-o depoziteze în maşină. Buck reuşi să recupereze câteva haine dintre dărâmăturile în care se transformase dormitorul său şi al lui Chloe, în timp ce Tsion luă computerul şi telefonul lui Chloe din garaj.

Niciunul din ei nu avu puterea de a escalada bariera de beton, aşa că hotărâră să o ocolească. Când ajunseră la Range Rover, amândoi fură nevoiţi să intre pe portiera din dreapta.

— Aşadar, ce părere ai? întreba Tsion. Dacă Chloe ar fi în viaţa pe undeva pe aici, ne-ar fi auzit şi ar fi strigat după noi, nu?

Buck dădu din cap, nefericit.

— Încerc să mă resemnez cu ideea că e jos de tot. M-am înşelat, asta-i tot. Nu era nici în dormitor, nici în bucătărie şi nici la subsol. Poate că a fugit în altă parte a casei. Am fi avut nevoie de utilaje grele ca să dăm la o parte toate dărâmăturile de acolo şi s-o găsim. Nu mă împac cu gândul că zace undeva acolo jos, dar nici nu mă pot gândi să mai sap în noaptea asta.

Buck conduse maşina spre biserică.

— Oare ar fi bine să ne petrecem noaptea în adăpost?

— Mă tem că e destul de nesigur, spuse Tsion. Încă o zgâlţâitură şi ar putea să cadă peste noi.

Buck continua să conducă. Se afla la un kilometru şi jumătate distanţă spre sud de biserică când ajunse într-un cartier care rămăsese în picioare, deşi clădirile erau strâmbe şi crăpate. Multe dintre construcţii erau avariate, dar cele mai multe rezistau încă. Câteva maşini îşi făceau plinul la o staţie de benzină iluminată cu lămpi cu gaz.

— Se pare că nu suntem singurii civili care au supravieţuit, spuse Tsion.

Buck se aşeză la coadă. Omul care conducea staţia de benzină avea o armă sprijinită de pompe. Ţipă pe deasupra unui generator cu gazolină:

— Doar bani gheaţă! 75 de litri raţia! Asta e, când nu mai e, nu mai e.

Buck îşi deschise rezervorul şi spuse:

— Îţi ofer o mie în bani gheaţă pentru…

— Pentru generator, da, ştiu. Stai la coadă. Mâine aş putea să iau zece mii pe el.

— Ştii cumva de unde aş putea să-mi procur unul?

— Nu ştiu nimic, spuse bărbatul, fără chef. Nu mai am casă. O să dorm aici la noapte.

— Ai nevoie de companie?

— Nu neapărat. Dacă situaţia devine disperată, întoarceți-vă. Nu vă voi alunga.

Buck nu-l putea învinovăţi. Unde începe şi unde se sfârşeşte ospitalitatea în vremuri ca acestea?

— Cameron, începu Tsion, după ce Buck se sui din nou în maşina, am stat şi m-am gândit. Nevasta informaticianului a aflat ce s-a întâmplat cu soţul ei?

Buck scutura din cap.

— Am întâlnit-o o singura dată pe soţia lui. Nu-mi amintesc numele ei. Aşteaptă un moment. Se scotoci în buzunar şi scoase afară agenda cu numele enoriaşilor bisericii. Uite, spuse el. Sandy. Hai să-i dau un telefon.

Forma numărul şi, deşi nu fu deloc surprins să constate că legătura nu se formă, fu totuşi uimit să recepţioneze un mesaj înregistrat care îi spunea că reţeaua era ocupată. Iată un

progres, măcar.

— Unde locuiesc? se interesă Tsion. Nu e deloc sigur că locuinţa mai e încă în picioare, dar putem verifica.

Buck citi adresa.

— Nu ştiu unde se afla. Văzu în faţa lor o maşina militară cu girofarul aprins. Să-l întrebăm pe el.

Poliţistul stătea sprijinit de maşină, fumând o ţigara.

— Sunteţi de serviciu? întreba Buck.

— Tocmai luam o pauză, răspunse poliţistul. Într-o singură zi am văzut mai multe decât într-o viaţa întreaga, dacă mă înţelegeţi.

Buck îi arată adresa.

— Nu ştiu ce repere să vă dau, dar staţi aşa, urmaţi-mă.

— Sunteţi sigur?

— Nu mai pot face nimic pentru nimeni în seara asta. De fapt, n-am făcut nimănui niciun bine pe ziua de azi. Urmaţi-mă şi vă voi arăta strada pe care o căutaţi. Apoi o şterg.

Câteva minute mai târziu, Buck opri în faţa unui duplex. Tsion deschise portiera din dreapta, dar Buck îi puse o mână pe braţ.

— Dă-mi telefonul lui Chloe.

Tsion se strecură înapoi şi îl scoase dintr-o grămadă de lucruri pe care le strânsese într-o pătură. Buck îl deschise şi constată că rămăsese deschis. Cotrobăi în torpedou şi descoperi un adaptor pentru brichetă care se potrivea cu telefonul şi îl făcu să pornească. Apăsă pe butonul care afişa ultimul număr format. Oftă. Era al lui.

Tsion dădu din cap şi ieşiră. Buck scoase o lanternă din trusa sa de urgenţă. Partea stângă a duplexului avea geamurile sparte de jur-împrejur, iar un zid de cărămidă care slujise drept fundaţie se prăbuşise, aşa că partea din faţă a edificiului se aplecase într-o rână. Buck se aşeză într-o poziţie din care putea să lumineze cu lanterna ferestrele.

— E gol, spuse el. Nicio mobilă.

— Priveşte, spuse Tsion. Acolo, în iarbă. O plăcuţă pe care scrie „DE ÎNCHIRIAT”.

Buck se mai uită odată pe lista cu numele enoriaşilor.

— Donny şi Sandy locuiau în partea cealaltă.

Locul arăta uimitor de intact. Draperiile erau date la o parte. Buck se prinse de balustrada din fier forjat a scărilor şi se apleca peste ea pentru a lumina sufrageria cu lanterna. Părea locuita.

Buck încercă uşa de la intrare şi descoperi că nu era încuiata. În timp ce el şi Tsion mergeau tiptil prin casă, deveni limpede că ceva nu era în regula în micul spaţiu pentru luat masa din spate. Buck rămase cu gura căscată, iar Tsion se întoarse şi se aplecă.

Sandy Moore se aflase la masă, cu cafeaua şi ziarul, când un stejar uriaş trecuse, în prăbuşire, prin acoperiş, cu atâta forţă încât o zdrobise atât pe ea, cât şi masa grea de lemn. Degetul fetei moarte îmbrăţişa încă toarta ceştii, iar obrazul ei zăcea pe secţiunea Tempo a ziarului *Chicago Tribune.* Dacă restul trupului ei n-ar fi fost atât de strivit, ar fi putut părea că moţăie.

— Probabil că ea şi soţul ei au murit la câteva secunde unul de celălalt, spuse Tsion, cu voce înceată. Şi la kilometri distanţă.

Buck dădu din cap în lumina slabă.

— Trebuie să o îngropăm pe fată.

— N-o să reuşim niciodată să o scoatem de sub copac, spuse Tsion.

— Trebuie să încercăm.

Pe alee, Buck găsi nişte scânduri, pe care se chinuiră să le introducă sub copac, pentru a le sluji drept pârghii, însă un trunchi suficient de greu pentru a distruge un acoperiş, un zid, o masă şi o femeie era imposibil de urnit din loc.

— Avem nevoie de utilaje grele, spuse Tsion.

— La ce bun? întrebă Buck. Nimeni nu va reuşi vreodată să îngroape toţi morţii.

— Mărturisesc că mă gândesc mai puţin la respectul datorat corpului ei neînsufleţit cât la posibilitatea ca tocmai să fi găsit un loc în care să locuim.

Buck nu înţelese din prima ce i se spusese.

— Ce? spuse Tsion. Nu ţi se pare un loc ideal? A rămas chiar şi o porţiune de trotuar, afară, în faţă. Această cameră, aflată acum pradă intemperiilor, poate fi acoperită şi închisă cu uşurinţă. Nu ştiu cât va dura până vom avea şi curent electric, dar…

— Ajunge, am înţeles, spuse Buck. N-avem altă posibilitate.

Buck strecură Rover-ul între duplex şi cochilia arsă a casei de alături. Parcă în spate, într-un loc ferit vederii, şi se apucă, împreună cu Tsion, să descarce lucrurile din maşină. Îndreptându-se spre uşa din spate, Buck observă că ar putea să scoată cadavrul doamnei Moore de dedesubt. Crengile stejarului se sprijineau de un dulap imens, aflat în colţ. Asta ar împiedica

trunchiul să cadă în cazul în care reuşeau cumva să taie podeaua.

— Sunt atât de obosit că de-abia mă mai ţin pe picioare, Cameron, spuse Tsion în timp ce coborau scările înguste spre beci.

— Şi eu stau să mă prăbuşesc, fu de acord Tsion.

Îşi lumină drumul cu lanterna până sub podeaua parterului şi observă cum cotul lui Sandy pătrunsese prin lemn şi atârna la vedere. Dădură peste piese dintr-un computer demontat până ce găsiră sculele lui Donny. „Cu un ciocan, o daltă, o bară de metal şi un ferăstrău ar trebui să ne descurcăm”, se gândi Buck. Propti o scară sub locul respectiv, iar Tsion ţinu de ea, pentru ca Buck să-şi pună picioarele pe treapta de sus şi să-şi stabilizeze poziţia. Apoi trebuiră să îndeplinească dificila treabă de a înfige bara de metal printre scândurile podelei cu un ciocan. Îl dureau braţele, dar nu se mişcă până nu reuşi să dea câteva găuri suficient de largi pentru ca ferăstrăul să poată pătrunde pe acolo. El şi cu Tsion făcură cu schimbul la ferăstrău, chinuindu-se să taie lemnul masiv, ceea ce păru să dureze o veşnicie, căci lama era destul de boantă.

Avură grijă să nu atingă cadavrul lui Sandy Moore cu ferăstrăul. Buck se miră observând că forma tăieturii arăta precum cutiile de brad în care erau îngropaţi *cowboy*-i, în Vestul Îndepărtat. Când ajunseseră cu ferăstrăul aproape de talia ei, greutatea corpului făcu podeaua de sub ea să cedeze şi ea alunecă încet în braţele lui Buck. Acesta răsuflă din greu şi îşi ţinu respiraţia, chinuindu-se să-şi păstreze echilibrul. Cămaşa i se umplu de sângele ei închegat, iar ea părea uşoară şi fragilă ca un copil.

Tsion îl ajută să coboare. Singurul lucru la care Buck se putea gândi în timp ce îi ducea cadavrul afară pe uşa din spate era că se aşteptase să facă acelaşi lucru cu Chloe la locuinţa Lorettei. Îi întinse cu delicateţe cadavrul în iarba înrourata, iar el şi cu Tsion săpară repede un mormânt nu prea adânc. Munca fu uşoară pentru că, din cauza cutremurului, pământul devenise foarte friabil. Înainte de a-i cobori trupul în groapă, Buck scoase verigheta lui Donny din buzunar. O puse în palma ei şi îi strânse degetele în jurul ei. O acoperiră cu ţarină, apoi Tsion îngenunche, iar Buck îi urmă exemplul.

Tsion nu-i cunoscuse, nici pe Donny şi nici pe soţia sa. Nu

rosti niciun cuvânt de comemorare. Intonă doar un vechi imn, care-l făcu pe Buck să plângă atât de tare încât îşi dădu seama că putea fi auzit din stradă. Dar nu era nimeni primprejur, iar el nu-şi putea stăpâni suspinele.

Te voi iubi în viaţă, Te voi iubi în moarte şi Te voi slăvi cu toată suflarea mea; iar când roua morţii se va aşterne peste pleoapele mele, voi spune, Isuse, niciodată nu Te-am iubit mai mult decât acum.

Buck şi Tsion descoperiră două mici dormitoare la etaj, unul cu un pat dublu, celălalt cu unul simplu.

— Ia tu patul cel mare, insistă Tsion. Mă voi ruga ca Chloe să ţi se alăture cât de curând.

Buck îşi puse încrederea în el.

Buck se duse la baie şi îşi scoase de pe el hainele pline de noroi şi de sânge. Neavând la dispoziţie decât lumina lanternei, scoase cu mâna ceva apa din bazinul de toaleta pentru a se putea spăla cu un burete. Găsi un prosop mare cu care să se şteargă, apoi se prăbuşi pe patul lui Donny şi Sandy Moore.

Buck dormi somnul durerii, rugându-se să nu se mai trezească niciodată.

La celălalt capăt al lumii, Rayford Steele fu trezit de un telefon de la primul său ofiţer. În Noul Babilon era marţi, ora nouă dimineaţa, iar el trebuia să întâmpine o nouă zi, fie că voia sau nu. Spera, cel puţin, să prindă o ocazie de a-i vorbi lui Mac despre Dumnezeu.

5

Rayford mâncă printre ultimii, un mic dejun copios. Peste drum, duzini întregi de aghiotanţi erau aplecaţi asupra hărţilor şi planurilor şi se înghesuiau la posturile telefonice şi la staţiile radio. Mâncă într-o stare de amorţeală, cu Mac lângă el, care bătea darabana cu degetele şi tot tremura din picior. Carpathia stătea alături de Fortunato şi alţi membri de vază ai staffului la o masă apropiata de biroul său. Duse la ureche un telefon celular şi începu să vorbească pe un ton foarte grav într-un colţ, cu spatele la cameră.

Rayford îi urmări mişcările cu dezinteres. Era mai preocupat de el însuşi, de deciziile pe care le avea de luat. Dacă era

adevărat că Amanda se prăbuşise cu Boeingul 747, Chloe, Buck şi Tsion rămăseseră singurii de care îi mai pasa. Oare să fi rămas el ultimul membru în viaţa al Armatei Pătimirilor?

Pe Rayford nu îl interesa câtuşi de puţin cu cine sau despre ce vorbea Carpathia. Dacă ar fi avut un dispozitiv care i-ar permite să îi asculte acestuia convorbirea, nici măcar n-ar apăsa pe buton. Se rugase înainte să înceapă să mănânce, o rugăciune ambiguă, despre binecuvântarea bucatelor care îi erau asigurate de Antihristul însuşi. Totuşi, mâncase. Şi era bine că mâncase. Se simţea mai în formă. În niciun fel n-ar fi putut să îl convertească în mod eficient pe Mac, dacă ar fi rămas într-o stare de amorţeala şi depresie.

Agitaţia lui Mac îi creă şi lui o stare de nervozitate.

— Eşti nerăbdător să reiei zborurile? îl întrebă Rayford.

— Sunt nerăbdător să vorbesc. Dar nu aici. Prea multe urechi ciulite. Dar eşti hotărât să faci asta, Rayford? Având în vedere tot prin ce-ai trecut?

Mac părea pregătit să audă lucruri despre Dumnezeu. De ce se întâmplase aşa? Când Rayford fusese cel mai pregătit să-şi împărtăşească credinţa, încercase să-l convertească pe vechiul său pilot, Earl Halliday, care nu se arătase interesat şi care acum era mort. Încercase fără succes să o convertească pe Hattie Durham şi acum nu putea decât să se roage ca ea să fie încă în viaţă. Iar acum stătea lângă Mac, care, practic, implora să se împărtăşească din adevăr, iar Rayford ar fi preferat să se culce la loc.

Îşi încrucişa picioarele şi îşi împreună mâinile. Se va strădui să se mobilizeze azi. În colţ, Carpathia se tot învârtea, uitându-se la el, cu telefonul la ureche. Nicolae gesticula cu entuziasm, apoi se gândi că poate nu era cel mai potrivit lucru să manifeste un astfel de entuziasm în faţa unui om care tocmai îşi pierduse soţia. Faţa îi deveni mai sobră, iar gesticulaţia sa scăzu în intensitate. Rayford nu făcu niciun gest de răspuns, deşi îi susţinu privirea lui Carpathia. Nicolae îi făcu un semn cu degetul.

— O, nu, spuse Mac. Haide, hai să plecăm de aici.

Dar nu puteau să ignore pur şi simplu gestul lui Carpathia.

Rayford se afla într-o dispoziţie extrem de iritabilă. Nu voia să stea de vorbă cu Carpathia; Carpathia însă dorea să stea de vorbă cu el. Putea veni în direcţia lui Rayford. „Oare ce-am

devenit?” se întrebă Rayford. Se juca de-a pisica şi şoarecele cu conducătorul lumii. Meschin. Caraghios. Imatur. „Dar nu-mi pasă”.

Carpathia închise telefonul şi îl strecură în buzunar. Îi făcu lui Rayford semn cu mâna, care se făcu că nu observă şi întoarse spatele. Rayford se apleca spre Mac.

— Aşadar, ce-o să mă înveţi azi?

— Nu te uita acum, dar să ştii că Nicolae se uită după tine.

— Ştie unde sunt.

— Ray! Să ştii că ar putea în continuare să te arunce în închisoare.

— Chiar aş vrea asta. Deci, una peste alta, ce-o să mă înveţi azi?

— Să te învăţ! Doar ai mai pilotat elicoptere.

— Asta a fost demult, spuse Rayford. Acum mai bine de douăzeci de ani.

— Pilotatul elicopterelor e ca mersul pe bicicletă, spuse Mac. Într-o oră vei fi la fel de bun ca mine.

Mac se uită peste umărul lui Rayford, se ridică în picioare şi luă poziţia de drepţi.

— Să trăiţi, domnule Potentat Carpathia!

— Scuză-ne o clipă, te rog, ofiţer McCullum, pe mine şi pe căpitanul Steele.

— Ne întâlnim în hangar, spuse Rayford.

Carpathia îşi trase scaunul lui McCullum lângă cel al lui Rayford şi se aşeză. Se descheie la costum şi se apleca în faţă, cu coatele pe genunchi. Rayford avea în continuare picioarele încrucişate şi mâinile împreunate.

Carpathia începu direct.

— Rayford, sper că nu te deranjează că-ţi spun pe numele mic, dar ştiu că suferi.

Rayford simţi un gust amar în gura. „Doamne, Te implor, fă-mă să tac”, se rugă el în tăcere. Era absolut firesc ca încarnarea însăşi a răului să fie reprezentată de cel mai alunecos dintre mincinoşi. Să insinuezi că Amanda fusese omul lui, o cârtiţă a Comunităţii Globale în interiorul Armatei Pătimirilor, iar apoi să simulezi regretul pentru dispariţia ei? O lovitură mortală în cap ar fi fost prea blândă pentru el. Rayford se imagină pe sine torturându-l pe omul care conducea forţele răului împotriva lui Dumnezeu.

— Aş fi vrut să fi ajuns aici mai devreme, Rayford. Dar, de fapt, mă bucur că ai putut să te odihneşti. Însă cei care au fost prezenţi la micul dejun de la prima oră s-au bucurat de trataţia lui Leon Fortunato, în cinstea a ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Mac mi-a pomenit ceva despre asta.

— Da, ofiţerul McCullum a auzit de două ori povestea. Ar trebui să-l rogi să ţi-o mai spună o dată. Şi mai bine ar fi să-ţi faci ceva timp să stai de vorbă cu domnul Fortunato.

Rayford nu era capabil să facă nimic mai mult pentru a mima.

— Sunt la curent cu devoţiunea lui Fortunato faţă de dumneavoastră.

— La fel ca mine. Oricum, am fost mişcat şi flatat de înălţimea la care a ajuns viziunea lui asupra lucrurilor.

Rayford cunoştea povestea, dar nu se putea abţine să nu-l provoace pe Carpathia.

— Nu mă miră faptul că Leon vă este recunoscător pentru că l-aţi salvat.

Carpathia se lăsă pe spate, părând amuzat.

— McCullum a auzit de două ori povestea şi totuşi asta e varianta lui? Oare n-ai auzit? Nu l-am salvat deloc pe domnul Fortunato! Nici măcar nu i-am salvat viaţa! Conform propriei lui mărturii, l-am înviat din morţi.

— Într-adevăr.

— Nu eu susţin asta, Rayford, îţi relatez doar spusele domnului Fortunato.

— Şi dumneavoastră aţi fost acolo. Varianta dumneavoastră care e?

— Ei bine, când am auzit că cel mai de încredere aghiotant şi confident al meu fusese pierdut în ruinele cartierului nostru general, am simţit ceva ce nu mai simţisem niciodată înainte. Pur şi simplu am refuzat să cred. Îmi doream să nu fie adevărat. Fiecare fibră a fiinţei mele îmi spunea să mă duc, de unul singur, la faţa locului şi să-l aduc înapoi.

— Foarte rău că n-aţi luat martori cu dumneavoastră.

— Nu mă crezi?

— Trebuie să recunoaşteţi că aduce mai mult a basm.

— Trebuie să stai de vorbă cu domnul Fortunato.

— Chiar nu mă interesează, serios.

— Rayford, grămada aceea de cincisprezece metri de

cărămizi, mortar şi moloz fusese o clădire de şaizeci de metri înălţime. Leon Fortunato fusese cu mine la etajul superior când acea clădire a cedat. În pofida elementelor antiseismice care fuseseră incluse în proiectul ei, toată lumea din clădire ar fi fost ucisă. Şi aşa a şi fost. Ştii doar că n-au existat supravieţuitori.

— Deci varianta dumneavoastră şi a lui Leon este aceea că până şi el a fost ucis în cădere.

— L-am chemat afară din mijlocul dărâmăturilor. Nimeni n-ar fi putut supravieţui.

— Şi totuşi el a făcut-o.

— Ba nu. Era mort. Nu se putea altfel.

— Şi cum l-aţi eliberat?

— I-am poruncit să iasă afară şi el a făcut-o.

Rayford se aplecă în faţă.

— Asta ar trebui să vă determine să credeţi parabola lui Lazăr. Dar ce păcat că asta e doar o poveste de adormit copiii!

— Ascultă-mă, Rayford, am fost extrem de tolerant şi nu ţi-am discreditat niciodată credinţa. Şi nici nu ţi-am ascuns părerea mea, cum că, în cel mai bun caz, te afli pe un drum greşit. Dar, într-adevăr, mă descumpăneşte faptul că acest incident repetă o istorie pe care eu o consider a fi alegorică.

— E adevărat că aţi folosit aceleaşi cuvinte pe care Isus i le-a rostit lui Lazăr?

— Aşa susţine domnul Fortunato. Nu îmi amintesc cu precizie ce am spus. Am plecat de aici având deplina convingere că mă voi întoarce cu el şi această convingere a mea s-a menţinut intactă, chiar şi atunci când am văzut muntele de ruine şi am aflat că echipele de salvare nu găsiseră niciun supravieţuitor.

Lui Rayford îi venea să vomite.

— Prin urmare, acum sunteţi un soi de divinitate?

— Eu nu pot să afirm asta, deşi, în mod limpede, a învia pe cineva din morţi constituie un act divin. Domnul Fortunato crede că eu aş putea fi Mesia.

Rayford îşi ridica sprâncenele.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş grăbi să neg asta, dacă n-aş fi absolut sigur.

Carpathia reduse tonul.

— Nu cred ca a venit momentul potrivit s-o afirm, dar, în acelaşi timp, nu pot fi sigur că nu e adevărat.

Rayford clipi.

— Deci consideraţi că aţi putea fi Mesia.

— Ţinând mai ales seama de ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, prefer să spun doar că n-am eliminat cu totul această posibilitate.

Rayford îşi băgă mâinile în buzunare şi privi în depărtare.

— Hai, Rayford, te rog. Să nu-ţi închipui că nu sesizez ironia. Nu sunt orb, să ştii. Sunt conştient că exista o facţiune, care îi include pe mulţi dintre aşa-zişii tai sfinţi ai Pătimirilor, facţiune care mă consideră un Antihrist, dacă nu chiar Antihristul însuşi. Aş fi încântat să le dovedesc contrariul.

Rayford se aplecă în faţă, îşi scoase mâinile din buzunar şi îşi trosni degetele.

— Făceţi-mă să înţeleg clar. Exista o posibilitate ca dumneavoastră să fiţi Mesia, dar nu ştiţi sigur?

Carpathia încuviinţă din cap cu un aer solemn.

— Imposibil, e absurd.

— Chestiunile ce ţin de credinţă sunt pline de mister, intonă Carpathia. Insist să stai de vorbă cu domnul Fortunato. Vezi ce concluzii poţi trage după asta.

Rayford nu făcu nicio promisiune. Privi către ieşire.

— Ştiu că trebuie să pleci, căpitane Steele. Voiam doar să-ţi împărtăşesc formidabilul progres pe care l-am înregistrat deja în demersul de reconstrucţie. Mâine vom fi capabili să comunicam cu jumătate din lume. În acel moment mă voi adresa tuturor care vor putea să asculte. Scoase o foaie de hârtie din buzunarul hainei. În acest timp, aş dori ca tu şi domnul McCullum să încărcaţi cât echipament este nevoie în 216 şi să plecaţi să-i aduceţi pe acei ambasadori internaţionali, pentru ca ei să se alăture celor care sunt deja aici.

Rayford aruncă o privire asupra listei. Se părea ca urma să zboare mai mult de treizeci de mii de kilometri.

— Cum staţi cu reconstrucţia pistelor de aterizare?

— Forţele Comunităţii Globale lucrează fără întrerupere în toate ţările. Celular-Solar va funcţiona în întreaga lume în câteva săptămâni. În principiu, toţi cei care nu lucrează la acest proiect se ocupă de reconstruirea aerodromurilor, a şoselelor şi a centrelor comerciale.

— Am luat la cunoştinţă, zise Rayford pe un ton sec.

— Aş vrea să cunosc itinerariul tău de îndată ce va fi stabilit. Ai observat numele de pe spate?

Rayford răsuci foaia.

— „Pontifex Maximus Peter Mathews, Organizaţia Enigma pentru o Religie Unica din Babilon”. Deci îl aducem şi pe el?

— Deşi se află la Roma, luaţi-l mai întâi pe el. Doresc să se afle în avion în momentul în care fiecare dintre ambasadori va urca la bord.

Rayford ridica din umeri. Nu-şi dădea seama cu certitudine de ce Dumnezeu îl plasase pe el într-o astfel de poziţie, dar până să simtă chemarea de a o abandona, nu avea altceva de făcut decât să şi-o menţionă.

— Încă ceva, spuse Carpathia. Domnul Fortunato va merge cu dumneata şi va fi pe post de gazda.

Rayford ridica din nou din umeri.

— Acum, pot să vă întreb şi eu ceva?

Carpathia încuviinţă, ridicându-se în picioare.

— Aţi putea să-mi spuneţi când va începe operaţiunea de dragare?

— Ce anume?

— Când vor scoate Pan-Con-ul 747 din Tigru, spuse Rayford cu o voce egală.

— A, da, înţeleg acum. Rayford, trebuie să te informez ca am fost avertizat că ar fi o operaţiune inutilă.

— Există vreo şansă să renunţaţi la operaţiune?

— Cel mai probabil vom renunţa. Compania aeriană ne-a trimis lista celor care se aflau la bord şi ştim că nu au existat supravieţuitori. Avem deja o problemă cu numărul imens al cadavrelor cu care nu ştim ce să facem. Am fost sfătuit să consider avionul ca fiind un cavou.

Rayford simţi că i se înroşeşte faţa de furie şi izbucni:

— Deci nu aveţi de gând să-mi dovediţi că soţia mea a murit, aşa e?

— Dar, Rayford, mai există vreo îndoiala?

— Mai exista, de fapt. Nu pare să fie moartă, dacă înţelegeţi ce... în fine, bineînţeles că nu înţelegeţi ce vreau să spun.

— Ştiu ca e dificil pentru cei apropiaţi să se împace cu gândul, atâta vreme cât n-au văzut corpul neînsufleţit. Dar dumneata eşti un om inteligent. Timpul vindeca…

— Vreau ca avionul să fie scos din Tigru. Vreau să ştiu dacă soţia mea trăieşte sau a murit.

Carpathia trecu în spatele lui Rayford şi îi puse câte o mână

pe fiecare umăr. Rayford închise ochii, dorindu-şi să dispară de acolo. Carpathia vorbi pe un ton consolator:

— Următorul lucru pe care mi-l vei cere va fi să o readuc la viaţă.

Rayford vorbi scrâşnind din dinţi:

— Dacă sunteţi într-adevăr cine credeţi că sunteţi, ar trebui să puteţi să faceţi asta pentru unul dintre cei mai de încredere angajaţi ai dumneavoastră.

Buck adormise deasupra cuverturii. Acum, când era bine trecut de miezul nopţii, nu-şi putea imagina că dormise mai mult de două ore. Stând în capul oaselor, adunând paturile în jurul lui, nu voia să se mişte. Dar ce-l trezise? Văzuse lumini pâlpâind în hol?

Trebuie să fi fost un vis. Fără îndoiala, curentul electric nu va fi pus în funcţiune în Mount Prospect mai devreme de câteva zile, poate chiar săptămâni. Buck îşi ţinu respiraţia. Acum auzise cu adevărat ceva în camera cealaltă, cadenţa joasă, şoptită a vacii lui Tsion Ben-Judah. Oare să-l fi trezit şi pe el ceva? Tsion se ruga pe limba lui. Buck îşi dori să fi înţeles ebraica. Rugăciunea deveni mai slaba, iar Buck se întinse la loc şi se întoarse pe o parte. În timp ce se cufunda în somn, îşi fixă încă o dată în memorie că dimineaţa trebuia să mai arunce o privire prin cartierul Lorettei – încă o încercare disperată de a o găsi pe Chloe.

Rayford îl găsi pe Mac în carlinga micului elicopter. Citea.

— Ţi-a dat drumul în sfârşit, nu? îl întrebă Mac. Rayford avea obiceiul să ignore întrebările formale. Scutură doar din cap. Nu ştiu cum face asta, spuse Mac.

— Ce-i asta?

Mac îi arătă revista pe care o citea.

— Ultimul număr din *Modern Avionics.* Unde l-o fi găsit Carpathia? Şi cum de i-o fi venit ideea de a o păstra în adăpost?

— Cine ştie? spuse Rayford. Poate că e într-adevăr un zeu, aşa cum crede.

— Ţi-am povestit de diatriba lui Leon de azi-noapte.

— Mi-a mai povestit şi Carpathia o dată.

— Ce, că şi el e de acord cu Leon în privinţa divinităţii lui?

— N-a ajuns încă până acolo, spuse Rayford. Dar o va face. Biblia spune că o va face.

— Oauh! făcu Mac. Va trebui să începi cu începutul.

— Mi se pare corect, spuse Rayford, despăturind lista de pasageri pe care i-o dăduse Carpathia. Mai întâi să-ţi arăt asta. După ce antrenamentul meu va lua sfârşit, vreau să pui la punct traseul nostru către aceste ţări. Mai întâi îl luăm pe Mathews de la Roma. Apoi vom merge în State şi îi vom lua pe toţi ceilalţi ambasadori pe drumul de întoarcere.

Mac studie lista.

— Ar trebui să meargă struna. O să-mi ia cam o oră şi jumătate să stabilesc cursul. Există piste de aterizare în toate aceste locuri?

— Ne vom apropia destul de mult. Vom lua elicopterul şi un avion, în caz de nevoie.

— Şi când mai apucăm să stăm de vorba?

— Şedinţa de antrenament va dura până în jur de ora cinci, nu crezi?

— Nu! Vei fi gata de zbor cât ai zice peşte.

— Va trebui să luăm o pauză de masă undeva, spuse Rayford. Iar după aceea tot vom mai avea de făcut câteva ore de antrenament, de acord?

— Tu nu mă urmăreşti, Ray. N-ai nevoie de o zi întreaga să te joci cu chestia asta. Ştii ce faci, iar chestiile astea zboară singure.

Rayford se dădu mai aproape.

— Oare cine e ăla care nu ascultă? spuse el. Tu şi cu mine vom fi departe de adăpost astăzi şi vom face antrenament până la ora 17.00. S-a înţeles?

Mac zâmbi mânzeşte.

— Aha. Înveţi să pilotezi elicopterul până pe la prânz, iar noi vom lipsi până la ora cinci.

— Asta îmi place la tine, că te prinzi repede.

Rayford luă notiţe în timp ce Mac îi arăta fiecare buton, fiecare manşă, fiecare tastă. Cu elicele la viteza maximă, manevră comenzile până ce pasărea se ridică în aer. Trecu printr-o serie de manevre, întorcându-se într-o parte şi-n alta, urcând şi coborând.

— Te vei deprinde repede, Ray.

— Mai întâi dă-mi voie să te întreb ceva, Mac. Ai avut baza în zona asta, nu?

— Mulţi ani de zile, spuse Mac, zburând lent către sud.

— Cunoşti oamenii atunci.

— Te referi la localnici? Da. N-aş putea să-ţi spun dacă au existat supravieţuitori printre ei. Ce cauţi?

— Echipament de scufundare.

Mac arunca o privire rapida către Rayford, care nu-şi întoarse ochii către el.

— A apărut de curând unul nou, special creat pentru deşert. Unde vrei să te duci să faci scufundări? în Tigru?

Mac schiţă un zâmbet, dar Rayford îi întoarse o privire serioasa şi Mac păli.

— O, da, bineînţeles, iartă-mă, Rayford. Dar pentru numele lui Dumnezeu, doar nu vrei cu adevărat să faci asta, nu?

— N-am vrut niciodată mai mult ceva. Deci, cunoşti pe cineva sau nu?

— Mai bine lasă-i pe ei să scoată avionul, Ray.

— Carpathia spune că n-o vor face.

Mac scutura din cap.

— Nu ştiu, Ray. Te-ai scufundat vreodată într-un râu?

— Sunt un bun scufundător. Dar nu, într-un râu, niciodată.

— Ei bine, eu da, şi nu e acelaşi lucru, crede-mă. Curentul nu e mult mai calm la fund decât la suprafaţă. Îţi vei pierde jumătate din timp ferindu-te să nu fii târât în aval. Ai putea sfârşi la cinci sute de kilometri sud-est în Golful Persic.

Rayford nu avea deloc chef să se amuze.

— Nu mă mai fierbe, Mac. Ai pe cineva sau nu?

— Da, cunosc un tip. Întotdeauna a reuşit să facă rost de orice de aproape oriunde. N-am mai văzut chestii de scufundare pe aici, dar dacă există, iar el e încă în viaţă, îţi va putea procura.

— Cine şi unde?

— E vorba de un localnic. Se ocupă de turnul de control şi de pista de la Al Basrah. Asta e la nord-vest de Abadan, acolo unde Tigrul se întâlneşte cu Shatt Al Arab. Nu mă chinui să-i pronunţ numele adevărat. Pentru toţi hm… clienţii săi, trece drept Al B. Eu îi spun Albie.

— Care sunt condiţiile lui?

— Îşi asumă toate riscurile. Îţi ia preţ dublu, asta nici nu se discuta. Iar dacă eşti prins cu mărfuri de contrabandă, te priveşte, el nu te cunoaşte.

— Încerci să dai de el, pentru mine?

— Spune şi o voi face.

— Exact asta spun, Mac.
— E un risc.
— Ca să fiu cinstit cu tine, da, e un risc, Mac.
— De unde ştii că poţi avea încredere în mine?
— Nu ştiu. N-am de ales.
— Mulţumesc din suflet.
— Dacă ai fi fost în locul meu, te-ai fi simţit la fel.
— Asta aşa e, spuse Mac. Doar timpul va dovedi ca nu sunt o cârtiţă.
— Da, spuse Rayford, simţindu-se mai nerăbdător ca niciodată. Dacă nu-mi eşti prieten onest, oricum nu mai am nimic de făcut acum.
— Aha, dar oare un informator te-ar însoţi într-o scufundare periculoasă?
Rayford îl privi în ochi.
— Nu te pot lăsa să faci asta.
— Nu mă poţi opri. Dacă omul meu poate să-ţi facă rost de un costum şi de un rezervor de oxigen, poate să o facă şi pentru mine.
— De ce ai face asta?
— Ei bine, nu doar ca să-mi dovedesc buna credinţă. Aş vrea să te mai am o vreme prin preajma. Meriţi să afli ce s-a întâmplat cu soţia ta. Dar să ştii că scufundarea asta e periculoasă şi pentru doi oameni, darămite pentru unul singur.
— Va trebui să mă gândesc la asta.
— Pentru moment, nu mai gândi atâta. Vin cu tine şi asta e. Trebuie să văd cum fac ca să te ţin în viaţă suficient de mult ca să apuci să-mi spui ce naiba s-a întâmplat din momentul dispariţiilor.
— Coboară, spuse Rayford, şi îţi voi spune.
— Aici? Acum?
— Chiar acum.
Mac se apropiase cu câţiva kilometri de locul din care Rayford putea vedea oraşul Al Hillah. O luă la stânga şi se îndreptă spre deşert, aterizând în mijlocul pustiului. Opri repede motorul, pentru a evita eventualele avarii produse de nisip. Totuşi, Rayford zări fire de nisip pe palmele sale şi le simţi pe buze.
— Lasă-mă la comenzi, spuse Rayford, scoţându-şi centura de siguranţă.
— Odată cu capul, îi răspunse Mac. După aia o să vrei să

încerci să decolezi şi să-l ridici de la sol. Ştiu că poţi s-o faci şi nu e chiar atât de periculos, dar Dumnezeu mi-e martor că nimeni de pe aici nu-mi poate explica cum stau lucrurile. Hai, dă-i drumul, vorbeşte.

Rayford sări şi ateriză în nisip. Mac îl urmă. Hoinăriră cam jumătate de oră prin nisip. Rayford era leoarcă de sudoare. În cele din urmă, se întoarseră la elicopter şi se aşezară, sprijinindu-se cu spatele de el, pe partea umbrita.

Îi relată lui Mac povestea vieţii lui, începând cu familia în care fusese crescut, oameni cumsecade, muncitori, dar lipsiţi de educaţie. Manifestase o înclinaţie pentru matematică şi tehnică şi era fascinat de aviaţie. Se descurcase bine în şcoală, dar tatăl său nu-şi permitea să-l trimită la colegiu. O consilieră din liceu i-a spus că ar trebui să încerce să obţină o bursă, dar că pentru asta era necesar să-şi completeze CV-ul.

— Cu ce? o întrebase Rayford.

— Activităţi extraşcolare, organizaţii studenţeşti, chestii de genul ăsta.

— Ce spuneţi despre zboruri individuale efectuate înainte de absolvire?

— Asta chiar că ar fi impresionant, fu ea de acord.

— Am făcut-o deja.

Asta îl ajută să obţină acceptarea la un colegiu, după care urmară antrenamentul militar şi zborurile comerciale. Dintr-odată, spuse:

— Am fost un tip destul de cumsecade. Bun cetăţean, cunoşti soiul. Mă mai şi distram din când în când. N-am făcut niciodată nimic ilegal. N-am fost niciodată un tânăr rebel. Eram patriot până în vârful unghiilor. Mergeam până şi la biserică.

Îi spuse lui Mac ca, în ceea ce o priveşte pe Irene, fusese vorba de dragoste la prima vedere.

— Era un pic cam prea pioasă pentru mine, admise el, dar era frumoasă şi iubitoare şi generoasa. Mă uimea. Am cerut-o în căsătorie, a acceptat şi, deşi s-a dovedit că era mult mai implicata în biserica decât eram eu, nu voiam să renunţ la ea. Rayford povesti apoi cum îşi încălcase promisiunea de a merge regulat la biserica. Se certaseră, iar Irene plânsese, dar el simţea ca ea se resemnase cu faptul că, cel puţin în privinţa asta, eram un ticălos în care nu se putea avea încredere. Eram credincios, asiguram bunăstarea familiei, eram respectat în

comunitate. Mă gândeam că se va obişnui cu restul. În fine, m-a lăsat în pace cu asta. Nu putea fi mulţumită cu asta, dar îmi spuneam ca ajunsese să nu îi pese. Mie oricum nu-mi păsa.

Când s-a născut Chloe, am întors o pagina. Am crezut că devenisem un alt om. Văzând-o născându-se, am început să cred în minuni, să îl recunosc pe Dumnezeu şi să vreau să fiu cel mai bun tata şi soţ din istorie. N-am făcut nicio promisiune. Doar am reînceput să merg la biserică cu Irene.

Rayford explica cum şi-a dat seama că mersul la biserica nu era ceva chiar atât de rău. Pe unii dintre cei pe care-i vedeam la cârciumă îi vedeam şi la biserică. Apăream, dădeam obolul, cântam cântecele, închideam ochii în timpul rugăciunilor şi ascultam predicile. Din când în când, câte o predică sau o parte dintr-o predică mă vexa. Dar am lăsat lucrurile să treacă de la sine. Nimeni nu mă verifica. Aceleaşi lucruri îi vexau pe cei mai mulţi dintre prietenii noştri. Numeam asta „a fi călcaţi pe bătături", dar nu s-a întâmplat vreodată de două ori la rând.

Rayford spuse că nu încetase niciodată să se gândească la iad şi rai.

— Nu se vorbea prea mult despre asta acolo. Mai precis, nu se vorbea niciodată despre iad. Despre rai nu se spunea decât că toată lumea va ajunge acolo. Nu voiam să ajung în situaţia de a mă simţi jenat în rai pentru multele lucruri rele pe care le făcusem în timpul vieţii. Mă comparam cu alţi oameni şi îmi spuneam că dacă ei vor reuşi, atunci voi reuşi şi eu. Treaba e, Mac, că eram fericit. Ştiu că oamenii spun că simt un oarecare gol în vieţile lor, dar nu era şi cazul meu. Pentru mine, asta era viaţa. Ciudat era că Irene era cea care vorbea despre un anume gol. M-am certat cu ea. Certuri lungi, uneori. Îi aminteam că începusem din nou să merg la biserică, iar ea nici măcar nu fusese nevoită să mă bată la cap pentru asta. Ce voia mai mult?

— Ceea ce dorea Irene, spuse Mac, era ceva mai profund. Ceva mai adânc. Avea prieteni care vorbeau despre o relaţie personală cu Dumnezeu, iar lucrul ăsta o intriga.

— M-a speriat de moarte, spuse Rayford. Am repetat fraza pentru ca ea să-şi dea seama cât de aiurea suna, „relaţie personală cu Dumnezeu". La tot ce-i spuneam, ea răspundea: „Da. Prin Fiul Său, Isus Hristos". Rayford scutură din cap. Ei bine, îţi dai seama cum mi-a căzut asta.

Mac scutură din cap.

— Ştiu ce aş fi gândit în locul tău.

— Aveam parte de exact atâta religie de câtă aveam nevoie pentru a mă simţi în regula, confirmă Rayford. Ce să fac? Să pronunţ cuvinte ca Isus Hristos sau Dumnezeu în faţa oamenilor? Asta era treaba pastorilor, a preoţilor şi a teologilor. Eram de acord cu cei care spuneau ca religia era o chestiune privată. Oricine încearcă să te convingă de ceva din Biblie sau „să-şi împărtăşească credinţa” cu tine, ei bine, oamenii ăştia nu pot fi decât ultraconservatori sau habotnici, sau fundamentalişti, sau mai ştiu eu ce. M-am ţinut cât am putut de departe de ei.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Mac. Să fie tot timpul cineva în jur care să se străduiască „să câştige suflete de partea lui Isus”.

Rayford încuviinţa din cap.

— Sar peste mai mulţi ani. Acum îl avem şi pe Rayford junior. Am avut acelaşi sentiment ca şi la naşterea lui Chloe. Şi recunosc că mi-am dorit dintotdeauna un fiu. M-am gândit că Dumnezeu trebuie să fie destul de mulţumit de mine, devreme ce mă binecuvântează în felul ăsta. Şi dă-mi voie să-ţi spun ceva pe care puţini oameni, şi toţi apropiaţi mie, îl ştiu, Mac. Aproape că i-am fost necredincios lui Irene în timp ce era însărcinată cu Raymie. Eram beat, era la petrecerea de Crăciun a unei firme şi a fost ceva foarte stupid. M-am simţit atât de vinovat, nu din cauza lui Dumnezeu, ci a lui Irene. Nu merita asta. Dar nu m-a bănuit niciodată, iar asta n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Ştiam că mă iubeşte. Mi-am tot repetat că eram cea mai mare lepădătură de pe pământ şi am încheiat tot felul de înţelegeri cu Dumnezeu. Undeva în mine stăruia gândul că mă Va pedepsi. I-am spus că, dacă m-ar ierta, eu nu o să mai fac asta niciodată, doar să nu-l lase pe copilul nostru nenăscut să moară. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu copilul nostru, nu ştiu ce-aş fi făcut. Dar totul a mers de minune cu copilul, explica Ray. El a primit curând o promovare şi a fost avansat, s-au mutat într-o casă drăguţă dintr-o suburbie, el a continuat să meargă la biserică şi, în curând, a început din nou să fie mulţumit de viaţa lui.

— Dar…

— Dar? spuse Mac. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Irene m-a făcut să schimb biserica, spuse Rayford. Ţi s-a făcut foame?

— Ce spui?

— Ţi-e foame? E aproape ora unu.

— Astfel de povestitor îmi eşti? Mă laşi să fierb aşa doar ca tu să mănânci? Ai prezentat lucrurile în aşa fel de parcă faptul că Irene a schimbat biserica ar trebui să-mi provoace foame.

— Arată-mi un loc unde să putem mânca. Mă voi îndrepta într-acolo.

— Păi aşa să faci.

6

Rayford petrecu douăzeci de minute speriindu-se de moarte şi speriindu-l şi pe Mac. O fi fost pilotarea elicopterului asemănătoare cu mersul pe bicicletă, dar, datorită progresului tehnic, deprinderea ei din nou necesita ceva timp. Îşi amintea de elicoptere masive, lente, grele. Acesta, în care se afla acum, zbura ca o libelula. Manşa răspundea prompt la comenzi ca un joystick şi Rayford descoperea că avea reacţii exagerate. Se înclină într-o parte – prea tare şi prea repede – apoi în cealaltă, îndreptându-se repede, dar alunecând apoi în direcţia opusă.

— Mai am puţin şi vomit! strigă Mac.

— Nu în elicopterul meu, spuse Rayford. Aduse elicopterul la sol de patru ori, a doua oară prea tare. N-o să se mai întâmple, promise el. În timp ce decola pentru a patra oară, spuse: Gata, m-am prins care-i treaba. Chestia asta e uşor de menţinut dreaptă şi stabilă.

— Pentru mine, este, spuse Mac. Vrei să mergi până la Albie?

— Vrei să spui să aterizez pe un aeroport, în faţa oamenilor?

— Iată un botez al focului, nu crezi? Mac stabili coordonatele. Păstrează direcţia şi până vedem turnul de la Al Basrah putem să tragem şi un pui de somn. Ridică-te, lasă-l să meargă şi povesteşte-mi despre noua biserică a lui Irene.

Până la sfârşitul călătoriei, Rayford termină de spus povestea. Explică cum frustrările lui Irene, care nu descoperea nimic adânc, personal şi consistent în ce se întâmpla la biserica lor, îi oferiseră lui o scuză pentru a nu se mai duce decât sporadic la slujbă. În momentul în care ea îi atrăsese atenţia asupra acestui fapt, el îi amintise că nici ea nu se simţea împlinită acolo.

— Când aproape că nu mă mai duceam deloc la biserică, ea a cunoscut două femei cu care se înţelegea foarte bine. Le-a întâlnit la o biserică pe care n-o mai frecventase până atunci, iar

ele au invitat-o la un cerc feminin de studii biblice. Acolo a auzit nişte lucruri despre Dumnezeu despre care nu ştiuse niciodată că sunt scrise în Biblie. A aflat la ce biserică mergea moderatorul cercului, a început s-o frecventeze şi ar fi vrut să mă ia şi pe mine acolo.

— Dar ce-a auzit de fapt?

— Ajung imediat şi acolo.

— Nu sta în loc!

Rayford verifică aparatele de bord pentru a se asigura că are suficientă altitudine.

— Vreau să spun, nu sta în loc cu povestea, spuse Mac.

— Ei bine, nici eu n-am înţeles noul mesaj, spuse Rayford. De fapt, nu l-am înţeles niciodată cu adevărat până după plecarea ei. Era limpede, biserica aceea era altfel. Lucrul asta mă stânjenea. Atunci când oamenii nu mă vedeau la biserică, se gândeau că probabil muncesc. Când am apărut, m-au întrebat despre munca mea, iar eu zâmbeam încontinuu spunându-le cât de frumoasă e viaţa. Dar chiar şi când nu munceam, nu mă duceam la biserică decât jumătate din timp. Fiica mea, Chloe, era deja adolescenta şi se lua după mine. Dacă tăticul nu se duce, nici ea nu trebuie să se ducă.

Una peste alta, lui Irene îi plăcea mult la noua biserică. Mă treceau fiori când o auzeam vorbind despre păcat, mântuire, iertare, despre sângele lui Hristos şi despre câştigarea sufletelor. Spunea că îl primise pe Hristos şi se născuse din nou. Insista pe lângă mine, dar eu nu voiam să aud nimic din toate astea. Suna ciudat. Ca o secta. Oamenii păreau în regulă, dar eram sigur că vor ajunge să mă trimită să bat la uşi cu cartea în mână sau ceva de genul ăsta. Motivele care mă determinau să nu mă duc la biserică s-au înmulţit.

Într-o zi, Irene vorbea despre pastorul Billings şi despre predica acestuia, în care se spunea despre sfârşitul vremurilor şi despre întoarcerea lui Hristos. Acesta o numea Înălţarea la Cer. Ea a spus ceva de genul: „N-ar fi minunat să nu mori, ci să te întâlneşti cu Hristos în ceruri?” Eu i-am răspuns: „Ei bine, da, asta m-ar ucide”. Am ofensat-o. Mi-a spus că n-ar trebui să fiu atât de sarcastic, devreme ce nu ştiam încotro mă îndrept. Asta m-a umplut de furie. I-am spus că sunt bucuros pentru ea că ştie atât de sigur încotro se îndreaptă. I-am spus că îmi închipui că ea va zbura spre rai, în timp ce eu mă voi duce direct în iad.

Nu i-a plăcut deloc chestia asta.
— Îmi dau seama, spuse Mac.
— Toată chestia cu biserica a devenit atât de sensibilă încât am început pur şi simplu să o evităm. Mi-am reluat vechile ocupaţii şi am pus ochii pe însoţitoarea mea de zbor.
— He, he, făcu Mac.
— Mie-mi spui. Am ieşit de câteva ori la băut, la masă, dar lucrurile n-au depăşit niciodată stadiul ăsta. Nu că nu mi-aş fi dorit. Într-o noapte m-am hotărât să o invit în oraş când ajungem la Londra. Apoi m-am gândit să o invit dinainte. Deci, mă aflu în deasupra Atlanticului la miezul nopţii, cu un 747 plin ochi, aşa că am cuplat pilotul automat şi mă duc să o caut.
Rayford făcu o pauză, dezgustat de sine chiar şi acum, pentru cât de jos ajunsese.
Mac se uită la el.
— Şi?
— Toată lumea îşi aduce aminte unde se afla în momentul producerii dispariţiilor.
— Doar nu vrei să spui că… făcu Mac.
— Tocmai încercam să obţin o întâlnire când toţi acei oameni au dispărut.
— Drace!
Rayford pufni.
— Ea voia să ştie ce se întâmplă. Dacă o să murim. I-am spus că sunt destul de sigur că n-o să murim, dar că ştiam exact atât cât ştia şi ea despre ce se întâmplase. Însă Irene avusese dreptate. Hristos venise să îşi înalţe enoriaşii, iar noi toţi ceilalţi fuseserăm lăsaţi deoparte.
Bineînţeles că povestea lui Rayford avea mult mai multe implicaţii, însă el dorise în primul rând să scoată în evidenţa acest aspect. Mac rămase privind fix înainte. Se întoarse, inspira, apoi se întoarse la loc şi privi peisajul în timp ce îşi continuau drumul spre Al Basrah.
Mac îşi consultă notiţele şi se uita la cadrane.
— Suntem suficient de aproape, spuse el. Să văd ce pot să aflu. Setă frecvenţa şi apăsă pe butonul microfonului. Golf Charlie Niner Niner către turnul din Al Basrah. Recepţie.
Niciun răspuns, doar pârâituri.
— Către turnul din Al Basrah, aici Golf Charlie Niner Niner. Trec pe canalul 11, terminat. Mac efectua schimbarea şi repeta

apelul.

— Aici turnul din Al Basrah, veni răspunsul. Comunică, Niner Niner.

— Albie e pe acolo?

— Rămâi pe recepţie, Niner.

Mac se întoarse spre Rayford.

— Avem o speranţă, spuse el.

— Golf Charlie, aici Albie, terminat.

— Albie, ticălos bătrân! Aici Mac! Totul e în regulă?

— Nu chiar, prietene. Tocmai am terminat de construit turnul provizoriu. Am pierdut două hangare. Suntem pe butuci. Te rog, timp de două-trei zile nu poate ateriza niciun avion.

— Suntem într-un elicopter, spuse Mac.

— Fiţi bineveniţi atunci, spuse Albie. Avem nevoie de ajutor. Şi de companie.

— Nu putem să stăm prea mult, Albie. Ajungem cam în treizeci de minute.

— Am recepţionat, Mac. Suntem cu ochii pe voi.

Rayford observă că Mac îşi muşcă buzele.

— Ce uşurare, şopti el, cu vocea tremurândă. Cercetă cadranele şi se întoarse spre Rayford. Să ne întoarcem la povestea ta.

Pe Rayford îl intriga faptul că Mac se preocupa atât de mult pentru prietenul său. Avusese Rayford un astfel de prieten înainte să îmbrăţişeze credinţa? Ţinuse vreodată destul la alt bărbat astfel încât să îl îngrijoreze soarta lui?

Rayford privi dezastrul de sub ei. Pe locul caselor înghiţite de cutremur fuseseră ridicate corturi. Peste tot erau cadavre, iar trailere primitive veneau să le îndepărteze. Oameni cu lopeţi şi târnăcoape lucrau la o şosea pavată. Dacă ar vedea ceea ce vedea Rayford, şi-ar da seama de un lucru: chiar dacă ar petrece zile întregi pe mica lor porţiune distrusă de pavaj, le-ar lua luni să reuşească să repare toată şoseaua, pe o distanţa de kilometri întregi, chiar şi cu utilaje grele.

Rayford îi spuse lui Mac cum aterizase pe O'Hare după dispariţii, se îndreptase spre terminal, văzuse cutremurătoarele ştiri de pe întreaga planeta, îşi pierduse copilotul, care se sinucisese, plătise bani grei ca să ajungă acasă cu maşina şi îşi văzuse confirmate cele mai pesimiste aşteptări.

— Irene şi Raymie erau plecaţi. Chloe, sceptica, la fel ca mine,

încerca să ajungă acasă de la Stanford. A fost vina mea. Mi-a urmat exemplul. Şi am fost amândoi lăsaţi deoparte.

Rayford îşi amintea toate aceste lucruri de parcă s-ar fi petrecut ieri. Nu îl deranja să le povestească, dar ura această parte. Nu doar oroarea şi singurătatea, ci vina. Dacă Chloe n-ar fi ajuns vreodată alături de Hristos, nu era sigur că ar fi putut să şi-o ierte vreodată.

Îşi punea întrebări în legătură cu Mac. Era gata să-i spună totul, ce se întâmpla, cine era cu adevărat Nicolae Carpathia şi aşa mai departe. Era gata să-i spună despre profeţiile din Apocalipsă, i-ar fi vorbit despre judecata care venise deja, i-ar fi arătat cum fuseseră preveniţi fără urmă de îndoială. Însă dacă Mac se dovedea a fi ipocrit, dacă Mac lucra pentru Carpathia, ar fi avut deja creierul spălat. Ar fi putut simula emoţia şi interesul. Ar fi putut chiar să persiste în iniţiativa sa de a participa alături de el la acea scufundare periculoasă doar ca să-şi menţină buna imagine.

Însă Rayford nu mai putea da înapoi. Se rugă din nou în linişte lui Dumnezeu să-i dea un semn despre sinceritatea lui Mac. Dacă Mac nu era sincer, atunci era unul dintre cei mai buni actori pe care Rayford îi văzuse vreodată. Era greu să mai ai încredere în cineva.

Când în cele din urma ajunseră deasupra aerodromului de la Al Basrah, Mac îl învăţă pe Rayford să ducă elicopterul la sol la punct fix. În timp ce Ray oprea motorul, Mac spuse:

— Uite-l. Coborâm.

Se strecurară afară din elicopter. Un bărbat scund de statură, cu faţa smeadă, nasul coroiat şi turban pe cap cobora dintr-un mm care aducea mai degrabă cu un post de observaţie dintr-o închisoare. Îşi aruncase cârjele, iar când ajunse jos, le apucă şi se folosi de ele pentru a ajunge mai repede la Mac. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă Mac.

— Eram în sala de mese, spuse Albie. Când au început zguduirile, am ştiut imediat despre ce era vorba. Am reacţionat ca un idiot şi am fugit spre mm. Nu era nimeni acolo. Timp de câteva ore nu era programat niciun zbor. N-am idee ce aveam de gând să fac acolo. Turnul a început să cadă chiar înainte ca eu să ajung la el. Am reuşit să-l evit, însă un camion plin cu benzină a fost aruncat în direcţia mea. L-am văzut în ultimul

moment şi am încercat sar peste cabina, care atârna pe o parte. Aproape că am ajuns în partea cealaltă, dar mi-am luxat glezna de un cauciuc şi mi-am zgâriat tibia de şuruburile inelului de prindere a remorcii. Dar nu ăsta a fost lucrul cel mai rău. Mi-am rupt oasele de la picior şi nu sunt materiale pentru a le pune la loc, şi sunt foarte la urmă pe lista de aşteptare. Se vor întări. Allah mă va binecuvânta.

Mac îl prezentă pe Rayford.

— Vreau să-ţi ştiu povestea. Unde te aflai când a izbucnit? Vreau să ştiu totul. Dar mai întâi, dacă aveţi timp, am avea nevoie de ceva ajutor.

Utilajele grele nivelau deja o imensă suprafaţa, pregătind-o pentru asfaltare.

— Şeful vostru, Potentatul însuşi, şi-a exprimat satisfacţia în legătură cu cooperarea noastră. Încercam să avansam cât mai repede pentru a ajuta astfel procesul global de menţinere a păcii. Ce tragedie, să cadă peste noi după tot ce a realizat.

Rayford nu spuse nimic. Mac interveni:

— Albie, am putea să dam o mână de ajutor ceva mai încolo, dar trebuie să mâncăm ceva.

— Sala de mese a fost distrusa, spuse Albie. Cât despre localul tău favorit, habar n-am. Să mergem să vedem?

— Ai un vehicul?

— Vechea camioneta, spuse Albie. Îl urmară în timp ce se îndrepta spre maşina, sprijinindu-se în cârje. O să fie cam greu cu ambreiajul, spuse el. Vă deranjează?

Mac se strecura în spatele volanului. Albie trecu la mijloc, cu genunchii depărtaţi, pentru a nu stânjeni manevrarea schimbătorului de viteze. Camioneta hurui şi se hurducă pe tot felul de străzi neasfaltate, până ajunseră la marginea oraşului. Lui Rayford îi era greaţa de la miros. Îi era încă greu să accepte că toate astea făceau parte din planul final al lui Dumnezeu. Oare chiar era nevoie de suferinţa atâtor oameni pentru îndeplinirea nu ştiu cărui scop etern? Se linişte a gândindu-se că nu ăsta era rezultatul dorit de Dumnezeu. Rayford credea că, într-adevăr, cuvântul lui Dumnezeu era adevărat, că El acordase oamenilor suficiente şanse, astfel încât îşi putea justifica acum faptul că lăsase toate astea să se întâmple.

Bărbaţi şi femei, scoţând ţipete de durere, cărau pe umeri cadavre sau le împingeau în roabe pe străzile aglomerate. Părea

ca fiecare a doua clădire fusese distrusă de cutremur. Localul preferat a lui Mac rămăsese fără un zid de beton, dar conducerea acoperise cu ceva acel loc şi îşi continuau afacerea. Fiind unul dintre puţinele restaurante încă deschise, era ticsit de clienţi, care mâncau în picioare. Mac şi Rayford îşi făcură loc cu greu înăuntru, stârnind priviri furioase, până ce oamenii locului îl remarcară pe Albie. În acel moment le făcură loc să treacă, înghesuindu-se şi mai mult unii într-alţii.

Rayford nu avea mare încredere în igiena locului şi a mâncării, dar totuşi era recunoscător că ajunsese acolo. După două înghiţituri de macaroane cu miel şi condimente, îi şopti lui Mac:

— Pot să văd şi să miros ce e aici şi, totuşi, chiar şi aici, foamea e cea mai bună mirodenie.

Pe drumul de întoarcere, Mac opri lângă un maidan plin de praf şi opri motorul.

— Voiam să ştiu dacă eşti bine, Albie, spuse el. Dar, în acelaşi timp, am venit pentru afaceri.

— Splendid, spuse Albie. Cu ce vă pot ajuta?

— Avem nevoie de echipament de scufundare, spuse Mac.

Albie încruntă sprâncenele şi îşi ţuguie buzele.

— Scufundare, deci, zise el simplu. Aveţi nevoie de echipament complet? Costum, mască, tuburi, rezervor de oxigen, labe?

— Totul, da.

— Greutăţi? Balast? Lanterne?

— Cred că da.

— Bani gheaţă?

— Bineînţeles.

— Să văd ce pot să fac, spuse Albie. Am o sursă. Nu mai ştiu nimic de el de la cutremur. Dacă mai este echipament, vi-l pot procura. Hai să spunem aşa: dacă nu mai primiţi nicio veste de la mine, întoarceți-vă peste o lună şi marfa va fi aici.

— Nu pot să aştept atâta, spuse repede Rayford.

— Nu pot garanta că-l pot obţine mai repede. Chiar şi acest termen mi se pare foarte rapid în vremuri ca astea. Rayford nu putea nega acest lucru. Credeam ca e pentru tine, Mac, adăuga Albie.

— Avem nevoie de două seturi complete.

— Vreţi să vă faceţi din asta o carieră?

— În niciun caz, spuse Mac. De ce? Crezi că ar trebui mai degrabă să le închiriem?

— Ar fi posibil? întrebă Rayford.

Albie şi Mac se uitară la Rayford şi izbucniră în râs.

— Piaţa neagra nu cunoaşte închirierea, zise Albie.

Rayford se mira de propria naivitate, dar nu fu în stare să râdă.

Întorcându-se la aeroport, Rayford şi Mac apucară fiecare câte o lopată, în vreme ce o basculantă descărca o încărcătură de pietriş pentru pista de aterizare. Petrecură acolo, fără să-şi dea seama, mai multe ore. Trimiseră pe cineva după Albie.

— Poţi trimite un mesaj către Noul Babilon? se interesa Mac.

— Va fi nevoie de un releu, dar Qar şi Wasit sunt în funcţiune azi-dimineaţă, aşa că da, e posibil.

Mac nota instrucţiunile, cerând să fie transmis un mesaj oficial către baza radio a Comunităţii Globale, prin care să se anunţe că Steele şi McCullum sunt angajaţi într-o operaţiune de voluntariat la reconstrucţia unui aeroport şi se vor întoarce la căderea nopţii.

Era aproape ora nouă şi jumătate, marţi dimineaţa, când Buck se trezi dintr-odată. Ziua era frumoasa şi însorită, totuşi el dormise neîntors de la acel scurt vis de la miezul nopţii. La limita conştiinţei auzise în permanenţă un sunet. Dar de când? în timp ce ochii i se readaptară la lumină, realiză că zgomotul se auzea de ceva vreme.

Părea să vină din curtea din spate, de sub Range Rover. Merse la fereastră şi o deschise, lipindu-şi obrazul de oblon şi încercând să privească cât mai departe în acea direcţie. Poate că erau lucrătorii de la intervenţii, iar el şi cu Tsion urmau să aibă curent electric mai devreme decât îşi închipuiseră.

Ce era cu acel miros? Oare venise o maşină cu mâncare pentru muncitori? Puse nişte haine pe el. Pe hol, lumina era aprinsă. Deci, până la urmă, nu fusese un vis? Coborî scările în picioarele goale.

— Tsion! Avem curent! Ce se întâmplă?

Tsion apăru din bucătărie cu o tigaie plină cu mâncare pe care începu să o transfere pe o farfurie de pe masă.

— Ia loc, ia loc, prietene. Nu-i aşa că eşti mândru de mine?

— Ai găsit mâncare!

— Am făcut mai mult decât atât, Buck! Am găsit un generator, şi încă unul mare!

Buck lăsă capul în jos şi spuse o scurta rugăciune.

— Ai mâncat, Tsion?

— Da, da, mănâncă şi tu. N-am putut să aştept. Nu reuşeam să dorm, era miezul nopţii, aşa că m-am strecurat înăuntru şi ţi-am luat lanterna. Sper că nu te-am trezit, aşa e?

— Nu, spuse Buck, cu gura plină. Dar mai târziu am crezut că am visat că văd lumini pe hol.

— Nu era un vis, Buck! Am cărat generatorul din debara în curte de unul singur. Mi-a luat o veşnicie să-l umplu cu benzină, să curăţ bujia şi să-l aprind. Însă de îndată ce l-am conectat la cablul din beci, luminile s-au aprins, frigiderul a început să meargă, totul a prins viaţă. Îmi pare rău dacă te-am deranjat. M-am întors tiptil în dormitorul meu şi am îngenuncheat lângă pat, lăudându-L pe Domnul pentru binecuvântarea Sa.

— Te-am auzit.

— Iartă-mă.

— Era ca o muzică, spuse Buck. Iar mâncarea asta e precum nectarul.

— Trebuie să te înzdrăveneşti. Tu o să te întorci la locuinţa Lorettei. Eu o să rămân aici să văd dacă nu cumva pot să intru pe internet. Dacă nu reuşesc, am mult de studiat şi multe mesaje de scris, să fie gata să ajungă la credincioşi, în cazul în care sunt prins. Înainte să pleci însă, te rog să mă ajuţi să deschid geanta lui Donny, da?

— Deci ai decis că e în regulă să facem asta?

— În alte circumstanţe, nu. Însă avem atât de puţine mijloace de supravieţuire, Cameron. Trebuie să profităm de orice.

Din fericire, baia lui Donny era intactă şi Buck se puse cât de cât pe picioare câteva minute mai târziu, după un duş fierbinte. Oare ce făcea ca ziua să fie atât de frumoasă, în pofida crizei? Buck ştia că se afla într-o fază a negaţiei. De fiecare dată când se simţea dominat de latura sa realistă, practică, de jurnalist, se lupta ca să scape. Voia să creadă că Chloe reuşise într-un fel să rămână în viaţă, însă maşina ei era încă în faţa casei. Pe de altă parte, nu-i găsise cadavrul. Tone de moloz acopereau încă locul, iar el nu reuşise să îndepărteze prea mult din el. Era oare gata să dea la o parte tot materialul şi tot gunoiul din fundaţie pentru a-şi dovedi sieşi că ea era sau nu era acolo? Voia să facă asta.

Spera însă să existe şi o soluţie mai bună.

Ieşind din casă, Buck era intrigat de faptul că Tsion nu-l aşteptase ca să ia geanta lui Donny din Rover. Geanta se afla pe masa rabinului. Avea o privire timidă, care trăda suferinţă. Erau pe cale să violeze bunurile personale ale cuiva şi amândoi se convinseseră pe ei înşişi că asta era ceea ce şi-ar fi dorit Donny. Erau de asemenea pregătiţi să o închidă la loc şi să o abandoneze, dacă ar fi constatat că nu conţinea decât obiecte strict personale.

— Sunt tot felul de scule în pivniţă, spuse Tsion. Aş putea să fac în aşa fel încât să nu periclitez integritatea structurii.

— Ce?! exclamă Buck. Să periclitezi integritatea structurii? Adică să nu răneşti această geantă ieftină? Ce-ar fi să te scutesc pe loc de efortul ăsta?

Buck întoarse vertical geanta de plastic şi o ţinu între genunchi, stând pe un scaun de bucătărie. Îşi orientă ambii genunchi spre dreapta şi lovi cu podul palmei în cutie, forţând-o să cadă între glezne şi să aterizeze pe un colţ. Asta făcu ca încuietorile să se desfacă, iar geanta să se deschidă. Picioarele lui o împiedicară să se deschidă foarte larg şi conţinutul să se împrăştie în toate părţile. Simţindu-se uşurat, o puse pe masă şi o răsuci pentru ca Tsion să o poată deschide.

— Asta căra cu el peste tot acest tânăr? spuse Tsion.

Buck se aplecă peste geantă pentru a arunca o privire înăuntru. Acolo, în rânduri perfect ordonate, se aflau zeci de agende, niciuna dintre ele nefiind mai mare decât carnetul unui stenograf. Pe coperta erau trecute date scrise cu litere de tipar. Tsion luă câteva, iar Buck apucă mai multe. Le cântări în mână şi observă că fiecare conţinea aproximativ două luni de însemnări.

— Ar putea fi jurnalul său personal, spuse Buck.

— Da, spuse Tsion. Dacă aşa stau lucrurile, nu trebuie să-i violăm intimitatea.

Se uitară unul la altul. Buck se întrebă care din ei doi urma să se uite pentru a vedea dacă respectivele note erau private şi trebuiau abandonate sau, dimpotrivă, erau de natură tehnică şi ar fi putut fi de folos Armatei Pătimirilor. Tsion ridică privirea şi dădu din cap spre Buck. Buck deschise una dintre agende pe la mijloc. Scria: „Vorbit cu Bruce B. Despre necesităţile din subteran. Pare încă nehotărât în privinţa sugerării unei locaţii.

Nu vreau să ştiu. Am notat specificaţii, curent electric, apă, telefon, aerisire etc.”

— Astea nu-s chestii personale, spuse Tsion. Lasă-mă să le studiez astăzi şi să văd dacă găsesc ceva folositor. Mă uimeşte cum le-a stocat. Nu cred că ar fi putut să mai introducă vreuna şi a folosit absolut tot spaţiul.

— Ce-i asta? întreba Buck, frunzărind paginile de la spate. Uită-te la astea. A trasat aceste scheme cu mâna liberă.

— Ăsta-i adăpostul meu! exclama Tsion. Aici am stat. Deci, el l-a proiectat.

— Se pare însă că Bruce nu i-a spus niciodată unde îl construia.

Tsion îi arată un pasaj de pe pagina următoare: „Plasarea încă unui adăpost similar în curtea mea din spate a necesitat mai multa muncă intensă decât mă aşteptam. Sandy se distrează de minune. Căratul noroiului şi depozitarea lui în dubă îi ţine mintea ocupata, astfel încât nu-şi mai face atâta sânge rău din pricina nenorocirii ce-a venit peste noi. Îi place aerul clandestin al întregii afaceri. Facem cu rândul pentru a-l depozita în diferite locuri. Astăzi am încărcat atât de mult încât roţile din spate arătau de parcă ar fi fost gata să explodeze. A fost pentru prima oară, după luni de zile, când am văzut-o zâmbind”.

Buck şi Tsion se uitară unul la celălalt.

— Oare e posibil? spuse Tsion. Un adăpost în curtea din spate?

— Cum de nu l-am observat? întrebă Buck. Doar am săpat acolo noaptea trecută.

Merseră la uşa din spate şi se uitară pe pajişte. Între casa lui Donny şi molozul de alături un gard fusese smuls din pământ şi mutat din loc de către cutremur.

— Poate că am parcat pe intrare, spuse Buck.

Scoase Rover-ul în afara drumului.

— Nu văd nimic aici, spuse Tsion. Dar jurnalul precizează că era mai mult decât un vis. Transportau pământul.

— O să găsesc astăzi nişte prăjini de metal, spuse Buck. O să le înfigem prin iarba şi o să vedem dacă găsim chestia aia.

— Da, aşa să faci. Termina treaba la locuinţa Lorettei. Am mult de lucru pe calculator azi.

Soarele apunea în Irak.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse Rayford, răsuflând

din greu.
— Şi ce o să ne facă? O să ne concedieze?
— Atâta timp cât te are în preajmă, Mac, ar putea să-şi pună ameninţarea în practică şi să mă trimită la închisoare.
— Chestia asta îl reprezintă perfect, să-şi închipuie că un om poate să zboare cu Condorul jumătate din planetă şi înapoi. Apropo, te-ai întrebat vreodată de ce îi spune el chestiei ăleia 216? Numărul de pe biroul său era tot 216, deşi era la ultimul etaj al unui bloc de optsprezece etaje.
— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Rayford. Şi nu văd de ce mi-ar păsa. Poate că are un fetiş în legătură cu acest număr.
În timp ce se întorcea alături de Mac la noul turn, cu lopeţile pe umăr, Albie se grăbea să-i ajungă din urmă, mergând în cârje.
— N-am cuvinte să vă mulţumesc pentru ajutorul dumneavoastră, domnilor. Sunteţi adevăraţi prieteni ai lui Allah şi ai Irakului. Adevăraţi prieteni ai Comunităţii Globale.
— Comunitatea Globală s-ar putea să nu aprecieze lauda ta înălţată lui Allah, spuse Rayford. Eşti un loialist şi totuşi nu te-ai alăturat Religiei Unice?
— Jur pe mormântul mamei mele că n-aş comite niciodată o astfel de blasfemie faţă de Allah.
„Deci, se gândi Rayford, creştinii şi evreii nu sunt singurii excluşi care sunt împotriva noului Papă Petru”.
Albie îi conduse la locul unde predară lopeţile. Vorbea pe un ton scăzut:
— Sunt fericit să vă informez că am întreprins deja câteva cercetări preliminare. În mod normal, ar trebui să reuşesc să vă procur echipamentul fără niciun fel de probleme.
— Echipamentul întreg? se interesă Mac.
— Întreg.
— Cât ne costă?
— Mi-am luat libertatea de a pune totul pe hârtie, spuse Albie.
Scoase o foaie de hârtie din buzunar şi o despături în lumina slabă, sprijinindu-se în cârje.
— O! Doamne! făcu Rayford. E de patru ori preţul obişnuit.
Albie strecura bucata de hârtie înapoi în buzunar.
— E exact preţul dublu. Niciun penny în plus. Dacă nu mai vreţi să încheiem târgul, spuneţi-mi acum.

— Pare scump, spuse Mac. Dar ai fost întotdeauna cinstit cu mine. Avem încredere în tine.

Rayford încuviinţa din cap.

Albie întinse o mână osoasa şi o strânse cu putere pe cea a lui Rayford.

— În cazul ăsta, ne vedem peste treizeci de zile, dacă nu mai auziţi nimic de la mine între timp.

Mac preluă comenzile pentru zborul de întoarcere.

— Mai ai putere să-ţi termini povestea, Ray?

Buck opri la ruinele Bisericii New Hope Village pe drumul spre locuinţa Lorettei şi ocoli craterul în care maşina bătrânei rămăsese îngropată la şase metri adâncime. Cadavrul ei era tot acolo, dar el nu avu puterea să se uite. Nu voia să ştie dacă animalele reuşiseră sau nu să ajungă la ea. Evită de asemenea locul în care îl găsise pe Donny Moore. Probabil că replicile cutremurului îl îngropaseră şi mai mult.

Se strecura cu grijă până la locul în care se afla adăpostul subteran. În mod evident, se adunase şi mai mult moloz. Aluneca şi aproape căzu pe scările de beton care duceau la uşa. Se întrebă dacă se mai putea salva ceva de folos din acel loc. Se putea întoarce oricând. Buck porni către Range Rover şi îşi pipăi cu degetele obrazul încă umflat. Oare de ce rănile făcute în carne arătau mai rău şi erau în acelaşi timp mai sensibile a doua zi?

Era o zi cu trafic intens în acea zona. Toate încărcătoarele, buldozerele sau excavatoarele care nu fuseseră înghiţite de cutremur păreau să fi fost scoase la lucru. Buck nu mai putu să parcheze acolo unde o făcuse cu o zi înainte. Echipe de muncitori împingeau pavajul ridicat din faţa casei Lorettei. Basculantele erau încărcate cu bucăţi mari de dărâmături. Unde oare le duceau şi ce urmau să facă cu ele, Buck nu-şi putea da seama. Tot ce ştia era că nu era nimic altceva de făcut decât ca toată lumea să se apuce să reconstruiască. Nu-şi putea imagina acea zonă arătând la fel ca înainte, dar ştia că nu va trece mult timp până să fie reconstruită.

Buck trecu peste o mică grămadă de gunoi şi parcă imediat după unul dintre copacii prăbuşiţi în gradina din faţă a Lorettei. Muncitorii nu-l băgară în seamă în timp ce înconjură încet clădirea, întrebându-se de unde să se reapuce să sape ceea ce

rămăsese de săpat.

Un om cu un clipboard în mână cerceta rămăşiţele casei de alături. Făcea fotografii şi lua notiţe.

— Nu m-am gândit că o asigurare ar putea acoperi un astfel de act divin, spuse Buck.

— Nici n-ar face-o, replică bărbatul. Nu sunt de la o companie de asigurări. Se întoarse pentru ca Buck să poată vedea legitimaţia prinsă la gulerul cămăşii. Acolo scria: „Sunny Kuntz, inspector principal de teren, Forţa de Salvare a Comunităţii Globale”.

Buck încuviinţa din cap.

— Iar acum ce urmează?

— Trimitem fotografii şi rapoarte la cartierul general. Ei ne trimit banii, iar noi ne apucăm de reconstrucţie.

— Cartierul general al Comunităţii Globale stă încă în picioare?

— Nu. Şi ei s-au apucat de reconstrucţie. Toţi cei care au mai rămas acolo se află într-un adăpost subteran dotat cu o tehnologie destul de sofisticată.

— Puteţi comunica cu Noul Babilon?

— Începând de azi-dimineaţă.

— Socrul meu lucrează acolo. Crezi că aş putea să iau legătura cu el?

— Ar trebui să poţi. Kuntz îşi privi ceasul. Acolo nu e încă nouă seara. Am vorbit cu cineva de acolo cam acum patru ore. Voiam să îi informez că am găsit cel puţin un supravieţuitor în această zonă.

— Serios? Pe cine?

— Nu am dreptul de a divulga această informaţie, domnule…

— Înţeleg, îmi cer scuze.

Buck se uită după propria sa legitimaţie, prezentându-se şi el ca angajat al Comunităţii Globale.

— Aha, înţeleg, sunteţi de la presă, spuse Kuntz. Desprinse două foi din desfăşurător. Cavenaugh Helen. În vârstă de şaptezeci de ani.

— Trăia aici?

— Da. Spune că a fugit în pivniţa când a simţit că locul se zguduie. N-a mai auzit de vreun cutremur în aceasta zonă, aşa că s-a gândit că era vorba de o tornada. A avut un noroc chior. Ultimul loc în care în care îţi doreşti să te afli în timpul unui

cutremur e acolo unde poate cădea totul pe tine.

— A supravieţuit totuşi, nu?

Kuntz arăta cu degetul fundaţia, care se afla la aproximativ şase metri est de casa Lorettei.

— Vezi acele două deschizături, una aici sus şi cealaltă în spate?

Buck încuviinţa din cap.

— E o camera mare, în pivniţă. A fugit mai întâi în faţa. Când toată casa a început să se zgâlţâie, iar geamul de la acea fereastră s-a spart, a fugit în celălalt capăt. Geamul căzuse deja, aşa că s-a pus pur şi simplu în colţ şi a aşteptat. Dacă ar fi rămas în faţă, n-ar fi supravieţuit. Dar a rămas în singurul colţ al casei unde se afla în siguranţă.

— Ea ţi-a spus toate astea?

— Da.

— Ţi-a spus cumva dacă a văzut pe cineva din casa de lângă ea?

— Da, mi-a spus.

Lui Buck aproape că i se opri respiraţia.

— Ce-a spus?

— A spus doar că a văzut o femeie tânără fugind din casă. Exact înainte ca geamul să cedeze în partea asta, femeia a sărit în maşină, însă când şoseaua a început să se ridice peste ea, a intrat în garaj.

Buck tremura şi lupta să-şi păstreze calmul, pentru a auzi sfârşitul relatării.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Doamna Cavenaugh spune că a fost nevoită să se mute în spate din cauza acelei ferestre, iar când acea casă a început să cedeze, i s-a părut că o vede pe femeia aceea ieşind pe uşa laterală a garajului şi fugind în curtea din spate.

Buck îşi pierdu orice umbră de obiectivitate.

— Domnule, femeia aceea e soţia mea. Îmi poţi, te rog, da mai multe detalii?

— Nu-mi amintesc de nimic altceva.

— Unde se află aceasta doamnă Cavenaugh?

— Într-un adăpost la aproximativ zece kilometri spre est. Un fost magazin de mobilă, care, nu se ştie cum, a suferit doar pagube minore. Sunt în jur de două sute de supravieţuitori acolo, cei cu răni uşoare. E mai mult un punct de triere decât un

spital.

— Spune-mi exact unde se afla locul ăsta. Trebuie să stau de vorba cu ea.

— Bine, domnule Williams, dar e de datoria mea să te avertizez să nu-ţi faci mari speranţe în legătură cu soţia dumitale.

— Îmi pare rău. Încerc doar să fiu realist. Am lucrat în echipele de asistenţa în caz de dezastru mai bine de cincisprezece ani, înainte să mă înrolez în trupele Comunităţii Globale. Asta e cea mai mare nenorocire pe care am văzut-o vreodată şi trebuie să te întreb dacă ai văzut drumul pe care ar fi putut-o apuca soţia dumitale, în măsura în care doamna Cavenaugh nu s-a înşelat şi soţia dumitale chiar a luat-o prin curtea din spate.

Buck îl însoţi pe Kuntz în spate. Kuntz arătă cu mâna spre orizont.

— Dumneavoastră încotro aţi apuca-o? încotro ar apuca-o oricine?

Buck aprobă cu un aer sumbru. Înţelesese mesajul. Cât vedeai cu ochii nu erau decât dărâmături, gropi, cratere, copaci prăbuşiţi şi stâlpi distruşi. Fără îndoiala, nimeni n-ar fi putut fugi nicăieri.

7

— Aşadar, spuse Mac, adevăratul motiv pentru care te-ai străduit să afli ce s-a întâmplat cu soţia şi fiul tău era, de fapt, fiica ta.

— Aşa e.

— Te-ai întrebat de ce?

— Te referi la sentimentul de vinovăţie? Poate, în parte. Dar chiar am fost vinovat, Mac. O abandonasem pe fiica mea la greu. N-aveam de gând să las ca asta să se mai întâmple o dată.

— Nu puteai s-o forţezi să creadă.

— Nu. Şi pentru o vreme m-am gândit ca nici n-o să ajungă să creadă. Era dură, avea un spirit analitic, semăna în toate privinţele cu cel care fusesem odată.

— Ei bine, Ray, noi ăştia, piloţii, suntem toţi la fel. Ne ridicăm de la pământ din pricina aerodinamicii. Fără magie, fără

miracole, fără nimic din ce nu se poate vedea, auzi sau pipăi.

— Exact aşa eram şi eu.

— Şi, ce s-a întâmplat? Cum s-au schimbat lucrurile?

Soarele dispărea încet-încet sub linia orizontului, iar din elicopter Rayford şi Mac vedeau mingea de aur lichefiindu-se şi subţiindu-se. Rayford îşi continua povestea, încercând în mod sincer să-l convingă pe Mac de adevăr. I se făcu dintr-odată cald. Deşi în deşertul irakian vremea se răcea cu repeziciune după apusul soarelui, se văzu nevoit să-şi dea jos haina.

— N-avem vestiare pe aici, Ray. Eu mi-am pus-o pe a mea în spatele scaunului.

Odată instalat la loc, Rayford continuă:

— Ce ironie, toate lucrurile care m-au convins de adevăr ar fi trebuit să le ştiu la timp pentru a fi alături de Irene în momentul întoarcerii lui Hristos. Mersesem la biserică ani de zile şi auzisem chiar şi termeni ca „Imaculata Concepţie" şi „Răscumpărare", tot tacâmul. Dar n-am stat niciodată să mă gândesc ce însemnau de fapt toate astea. Am înţeles că una dintre legende spunea că Isus a fost născut de o femeie care nu fusese niciodată cu un bărbat. N-aş fi putut să-ţi spun în ce măsură credeam asta şi nici măcar dacă era important sau nu. Părea să nu fie altceva decât un basm religios şi, mă gândeam eu, rostul lui era acela de a explica de ce mulţi oameni consideră că sexul este ceva murdar.

Rayford îi povesti lui Mac despre cum găsise Biblia lui Irene, despre cum descoperise numărul de telefon al bisericii pe care ea o iubea atâta, îl contactase pe Bruce Barnes şi vizionase caseta video pregătită de pastorul Billings pentru cei lăsaţi în urmă.

— Ştiuse dinainte despre toate astea? întrebă Mac.

— O, da. Aproape toţi cei care au fost ridicaţi la ceruri ştiau că asta urma să se întâmple. Nu ştiau când, dar aşteptau cu nerăbdare să se întâmple. Caseta m-a convins cu totul, Mac.

— Aş vrea să o văd şi eu.

— S-ar putea să reuşesc să-ţi găsesc o copie, dacă biserica mai e încă întreagă.

Buck primi indicaţii de la Kuntz cum să ajungă la adăpostul improvizat şi se grăbi să se urce în Range Rover. Încercă să-l sune pe Tsion şi fu dezamăgit să constate că linia era ocupată.

Dar şi ăsta era un lucru încurajator, căci nu era vorba de acel bâzâit de telefon care nu funcţionează. Părea un sunet autentic de linie ocupată, ca şi cum Tsion ar fi vorbit la telefon. Buck formă numărul privat al lui Rayford. Dacă treaba funcţiona, însemna că prin intermediul tehnologiei celulare şi al energiei solare ar fi trebuit să poată să intre în legătură unii cu alţii oriunde pe suprafaţa Pământului.

Problema era că Rayford nu se afla pe Pământ. Bâzâitul motorului, zgomotul făcut de elice şi pârâitul paraziţilor din căşti creau un adevărat haos sonor. El şi Mac auziră telefonul în acelaşi timp. Mac scotoci în buzunar şi îşi scoase telefonul.

— Nu e al meu, spuse el.

Rayford se întoarse pentru a căuta în buzunarele hainei, dar în momentul în care îşi dădu jos căştile, deschise telefonul şi îl puse la ureche, auzi doar ecoul unei conexiuni deschise. În zonă nu se aflau stâlpi GSM suficient de aproape pentru a transmite semnalul. Probabil că primise acel apel de la un satelit. Se întoarse în loc, încercând să găsească poziţia ideală pentru telefon şi pentru antena acestuia, în speranţa de a prinde un semnal mai puternic.

— Alo? Rayford Steele la telefon. Mă auziţi? Dacă puteţi, mai sunaţi o dată! Sunt în aer şi nu aud nimic. Dacă sunteţi din familie, sunaţi în douăzeci de secunde ca să primesc imediat un apel, chiar dacă nu putem comunica. Dacă nu, sunaţi-mă în aproximativ… Se uită la Mac.

— Nouăzeci de minute.

— Nouăzeci de minute, începând din acest moment. Probabil că mă voi afla la sol şi vom putea comunica. Alo?

Nu se auzea nimic.

Buck auzise telefonul lui Rayford sunând. Apoi nimic, doar paraziţi. Cel puţin i se răspunsese. Încă un semnal de linie ocupată ar fi fost încurajator. Dar ce era asta? Un declic, apoi paraziţi, nimic inteligibil. Închise telefonul.

Buck ştia magazinul de mobilă. Era pe drumul spre Edens Expressway. În mod normal, ajungeai acolo în cel mult zece minute, însă terenul suferise modificări. Trebuia să ocolească kilometri întregi din cauza munţilor de dărâmături. Reperele după care obişnuia să se ghideze dispăruseră sau fuseseră

făcute una cu pământul. Restaurantul său preferat putea fi recunoscut doar după neonul masiv, care însă acum zăcea la pământ. La aproximativ doisprezece metri distanţa, acoperişul se zărea într-o groapă care înghiţise şi restul clădirii. Echipe de salvare îşi făceau de lucru în groapă, dar nu păreau să se grăbească. După toate aparenţele, toţi cei pe care îi scoseseră de acolo se aflau într-un sac.

Buck sună la biroul din Chicago al *Global Community Weekly.* Nu îi răspunse nimeni. Sună la cartierul general din New York. În urma bombardării New Yorkului, ceea ce fusese un sediu elegant, întins pe trei etaje ale unui zgârie-nori, fusese reconstruit într-un depozit abandonat. Atacul îl costase pe Buck viaţa tuturor prietenilor pe care şi-i făcuse la revistă.

După mai multe apeluri, îi răspunse o voce obosită.

— Închis. Dacă nu aveţi de comunicat ceva urgent, vă rugăm nu ţineţi linia ocupata.

— Buck Williams din Chicago la telefon, spuse el.

— Da, domnule Williams. Aţi primit deci mesajul?

— Poftim?

— N-aţi luat legătura cu nimeni de la biroul din Chicago?

— Telefoanele noastre de-abia au început să funcţioneze din nou. Nu mi-a răspuns nimeni.

— Nici n-o să vă răspundă. Clădirea e distrusa. Aproape toţi membrii staff-ului au murit, iar moartea lor a fost confirmata.

— O, nu.

— Îmi pare rău. O secretară şi un stagiar au supravieţuit şi s-au ocupat de contactarea personalului. Nu v-au găsit?

— Nu puteam fi găsit.

— Ce bine că sunteţi teafăr. *Sunteţi* deci teafăr?

— Îmi caut soţia, dar în rest sunt în regula, da.

— Cei doi supravieţuitori colaborează cu *Tribune* şi au pus deja la punct o pagina Web. Daţi click pe orice nume şi veţi găsi acolo toate informaţiile existente: mort, viu, sub tratament sau dispărut. Sunt singură la telefon aici. Am fost decimaţi, domnule Williams. Ştiţi că ziarul este tipărit la zece sau doisprezece tipografii, răspândite în toată lumea…

— Paisprezece.

— Da, ei bine, din câte ştim, mai sunt cât de cât funcţionale una în Tenessee şi una în Asia de sud-est. Cine ştie cât timp va mai trece până ne vom putea relua activitatea normală?

— Ce ştiţi despre stafful nord-american?

— Sunt în reţea chiar în acest moment, spuse ea. Jumătate din ei au fost confirmaţi ca decedaţi, iar despre 40 dintre ei nu avem nicio informaţie. Totul s-a sfârşit, nu?

— Adică pentru *Weekly?*

— Păi pentru cine altcineva?

— Credeam că vă referiţi la omenire.

— S-a cam sfârşit totul şi pentru omenire, nu credeţi, domnule Williams?

— Viitorul pare sumbru, spuse Buck. Dar lucrurile sunt departe de a fi cu totul pierdute. Poate că vom mai sta de vorbă despre asta. Buck auzi apeluri telefonice în fundal.

— Poate, spuse ea. Trebuie să răspund la telefon.

După mai bine de patruzeci de minute de condus, Buck fu nevoit să oprească în faţa unui şir de vehicule de urgenţa. Un buldozer acoperea cu pământ o fisură în şoseaua care, în rest, nu mai suferise alte stricăciuni. Nimeni nu putea trece pe acolo până ce pământul nu era nivelat. Buck îşi luă laptopul şi îl conectă la brichetă. Căută pe internet pagina de informaţii a *Global Comunity Weekly.* Constată că aceasta nu funcţiona. Merse la pagina *Tribune.* Dădu click pe „Căutare” şi găsi lista despre care îi vorbise secretara. Era acolo şi un avertisment care spunea că autenticitatea informaţiei nu putea fi garantată, dat fiind că multe rapoarte privind victimele nu puteau fi coroborate timp de zile întregi.

Buck introduse numele lui Chloe şi nu fu deloc surprins să o descopere la rubrica „dispăruţi”. Se descoperi pe sine, pe Loretta şi chiar şi pe Donny şi pe soţia lui la aceeaşi categorie. Actualiza fiecare intrare, dar alese să nu-şi treacă numărul privat de telefon. Introduse numele lui Tsion. Nici despre el nu păreau să existe informaţii.

Buck bătu „Rayford Steele, căpitan, Administraţia Comunităţii Globale”. Îşi ţinu respiraţia până văzu pe monitor: „Confirmat supravieţuitor; Cartierul general temporar al Comunităţii Globale, Noul Babilon, Irak”.

Buck îşi lăsă capul să cadă pe spate şi răsuflă din greu. „Mulţumesc, Doamne”, şopti el.

Îşi reveni şi se uită în oglinda retrovizoare. Mai multe maşini se aflau în spatele lui, iar el era al patrulea în rând. Urma să mai dureze câteva minute. Bătu „Amanda White Steele”.

Computerul nu avu nicio reacţie o vreme, iar apoi afişă cu un asterisc: „Verificaţi cursele aeriene de pasageri, Pan-Continental, internaţional”.

Introduse aceste date. „Subiect confirmat pe zborul fără escală Boston-Noul Babilon, cursă prăbuşită şi scufundată în râul Tigru: nu au existat supravieţuitori”.

„Sărmanul Rayford”, se gândi Buck. Buck nu apucase să o cunoască pe Amanda atât de bine pe cât şi-ar fi dorit, dar ştia că e o persoana sensibilă, bună, un adevărat dar pentru Rayford. Acum îşi dorea şi mai mult să-şi găsească socrul.

Buck verifică numele de Chaim Rosenzweig, care era confirmat ca fiind în viaţă şi în drum din Israel spre Noul Babilon. „Bine”, se gândi el. Se uită după tatăl şi fratele său, despre care nu găsi nicio informaţie. Pentru moment, hotărî el, faptul că nu existau informaţii putea fi considerat o veste bună.

Introduse numele lui Hattie Durham. Numele nu fu recunoscut. „Hattie nu e numele ei adevărat. Hattie e diminutivul de la ce? Hilda? Hildegard? Ce alt nume începe cu H? Harriet? Pare la fel de vechi ca Hattie”. Funcţiona.

Fu din nou redirecţionat spre liniile aeriene, de data asta spre o cursă internă. O descoperi confirmată într-un zbor fără escala de la Boston la Denver. „Nu există informaţii despre sosirea avionului”.

„Aşadar, se gândi Buck, dacă Amanda s-a urcat în acel avion, e moartă acum. Dacă Hattie s-a urcat la rândul ei în avion, ar putea fi moarta. Dacă doamna Cavenaugh avea dreptate şi o văzuse într-adevăr pe Chloe fugind din locuinţa Lorettei, Chloe ar putea fi încă în viaţă”.

Buck nu putea accepta ideea că Chloe ar fi putut muri. Nu-şi putea îngădui să ia această idee în consideraţie până în momentul în care s-ar fi dovedit că nu există alternativa.

— Trebuie să recunosc, Mac, că multe din toate acestea ţineau pur şi simplu de logica, spuse Rayford. Pastorul Billings a fost înălţat la cer. Dar mai întâi înregistrase acea casetă video, în care vorbea despre tot ceea tocmai se întâmplase, către ce ne îndreptam şi la ce ne gândeam. Asta m-a încurajat enorm. A ştiut că voi fi probabil speriat, îndurerat şi că voi căuta cu disperare. Şi a prezentat profeţiile din Biblie care vorbeau despre asta. Mi-a reamintit ca probabil mai auzisem despre asta

de-a lungul vieţii. A vorbit până şi despre lucrurile de care trebuia să te fereşti. Dar, lucrul cel mai important, mi-a răspuns la întrebarea: „Mai aveam încă o şansă?” N-am ştiut că mulţi oameni îşi puneau întrebări despre acel lucru. Oare Înălţarea la ceruri era sfârşitul? Dacă nu erai ales din cauza necredinţei, erai pierdut pentru totdeauna? Nu mă gândisem niciodată la asta, dar e de presupus ca mulţi predicatori credeau că nu te mai puteai întoarce la credinţa după Înălţare. Se foloseau de acest argument pentru a-i speria pe oameni şi a-i determina să ia decizia dinainte. Ce bine ar fi fost să aud asta înainte – poate că aş fi ajuns să cred.

Mac se uită drept în ochii lui Rayford.

— Nu, n-ai fi ajuns să crezi. Dacă ar fi fost să ajungi să crezi înainte, ai fi crezut-o pe soţia ta.

— Probabil. Dar oricum era deja prea târziu. Ce altă explicaţie putea exista pentru acele dispariţii? Eram pregătit. Voiam să îi spun lui Dumnezeu că dacă mai exista o şansă, dacă Înălţarea fusese ultima Lui încercare de a-mi atrage atenţia, atunci reuşise.

— Şi, după aceea, ce mai urma? Trebuia să faci ceva? Să spui ceva? Să vorbeşti cu un pastor sau ce?

— Pe caseta, Billings s-a referit la ceea ce el a numit planul de salvare din Biblie. Un termen straniu pentru mine. Îl mai auzisem la un moment dat, dar nu la prima noastră biserică. Iar la New Hope nu ascultam. Însă acum o făceam.

— Şi în ce constă acest plan?

— E vorba de ceva simplu şi direct, Mac. Rayford enumeră din memorie principalele puncte din dogmă care vorbeau despre păcatul omului care îl îndepărtează de Dumnezeu şi despre dorinţa lui Dumnezeu de a-l reprimi la El. Toţi suntem păcătoşi, continuă Rayford. Înainte nu eram pregătit să accept asta. Dar, dat fiind că tot ceea ce mi-a spus soţia mea s-a adeverit, am ajuns să mă văd aşa cum eram. Existau şi oameni mai răi decât mine. Mulţi ar spune că eram mai bun decât alţii, însă faţă de Dumnezeu nu eram decât pleavă.

— Iată un lucru pe care îl accept fără probleme, Ray. N-o să mă auzi spunând că sunt altceva decât o lichea.

— Şi totuşi, vezi? Cei mai mulţi ar spune că eşti un tip cumsecade.

— Sunt în regula, cred. Dar ştiu cine sunt cu adevărat.

— Pastorul Billings atrăgea atenţia asupra faptului că Biblia spune: „Nu este drept niciunul“ şi că „Toţi umblăm rătăciţi ca nişte oi, fiecare pe calea noastră” şi că „toate faptele dreptăţii noastre ca un veşmânt întinat sunt”. Nu mă simţeam bine să aflu că nu sunt unic. Eram doar recunoscător pentru că exista un plan pentru a mă readuce lângă Dumnezeu. Când a explicat că Dumnezeu, în sfinţenia Sa, doreşte îndreptarea păcătosului şi nu moartea sa şi tocmai de aceea dă pedepse, am început să înţeleg. Isus, Fiul lui Dumnezeu, singurul om fără de păcat, a murit pentru răscumpărarea păcatelor tuturor. Tot ceea ce trebuia să facem era să credem asta, să ne căim pentru păcatele noastre şi să primim darul mântuirii. Vom fi iertaţi şi ne vom împăca cu Dumnezeu, după cum s-a exprimat Billings.

— Aşadar, dacă cred toate astea, totul e în regulă?

— Trebuie să mai crezi şi că Dumnezeu l-a înviat pe Isus din morţi. Asta a însemnat victoria asupra păcatului şi a morţii şi a mai însemnat şi că Isus avea o natură divină.

— Cred toate astea, Ray, deci asta e? Sunt acceptat?

Rayford simţi un fior de gheaţă. Oare ce îl frământa? Acelaşi lucru care îl făcea să fie sigur că Amanda era în viaţă îl făcea să-şi pună întrebări în legătură cu sinceritatea lui Mac. Totul părea mult prea uşor. Mac asistase deja la tumultul a aproape doi ani de Pătimiri. Dar oare asta era suficient pentru a-l converti?

Părea sincer. Dar Rayford nu-l cunoştea cu adevărat, nu îi cunoştea trecutul. Mac ar putea fi un loialist, o cârtiţă a lui Carpathia. Rayford se expusese deja unui pericol de moarte dezvăluindu-i atâtea lucruri. Se rugă din nou în tăcere: „Doamne, cum aş putea să fiu sigur?”

— Bruce Barnes, primul meu pastor, ne îndemna să memorăm Biblia. Nu ştiu dacă-mi voi mai găsi vreodată Biblia, dar îmi amintesc multe pasaje. Unul dintre primele pe care le-am învăţat era din Epistola către Romani, 10:9–10. Acolo se spune: „Că de vei mărturisi cu gura ta că Isus este Domnul şi vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morţi, te vei mântui. Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturiseşte spre mântuire”.

Mac privea fix înainte, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra zborului. Dintr-odată, deveni mai puţin entuziast şi începu să vorbească mai chibzuit.

— Ce înseamnă să mărturiseşti cu gura? întrebă Mac.

— Exact ce se aude. Trebuie s-o spui. Trebuie s-o spui cuiva. De fapt, trebuie s-o spui multor oameni.

— Tu crezi că Nicolae Carpathia este Antihristul. Scrie undeva în Biblie ca trebuie să-i spui şi lui?

Rayford scutura din cap.

— Din câte ştiu eu, nu. Nu foarte mulţi oameni trebuie să facă aceasta alegere. Carpathia ştie care-i treaba cu mine pentru că are urechi peste tot. Ştie că ginerele meu e credincios, dar Buck nu i-a spus-o niciodată. S-a gândit că cel mai bine e să păstreze asta pentru sine, pentru ca acţiunea lui să fie mai eficienta.

Rayford nu era încă sigur dacă ceea ce făcea era să-l convertească pe Mac sau să-şi sape singur groapa.

Mac tăcu câteva minute. În cele din urma, oftă.

— Aşadar, cum funcţionează chestia asta? Cum poţi să fii sigur ca ai făcut ceea ce Dumnezeu voia ca tu să faci?

— Pastorul Billings i-a călăuzit pe cei care au văzut caseta cu ajutorul unei rugăciuni. Trebuia să-i spunem lui Dumnezeu că ştim că suntem păcătoşi şi că avem nevoie de iertarea Sa. Trebuia să-i mai spunem că credem că Isus a murit pentru păcatele noastre şi ca Dumnezeu L-a înviat din morţi. Apoi, trebuia să primim darul mântuirii din mâinile Sale şi să-i mulţumim pentru asta.

— Pare prea uşor.

— Crede-mă, ar fi putut fi mai uşor dacă aş fi făcut-o înainte. Dar acum, e altceva, şi n-aş spune că e uşor.

Iarăşi, pentru un timp, Mac nu spuse nimic. De fiecare dată când se întâmpla asta, Rayford simţea că îşi pierde speranţa. Oare asta făcea în acele clipe, se dădea singur pe mâinile inamicului?

— Mac, asta e ceva ce poţi face de unul singur sau m-aş putea ruga alături de tine, sau…

— Nu. Într-adevăr, e ceva ce fiecare trebuie să facă de unul singur. Tu ai fost singur, nu-i aşa?

— Am fost, spuse Rayford.

Mac părea neliniştit. Cu gândul în altă parte. Nu se uita la Rayford. Rayford nu voia să insiste şi totuşi nu se hotărâse încă dacă Mac era un novice pe cale de a se converti sau dacă doar se juca cu el. Dacă prima varianta era cea corectă, nu voia să-l scape din mână pe Mac acţionând cu prea multa politeţe.

— Aşadar, ce părere ai, Mac? Ce ai de gând în privinţa asta?

Inima lui Rayford se făcu cât un purice văzând ca Mac nu doar că nu răspunde, dar se şi uită în altă parte. În acele momente, Rayford şi-ar fi dorit să fie clarvăzător. Ar fi vrut să ştie dacă l-a luat pe Mac prea tare sau dacă tocmai îl deconspirase ca ipocrit.

Mac inspiră adânc şi îşi ţinu apoi respiraţia. În cele din urmă, expira şi scutură din cap.

— Ray, apreciez că îmi spui aceste lucruri. E cu adevărat ceva impresionant. Sunt mişcat. Înţeleg de ce crezi şi fără îndoială că pentru tine funcţionează.

„Deci asta era”, se gândi Rayford. Mac urma să respingă totul folosindu-se de figura cu „pentru tine funcţionează”.

— Însă e ceva personal şi privat, nu? continuă Mac. Vreau să am grijă să nu cumva să mă prefac sau să intru în chestia asta într-un moment de sensibilitate exacerbată.

— Înţeleg, spuse Rayford, dorindu-şi cu disperare să ştie ce era cu adevărat în inima lui Mac.

— Deci n-o să te superi dacă o să stau să mă mai gândesc la tot ce mi-ai spus?

— Deloc, spuse Rayford. Sper să nu se producă vreo replică a cutremurului sau vreun atac în care să fii ucis înainte de te asigura de Împărăţia Cerurilor, dar...

— Trebuie să mă gândesc că Dumnezeu ştie cât de aproape sunt şi nu ar îngădui să se întâmple aşa ceva.

— Nu pretind că ştiu ce gândeşte Dumnezeu, spuse Rayford. Prefer doar să spun că nu m-aş juca cu şansa care mi s-a acordat.

— Mă presezi?

— Îmi pare rău. Ai dreptate. În aşa ceva nu poţi fi târât cu forţa.

Rayford se temea să nu-l fi jignit pe Mac. Pe de altă parte, dacă Mac era o cârtiţă, nu s-ar da alături să simuleze o experienţă a mântuirii pentru a intra în graţiile lui Rayford. Se întrebă când va veni în sfârşit momentul în care va fi sigur de credibilitatea lui Mac.

Când Buck ajunse în sfârşit la magazinul de mobilă, găsi acolo o construcţie şubredă, improvizată în grabă. Nu mai rămăsese nici urmă de străzi şi şosele, aşa că şoferii maşinilor de urgenţă parcau fără să se gândească câtuşi de puţin la utilizarea judicioasă a spaţiului sau să lase loc liber pentru deschiderea

uşilor. Forţele de menţinere a ordinii ale Comunităţii Globale veneau încontinuu atât cu provizii, cât şi cu noi pacienţi.

Buck fu lăsat să intre numai datorită legitimaţiei sale de angajat al Comunităţii Globale. Întrebă de doamna Cavenaugh şi fu îndrumat spre un rând de doisprezece paturi pliante, aliniate lângă perete într-unul din colţuri. Erau atât de apropiate unul de altul încât nu se putea merge printre ele.

Buck simţi miros de lemn proaspăt tăiat şi fu surprins să vadă peste tot balustrade făcute din scânduri prinse în cuie. Partea din spate a clădirii se scufundase cu aproape un metru, astfel încât podeaua de beton se crăpase în mijloc. Când ajunse la crăpătură, fu nevoit să se agaţe de balustrade, din cauza pantei abrupte a podelei. Blocuri mari de lemn ancorate în podea împiedicau paturile pliante să alunece. Personalul de urgenţa se deplasa cu paşi mici, cu umerii traşi înapoi, pentru a nu cădea în faţă.

Fiecare pat pliant avea o fâşie de hârtie fixată în partea unde veneau picioarele, pe care era scris un nume, fie tipărit de mână, fie pe calculator. Când Buck ajunse în acea zonă, cei mai mulţi dintre pacienţii conştienţi se ridicară în coate, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă nu cumva venise să îi viziteze o persoană apropiată. Se întinseră la loc în pat, căci figura lui nu le era cunoscută.

Pe hârtia de pe al treilea pat de la perete scria „Cavenaugh, Helen".

Aceasta dormea. În dreapta şi în stânga ei se aflau bărbaţi. Unul dintre ei, care părea a fi un vagabond, stătea sprijinit cu spatele de perete. Părea să aibă grijă de o pungă de hârtie plină de haine. Îl privi cu circumspecţie pe Buck şi scoase un catalog de supermarket, pe care se prefăcu că îl citeşte cu mare interes.

În cealaltă parte se afla un tânăr slab de vreo douăzeci şi ceva de ani. Ochii îi jucau în cap şi îşi trecea încontinuu mâna prin pâr.

— Am nevoie să trag un fum, spuse el. Ai vreo ţigară?

Buck scutură din cap. Omul se întoarse, îşi aduse genunchii la gură şi începu să se legene. Buck n-ar fi fost surprins să-l vadă sugându-şi degetul.

Timpul era preţios, dar cine ştia de ce traumă încerca să scape doamna Cavenaugh dormind? Văzuse moartea cu ochii şi văzuse, fără îndoială, ceea ce rămăsese din casa ei în momentul

în care fusese luata de-acolo. Buck luă un scaun de plastic şi se aşeza lângă patul ei. Nu voia să o trezească, însă era pregătit să îi vorbească la primul semn de trezire.

Rayford se întreba de când devenise atât de pesimist. Şi cum se făcea că acest pesimism nu îi afectase credinţa nestrămutată că soţia sa trăia încă. Nu credea în aluzia lui Carpathia, cum că ea ar fi lucrat pentru Comunitatea Globală. Sau şi asta era doar o poveste de-a lui Mac?

De când îmbrăţişase credinţa, Rayford căpătase deprinderea de a vedea partea bună a lucrurilor, în pofida haosului din jur. Însă acum, în timp ce Mac ateriza, continuând să tacă, Rayford fu cuprins de un presentiment negru-adânc. Asigurară elicopterul la sol şi îndepliniră procedurile uzuale de după zbor. Înainte de a trece de postul de control pentru a pătrunde în adăpost, Mac spuse:

— Totul e foarte complicat, căpitane, şi pentru că dumneata eşti şeful meu.

Asta nu păruse să fie o problemă până atunci, în ziua aceea. Zburaseră mai mult ca doi prieteni decât ca şef şi subordonat. Pe Rayford nu l-ar fi deranjat să păstreze nişte aparenţe, dar se părea că Mac ar fi avut probleme în acest sens.

Rayford voia să încheie într-un mod limpede conversaţia, dar nu dorea să îi dea lui Mac un ultimatum sau să-l facă să-i spună ce crede.

— Ne vedem mâine, zise el.

Mac dădu aprobator din cap, însă în timp ce se îndreptau către baza lor, o ordonanţa în uniformă se apropie de ei.

— Căpitanul Steele şi ofiţer McCullum? Sunteţi aşteptaţi la centrul de comandă.

Le înmână amândurora câte un cartonaş.

Rayford citi în linişte: „În biroul meu, cât mai repede posibil. Leonardo Fortunato”. Oare de când începuse Leon să îşi folosească prenumele întreg?

— Mă întreb oare ce vrea Leon noaptea la ora asta.

Mac arunca o privire pe cartonaşul lui Rayford.

— Leon? Eu am întâlnire cu Carpathia.

Îi arată lui Rayford biletul său.

Oare Mac era într-adevăr surprins sau totul era doar o mare înscenare? El şi cu Mac nu ajunseseră încă să discute de ce

Rayford şi restul Armatei Pătimirilor credeau ca Nicolae Carpathia corespunde perfect profilului Antihristului. Totuşi, Mac aflase suficiente informaţii de la Rayford pentru a putea să-l înfunde, la o adică. Şi, după cât se părea, urma să intre în audienţă la cine trebuia.

Buck nu avea stare. Doamna Cavenaugh părea sănătoasă, însă zăcea atât de nemişcata încât de-abia se putea observa mişcarea continuă, sus-jos, a pieptului. Era tentat să se aşeze picior peste picior şi să îi lovească astfel patul, dar cine ştie cum ar fi reacţionat o femeie în vârsta la aşa ceva? Ar fi putut s-o termine. Nervos, îl sună pe Tsion. Reuşi în cele din urmă să prindă legătura şi spuse plin de entuziasm că avea motive să creadă că Chloe era în viaţă.

— Minunat, Cameron! Şi eu mă descurc bine aici. Am reuşit să intru pe internet şi am mai multe motive ca niciodată să mă întorc în Israel.

— Va trebui să stăm de vorbă despre asta, spuse Buck. Cred în continuare că e mult prea periculos şi, de asemenea, nu ştiu cum aş putea să te duc acolo.

— Cameron, pe tot internetul abundă ştirile conform cărora una dintre priorităţile principale ale lui Carpathia este refacerea reţelei de transporturi.

Buck vorbea mai tare decât era nevoie, sperând să o trezească pe doamna Cavenaugh.

— Mă întorc cât mai repede posibil, iar planul meu este să o aduc şi pe Chloe cu mine.

— Mă voi ruga pentru asta, spuse Tsion.

Buck formă numărul lui Rayford.

Rayford se miră văzând că biroul lui Leon era doar puţin mai mic decât cel al lui Carpathia şi la fel de luxos dotat. Tot ce se afla în adăpost era de ultimă generaţie, însă opulenţa începea şi se termina în aceste două birouri.

Fortunato parcă radia. Îi strânse mâna lui Rayford, se înclină, îi indică un scaun, apoi se aşeză în spatele biroului său. Rayford îl considerase dintotdeauna ciudat, un om complicat, tenebros, mic şi îndesat, brunet şi cu ochii negri. Nu îşi descheie nasturii de la haină când se aşeză, aşa că rămăsese aplecat într-un fel caraghios, stricând astfel atmosfera formala pe care voia să o

impună.

— Căpitane Steele, începu Fortunato, însă înainte de a putea spune ceva, telefonul lui Rayford suna.

Fortunato ridică o mână şi o lăsa să cadă, de parcă ar fi vrut să spună că nu-i vine să creadă ca Rayford putea răspunde la telefon într-un astfel de moment.

— Scuză-mă, Leon, dar ar putea fi un apel de la cineva din familia mea.

— Nu poţi vorbi la telefon aici, spuse Leon.

— Ei bine, o voi face, spuse Rayford. Nu ştiu nimic despre fiica şi ginerele meu.

— Vreau să spun că din punct de vedere tehnic este imposibil să primeşti telefoane aici, spuse Leon. Rayford auzea doar pârâituri. Suntem la mare adâncime, înconjuraţi de beton. Foloseşte-ţi mintea, omule.

Rayford ştia că liniile principale de la centru duceau către panourile solare şi către antenele de satelit de la suprafaţă. Bineînţeles ca telefonul sau nu funcţiona aici. Totuşi, continua să spere. Puţini oameni îi ştiau numărul, iar cei care îl ştiau erau cei la care ţinea cel mai mult pe lumea asta.

— Sunt doar ochi şi urechi, Leon.

— Nu de bunăvoie, presupun.

Rayford ridica din umeri.

— Te-am chemat din mai multe motive, spuse Leon. Rayford se întreba când oare mai dormeau aceşti oameni. Avem informaţii despre familia ta, cel puţin despre o parte din ea.

— Serios? spuse Rayford, aplecându-se înainte. Ce? Cine? Fiica mea?

— Nu, îmi pare rău. Despre fiica ta nu se ştie nimic. Oricum, ginerele tău a fost văzut într-o suburbie din Chicago.

— Nevătămat?

— În ce mai bună stare, conform informaţiilor pe care le deţinem.

— Şi care e starea mijloacelor de comunicaţie cu acel loc?

Fortunato zâmbi cu condescendenţa.

— Bănuiesc că liniile sunt deschise, spuse el, dar bineînţeles că nu sunt accesibile de aici, doar dacă foloseşti echipamentul nostru.

„1–0 pentru Fortunato”, se gândi Rayford.

— Aş vrea să-l contactez cât mai repede posibil, să aflu ce e

cu fiica mea.

— Bineînţeles. Ar mai fi câteva lucruri. Echipele de salvare lucrează non-stop în cvartalul în care locuiai. În eventualitatea puţin probabilă că reuşesc să găsească ceva de valoare, va trebui să completezi un inventar detaliat. Orice obiect de valoare care nu a fost identificat în prealabil va fi confiscat.

— Asta n-are niciun sens, spuse Rayford.

— Cu toate astea... spuse Fortunato cu nepăsare.

— Mai e ceva? întrebă Rayford, ca şi cum ar fi vrut să plece.

— Da, spuse încet Fortunato. Rayford se gândi că Fortunato se străduia să-l pună în încurcătură înainte de a-l suna pe Buck. Unul dintre cei mai de încredere consilieri ai Excelenţei Sale a sosit din Israel. Sunt sigur că ai auzit de doctorul Chaim Rosenzweig.

— Bineînţeles, spuse Rayford. Dar *Excelenţa Sa?* La început am crezut că te referi la Mathews.

— Căpitane Steele, am avut intenţia de a sta de vorbă cu dumneata în legătură cu protocolul. Mi te-ai adresat în mod inadecvat folosind prenumele meu. Uneori şi Potentatului i te adresezi folosind prenumele. Suntem la curent cu faptul ca nu împărtăşeşti credinţele lui Pontifex Maximus Peter, totuşi constituie o mare lipsa de respect să i te adresezi lui folosindu-i doar prenumele.

— Şi totuşi foloseşti pentru a-l desemna pe Carpath... ăă... Nicolae Carpath... pe Potentatul Carpathia, un titlu care de generaţii întregi a fost utilizat exclusiv pentru a desemna conducători religioşi şi capete încoronate.

— Da, şi cred că a venit timpul să ne referim la el în această manieră. Potentatul a contribuit mai mult decât oricine a trăit vreodată la unificarea umanităţii. Este adorat de cetăţenii tuturor statelor. Iar acum, dat fiind că a demonstrat că are puteri supranaturale, cu greu se poate spune că Excelenţa ar fi un titlu prea înalt pentru el.

— Şi-a demonstrat aceste puteri faţă de cine?

— M-a rugat să îţi împărtăşesc povestea mea.

— Am auzit această poveste.

— De la mine?

— De la alţii.

— Atunci nu te voi plictisi cu detalii, căpitane Steele. Permite-mi doar să spun că, în pofida divergenţelor care au mai apărut

între noi, datorită experienţei mele sunt gata de reconciliere. Atunci când un om este înviat la propriu din morţi, felul său de a privi lucrurile se modifică radical. Vei simţi venind din partea mea o nouă formă de respect, fie că meriţi sau nu. Şi va fi autentică.

— De-abia aştept. Acum, ce era cu Rosen…?

— Acum, căpitane Steele! Ai fost sarcastic, în vreme ce eu am fost sincer. Iar începi. Pentru dumneata, este *doctor* Rosenzweig. Acest om este unul dintre cei mai mari botanişti care au existat vreodată.

— OK, bine, în regulă, Leon. Vreau să spun, doctore Fortunato…

— Eu nu sunt doctor! Mi te vei adresa cu „comandante Fortunato”.

— Sunt sigur că voi reuşi să fac asta, spuse Rayford oftând. Când ai primit acest titlu?

— Ca să fiu precis, titlul meu a fost preschimbat de curând în „Comandant Suprem”. Mi-a fost conferit de Excelenţa Sa.

— Lucrurile o cam iau razna, spuse Rayford. Nu ţi se părea mai distractiv atunci când eram pur şi simplu Rayford şi Leon?

Fortunato făcu o grimasă.

— Se pare că nu poţi lua nimic în serios.

— Ei bine, sunt gata să iau în serios tot ceea ce ai să îmi spui despre Rosenzweig. Pardon, *doctor* Rosenzweig.

8

În timp ce aştepta ca doamna Cavenaugh să se trezească, Buck se gândea să se ducă până la Range Rover ca să caute numărul lui Ken Ritz în computerul său. Dacă Ken putea să-i ducă pe el şi pe Tsion în Israel, ar fi luat-o şi pe Chloe. Nu voia să se mai despartă niciodată de ea.

Se pregătea să iasă când doamna Cavenaugh dădu în sfârşit semne de trezire. Nu voia s-o sperie. Stătea doar şi o privea. Când ea deschise ochii, el zâmbi. Ea păru zăpăcită, apoi se aşeză mai bine şi arătă cu degetul spre el.

— Ai plecat, tinere. Nu-i aşa?

— Plecat?

— Tu şi soţia ta. Locuiaţi cu Loretta, nu?

— Da, doamnă.

— Dar nu eraţi acolo ieri-dimineaţă.
— Nu.
— Şi soţia dumitale. Am văzut-o! E bine?
— Despre asta aş vrea să vorbim, doamnă Cavenaugh. Vă simţiţi în stare?
— O, sunt foarte bine! Doar că n-am unde să stau. M-am speriat ca dracu’ şi nu vreau să văd ce a rămas din casa mea, dar în rest sunt bine.
— Aţi dori să facem o plimbare?
— Este tot ce mi-aş dori acum, dar nu merg nicăieri cu un bărbat căruia nu îi ştiu numele.
Buck se scuză şi se prezentă.
— Ştiam asta, zise ea. Nu te-am cunoscut personal, dar te-am văzut prin zona şi Loretta mi-a povestit despre tine. Am cunoscut-o pe soţia ta, Corky?
— Chloe.
— Desigur! Ar fi trebuit să mi-l aduc aminte fiindcă mi-a plăcut atât de mult numele ăsta. Hai, vino şi ajută-mă!
Băiatul care îşi sugea degetul nu se mişcase, continua doar să se legene. Vagabondul părea speriat şi îşi ţinea sacoşa şi mai strâns. Buck se gândea să dea la o parte unul dintre paturile lor, astfel încât să se poată strecura s-o ajute pe doamna Cavenaugh să se scoale din al ei. Dar nu dorea să provoace un scandal. Rămase la capătul patului ei şi o apucă în braţe. În timp ce ea coborî de pe patul destul de nesigur, celălalt capăt se ridică dintr-odată. Buck văzu peste capul ei cum vine spre el. Îl prinse cu mâna şi îl împinse, iar patul reveni la poziţia iniţială cu un zgomot atât de puternic încât vagabondul scoase un ţipăt, iar băiatul care îşi sugea degetul sări. În cădere, rupse pânza patului şi căzu dedesubt. Vagabondul îşi îngropa faţa în sacoşă, iar Buck nu-şi dădea seama dacă râde sau plânge. Băiatul care îşi sugea degetul reapăru şi se uită ca şi cum ar fi crezut că Buck ar fi făcut asta intenţionat. Doamna Cavenaugh, care pierduse toată faza, se agaţă de cotul lui Buck şi se îndreptară amândoi spre un loc unde puteau să stea de vorbă mai în linişte.
— I-am spus asta deja unui tânăr din forţele de salvare sau ceva de genul asta, dar oricum am crezut că aveam de a face cu o tornada. Cine a mai auzit de cutremure în Midwest? Mai auzi despre uşoare mişcări ale scoarţei din când în când, dar de

un cutremur în toată regula, care distruge clădiri şi omoară oameni? Am crezut ca am fost isteaţa, dar, de fapt, am acţionat prosteşte. Am fugit în pivniţă. Bineînţeles, a fugi e un fel de a spune. Înseamnă doar ca n-am coborât pe rând fiecare treaptă, ca de obicei. Am coborât acele scări ca o fetişcană. Singurul loc în care mă doare sunt genunchii. M-am dus la fereastră să văd dacă puteam vedea ceva afară. Era o vreme frumoasa şi însorită, dar zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, iar casa se zguduia din toate încheieturile cu mine şi încă credeam că ştiu ce este. Atunci am văzut-o pe soţia ta.

— Unde, mai exact?

— Acea fereastră e prea înaltă pentru mine, ca să pot vedea ceva afară. N-am văzut decât cerul şi copacii. Şi copacii se mişcau. Răposatul meu soţ ţinea acolo o scara. M-am suit pe ea suficient cât să vad pământul. În acel moment, soţia ta, Chloe, a ieşit în fuga. Căra ceva. Orice ar fi fost, era mai important decât să se încalţe. Era în picioarele goale.

— Şi în ce direcţie fugea?

— Spre maşina ta. E stupid, dar am ţipat la ea. Îşi ţinea lucrurile într-o mână şi încerca să descuie maşina cu cealaltă, iar eu zbieram: „Nu ieşi afara, fetiţo!” Speram să pună jos ce căra şi să intre în maşina suficient de repede pentru a nu fi prinsa de tornada, dar nici măcar nu se uita la mine. În cele din urmă a reuşit să o deschidă şi să o pornească, iar atunci s-a dezlănţuit totul. Jur că unul dintre pereţii pivniţei mele s-a mişcat din loc. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Maşina aceea s-a pus în mişcare, iar cel mai mare copac din grădina Lorettei a fost smuls din rădăcină. S-a prăbuşit peste jumătate din grădina Lorettei şi s-a auzit de parcă ar fi căzut o bombă în strada, chiar în faţa maşinii. Maşina a dat în spate, iar copacul din cealaltă parte a grădinii Lorettei a început să cedeze. Încă ţipam la fata aia, de parcă ar fi putut să mă audă din interiorul maşinii. Eram sigură că al doilea copac o să cadă exact pe ea. S-a ferit în stânga şi atunci toată şoseaua s-a ridicat exact în faţa ei. Dacă ar fi intrat pe pavaj cu o secundă mai devreme, ar fi fost strivită sub strada care se răsucea. Probabil că s-o fi speriat de moarte, cu un copac căzut exact în faţa ei, celălalt ameninţând să se prăbuşească pe ea, iar strada ridicându-se în faţă. S-a strecurat repede pe lângă primul copac şi s-a repezit spre garaj. Eram fericită pentru ea. Am sperat să fie suficient de

inspirată să se ducă în pivniţă. Nu puteam să cred că o tornadă putea face atâtea pagube, fără ca eu să o văd! Când am auzit că totul se prăbuşeşte pe podea de parcă ar fi căzut toată casa – ceea ce, de altfel, se şi întâmpla mi-a intrat în cele din urmă în capul ăsta sec că nu era o tornadă. Când s-au prăbuşit şi ceilalţi doi copaci din grădina Lorettei, acea fereastră s-a spart, aşa că m-am dat jos şi am fugit spre celălalt capăt al pivniţei. Când mobila din cameră s-a prăbuşit exact pe locul unde mă aflasem, am călcat peste ţeava de scurgere şi m-am suit pe poliţa de beton ca să ajung la fereastră. Nu ştiu ce era în capul meu. Speram doar ca Chloe să fie într-un loc de unde să poată să mă audă. Am urlat de mama focului pe fereastră. A ieşit pe uşa din lateral, albă la faţă, tot în picioarele goale, dar fără nimic în mâini, şi a luat-o la fugă în spate cât de repede putea. Atunci am văzut-o ultima oară. Restul casei mele s-a prăbuşit şi, cumva, ţevile au susţinut zidurile prăbuşite şi am avut puţin loc unde să aştept să mă găsească cineva.

— Mă bucur ca sunteţi teafără.

— A fost destul de palpitant. Sper să o găseşti pe Chloe.

— Vă amintiţi cumva cum era îmbrăcată?

— Normal. Într-o rochie largă, gri.

— Mulţumesc, doamnă Cavenaugh.

Bătrâna privi în depărtare şi clătină încet din cap.

„Chloe trăieşte”, îşi zise Buck.

— Primul lucru de care s-a interesat doctorul Rosenzweig a fost starea dumitale de sănătate, căpitane Steele.

— De-abia dacă îl cunosc, Comandant Suprem Fortunato, spuse Rayford, pronunţând cu grijă.

— „Comandante” e suficient, căpitane.

— Dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi Ray.

Fortunato se înfurie.

— Aş putea să-ţi spun „soldat”, spuse el.

— O, asta a fost bună, comandante.

— N-o să-ţi permit să-ţi baţi joc de mine, căpitane. După cum ţi-am spus, sunt un om nou.

— Nou-nouţ, spuse Rayford, dacă într-adevăr ieri eraţi mort, iar astăzi viu.

— Adevărul este că, după aceea, doctorul Rosenzweig a întrebat de ginerele, fiica ta şi de Tsion Ben-Judah.

Rayford îngheţă. Era imposibil ca Rosenzweig să fi fost atât de tâmpit. Pe de altă parte, Buck spunea întotdeauna că Rosenzweig era sub vraja lui Carpathia. Nu ştia că Nicolae Carpathia îi era lui Ben-Judah un duşman la fel de mare ca şi statul Israel. Rayford îi susţinu privirea arogantă a lui Fortunato, care părea să-şi dea seama că îl prinsese pe Rayford în corzi. Rayford se ruga în tăcere.

— L-am pus la curent şi i-am spus că nu există nicio informaţie despre fiica ta, spuse Leon. Lăsă subiectul în aer. Rayford nu răspunse. Şi ce-ai fi dorit să îi spunem despre Tsion Ben-Judah?

— Ce-aş fi vrut eu să îi spui? întreba Rayford. Nu ştiu nimic despre starea lui.

— Atunci de ce doctorul Rosenzweig s-a interesat de el în aceeaşi frază cu care s-a interesat de fiica şi ginerele tău?

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Pentru că te întreb pe tine, căpitane! Crezi că nu eram la curent cu faptul că Buck Williams i-a servit de sprijin şi complice în fuga sa din Israel?

— Crezi tot ceea ce ţi se spune?

— Acest fapt ne-a fost confirmat, spuse Fortunato.

— Atunci de ce mai ai nevoie de spusele mele?

— Vrem să ştim unde se află Tsion Ben-Judah. Este important pentru doctorul Rosenzweig ca Excelenţa Sa sa îi vină în ajutor doctorului Ben-Judah.

Rayford auzise când aceasta solicitare îi fusese făcută lui Carpathia. Nicolae o primise cu persiflare, sugerând ca oamenii săi să o prezinte ca şi cum Carpathia încerca să îl ajute, informându-i de fapt pe duşmanii lui Ben-Judah despre unde îl puteau găsi.

— Dacă aş şti unde se afla Tsion Ben-Judah, spuse Rayford, nu ţi-aş spune. L-aş întreba mai întâi pe el dacă e de acord să fii la curent cu asta.

Fortunato se ridica în picioare. Se părea că întrevederea se încheiase. Îl conduse pe Rayford până la uşa.

— Căpitane Steele, lipsa ta de loialitate nu are niciun viitor. Repet, sunt gata să fiu extrem de conciliant. Aş considera-o ca pe o favoare personala dacă nu i-ai dezvălui doctorului Rosenzweig că Excelenţa Sa este la fel de nerăbdător ca şi el să afle unde este doctorul Ben-Judah.

— De ce ţi-aş face o favoare?

Fortunato îşi desfăcu braţele şi scutura din cap.

— Asta e tot ce-am avut de spus, spuse el. Nicolae… ăăă… Potența… Excelenţa Sa are mai multă răbdare decât mine. Nu aş dori să te am ca pilot.

— Corect, comandante suprem. Totuşi, eu voi fi cel care va pilota săptămâna aceasta când îi veţi aduce şi pe ceilalţi băieţi ai Comunităţii Globale.

— Presupun că te referi la ceilalţi conducători ai lumii.

— Şi la Peter Mathews.

— Pontifex Maximus, da. Dar el nu aparţine de fapt de Comunitatea Globală.

— Deţine multa putere, spuse Rayford.

— Da, dar mai degrabă populara decât diplomatică. Nu are niciun fel de autoritate politică.

— Cum spui tu…

Buck o conduse pe doamna Cavenaugh înapoi la patul ei, dar înainte de a o ajuta să se instaleze, se apropie de femeia care se ocupa de acel sector.

— Chiar trebuie să stea între amărâţii ăştia doi?

— Se poate muta în orice pat liber, spuse femeia. Numai să aveţi grijă să aibă hârtia cu numele ei.

Buck o conduse pe doamna Cavenaugh la un pat înconjurat de alte persoane de vârsta ei. La ieşire, se apropie din nou de supraveghetoare.

— Cui aş putea să mă adresez în legătură cu o persoană dispărută?

— Întrebaţi-l pe Ernie, spuse ea, arătând cu degetul spre un bărbat mic de statură, de vârsta mijlocie, care fixa ceva pe harta de pe perete. E de la Comunitatea Globală şi se ocupă de transferul pacienţilor de la un adăpost la altul.

Ernie se dovedi a fi oficial şi dezinteresat.

— Persoane dispărute? repetă el, fără să îl privească pe Buck şi continuând să lucreze la harta lui. În primul rând, cele mai multe se vor dovedi moarte. Sunt atât de multe că nici nu ştim de unde să începem.

Buck scoase o fotografie a lui Chloe din portofel.

— Începeţi de aici, spuse el.

Reuşi în sfârşit să îi capteze atenţia lui Ernie. Acesta studie fotografia, privind-o în lumina becului cu baterii.

— Drace, făcu el. E fiica dumneavoastră?

— Are douăzeci şi doi de ani. Ca să îi fiu tată eu ar trebui să am cel puţin patruzeci.

— Şi?

— Am treizeci şi doi, spuse el, mirându-se de propria vanitate, într-un moment ca acela. Este soţia mea şi mi s-a spus că a reuşit să fugă din casă înainte ca aceasta să fie distrusă de cutremur.

— Arătaţi-mi exact locul, spuse Ernie, întorcându-se către hartă.

Buck arată cu degetul casa Lorettei.

— Hm. Nu-i bine. A fost cutremur în toată lumea, dar Comunitatea Globală a reuşit să stabilească câteva epicentre. Acea parte din Mount Prospect se afla aproape de epicentrul din partea de nord a statului Illinois.

— Deci aici a fost mai rău?

— N-a fost mult mai bine în alte părţi, dar în acest loc se pare că a fost cel mai rău din tot statul.

Ernie arătă spre un loc situat la un kilometru şi jumătate distanţa de spatele casei Lorettei, în linie dreaptă faţă de locul în care se aflau.

— Distrugeri majore. N-ar fi putut să treacă pe acolo.

— Unde ar fi putut să se ducă?

— Mă tem că nu va pot ajuta. Vă spun însă ce aş putea să fac, totuşi. Aş putea să măresc fotografia şi s-o trimit prin fax la celelalte adăposturi. Cam asta e.

— V-aş fi recunoscător.

Ernie făcu el însuşi oficiile. Buck fu uimit de cât de fidelă era copia mărită.

— Am reparat maşina asta doar cu o oră în urmă, spuse Ernie. După cum vedeţi, este digitală. Aţi auzit de compania de comunicaţii a Potentatului?

— Nu, spuse Buck, cu un oftat. Dar nu m-ar mira să aflu că a monopolizat piaţa.

— Asta e clar, spuse Ernie. Se cheamă Celular-Solar şi întreaga lume va fi reconectată cât de curând. Cartierul general al Comunităţii Globale îi spune Cel-Sol, pentru prescurtare.

Ernie notă pe copia mărită a fotografiei: „Persoană dispărută: Chloe Irene Steele Williams. 22 de ani. 1,67’, 125. Par blond. Ochi verzi. Fără semne particulare”. Adăugă numele lui şi

numărul de telefon.

— Spuneţi-mi unde vă pot găsi, domnule Williams. Bănuiesc că aţi mai fost avertizat să nu vă faceţi mari speranţe.

— Prea târziu, Ernie, spuse Buck, notându-şi numărul de telefon. Îi mulţumi încă o dată şi dădu să plece, apoi se întoarse. Spui că reţelei de comunicaţii a Potentatului i se spune Cel-Sol?

— Da. Prescurtare de la…

— Celular-Solar, da.

Buck ieşi, scuturând din cap.

În timp ce se suia în Range Rover, fu cuprins de un sentiment de neajutorare. Dar, în acelaşi timp, nu putea alunga alt sentiment, acela că Chloe era în viaţă, undeva în zonă. Decise să se întoarcă la locuinţa Lorettei pe alt drum. Nu avea niciun sens să umble fără să o caute. Fără încetare.

Era târziu, iar Rayford era obosit. Uşa de la biroul lui Carpathia era închisă, însă pe sub uşă se vedea lumină. Presupuse că Mac se afla încă acolo. Curios cum era, Rayford nu avea încredere ca Mac i-ar relata cinstit ceea ce se discutase. Tot ce ştia era ca Mac părea speriat de tot ce spusese Rayford în ziua aceea.

Principala lui grijă înainte de a adormi era să dea de Buck. La postul central de comanda al comunicaţiilor i se spusese ca trebuie să aibă permisiunea unui superior pentru a folosi o linie de comunicaţie securizata cu exteriorul. Rayford se mira.

— Uitați-vă la gradul meu, spuse el.

— Îmi pare rău, domnule. Astea sunt ordinele pe care le-am primit.

— Cât mai stai pe aici? întrebă Rayford.

— Încă douăzeci de minute.

Rayford se simţi tentat să întrerupă întrevederea dintre Carpathia şi Mac. Ştia că Nicolae i-ar permite să folosească telefonul. De asemenea, dând buzna acolo, ar arăta că nu îi este frică de întâlnirea dintre Excelenţa Sa Potentatul şi unul dintre propriii subordonaţi. Dar se răzgândi când îl văzu pe Fortunato stingând lumina în biroul său şi încuind uşa.

Rayford se îndreptă spre el. Fără urmă de sarcasm, spuse:

— Comandant suprem Fortunato, am o cerere de făcut, să trăiţi.

— Te ascult, căpitane Steele.

— Am nevoie de permisiunea unui superior pentru a folosi o linie de comunicaţie cu exteriorul.

— Şi ai de gând să vorbeşti cu...?

— Ginerele meu din Statele Unite.

Fortunato se sprijini de perete, îşi depărtă picioarele şi îşi încrucişă mâinile la piept.

— Interesant, căpitane Steele. Am să-ţi pun o întrebare, oare Leonardo Fortunato cel de săptămâna trecută ar fi aprobat aceasta cerere?

— Nu ştiu. Probabil că nu.

— Aprobarea cererii dumitale de către mine, venită în pofida aroganţei cu care m-ai tratat în seara asta, ţi-ar dovedi că m-am schimbat?

— Da, într-o oarecare măsură.

— Poţi folosi telefonul fără nicio grijă, căpitane. Nu te grăbi şi îţi doresc să afli că totul e în regulă acasă.

— Mulţumesc, spuse Rayford.

Buck se rugă pentru Chloe în timp ce mergea cu maşina, imaginându-şi că aceasta îşi găsise un adăpost sigur şi că îl aştepta. Îl sună pe Tsion ca să-l pună la curent cu noutăţile, dar nu prelungi conversaţia. Tsion părea supărat, neatent. Ceva îl preocupa, dar Buck nu dorea să ceară acum detalii, ca să nu ţină linia ocupată.

Buck îşi deschise laptopul şi căută numărul lui Ken Ritz. Un minut mai târziu, robotul lui Ritz răspunse: „Fie zbor, mănânc, dorm, fie vorbesc la celălalt telefon. Lăsaţi un mesaj”. Semnalele sonore care indicau că Ritz mai avea mesaje păreau să nu se mai termine. Buck îşi pierduse răbdarea, căci nu dorea să-şi ţină propriul telefon ocupat. În cele din urmă auzi un „bip“ lung.

— Ken, zise el, aici Buck Williams. Noi doi, cei pe care i-ai scos din Israel, s-ar putea să avem nevoie de un zbor de întoarcere. Sună-mă.

Lui Rayford nu-i venea să creadă că telefonul lui Buck suna ocupat. Trânti receptorul şi aşteptă câteva minute înainte de a forma din nou numărul. Iar ocupat! Rayford dădu cu pumnul în masa.

Tânărul responsabil cu comunicaţiile spuse:

— Avem un dispozitiv care va continua să apeleze numărul

respectiv şi va lăsa şi un mesaj.

— Dacă îi transmit să mă sune aici, vii să mă trezeşti?

— Din păcate, nu, domnule. Dar îi puteţi spune să sune aici la ora 7.00, când deschidem.

Buck îşi puse întrebări în legătură cu robotul lui Ritz. Cum ar fi putut afla cineva dacă acesta murise sau nu în cutremur? Locuia singur, iar robotul ar continua să funcţioneze până s-ar umple de mesaje.

Buck se afla la aproximativ o oră şi jumătate de locuinţa lui Donny şi Sandy Moore când îi suna telefonul. „Da Doamne să fie Ernie”, se rugă el.

— Buck la telefon.

— „Buck, acesta este un mesaj înregistrat de la Rayford. Îmi pare rău ca n-am putut da de tine. Sună-mă, te rog, la următorul număr, la ora şapte dimineaţa, după fusul meu orar. Va fi ora 22.00 dacă te afli în zona Central Standard Time. Mă rog pentru Chloe, ca şi pentru tine şi pentru prietenul nostru, bineînţeles. Vreau să aflu totul. O caut încă pe Amanda. Inima îmi spune că e încă în viaţa. Sună-mă”.

Buck îşi privi ceasul. De ce nu putea să-l sune pe Rayford chiar atunci? Buck se simţi tentat să-l sune pe Ernie, dar nu voia să-l sâcâie. Îşi continuă dramul, întorcându-se la Tsion. De îndată ce intră în casă, Buck ştiu că ceva nu era în regula. Tsion nu putea să-l privească în ochi.

— N-am găsit nicio vergea cu care să cercetam gradina din spate, începu Buck. Tu ai găsit adăpostul?

— Da, spuse Tsion, pe un ton fără inflexiuni. E absolut identic cu cel în care am stat lângă biserică. Vrei să-l vezi?

— Ce se întâmplă, Tsion?

— Trebuie să stăm de vorba. Deci vrei să vezi adăpostul?

— Asta poate să mai aştepte. Vreau doar să ştiu cum ai ajuns la el.

— N-o să-ţi vină să crezi cât de aproape am fost noaptea trecuta, când făceam treaba aia neplăcută. Uşa care pare să ducă spre un depozit da de fapt spre o uşă mai mare. Această a doua uşă duce în adăpost. Să ne rugam să nu fim niciodată obligaţi s-o folosim.

— Mai degrabă să îi mulţumim lui Dumnezeu că o avem, pentru cazul în care am avea nevoie de ea, spuse Buck. Acum,

spune-mi, ce s-a întâmplat? Am trecut prin prea multe împreună pentru ca tu să îmi mai ascunzi ceva.

— Nu ţin nimic pentru mine de dragul meu, spuse Tsion. Doar că, dacă aş fi în locul tău, n-aş vrea să aud asta.

Buck se prăbuşi pe un scaun.

— Tsion! Spune-mi că n-ai aflat nimic despre Chloe!

— Nu, nu. Îmi pare rău, Cameron. Nu e vorba de aşa ceva. În privinţa asta, încă mă rog ca totul să fie bine. E vorba ca, citind jurnalele lui Donny, alea pe care le-am găsit în servieta, am dat şi peste lucruri peste care n-aş fi vrut să dau.

Tsion se aşeză la rândul lui. Arăta la fel de rău ca atunci când îi fusese masacrată familia. Buck îşi puse o mână pe antebraţul rabinului.

— Tsion, despre ce este vorba?

Tsion se ridică în picioare şi se uita pe geam, apoi se întoarse spre Buck. Cu mâinile adânc înfipte în buzunar, se duse la uşile care separau bucătăria de locul de luat masa. Buck speră că n-o să le deschidă. Nu avea nevoie să i se reamintească de scoaterea cadavrului lui Sandy Moore de sub copac. Tsion deschise uşa şi merse până la marginea podelei tăiate.

Buck fu izbit de ciudăţenia locului în care se afla şi de ceea ce vedea. Cum se ajunsese aici? Avusese parte de educaţia cea mai aleasă, îşi făcuse stagiul la baza din New York, se afla într-un moment de vârf al carierei sale. Acum stătea acolo, într-un mic duplex dintr-o suburbie din Chicago, în casa unei familii care murise şi pe care de-abia o cunoscuse. În mai puţin de doi ani asistase la dispariţia a milioane de oameni din toată lumea, devenise credincios, se întâlnise cu Antihristul şi lucrase pentru acesta, se îndrăgostise şi se căsătorise, se împrietenise cu un mare cercetător al Bibliei şi supravieţuise unui cutremur.

Tsion închise uşa şi se târî înapoi. Se aşeză cu un aer sumbru, cu coatele pe masă şi cu faţa în mâini. În cele din urmă, se hotărî să vorbească.

— Faptul că Donny Moore a fost un geniu n-ar trebui să vină ca o surpriza pentru tine, Cameron. Am fost intrigat de jurnalele lui. N-am avut timp să le parcurg pe toate, dar, după ce i-am descoperit adăpostul, m-am dus să-l văd. Impresionant. Am petrecut două ore punând la punct ultimele detalii pe un studiu foarte ingenios al lui Bruce Barnes. Am adăugat ceva elemente lingvistice despre care credeam cu umilinţă că limpezeau

lucrurile şi apoi am încercat să mă conectez la internet. Vei fi fericit să afli că am reuşit.

— Ţi-ai păstrat adresa personală de e-mail în modul invizibil, sper.

— Doar tu m-ai învăţat să fac asta. Am postat studiul pe un site central. Speranţa mea este ca mulţi dintre cei 144.000 de martori să-l vadă, să tragă folos de pe urma lui şi să răspundă la el. Voi verifica mâine. Multe învăţături nocive apar în zilele noastre pe internet, Cameron. Sper că credincioşii nu se lasă înşelaţi.

Buck aprobă din cap.

— Dar încep să divaghez, spuse Tsion. Odată terminată munca, m-am întors la jurnalele lui Donny şi am luat-o de la început. Am citit de-abia un sfert. Vreau să termin, dar mă doare inima.

— De ce?

— Lasă-mă să spun mai întâi că Donny era un credincios adevărat. Scria cu multă elocvenţă despre mustrările de conştiinţă pe care le avea pentru că ratase prima şansă de a Îl întâlni pe Hristos. Vorbea despre pierderea copilului lor şi cum soţia sa îl găsise în cele din urmă pe Dumnezeu. Este o relatare foarte tristă şi foarte mişcătoare despre cum reuşeau să afle o oarecare bucurie anticipând momentul în care vor fi din nou alături de copilul lor. Slavă Domnului că asta s-a întâmplat, până la urmă. Vocea lui Tsion începu să tremure. Dar după aceea, Cameron, am dat peste nişte informaţii pe care aş fi dorit să nu le fi descoperit. Poate că ar fi trebuit să îmi dau seama dinainte că aşa ceva era de evitat. Donny l-a instruit pe Bruce să-şi încifreze mesajele personale, pentru a restricţiona accesul celorlalţi la ceea ce dorea, în absenţa parolei sale personale. După cum probabil bănuieşti, nimeni nu ştia această parola. Nici Loretta şi nici măcar Donny.

— Aşa e, spuse Buck. L-am întrebat.

— Probabil că Donny îi proteja intimitatea lui Bruce când ţi-a spus asta.

— Donny cunoştea parola lui Bruce? Asta ne-ar fi fost de folos. În computerul lui Bruce era mai bine de un gigabyte de informaţii pe care n-am putut să le accesăm niciodată.

— Nu e vorba că Donny ştia parola, spuse Tsion. Donny a făcut altceva: Şi-a pus la punct propriul program de spart

coduri. L-a încărcat pe toate calculatoarele pe care ţi le-a vândut. După cum ştii, în intervalul în care am stat în adăpost, am descărcat în computerul meu – care are o capacitate de stocare uimitoare – tot ceea ce fusese în cel al lui Bruce. Mai aveam şi acele mii de pagini printate, foarte utile pentru când îmi obosesc ochii din cauza monitorului. Oricum, părea ceva logic să pui la punct şi o dublura electronică a acelui material.

— Iar tu n-ai fost singurul care a făcut-o, spuse Buck. Cred că se mai află şi pe computerul lui Chloe şi poate pe cel al Amandei.

— Totuşi, n-am lăsat nimic pe dinafară. Chiar şi fişierele codate au fost copiate, pentru că nu voiam să încetinim întregul proces fiind selectivi. Dar n-am avut niciodată acces la acestea.

Buck privi în tavan.

— Până acum, aşa e? Asta vrei să-mi spui?

— Din păcate, da, îi răspunse Tsion.

Buck se ridică în picioare.

— Dacă ai de gând să-mi spui ceva care să-mi zdruncine respectul pentru Bruce, pătându-i amintirea, ai mare grijă. El este cel care m-a ajutat să-L găsesc pe Hristos, care m-a ajutat să cresc…

— Linişteşte-te, Cameron. Stima mea pentru pastorul Barnes a fost chiar sporită de ceea ce am descoperit. Am găsit fişierele cu descifrarea codurilor la mine în calculator. Le-am aplicat fişierelor lui Bruce şi, în câteva minute, tot ce era încriptat a apărut pe monitorul meu. Fişierele nu erau închise. Am aruncat un ochi şi am remarcat multe care erau strict personale. Cele mai multe cu soţia şi familia. Scria despre sentimentul său de vinovăţie faţă de pierderea lor, de faptul că nu e alături de ei, lucruri de genul ăsta. M-am simţit vinovat şi n-am citit chiar tot ce scria acolo. Probabil că vechea mea natură a fost cea care m-a atras spre alte fişiere private. Cameron, mărturisesc că toată treaba asta mă incita peste măsură. Am crezut că descoperisem mai multe lucruri de preţ în studiile sale personale, dar ceea ce am găsit am considerat de cuviinţă să nu risc să printez. Se află în computerul meu, în dormitor. Oricât de dureros ar fi, trebuie să te uiţi.

Nimic nu l-ar fi putut opri pe Buck să facă asta. Dar urcă scările cu acelaşi sentiment de îndoială pe care îl simţise săpând în moloz la casa Lorettei. Tsion îl urmă pe Buck în

dormitor şi se aşeză pe marginea patului. În faţa noptierei pe care stătea laptopul lui Tsion se afla un scaun de plastic cu braţe. Screen saver-ul era constituit din următorul mesaj: „Ştiu ca Mântuitorul meu trăieşte”.

Buck se aşeză şi atinse tastatura cu degetul. Data fişierului indica faptul că se aflase în computerul lui Bruce la două săptămâni după ce acesta oficiase dubla căsătorie, a lui Buck cu Chloe şi a lui Rayford cu Amanda.

Buck vorbi în microfonul computerului:

— Deschide documentul.

Pe ecran se putu citi:

Jurnal personal de rugăciune. 6.35: Întrebarea mea din dimineaţa asta, Părinte, este ce mă sfătuieşte să fac cu aceasta informaţie? Nu am certitudinea ca este adevărată, dar nici nu pot s-o ignor. Responsabilitatea mea de pastor şi mentor al Armatei Pătimirilor îmi apasă din greu umerii. Dacă între noi s-a strecurat un intrus, trebuie să fac ceva în privinţa asta.

Să fie oare posibil? Poate fi adevărat? Nu pretind că am un discernământ nelimitat, totuşi am iubit-o pe această femeie, am avut încredere în ea şi am crezut în ea din ziua în care am cunoscut-o. Am considerat-o perfecta pentru Rayford şi părea atât de aplecata asupra celor spirituale.

Buck se ridică, trântind scaunul de pământ. Se aplecă asupra laptopului, cu mâinile pe noptiera. „Nu Amanda! se gândi el. Te rog! Ce rău ar fi putut să facă?”

Jurnalul lui Bruce continua:

Au de gând să-mi facă o vizita în curând. Buck şi Chloe vor sosi de la New York, iar Rayford şi Amanda de la Washington. Eu mă voi întoarce atunci dintr-o călătorie peste hotare.

Va trebui să-l iau pe Rayford deoparte şi să-i arăt ceea ce a ajuns la mine. În acelaşi timp, mă simt neputincios, dată fiind apropierea lor de NC. Doamne, da-mi înţelepciune.

Inima lui Buck bătea nebuneşte, iar respiraţia i se accelerase.

— Şi unde se află fişierul cu pricina? întrebă el. Ce a primit şi de la cine?

— E ataşat la fişierul jurnalului din ziua precedenta, spuse

Tsion.

— Orice-ar fi, nu cred de pe acum o iotă.

— Şi eu simt la fel, Cameron. Cu toată inima mea. Şi totuşi, iată-ne aici, fără speranţă.

— Fişierul precedent. Deschide documentul, spuse Buck.

Fişierul acelei zile arăta astfel:

Doamne, mă simt precum David când ai refuzat să îi răspunzi. Te-a implorat să nu-ţi întorci faţa de la el. Astăzi, ascultă şi primeşte ruga mea. Mă simt atât de pustiu. Ce trebuie să înţeleg din asta?

— Deschide fişierul ataşat, spuse Buck.

Mesajul fusese trimis din Europa. Era adresat lui Bruce, dar numele îi fusese ortografiat incorect: Barns. Expeditorul era „un prieten îngrijorat”.

— Afişează textul, spuse Buck, simţind că i se face rău. În timp ce computerul îndeplinea comanda, telefonul îi sună în buzunar.

9

Deschise telefonul şi răspunse:

— Buck.

— Îl caut pe Cameron Williams de la *Global Weekly Magazine.*

— La telefon.

— Aici, locotenent Ernest Kivisto. Ne-am întâlnit ceva mai devreme.

— Da, Ernie! Cum stăm?

— Mai întâi şi întâi, eşti căutat de cartierul general.

— Cartierul general?

— Şeful cel mare. Sau, cel puţin, de un adjunct al lui. M-am gândit să lărgesc căutările pentru soţia ta, aşa că am trimis acele informaţii prin fax în statele vecine. Nu se ştie niciodată. Dacă a fost rănita sau evacuata, ar putea fi practic oriunde. În orice caz, cineva a recunoscut numele. Apoi un tip pe nume Kuntz mi-a spus că te-a văzut şi el mai devreme. Nu ştiu cum au aflat unde eşti şi am primit mesaj că eşti căutat de cartierul general.

— Mulţumesc. O să văd despre ce e vorba.

— Ştiu că nu trebuie să-mi dai mie raportul şi n-am nicio responsabilitate în privinţa asta, dar devreme ce eu sunt ultimul care te-a văzut, va trebui să răspund pentru tine dacă nu iei legătură cu ei.

— Repet, o să mă ocup de asta.

— Nu vreau să te bat la cap sau mai ştiu eu ce. Spun doar că…

Buck era sătul de stilul militar în care toţi ţineau să-şi asigure spatele. Însă acum era vorba despre un om de care dorea să fie contactat cât mai repede posibil, dacă Chloe apărea.

— Ernie, apreciez tot ceea ce faci pentru mine şi poţi să fii liniştit, nu doar că voi lua legătura cu cartierul general, dar le voi spune şi că tu mi-ai transmis mesajul. Spune-mi te rog, pe litere, acel nume.

Kivisto făcu ce i se ceruse.

— Acum, să trecem la veştile bune. Unul dintre tipii de la Cel-Sol a primit faxul în camion. Nu prea i-a convenit ca eu să-l transmit peste tot. Spunea că n-ar trebui să blochez întreaga reţea a Comunităţii Globale cu un anunţ despre o persoană dispărută. În orice caz, mi-a spus că au văzut o femeie tânără care ar putea corespunde descrierii fiind urcată într-una din ambulanţe, ieri seară.

— Unde?

— Nu ştiu exact unde, dar în mod sigur undeva între clădirea pe care mi-ai arătat-o şi locul unde mă aflu acum.

— Un sector destul de întins, Ernie. N-ai nimic mai specific?

— Îmi pare rău, ar fi fost bine dacă aveam.

— Aş putea vorbi cu tipul ăsta?

— Mă îndoiesc. Spunea ceva de genul că n-a dormit deloc din momentul producerii cutremurului. Cred că doarme într-unul dintre adăposturi.

— N-am văzut nicio ambulanţă la adăpostul tău.

— Preluam doar cazurile ambulatorii.

— Iar aceasta femeie nu era un astfel de caz?

— Se pare că nu. În cazul în care avea probleme serioase, ar fi fost dusa la… doar un moment… Kenosha. Două hoteluri, aflate unul lângă altul aproape de marginea oraşului au fost transformate în spitale.

Ernie îi dădu lui Buck numărul de telefon al centrului medical din Kenosha. Buck îi mulţumi şi întrebă:

— În cazul în care întâmpin dificultăţi în a contacta telefonic spitalul, ce şanse am să pot ajunge acolo cu o maşină?

— Ai o maşină cu tracţiune integrală?

— Da.

— Vei avea nevoie de ea. Pe I-94 nu exista nici pod între Madison şi locul în care ne aflam. Sunt vreo două locuri pe unde poţi să treci, dar apoi, înainte să ajungi la următorul pod, trebuie să mergi doar pe şosele cu o singură bandă, prin mici orăşele, pe câmp deschis şi să speri că vei ajunge cu bine. Mii de oameni fac acest lucru. E un dezastru.

— Nu am la dispoziţie un elicopter, aşa că n-am de ales.

— Da un telefon mai întâi. N-are sens să baţi tot drumul ăsta şi să nu te alegi cu nimic.

Buck nu se putea împiedica să nu simtă că se află pe drumul cel bun în căutarea lui Chloe. Îl supăra ideea că ar putea fi rănită, dar măcar era în viaţă. Ce ar spune despre Amanda?

Buck continuă să citească jurnalul lui Bruce şi dădu peste e-mailul primit de Buck. Mesajul „prietenului interesat” suna astfel:

Atenţie la doamna-sirop. Interesaţi-vă de numele ei de fată şi feriţi-vă de ochii şi urechile Noului Babilon. Forţele speciale sunt ameninţate de verigi slabe. Insurecţia începe de acasă.

Bătăile se pierd pe câmpul de luptă, dar războaiele se pierd pe propriul teren.

Buck se întoarse către Tsion.

— Ce-ai dedus din asta?

— Cineva îl avertiza pe Bruce în legătură cu o persoană din interiorul Armatei Pătimirilor. Avem doar două femei. Cea căreia Bruce ar fi putut să nu-i cunoască numele de fata ar fi fost Amanda. Tot nu ştiu de ce el sau ea a numit-o doamna-sirop.

— Iniţialele ei.

— A. W, spuse Tsion ca pentru sine, în timp ce ridica scaunul lui Buck. Nu înţeleg.

— AW este o veche marcă de sirop în ţara asta, spuse Buck. Cum ar putea ea să fie ochii şi urechile cui, ale lui Carpathia? Asta ar trebui să înţelegem din referinţa la Noul Babilon?

— Totul e în numele ei de fată, spuse Tsion. Mă pregăteam să fac cercetări în această privinţă, dar ai să vezi că Bruce a făcut

deja toată treaba. Numele de fată al Amandei era Recus, un nume care nu îi spunea nimic lui Bruce şi care l-a ţinut în loc o vreme.

— Nici mie nu îmi spune nimic, spuse Buck.

— Bruce a săpat mai adânc. Se pare că numele de fată al mamei Amandei, înainte de a se mărita cu numitul Recus, era Fortunato.

Buck se albi la faţă şi căzu la loc în scaun.

— Probabil că Bruce a avut aceeaşi reacţie, spuse Tsion. Scrie aici: „Fă, Doamne, să nu fie adevărate toate astea”. Care este semnificaţia acestui nume?

Buck oftă din greu.

— Mâna dreaptă a lui Carpathia, un ins total linguşitor şi obedient, poartă numele de Leonardo Fortunato. Buck se întoarse către computerul lui Tsion. Închide fişierele. Recriptează-le. Deschide motorul de căutare. Găseşte *Chicago Tribune.* Deschide căutare nume. Ken sau Kenneth Ritz, Illinois, SUA.

— Pilotul nostru, spuse Tsion. Te-ai hotărât deci să mă duci acasă până la urmă!

— Vreau doar să verific dacă omul mai e în viaţă.

Ritz figura printre „pacienţi aflaţi în stare stabilă, Arthur Young Memorial Hospital, Palatine, Illinois”.

— Cum se face că doar despre alte persoane primim veşti bune?

Buck formă numărul din Kenosha pe care i-l dăduse Ernie. Suna ocupat. Încercă iar şi iar, timp de un sfert de oră.

— Putem să mai încercăm şi cât suntem pe drum.

— Pe drum? întrebă Tsion.

— E un fel de a spune, spuse Buck.

Îşi privi ceasul. Era şapte şi ceva seara, ziua de marţi.

Două ore mai târziu, el şi cu Tsion se aflau încă în Illinois. Rover-ul rula încet alături de alte sute de maşini care şerpuiau spre nord. La fel de multe veneau din direcţia opusa, la 15–30 de metri de locul în care, odată, I-94 purta maşinile cu peste 130 de kilometri pe ora, în ambele direcţii.

În timp ce Buck căuta rute alternative sau o modalitate oarecare de a depăşi şirul nesfârşit de maşini care abia se târau, Tsion se ocupa de telefon. Îl conectară la bricheta pentru a economisi bateria, iar Tsion forma numărul aproape din minut în

minut. Telefonul din Kenosha fie era suprasolicitat, fie nu mai funcţiona.

Pentru a doua zi la rând, primul său ofiţer, Mac McCullum, îl trezi pe Rayford. Era puţin peste ora 6.30, miercuri dimineaţa în Noul Babilon. Buck auzi o bătaie uşoara, dar insistentă în uşa. Se ridica în capul oaselor, acoperit de cearşafuri şi pături.

— Numai un moment, bâigui el, dându-şi seama că ar putea fi ceva legat de telefonul pe care îl aştepta de la Buck. Deschise uşa, îl văzu pe Mac şi se prăbuşi înapoi în pat. Nu mă simt încă în stare să mă trezesc. Ce s-a întâmplat?

Mac aprinse lumina, făcându-l pe Rayford să-şi ascundă faţa în pernă.

— Am făcut-o, căpitane. Am făcut-o!

— Ai făcut ce? întreba Rayford cu vocea înăbuşită.

— M-am rugat. Am făcut-o.

Rayford se întoarse, acoperindu-şi ochiul stâng şi uitându-se la Mac doar cu dreptul.

— Serios?

— Sunt credincios, omule. Îţi vine să crezi?

Continuând să-şi protejeze ochii, Rayford se strădui să-i strângă mâna lui Mac cu mâna sa liberă. Mac se aşeza pe marginea patului.

— O, Doamne, cât de bine e! exclamă el. Doar cu puţin timp în urmă m-am trezit şi m-am hotărât să nu mă mai gândesc, ci s-o fac.

Rayford se ridică în capul oaselor cu spatele la Mac şi se frecă la ochi. Îşi trecu mâinile prin pâr şi simţi şuviţele care îi ajungeau până la sprâncene. Puţini oameni îl văzuseră aşa.

Se întrebă ce să înţeleagă din toate astea. Nici măcar nu aflase ce vorbise Mac cu Carpathia noaptea trecuta. Cât şi-ar fi dorit ca cele spuse de Mac să fie adevărate! Şi dacă totul nu era decât o mare înscenare, menită să-l lege de mâini şi de picioare? în mod sigur, asta făcea parte dintr-un plan cu bătaie lungă al lui Carpathia – acela de a scoate din joc cel puţin un membru al opoziţiei.

Tot ceea ce putea face până se convingea cu certitudine era să ia lucrurile aşa cum i se înfăţişau. Dacă Mac era capabil să simuleze o convertire şi emoţiile care o însoţeau în mod necesar, Rayford putea şi el să simuleze că e încântat de

eveniment. Ochii i se obişnuiră în sfârşit cu lumina şi Rayford se întoarse spre Mac. Ofiţerul îmbrăcat în uniforma era spilcuit ca de obicei. Rayford nu-l văzuse niciodată îmbrăcat civil. Dar ce era asta?

— Mac, ai făcut duş azi-dimineaţă?

— Ca întotdeauna. Ce vrei să spui?

— Ai ceva pe frunte.

Mac se freca cu degetele pe frunte.

— Tot acolo e, spuse Rayford. Seamănă cu ce îşi puneau catolicii în Miercurea Cenuşii.

Mac se ridică în picioare şi se duse la oglinda. Se apropie de ea şi se întoarse în toate unghiurile.

— Ce tot spui acolo, Ray? Nu văd nimic.

— Poate a fost doar o umbra, spuse Rayford.

— Doar ştii că am pistrui.

Când Mac se întoarse, Rayford văzu din nou acel semn, limpede ca lumina zilei. Se simţea prost că făcea aşa mare caz, dar ştia că Mac era foarte grijuliu cu felul în care arăta. Se ridică, îl luă pe Mac de umeri şi îl întoarse cu faţa spre oglinda.

Mac se uită încă o dată şi scutura din cap.

Rayford îl împinse mai aproape şi se aplecă astfel încât feţele lor să se afle la acelaşi nivel.

— Uite, chiar acolo! spuse el, arătând cu degetul spre oglindă.

Mac îşi păstrase figura inexpresiva. Rayford îi întoarse faţa lui Mac spre el, îi puse un deget direct pe frunte şi apoi îl întoarse la loc spre oglinda.

— Chiar acolo. E o pată ca de cărbune cam de mărimea unei amprente digitale.

Mac scutură din cap şi umerii îi căzură.

— Ori ţi se năzare ţie, ori eu sunt orb, spuse el.

— Aşteaptă doar o secundă, spuse Rayford încet. Îl treceau fiori pe şira spinării. Dă-mi voie să mă mai uit o dată.

Mac părea stânjenit în timp ce Rayford îl studia mai-mai să-şi încrucişeze nasurile.

— Ce cauţi de fapt?

— Sssst!

Rayford îl luă pe Mac de umeri.

— Mac? spuse el solemn. Ştii imaginile alea tridimensionale care par să aibă o structură complicata până te uiţi la ele de aproape…

— Da, şi apoi descoperi o figura.
— Da! Uite-o! O văd!
— Ce?!
— E o cruce! O, Doamne! E o cruce, Mac!
Mac se smuci şi se mai uită o dată în oglinda. Se aplecă până foarte aproape de oglinda şi îşi ţinu părul cu mâna, ca să nu-i cadă pe frunte.
— Oare de ce n-o pot vedea?
Rayford se aplecă spre oglinda şi îşi ţinu şi el părul cu mâna.
— Stai! Am şi eu una? Nu, pentru că n-o văd.
Mac păli.
— Ba da! exclamă el. Lasă-mă să mă uit!
Rayford de-abia mai respira în timp ce Mac se uita.
— Incredibil! spuse Mac. E o cruce. O pot vedea pe a ta şi tu o poţi vedea pe a mea, dar niciunul nu şi-o poate vedea pe cea proprie.

Pe Buck îl dureau îngrozitor umerii şi gâtul.
— Presupun că n-ai mai condus niciodată un vehicul ca ăsta, Tsion, spuse el.
— Nu, frate, dar mi-aş dori.
— Nu, lasă, e în regulă. Se uită la ceas. În mai puţin de o jumătate de oră trebuie să-l sun pe Rayford.
Caravana spre nicăieri ajunse în cele din urmă în Wisconsin, iar traficul ocoli pe la vest de autostradă. Mii de maşini se alăturară altor coloane. Viteza maximă era de 50–55 kilometri pe oră, dar peste tot se găseau nebuni în jeep-uri care profitau de faptul că, practic, nu mai existau reguli. Când Buck intră în oraşul Kenosha, ceru indicaţii unui membru al Forţei de Menţinere a Păcii a Comunităţii Globale.
— Mergeţi spre est cam opt kilometri, spuse tânăra femeie. Şi nu arată ca un spital. E vorba de două…
— Hoteluri, am auzit.
Traficul în Kenosha era mai puţin aglomerat decât dacă ar fi luat-o spre nord, dar asta nu dură prea mult. Buck nu se putu apropia la mai puţin de un kilometru şi jumătate de spital. Forţele Comunităţii Globale redirecţionau circulaţia şi deveni limpede că la acele hoteluri nu se putea ajunge decât pe jos. Buck parcă Range Rover-ul şi se îndreptară spre est.

Când zăriră locul lor de destinaţie, Buck îşi dădu seama că era timpul să îl sune pe Rayford.

— Mac, spuse Rayford, de-abia stăpânindu-se să nu izbucnească în lacrimi, nu-mi vine să cred. M-am rugat să primesc un semn şi Dumnezeu mi-a răspuns. Aveam nevoie de un semn. Altfel, cum putea să ştiu în cine să mai am încredere în vremurile astea?

— Am stat şi m-am întrebat, zise Mac. Eram flămând de Dumnezeu şi ştiam că tu ai ce îmi trebuie mie, dar m-am temut că vei fi suspicios.

— Am fost, dar deja spusesem mult prea multe, în cazul în care ai fi lucrat pentru Carpathia, împotriva mea.

Mac se uita în oglindă, iar Rayford se îmbrăca, când auzi o uşoară bătaie şi uşa se deschise brusc. Un tânăr asistent de la centrul de comunicaţii spuse:

— Scuzaţi-mă, domnilor, dar cine dintre dumneavoastră este căpitanul Steele? E chemat la telefon.

— Vin imediat, spuse Rayford. Apropo, am cumva un semn de negreală pe frunte, uite aici?

Tânărul se uită.

— Nu, domnule. Nu cred.

Rayford se uită cu coada ochiului la Mac. Apoi îşi trase pe el maioul şi coborî doar în şosete. Cineva precum Fortunato – sau şi, mai rău, Carpathia – l-ar fi putut trimite în faţa Curţii Marţiale pentru că apăruse în faţa subordonaţilor doar pe jumătate îmbrăcat. Oricum, era conştient că nu va mai putea rămâne multă vreme în slujba Antihristului.

Buck stătea în picioare, tăcut, cu telefonul la ureche. Când Rayford răspunse în cele din urmă, spuse repede:

— Buck, răspunde doar prin da sau nu. Eşti acolo?

— Da.

— Acesta nu este un telefon protejat, aşa că spune-mi despre toţi fără să foloseşti nume, te rog.

— Eu sunt bine, spuse Buck. Mentorul a fost salvat şi e bine. Ea a scăpat, cred. Sper să luăm legătura în curând.

— Alţii?

— Secretara nu mai e. Nici specialistul în computere şi soţia lui.

— Dureros.

— Ştiu. Tu?

— Mi s-a spus că Amanda s-a prăbuşit cu un Pan-Con în Tigru, spuse Rayford.

— Figurează pe lista de pasageri de pe internet, dar aşa e că nu crezi?

— Nu, până n-o văd cu ochii mei.

— Înţeleg. Doamne, ce bine e să-ţi aud vocea!

— Aşa e. Familia ta?

— Daţi dispăruţi, ca majoritatea.

— Clădirile?

— Amândouă dărâmate.

— Ai unde să stai? întrebă Rayford.

— Mă descurc. Încerc să fiu cât se poate de discret.

Se înţeleseră să-şi scrie prin e-mail şi încheiară convorbirea. Buck se întoarse către Tsion.

— Nu putea fi o ipocrită. El e prea atent, prea perspicace.

— Ar fi putut fi orbit de iubirea ce i-o purta, replică Tsion.

Buck îl privi drept în ochi.

— Cameron, nici eu nu vreau să cred asta. Dar se pare că Bruce avea bănuieli puternice.

Buck scutura din cap.

— Mai bine rămâi aici în umbră, Tsion.

— De ce? Nu constitui o problema pentru nimeni, aici şi acum.

— Poate, dar comunicaţiile Comunităţii Globale fac ca lumea să fie foarte mică. Ei ştiu că, mai devreme sau mai târziu, voi apărea, dacă Chloe e aici. Dacă încă te mai caută, iar Verna Zee a încălcat înţelegerea noastră şi m-a trădat lui Carpathia, probabil că se aşteaptă să te găsească alături de mine.

— Ai o minte foarte imaginativă, Buck. Şi paranoică.

— Poate. Dar hai să nu riscăm. Dacă sunt urmărit când mă întorc cu Chloe, sper, ţine-te la distanţă. O să vin să te iau cam de la vreo două sute de metri de locul unde am parcat.

Buck pătrunse în haos. Locul acela nu era doar un talmeş-balmeş de pacienţi, echipamente şi oficiali care se străduiau care mai de care să-şi demonstreze autoritatea, ci şi un întreg balamuc de ţipete. Totul trebuia să se facă în cea mai mare viteză şi nimeni nu mai avea timp de politeţe.

Lui Buck îi luă ceva timp să-i atragă atenţia femeii de la recepţie. Părea să se ocupe de recepţie, de primirea pacienţilor şi făcea şi puţină muncă de triere a acestora. După ce se feri din

calea a două tărgi care cărau doi oameni însângeraţi despre care Buck ar fi putut paria că sunt morţi, el se apropie de femeie.

— Scuzaţi-mă, doamnă, o caut pe femeia asta.

Buck ţinea în mână o copie a faxului transmis de Ernie.

— Dacă arată aşa, atunci nu e aici, lătră femeia. Nu are şi un nume?

— Numele e notat pe fotografie, spuse Buck. Vreţi să vi-l citesc?

— N-am nevoie de sarcasmele tale, amice. Şi, de fapt, chiar aş avea nevoie să mi-l citeşti.

Buck îl citi.

— Numele nu-mi spune nimic, dar e normal, am procesat sute de pacienţi astăzi.

— Şi câţi din aceştia nu aveau un nume?

— Cam un sfert. Pe cei mai mulţi dintre aceşti oameni i-am găsit în sau sub casele lor, aşa că am confruntat adresele. Cei mai mulţi dintre cei care au fost găsiţi departe de domiciliu aveau acte asupra lor.

— Şi dacă se afla departe de domiciliu, dar nu avea acte asupra lor şi nu erau în stare să spună cine este?

— Atunci asta e şi nu pot face nimic în plus faţă de ce poţi face tu singur. Nu avem o secţie specială pentru cei neidentificaţi.

— Pot arunca o privire?

— Şi ce o să faci, o să te uiţi la fiecare pacient?

— Dacă va fi nevoie.

— Doar dacă eşti angajat al Comunităţii Globale şi…

— Sunt, spuse Buck, fluturându-şi legitimaţia.

— …ai grijă să nu stai în drum.

Buck începu să circule prin primul hotel, oprindu-se la fiecare pat care nu avea plăcuţă de identificare pe el. Trecu pe lângă câteva corpuri imense şi nu mai pierdu timpul cu cei cărunţi. Dacă cineva îi părea a fi suficient de mic, de subţire sau de feminin ca să fie Chloe, se uita cu atenţie.

Se îndrepta spre cel de-al doilea hotel când văzu un bărbat de culoare înalt ieşind cu spatele dintr-o cameră şi încuiind uşa. Buck dădu din cap şi îşi continuă drumul, dar părea că bărbatul îi observase faxul.

— Căutaţi pe cineva?

— Pe soţia mea. Buck ridica foaia.
— N-am văzut-o, dar poate că vreţi să vă uitaţi aici.
— Sunt mai mulţi pacienţi?
— Aceasta este morga, domnule. Nu sunteţi obligat să vă uitaţi dacă nu doriţi, dar să ştiţi că am cheia.
Buck îşi strânse buzele.
— Mai bine arunc o privire.
Buck îl urmă pe bărbat în timp ce acesta descuia uşa. Când împinse de ea, uşa rezistă puţin, iar Buck se ciocni de el. Buck îşi ceru scuze, iar bărbatul se întoarse şi spuse:
— Nicio prob… Se opri şi se uită cu atenţie la faţa lui Buck. Vă simţiţi bine, domnule? Sunt doctor.
— Da, obrazul e în regula. Am căzut doar. Arata ok, nu?
Doctorul îşi apleca într-o parte capul pentru a se uita mai de aproape.
— Da, pare o zgârietură superficială. Dar am crezut că am observat o vânătaie pe fruntea dumneavoastră, exact sub păr.
— Nu. Nu m-am lovit acolo, din câte ştiu.
— Loviturile în acea zonă pot cauza hemoragii subcutanate. Nu e periculos, dar într-o zi două s-ar putea să arătaţi ca un raton. Pot să arunc o privire?
Buck ridică din umeri.
— Mă cam grăbesc. Dar nu-i nimic, vă rog.
Doctorul luă o pereche nouă de mănuşi de cauciuc din buzunar şi le puse pe mâini.
— Vă rog, nu faceţi mare caz de asta, spuse Buck. Nu am nicio boală.
— Asta se poate, îi răspunse doctorul, dându-i părul la o parte. Nu poţi spune acelaşi lucru despre toate cadavrele cu care lucrez. Se aflau într-o încăpere imensă, aproape ticsită de corpuri acoperite cu cearşafuri. Aveţi într-adevăr un semn acolo. Palpă zona. Vă doare?
— Nu. Ştiţi, spuse Buck, şi dumneavoastră aveţi ceva pe frunte. Arată ca un punct de negreală.
Doctorul se şterse pe frunte cu mâneca.
— Posibil să mă fi murdărit de cerneală.
Doctorul îi arătă lui Buck cum să tragă la loc cearşaful de la capul fiecărui cadavru. Urma să vadă limpede doar faţa, iar apoi nu trebuia decât să lase pur şi simplu materialul să cadă la loc.
— Săriţi peste rândul ăsta. Nu sunt decât bărbaţi.

Buck tresări când primul cadavru se dovedi a fi o femeie în vârstă, cu dinţii la vedere, ochii deschişi şi privirea speriată.

— Îmi cer scuze, domnule, spuse doctorul. Nu am umblat deloc cu cadavrele. Unii dintre cei aduşi aici arată de parcă ar fi adormiţi. Alţii arată ca femeia asta. Îmi pare rău dacă v-aţi speriat.

Buck deveni mai circumspect şi murmura o rugăciune disperata înaintea dezvelirii fiecărui cadavru. Era oripilat de parada cadavrelor, însă, în acelaşi timp, recunoscător pentru că nu dădea peste Chloe. Când termina, Buck îi mulţumi doctorului şi se îndrepta spre uşă. Doctorul îl privi cu curiozitate şi se mai uita o dată la „negreala” lui Buck, frecând-o uşor cu degetul, ca şi cum ar fi vrut să o cureţe. Ridica din umeri.

— Scuze.

Buck deschise uşa.

— Şi a dumitale e tot acolo, doctore.

În prima camera a celuilalt hotel, Buck văzu doua femei de vârstă mijlocie care arătau de parcă trecuseră printr-un război. Îndreptându-se spre ieşire, aruncă o privire într-o oglindă. Îşi dădu părul de pe frunte. Nu văzu nimic.

Buck aşteptă atât de mult să vină liftul încât aproape că renunţă, hotărându-se să meargă pe scări. Însă în momentul în care veni în sfârşit unul în care avea şi el loc, Buck se ridică în picioare, cu fotografia lui Chloe atârnându-i dintre degete. Un doctor mai în vârstă şi mai masiv păşi la al treilea etaj şi se uită fix la poză. Buck o ridică la nivelul ochilor.

— Se poate? întrebă doctorul, apucând poza. Cineva apropiat?

— Soţia mea.

— Am văzut-o.

Buck simţi un nod în gât.

— Unde e?

— N-aţi vrea mai degrabă să ştiţi în ce stare se află?

— E bine?

— Ultima oară când am văzut-o, era în viaţa. Haideţi la etajul patru, să putem sta de vorbă.

Buck încercă să-şi stăpânească emoţiile. Era vie, era tot ce conta. Îl urmă pe doctor, iar vlăjganul îl conduse într-un colţ.

— Necesita o intervenţie chirurgicală, dar nu operăm aici. Dacă mi-au urmat sfatul, au programat-o fie în Milwaukee, fie în Madison, fie în Minneapolis.

— Ce avea?

— La început am crezut că fusese strivită. Partea dreaptă arăta destul de rău, de la genunchi şi până la cap. Părea să aibă bucăţi de asfalt înfipte în acea parte a corpului, avea oase rupte şi o posibila fractură craniană, pe aceeaşi parte. Dar dacă ar fi fost strivită pe asfalt, ar fi trebuit să aibă răni pe cealaltă parte. Iar acolo nu avea decât o zgârietură uşoară pe buză.

— Va trăi?

— Nu ştiu. N-am putut utiliza raze X sau rezonanţă magnetică. N-am idee care este starea oaselor ei sau cât de afectate au fost organele interne. Totuşi, am ajuns la o oarecare ipoteză despre ce i s-a putut întâmpla. Cred că a fost lovită de o bucata de acoperiş. Probabil că a fost aruncată la pământ, ceea ce i-a provocat zgârietura de la buză. A fost adusă aici cu o ambulanţa. Am înţeles că era în stare de inconştienţă şi că nu se ştia cât timp zăcuse acolo.

— Şi-a recăpătat cunoştinţa?

— Da, dar nu era capabilă să comunice.

— Nu putea vorbi?

— Nu. Şi nu mi-a strâns mâna, n-a clipit, n-a dat din cap.

— Sunteţi sigur că nu se află aici?

— Aş fi dezamăgit dacă ar fi aşa, domnule. Toate cazurile grave sunt trimise la unul dintre cele trei spitale despre care v-am vorbit.

— Cine ar putea şti unde a fost trimisa exact?

Doctorul arătă în jos spre holul mare al clădirii.

— Întrebaţi-l pe bărbatul de acolo, se ocupă de mamele anonime.

— Vă mulţumesc din suflet, spuse Buck. Se grăbi să ajungă în hol, apoi se opri şi se întoarse. Mamele anonime?

— Am epuizat de mai multe ori alfabetul cu cei neidentificaţi. Când a fost adusă soţia dumneavoastră, ajunsesem la termeni descriptivi.

— Dar nu e.

— Ce nu e?

— Mamă.

— Ei bine, dacă ea şi copilul supravieţuiesc, va fi, cam peste şapte luni.

Doctorul se îndepărtă cu paşi mari; Buck aproape că leşină.

Rayford şi Mac luau micul dejun în acea dimineaţă şi puneau la punct programul lungii curse cu Condorul 216 care urma să înceapă vineri.

— Aşadar, ce voia Excelenţa Sa azi-noapte?

— Excelenţa Sa?

— N-ai fost informat că aşa trebuie să ne adresăm lui de acum încolo?

— Aoleu!

— Am aflat asta direct de la Leon sau mai degrabă de la „Comandantul suprem Leonardo Fortunato".

— Asta-i noua lui poreclă?

Rayford aproba fără cuvinte. Mac clătină din cap.

— Indivizii ăştia seamănă din ce în ce mai mult, pe zi ce trece, cu cei din Keystone Kops. Tot ce voia să ştie Carpathia era cât de mult cred eu că vei rămâne cu el. I-am spus că eu cred că asta depinde de el, iar el a zis că nu şi că te simte din ce în ce mai neliniştit. I-am spus că ar trebui să treacă peste acel mic incident de lângă aeroport, iar el mi-a răspuns că a trecut deja. A spus că ar fi putut fi foarte dur cu tine în urma acelui episod şi că speră să stai cât mai mult alături de el, devreme ce te-a iertat.

— Cine ştie? făcu Rayford. Altceva?

— Voia să ştie dacă îl cunosc pe ginerele tău. I-am spus că ştiu cine e, dar că nu l-am întâlnit niciodată.

— De ce crezi că te-a întrebat asta?

— Nu ştiu. Din anumite motive, încerca să se pună bine cu mine. Poate că are de gând să te verifice. Mi-a spus că i s-a părut ciudat că a primit un raport secret în care se spunea că domnul Williams, aşa cum îi place să-i spună, a supravieţuit, dar nu a luat legătură cu baza. Mi-a spus că domnul Williams e publicist la *Global Community Weekly,* ca şi cum n-aş fi ştiut.

— Buck m-a sunat azi-dimineaţă. Sunt sigur că au aflat asta, poate au şi înregistrat convorbirea. Dacă ţineau atât de mult să stea de vorba cu el, de ce nu s-au băgat pe fir ca să o facă atunci?

— Poate că încearcă să-l determine să-şi vină singur de hac. Cât timp crezi că va mai tolera Carpathia un credincios într-o asemenea poziţie?

— Zilele bune s-au sfârşit deja. Trebuie să faci ce e de făcut, Mac, dar dacă aş fi în locul tău, nu m-aş grăbi să-mi declar

credinţa sus şi tare. Fără îndoiala, doar fraţii întru credinţă pot vedea aceste semne.

— Da, dar atunci cum rămâne cu versetul despre mărturisirea cu gura?

— Habar n-am. Oare regulile mai funcţionează în vremuri ca astea? Oare e de datoria ta să îţi mărturiseşti credinţa în faţa Antihristului? Chiar nu ştiu.

— Una peste alta, mi-am mărturisit-o deja în faţa ta. Nu ştiu dacă asta se pune, dar, în acelaşi timp, ai dreptate. Îţi pot fi de mai mare ajutor aşa. Ceea ce ei nu ştiu nu le va cauza niciun neajuns, în schimb pe noi ne va ajuta.

Cu un nod în gât, Buck se rugă în tăcere în timp ce se apropia de doctorul din celălalt capăt al holului. „Doamne, ţine-o în viaţă. Nu îmi pasă unde e, câtă vreme ai grijă de ea şi de copilul nostru".

O clipa mai târziu, se auzi spunând:

— Minneapolis! Pai e la aproape cinci sute de kilometri de aici!

— Am fost eu acolo săptămâna trecută şi am făcut şase ore, spuse doctorul. Dar înţeleg că deluşoarele din partea de vest a Wisconsinului, care făceau ca peisajul să fie atât de frumos în apropiere de Tomah, s-au transformat în nişte mici munţi în urma cutremurului.

10

Rayford şi Mac se pregăteau să urce la bordul lui Condor 216 pentru a confirma că acesta era apt de zbor. Rayford puse un braţ în jurul lui Mac şi îl trase mai aproape.

— Mai e ceva ce vreau să-ţi arăt la bord, şopti el. Ceva care a fost instalat pentru mine de un vechi prieten care nu mai e printre noi.

Rayford auzi paşi în spatele lui. Era o tânără femeie în uniformă, care aducea un mesaj. Rayford citi: „Căpitane Steele, te aştept pentru o scurta întrevedere cu mine şi cu doctorul Chaim Rosenzweig din Israel, acum, la mine în birou. Nu va dura mult. Semnat: Comandant Suprem Leonardo Fortunato".

— Mulţumesc, ofiţer, spuse Rayford. Spune-le că vin acum. Se întoarse spre Mac şi ridică din umeri.

— Am vreo şansă să ajung cu maşina în Minnesota? întreba Buck.

— Sigur, dar va dura o veşnicie, replică doctorul.

— Ce şansă am să mă sui într-un avion Medivac până acolo?

— Nici nu se pune problema.

Buck îi arătă legitimaţia.

— Lucrez pentru Comunitatea Globală.

— Nu lucrează aproape toată lumea pentru ei?

— Cum aflu dacă a ajuns acolo?

— Am fi ştiut dacă n-a ajuns. E acolo.

— Şi dacă situaţia ei s-a înrăutăţit sau dacă, ştiţi…

— Şi asta am şti, domnule. Situaţia fiecăruia se află în computer şi baza de date e actualizată periodic.

Buck coborî câte patru trepte o dată şi ajunse la celălalt capăt al celui de-al doilea hotel. Îşi arunca ochii roata peste parcare şi îl văzu pe Ben-Judah acolo unde îl lăsase. Doi ofiţeri ai Comunităţii Globale stăteau de vorbă cu el. Buck îşi ţinu respiraţia. Totuşi, conversaţia nu părea a fi o confruntare, ci mai degrabă o pălăvrăgeală prietenească.

Tsion se întoarse şi începu să se îndepărteze, întorcându-se din nou după câţiva paşi pentru a saluta timid cu mâna. Cei doi îl salutară la rândul lor, iar el îşi continua drumul. Oare se îndrepta direct spre Range Rover sau la locul stabilit pentru întâlnire?

Buck rămase în umbră în timp ce Ben-Judah trecu liniştit pe lângă cele două hoteluri şi ajunse într-o zonă pietroasa, distrusă de cutremur. Când aproape că ieşi din raza vizuală a lui Buck, cei doi de la Comunitatea Globală o luară pe urmele lui. Buck ofta. Se ruga ca Tsion să aibă prezenţa de spirit de a nu-i conduce direct la Range Rover. „Du-te direct la locul de întâlnire, prietene, se gândi el, şi rămâi la două sute de metri de ţărănoii ăştia”.

Buck execută câteva genuflexiuni pentru a-şi reveni şi a-şi pune sângele în mişcare. Ocoli prin spatele celui de-al doilea hotel, ajunse în spatele primului şi nimeri în parcare. Făcu un ocol de cincizeci de metri prin stânga celor de la Comunitatea Globală şi menţinu un pas lent în timp ce se afunda în noapte. Dacă cei doi îl observaseră, nu lăsară să se vadă asta. Se concentrau asupra bărbatului mai scund şi mai în vârstă. Buck spera ca dacă Tsion îl observă să nu-l strige sau să vină spre el.

Trecuse mult timp de când Buck nu mai mersese pe jos mai mult de un kilometru şi jumătate şi, mai ales, cu o spaimă de moarte în oase. Pufnea şi răsufla din greu în momentul în care ajunse în zona unde îşi lăsase Range Rover-ul. Între timp, un rând întreg de maşini parcaseră lângă a sa, aşa că trebuia să o caute.

Tsion mergea din greu, croindu-şi drum pe o cărare dificila. Cei de la Comunitatea Globală se aflau încă la 100–150 de metri în spatele lui. Buck se gândi că Tsion era conştient că e urmărit. Nu se îndrepta spre Rover, ci spre locul lor de întâlnire. Când Buck porni motorul şi aprinse luminile, Tsion îşi duse o mână la nas şi mări pasul. Buck se îndrepta spre ieşire, menţinând o viteză potrivită pentru se intersecta cu Tsion. Rabinul începu să fugă, iar oamenii Comunităţii Globale alergau deja în viteză. Buck mergea cu aproape 50 de kilometri pe oră, mult prea mult pentru terenul acela accidentat. În timp ce se zdruncina în scaun, ţinut în loc doar de centura de siguranţă, se aplecă şi deblocă uşa din dreptul locului din dreapta. Când opri în faţa lui Tsion, uşa se deschise, Tsion apucă de mâner pe dinăuntru, iar Buck calcă pe acceleraţie. Uşa reveni cu putere şi îl izbi pe Tsion în spate, răsturnându-l peste scaun şi trimiţându-l aproape în poala lui Buck. Tsion începu să râdă isteric.

Buck se uită la el, stupefiat, şi smuci de volan spre stânga. Puse o asemenea distanţă între ei şi cei doi de la Comunitatea Globală încât aceştia n-ar fi putut să vadă nici măcar culoarea maşinii, *necum* numărul de înmatriculare.

— Ce-i aşa de amuzant? îl întrebă el pe Tsion, căruia îi dăduseră lacrimile de la atâta chicotit.

— Mă numesc Joe Baker, spuse Tsion, cu un accent american ridicol de artificial. Am o brutărie şi coc pâine pentru voi, pentru că eu sunt Joe Baker! Continua să se zguduie de râs, pârând că nu se va opri niciodată şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Tu chiar ţi-ai pierdut minţile? întrebă Buck. Ce-i asta?

— Acei ofiţeri! spuse Tsion, arătând cu degetul peste umăr. Acei copoi ultrainteligenţi şi superpregătiţi! Râdea atât de tare încât de-abia mai putea respira.

Buck fu nevoit să râdă la rândul său. Se întrebase nu cu multă vreme în urmă dacă va mai zâmbi vreodată.

Tsion îşi ţinu o mână la ochi, iar pe cealaltă o ridică, făcându-i

astfel semn lui Buck că, atunci când va reuşi să se oprească din râs, îi va spune toată povestea. Reuşi, în cele din urmă.

— M-au salutat într-un mod foarte amical. Eu adoptasem o atitudine foarte defensiva. Mi-am ascuns accentul evreiesc şi n-am vorbit prea mult, sperând că se vor plictisi şi vor pleca. Dar ei continuau să mă cerceteze în lumina slabă. În cele din urmă, m-au întrebat cine sunt. Începu din nou să chicotească şi fu din nou nevoit să facă eforturi ca să se adune. Atunci le-am spus: „Mă numesc Joe Baker şi sunt brutar. Am o brutărie”.

— Nu se poate! făcu Buck.

— M-au întrebat de unde sunt şi i-am invitat să ghicească. Unul a zis Lituania, aşa că am arătat cu degetul spre el, am zâmbit şi am spus: „Da! Da, sunt Joe Brutarul din Lituania!

— Eşti nebun!

— Da, spuse el. Dar nu-i aşa că sunt un bun soldat?

— Păi eşti.

— M-au întrebat dacă am acte la mine. Le-am spus că le am la brutărie. Tocmai ieşisem la o plimbare să văd cât de mari erau pagubele. Căci brutăria mea scăpase neatinsă, bineînţeles.

— Mai auzisem asta, spuse Buck.

— Le-am spus să treacă pe la mine să le dau gogoşi pe gratis. Au spus că poate vor veni o dată şi m-au întrebat unde se află brutăria lui Joe. Le-am spus să o ia spre vest şi să caute singura clădire rămasă în picioare de pe Route 50. Le-am spus că probabil şi lui Dumnezeu îi plac gogoşile, iar ei au râs. Când am plecat, le-am făcut cu mâna, dar la puţină vreme după asta au început să mă urmărească. M-am gândit că o să ştii unde să te uiţi după mine, dacă o să vezi că nu sunt acolo unde ar fi trebuit să fiu. Dar îmi făceam griji să nu cumva să stai prea mult în hotel şi ei să mă prindă. Dumnezeu a vegheat asupra noastră, ca de obicei.

— Sunt sigur ca îl cunoşti pe doctorul Rosenzweig, spuse Fortunato.

— Într-adevăr, comandante, spuse Rayford, strângându-i mâna lui Chaim.

Rosenzweig era ca de obicei într-o dispoziţie entuziasta, fiind un septuagenar cu alura de pitic, cu trăsături largi, cu o figură extrem de ridată şi şuviţe rebele de par cărunt.

— Căpitane Steele, spuse el. Ce onoare să te întâlnesc din

nou. Am venit să te întreb despre ginerele dumitale, Cameron.

— Am vorbit cu el azi-dimineaţă şi e bine. Rayford se uită drept în ochii lui Rosenzweig, sperând să îi transmită importanţa confidenţialităţii. Toată lumea e bine, doctore.

— Şi doctorul Ben-Judah? se interesa Rosenzweig.

Rayford simţi privirea sfredelitoare a lui Fortunato.

— Doctorul Ben-Judah? făcu el.

— Îl cunoaşteţi cu siguranţă. Un vechi protejat de-al meu. Cameron l-a ajutat să scape de habotnicii din Israel, cu sprijinul Poten… vreau să spun al Excelenţei Sale Carpathia.

Leon păru satisfăcut că Rosenzweig folosise titulatura corectă şi interveni:

— Ştiţi cât de mult vă apreciază Excelenţa Sa, doctore. Am promis că vom face tot ce ne sta în puteri.

— Unde l-a dus Cameron? întreba Rosenzweig. Şi de ce n-a raportat Comunităţii Globale?

Rayford făcu eforturi să se calmeze.

— Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, doctore Rosenzweig, lucrurile s-au întâmplat fără implicarea mea. Am urmărit veştile despre necazul rabinului şi apoi despre fuga sa, dar am fost aici tot timpul.

— Totuşi, fără îndoiala că propriul dumneavoastră ginere v-a spus…

— Aşa cum am spus, doctore, nu am informaţii directe despre această operaţiune. Şi nu ştiam că şi Comunitatea Globala era implicata.

— Deci nu l-a adus pe Tsion înapoi în State?

— Nu ştiu unde se afla rabinul. Ginerele meu este în State, dar nu ştiu dacă şi Ben-Judah este cu el.

Rosenzweig pufni şi încrucişă braţele.

— O, dar asta e îngrozitor! Sperasem atât de mult să aflu că e bine şi în siguranţă. Comunitatea Globală i-ar putea oferi protecţie de primă mână. Cameron nu era sigur de preocuparea Excelenţei Sale Carpathia pentru Tsion, dar acesta şi-a dovedit încă o dată calităţile ajutându-l pe Tsion şi scoţându-l din ţara!

Oare ce gogoşi îi turnaseră Fortunato şi Carpathia doctorului Rosenzweig?

Fortunato luă cuvântul:

— Aşa cum v-am spus, doctore, am contribuit cu oameni şi echipament la escortarea domnului Williams şi a rabinului Ben-

Judah până la graniţa israeliano-egipteană. După asta, au ieşit, pare-se că folosind avionul, din Al Arish şi au ajuns la Mediterana. Bineînţeles că am sperat să fim informaţi cât mai repede despre evoluţia situaţiei, dacă nu din alt motiv, atunci măcar în semn de gratitudine. Dacă domnul Williams considera că doctorul Ben-Judah este în siguranţa, acolo unde l-a ascuns, atunci, din partea noastră, totul e în regulă. Tot ceea ce vrem este să ajutam, până în momentul în care consideraţi că nu mai este necesar.

Rosenzweig se apleca în faţă şi gesticulă larg.

— Despre asta este vorba! Nu-mi place să las toată povara acestei afaceri pe umerii lui Cameron. E un om ocupat, important pentru Comunitatea Globala. Ştiu că atunci când Excelenţa Sa garantează pentru ceva, acel lucru se îndeplineşte. Şi dat fiind ceea ce am auzit din gura dumitale, comandante Fortunato, ei bine, tânărul meu prieten Nicolae – iertată să-mi fie această referinţă familiară – este în mod limpede mult mai implicat în aceasta afacere decât lasă să se vadă!

În Midwest era după miezul nopţii. Buck îl pusese la curent pe Tsion cu situaţia lui Chloe. Acum vorbea la telefon cu cineva de la Arthur Young Memorial Hospital din Palatine.

— Înţeleg, făcu Buck. Spuneţi-i că e vorba de un vechi prieten, Buck.

— Domnule, starea pacientului e stabilă, însă acum doarme. Nu i se va mai spune nimic în noaptea asta.

— Trebuie să iau urgent legătura cu el.

— Aţi mai spus asta, domnule. Vă rog, reveniţi mâine.

— Ascultaţi-mă…

Celălalt închisese telefonul.

Buck observă în ultimul moment că se lucra la şosea. Opri brusc. Un supraveghetor de trafic se apropie de el.

— Îmi pare rău, domnule, dar va trebui să aşteptaţi ceva vreme. Astupăm o gaură.

Buck parcă Rover-ul şi îşi sprijini capul de spătarul scaunului.

— Ce părere ai, Joe Brutarul? Să-l lăsăm oare pe Ritz să facă un zbor de probă până la Minneapolis înainte de a ne duce în Israel?

Tsion zâmbi la auzul numelui Joe Brutarul, însă deodată deveni serios.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Buck.

— Doar o clipă, spuse Tsion.

Un buldozer întoarse în faţa lor, cu luminile îndreptate spre Range Rover.

— N-am observat că şi tu te-ai rănit la frunte, spuse Tsion.

Buck se ridică repede şi privi în oglinda retrovizoare.

— Nu văd nimic. Eşti al doilea care îmi spune că a văzut ceva pe fruntea mea. Îşi dădu părul la o parte. Deci, unde e? Şi ce e?

— Uită-te la mine, spuse Tsion. Arătă cu degetul un loc de pe fruntea lui Buck.

— Mai bine uită-te la tine! replică Buck. Şi pe a ta e ceva.

Tsion trase în jos oglinda retrovizoare.

— Nimic, mormăi el. Îţi râzi de mine.

— Bine, spuse Buck, iritat. Lasă-mă să mă mai uit o dată. Al tău e încă acolo. Al meu este? Tsion aprobă din cap. Al tău arată ca o chestie din aceea tridimensionala. Al meu cum arată?

— La fel. Ca o umbră sau ca o vânătaie sau, cum să-i spun? Ca o imagine în relief?

— Da, spuse Buck. Hei, dar ia stai aşa! Chestia asta e ca unul dintre acele puzzle-uri care arată ca o grămadă de beţe până când le găseşti punctul ideal de perspectivă şi vezi planul secund în prim-plan şi invers. Ai o cruce pe frunte.

Tsion păru că se uită cu disperare la Buck. Deodată, spuse:

— Da! Cameron! Avem pecetea, aceea pe care n-o pot vedea decât alţi credincioşi.

— Ce tot spui?

— Al şaptelea capitol al Apocalipsei vorbeşte despre „slujitorii Domnului nostru pecetluiţi pe frunte”. Asta trebuie să fie!

Buck nu-l observa pe bărbatul cu steag care îi făcea semne în faţă. Omul se apropie de maşină.

— Ce-aţi păţit? Haideţi, daţi-i drumul!

Buck şi Tsion se uitară unul la altul, rânjind prosteşte. Râseră, iar Tsion porni maşina. Deodată, călcă pe frână.

— Ce? spuse Tsion.

— M-am întâlnit cu un alt credincios acolo!

— Unde?

— La spital! Un doctor de culoare, care se ocupa de morgă, avea acelaşi semn. L-a văzut pe al meu şi eu l-am văzut pe al lui, dar niciunul din noi nu ştia ce vede. Trebuie să îl sun. Tsion scoase numărul. Asta îl va îmbărbăta foarte tare, Tsion.

— Dacă reuşesc să prind legătura. S-ar putea să fiu nevoit să întorc şi să-l caut.

— Sună!

— Spitalul Comunităţii Globale din Kenosha.

— Alo, da. Aş vrea să vorbesc cu doctorul care se ocupa de morga.

— Are celularul său personal, domnule. Iată numărul.

Buck îl notă, apoi îl formă.

— Morga. Floyd Charles la telefon.

— Doctore Charles! Dumneavoastră sunteţi cel care m-a lăsat să intru în morga în seara asta, să-mi caut soţia?

— Da, aţi mai aflat ceva?

— Da, cred că ştiu unde se află, dar…

— Minunat, mă bucur pentru…

— Dar nu de aceea v-am sunat. Vă amintiţi semnul de pe fruntea mea?

— Da, spuse încet doctorul Charles.

— Este semnul slujitorilor pecetluiţi ai lui Dumnezeu! Şi dumneavoastră aveţi unul, deci ştiu că sunteţi credincios. Aşa e?

— Domnul fie lăudat! exclamă doctorul. Sunt credincios, dar nu cred că am semnul.

— Nimeni nu şi-l poate vedea pe al său! Doar ceilalţi.

— O, Doamne! Hei, ia ascultaţi aici! Soţia dumneavoastră a fost trecută la mame anonime, nu?

Buck tresari.

— Da, de ce?

— Atunci ştiu cine sunteţi şi dumneavoastră. Şi o ştiu şi ei. Vă îndreptaţi spre Minneapolis. Asta le va da timp să o scoată pe soţia dumneavoastră de acolo.

— De ce ar face asta?

— Pentru că aveţi ceva sau pe cineva de care ei au nevoie… Sunteţi la telefon, domnule?

— Sunt aici. Spune-mi, ca de la frate la frate, tot ce ştii. Când urmează să o mute şi unde au de gând să o ducă?

— Nu ştiu. Dar am auzit ceva despre cineva care trebuie transportat cu avionul de la Glenview Navak Air Station, ştiţi, vechea bază dezafectată…

— Ştiu.

— Mâine seară.

— Eşti sigur?
— Asta e ceea ce am auzit.
— Să-ţi dau numărul meu personal, doctore. Dacă mai auzi ceva, te rog, anunţă-mă. Şi dacă ai nevoie vreodată de ceva, oricând şi despre orice ar fi vorba, spune-mi.
— Mulţumesc, necunoscutule.

Rayford îi arătă lui Mac McCullum dispozitivul de ascultare care făcea legătura dintre casca pilotului şi cabină. McCullum fluieră printre dinţi.
— Ray, când vor descoperi asta şi te vor închide pentru tot restul vieţii, voi nega că am ştiut vreodată ceva.
— Deci ne-am înţeles. Dar în caz că mi se întâmplă ceva înainte ca ei să afle, ştii unde se afla.
— Nu, nu ştiu, spuse Mac zâmbind.
— Inventează ceva ca să putem ieşi de aici. Trebuie să vorbesc cu Buck de pe telefonul meu.
— M-aş putea folosi de cârligele de pe elicopter, spuse Mac.
— Ce?
— Cârligele. Cele cu ajutorul cărora ridic elicopterul de la sol şi care îmi permit să lucrez dedesubt.
— A, acelea! Păi atunci, hai să vedem ce putem face cu ele.
Era cu mult trecut de miezul nopţii când Buck şi Tsion intrară în casă.
— Nu ştiu peste ce o să dau la Minneapolis, spuse Buck, dar când ajung acolo va trebui să fiu într-o forma mai bună decât sunt acum. Mă rog ca Ken Ritz să fie pregătit de asta. Nici măcar nu ştiu dacă îmi pot permite să sper asta.
— Noi nu sperăm, spuse Tsion. Noi ne rugăm.
— Atunci roagă-te pentru asta. În primul rând ca Ritz să fie sănătos. Apoi, să aibă un avion care funcţionează. Şi în al treilea rând, să se afle pe un aeroport de pe care să poată decola.
Buck ajunse în capul scărilor când telefonul îi sună.
— Rayford!
Rayford îl puse repede pe Buck la curent cu eşecul întâlnirii cu Rosenzweig.
— Îl iubesc pe ticălosul ăsta, spuse Buck, dar din păcate e naiv. I-am tot spus să nu aibă încredere în Carpatina. Dar nu e nimic de făcut, pur şi simplu e îndrăgostit de el.
— E mai mult decât îndrăgostit de el, Buck. Crede că e divin.

— O, nu.

Rayford şi Buck se informară reciproc asupra celor întâmplate în ziua aceea.

— De-abia aştept să-l întâlnesc pe Mac, spuse Buck.

— Dacă te afli la o ananghie aşa de mare pe câte se pare, Buck, s-ar putea să nu-l întâlneşti niciodată.

— Ei bine, poate nu de partea asta a cerului.

Rayford aduse vorba despre Amanda.

— Îţi vine să crezi că Carpathia a încercat să-l facă pe Mac să creadă că ea lucra pentru el?

Buck nu ştia ce să spună.

— Să lucreze pentru Carpathia? întrebă el fără convingere.

— Doar gândeşte-te la asta! O cunosc cum mă cunosc pe mine însumi şi îţi mai spun ceva, sunt convins că trăieşte. Mă rog să ajungi la Chloe înaintea celor de la Comunitatea Globală. Roagă-te să o găsesc pe Amanda.

— Nu se afla în avionul acela care s-a prăbuşit?

— E tot ceea ce pot crede, spuse Rayford. Dacă se afla în avion, atunci a murit. Dar voi verifica şi asta.

— Cum?

— O să-ţi spun mai târziu. Nu vreau să ştiu unde se află Tsion, dar spune-mi doar atât, nu-l duci în Minnesota, nu? Dacă se întâmplă ceva, n-ai vrea în niciun caz să fii obligat să-l oferi la schimb pentru Chloe.

— Bineînţeles că nu. El crede că va merge cu mine, dar va înţelege în cele din urmă. Nu cred că ştie cineva unde suntem şi mai e şi adăpostul de care ţi-am povestit.

— Perfect.

Miercuri dimineaţă Buck stătu de vorbă cu Tsion şi îi spuse că nu va merge cu el nici măcar la Palatine. Rabinul înţelese pericolele implicate de călătoria în Minnesota, dar insista să meargă să-l ajute pe Buck să-l scoată pe Ken Ritz din spital.

— Dacă ai nevoie de o diversiune, pot juca din nou rolul lui Joe Brutarul.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să văd asta, Tsion, problema e că nu ştim cine se află pe urmele noastre. Nu ştiu nici măcar dacă a aflat vreodată cineva că Ritz a fost cel care m-a dus în Israel şi apoi pe amândoi înapoi. Cine ştie dacă nu cumva spitalul e supravegheat? S-ar putea ca Ritz să nici nu fie acolo.

Totul ar putea să fie o înscenare.

— Cameron! Oare n-avem destule probleme pe cap? Mai trebuie să mai inventezi şi tu unele?

Tsion acceptă fără tragere de inimă. Buck îl zori să pregătească adăpostul pentru eventualitatea în care lucrurile o luau razna în Minneapolis şi forţele Comunităţii Globale începeau să-l urmărească pe faţă. Tsion urma să-şi transmită învăţăturile şi îmbărbătările celor 144.000 de martori şi oricărui alt credincios clandestin din lume prin intermediul internetului. Asta îl va enerva pe Carpathia, ca să nu mai vorbim de Peter Mathews şi nu se ştie când tehnologia va fi suficient de avansată pentru a depista sursa unor astfel de mesaje.

Drumul de la Mount Prospect la Palatine, care în mod normal nu era altceva decât o scurtă plimbare, se transformase acum într-o călătorie dificila de cel puţin două ore. Arthur Young Memorial Hospital nu suferise pagube prea mari, deşi, cu doar câteva excepţii, restul oraşului Palatine fusese distrus. Arăta aproape la fel de rău ca şi Mount Prospect. Buck parcă lângă nişte copaci prăbuşiţi, la aproximativ cincizeci de metri de intrare. Neobservând nimic suspect, intra. Spitalul era plin şi, datorită personalului auxiliar şi a faptului ca nu era doar un hotel reprofilat, precum cele din noaptea trecuta, părea să funcţioneze cu mult mai multă eficienţă.

— Am venit să-l văd pe Ken Ritz, spuse el.

— Iar dumneavoastră sunteţi…?

Buck ezită.

— Herb Katz, spuse el, folosind un nume fals pe care Ken Ritz să poată să-l recunoască.

— Pot să vad şi eu un act de identitate?

— Nu, nu puteţi.

— Poftim?

— Actele mele s-au pierdut odată cu locuinţa mea din Mount Prospect, care la ora asta e cu totul în ruine în urma cutremurului.

— Mount Prospect? Sora şi cumnatul meu au murit acolo. Am înţeles că acolo a fost cel mai greu lovit.

— Nici Palatine nu arată mult mai bine.

— Ducem lipsă de personal, dar unii dintre noi au fost norocoşi, să batem în lemn.

— Deci, cum rămâne? îl pot vedea pe Ken?

— Încerc. Dar şefa mea e mai dură decât mine. N-a lăsat pe nimeni să intre fără acte. Dar îi voi explica situaţia dumneavoastră.

Fata se ridică de la birou şi îşi strecură capul pe o uşă din spatele ei. Buck era tentat să intre pur şi simplu în spital şi să-l găsească pe Ritz, mai ales după ce surprinse următoarea conversaţie:

— Nu, în niciun caz. Regulile sunt reguli.

— Dar şi-a pierdut casa şi actele şi…

— Dacă nu eşti în stare să-i spui nu, o voi face eu.

Fata se întoarse şi ridică din umeri în semn de regret. Se aşeză la birou, în vreme ce şefa ei, o femeie impresionantă, brunetă, de aproape treizeci de ani, apăru în faţa lui Buck. Buck îi remarcă semnul de pe frunte şi zâmbi, întrebându-se dacă era deja conştientă de asta. Ea zâmbi cu timiditate, redevenind repede serioasă când fata se întoarse să se uite.

— Pe cine vreţi să vedeţi, domnule?

— Pe Ken Ritz.

— Tiffany, te rog, condu-l pe domnul în salonul lui Ken Ritz.

Se mai uită o dată în ochii lui Buck, apoi se întoarse şi intră la loc în biroul ei.

Tiffany dădu din cap.

— Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru blonzi. Îl conduse pe Buck în salon. Trebuie să mă asigur că pacientul e de acord să primească vizita, spuse ea.

Buck aştepta în hol în timp ce Tiffany bătu la uşa lui Ken şi intră.

— Domnule Ritz, aveţi un vizitator. Să-i spun să între?

— Nu prea mă simt în stare, se auzi vocea gravă, dar slăbită a lui Ken, pe care Buck o recunoscu. Cine e?

— Un anumit domn Herb Katz.

— Herb Katz, Herb Katz. Ritz părea să scormonească în minte după acest nume. Herb Katz! Pofteşte-l înăuntru şi închide uşa.

După ce rămaseră singuri, Ken se înălţă pe coate. Întinse o mână plină de perfuzii şi i-o strânse cu greu pe cea a lui Buck.

— Herb Katz, ce Dumnezeu e cu tine?

— Asta te întreb eu pe tine. Araţi îngrozitor.

— Mulţumesc frumos pentru compliment. Am fost rănit în cel mai stupid mod posibil, dar te rog, spune-mi că ai o slujbă pentru mine. Trebuie să ies din locul ăsta şi să mă apuc de

treabă. Înnebunesc din cauza inactivităţii şi sunt pe cale să devin claustrofob. Am vrut să te sun, dar mi-am pierdut toate numerele de telefon. Nimeni nu ştia cum se poate lua legătura cu tine.

— Am mai multe treburi pentru tine, Ken, dar te simţi pregătit?

— Mâine o să fiu ca scos din cutie, spuse el. Doar că m-am lovit la cap cu unul dintre avioanele mele de mici dimensiuni.

— Ce?

— Cutremurul m-a prins în aer. M-am tot învârtit aşteptând să se termine, aproape că m-am prăbuşit când a răsărit soarele, iar în cele din urmă am aterizat undeva pe aici, la Pawaukee. N-am observat craterul. De fapt, nici nu cred că era acolo înainte ca eu să ajung la sol. În orice caz, aproape că oprisem, rulam cu vreo trei kilometri pe oră, când avionul a căzut în chestia aia. Cel mai rău e că eu eram în regulă, însă avionul nu era atât de bine fixat pe cât credeam eu. Am sărit afară, făcându-mi griji să nu se producă scurgeri de benzină şi aşa mai departe şi vrând să văd în ce stare era celălalt avion şi, în general, care era situaţia cu toată lumea, aşa că m-am suit şi am alergat pe aripă ca să ies din groapă. Exact înainte de a face ultimul pas, micul Piper s-a dezechilibrat din cauza greutăţii mele, iar cealaltă aripă m-a lovit în ceafă. Atârnam acolo, pe marginea gropii, încercând să mă ridic şi îmi dădeam seama că tăietura era destul de adâncă. Am reuşit să mă prind cu o mână şi am simţit cum îmi atârnă o bucată de scalp, iar apoi am început să ameţesc. Mi-a alunecat mâna şi am căzut sub avion. M-am speriat că o să cadă peste mine, aşa că am stat cuminte până a venit cineva şi m-a scos de acolo. Era să mor din cauza hemoragiei.

— Arăţi cam palid.

— Eşti plin de încurajări azi, din câte văd.

— Scuze.

— Vrei să o vezi?

— Ce să văd?

— Rana mea!

— De ce nu?

Ritz se răsuci astfel încât Buck să-i poată vedea ceafa. Buck făcu o grimasa. Era cea mai urâtă rană pe care o văzuse vreodată. Bucata cusută la loc fusese rasă, la fel şi o suprafaţă

cam de trei centimetri în jur.

— Creierul a scăpat neatins, spun ei, aşa că tot n-am nicio scuza pentru că sunt nebun.

Buck îl informă despre dilema sa şi asupra faptului că trebuia să ajungă la Minneapolis înainte ca soţia lui să fie pusa în pericol de Comunitatea Globala.

— Trebuie să-mi recomanzi pe cineva, Ken. Nu pot să aştept până mâine.

— S-o crezi tu că îţi voi recomanda pe altcineva, spuse Ken.

Îşi smulse perfuziile.

— Potoleşte-te, Ken. Nu te pot lăsa să faci asta. Trebuie să-ţi revii cu totul înainte să...

— Scuteşte-mă, te rog! Probabil că va trebui să o iau uşor, dar ştim amândoi că, devreme ce nu am suferit traume cerebrale, şansele de a îmi înrăutăţi situaţia sunt minime. Nu mă voi confrunta decât cu un oarecare disconfort, asta-i tot. Acum hai, ajută-mă să mă îmbrac şi să plecam de aici.

— Apreciez ceea ce vrei să faci, dar...

— Williams, dacă nu mă laşi să fac asta, te voi urî tot restul vieţii mele.

— N-aş vrea să fiu responsabil de asta.

Era imposibil să te strecori afară din spital. Buck îşi puse un braţ în jurul lui Ken şi îl luă cu cealaltă de subsuoară.

Se mişcară cât putură de repede, dar un asistent medical apăru în fugă.

— Opriţi! N-are voie să se dea jos din pat! Ajutor, cineva! Chemaţi doctorul!

— Nu suntem la închisoare aici, strigă Ken. Aşa cum am venit, aşa şi plec!

Îşi croiau drum prin sala de aşteptare când un doctor se îndreptă în grabă spre ei. Fata de la birou se duse după şefa ei. Buck arunca o privire rugătoare. Şefa se uită urât la el, dar se îndreptă direct spre doctor, iar acesta se împiedică încercând să o evite.

— Mă ocup eu de asta, spuse ea.

Doctorul pleca, aruncând priviri suspicioase în urma lui, iar fata fu trimisa la farmacie pentru a-i aduce lui Ken medicamentele necesare.

— Faptul că eşti credincios nu garantează că nu eşti idiot, şopti şefa. Vă ajut, dar sper să fie cu adevărat necesar ceea ce

faceţi.

Buck îi mulţumi dând din cap.

Odată ajunşi în Rover, Ken se aşeză şi îşi pipai capul cu degetele.

— Eşti în regulă? îl întrebă Buck.

Ritz dădu din cap că da.

— Du-mă până la Palwaukee. Am acolo o geanta cu lucruri. Apoi trebuie să ajungem la Waukegan.

— Waukegan?

— Da. Avionul meu e pe undeva pe acolo. Singura problema e că nu mai există hangarele. Mi s-a spus că totuşi rezervoarele de combustibil sunt în bună stare. Mai e o problemă însă.

— Zi.

— Pistele de aterizare.

— Ce-i cu ele?

— Se pare că nu mai există.

Buck mergea cât de repede putea. Unul dintre avantajele lipsei şoselelor era faptul că putea merge dintr-un loc într-altul în linie dreaptă.

— Poţi decola fără pavaj sub tine?

— Nu mi-am pus niciodată problema până acum. Totuşi, vom afla cât de curând, nu crezi?

— Ritz, eşti mai nebun decât mine.

— N-a venit încă ziua aia. De fiecare dată când sunt cu tine, sunt sigur că o să mă omori cumva. Ritz făcu o scurta pauza, apoi continuă:

— Ca tot veni vorba despre a fi omorât, să ştii că nu te-am sunat doar pentru ca aveam nevoie de lucru.

— Nu?

— Ţi-am citit articolul. Chestia aia cu „furia Mielului” din revista ta.

— Ce părere ţi-a făcut?

— Nu e buna întrebarea. Nu e vorba de ce am gândit când l-am citit şi recunosc că n-am gândit prea multe. Vreau să spun că am fost întotdeauna impresionat de scrisul tău.

— Nu ştiam asta.

— Asta e, nu voiam să ţi se urce la cap. Oricum, nu mi-a plăcut niciuna dintre teoriile pe care le emiţi acolo. Şi nu, nu credeam că urma să înduram mânia Mielului. Dar ar trebui să mă întrebi ce cred acum despre asta.

— Aşa e. Zi.

— Ei bine, trebuie să fii nebun să crezi că primul cutremur generalizat din istoria umanităţii e doar o coincidenţa, după ce l-ai prezis în articolul tău.

— Atenţie, nu l-am prevăzut. Am fost cu totul obiectiv.

— Ştiu. Dar noi doi am mai stat de vorbă despre asta, aşa că ştiam care e poziţia ta. Ai făcut ca toţi cercetătorii Bibliei să pară că nu fac altceva decât să adune tot mai multe opinii pentru a-i contracara pe ufologi şi pe cei cu teoria conspiraţiei.

Apoi, pac!, dintr-odată, mintea mi se luminează şi singurul tip mai nebun decât pe mine pe care-l cunoşteam se dovedeşte a fi cel care înţelesese cum stau lucrurile.

— Voiai deci să dai de mine. Iată-mă.

— Bine. Pentru că îmi dau seama că, dacă ceea ce a lovit pământul a fost furia Mielului, ar fi mai bine să mă împrietenesc cu acest Miel.

Buck crezuse întotdeauna că Ritz era prea deştept pentru a scăpa din vedere toate semnele.

— Te pot ajuta în privinţa asta, spuse el.

— Mă gândeam eu că ai putea.

Era aproape de prânz când Buck ieşi din şanţul care altădată era Green Bay Road şi conduse încet peste gardul pus la pământ şi în jurul luminilor de aterizare distruse de pe aeroportul din Waukegan. Pistele de aterizare nu erau doar sparte sau prăbuşite. Pur şi simplu rămăseseră numai bucăţi mari de la un capăt la celălalt.

Acolo, într-unul dintre puţinele spaţii libere, se afla avionul lui Ken Ritz, care, aparent, nu se afla în cea mai rea stare posibila.

Ritz se mişcă încet, dar reuşi să conducă avionul cu mare grijă printre obstacole până la pompa de combustibil.

— Cu plinul făcut, ne va duce până la Minneapolis şi înapoi de mai multe ori, spuse el.

— Întrebarea e cât de repede?

— În mai puţin de o ora.

Buck îşi consulta ceasul.

— De unde vei decola?

— E destul de denivelat, dar am văzut din carlinga, pe lângă Wadsworth, o bucată dintr-un teren de golf care pare să fie varianta cea mai potrivita.

— Cum o să treci peste şosea şi prin hăţişurile alea?

— O să reuşim noi cumva. Dar o să dureze mai mult decât zborul în sine până la Minneapolis. Şi tu o să te ocupi de asta. Eu conduc avionul, iar tu o să eliberezi drumul. N-o să fie uşor.

— Şi în genunchi dacă merg şi tot o să ajung la Minneapolis, spuse Buck.

11

Rayford învăţa să găsească bucurie în mijlocul nenorocirilor. Inima îi spunea că Amanda era în viaţă. Raţiunea îi spunea că era moartă. Cât despre posibila ei trădare, faţă de el şi faţă de Armata Pătimirilor şi în cele din urmă faţă de Dumnezeu însuşi, nici mintea şi nici sufletul său nu o acceptau.

Cu toate emoţiile contradictorii prin care trecea şi cu toată tulburarea pe care o simţea în suflet, Rayford se bucura pentru convertirea lui Mac la fel de mult pe cât se bucurase pentru a sa proprie, pentru a lui Chloe şi pentru a lui Buck. Şi ce moment îşi alesese Dumnezeu pentru a-şi pune pecetea pe oamenii Lui! Rayford era nerăbdător să afle opinia lui Tsion Ben-Judah în aceasta privinţă.

În New Babilon era miercuri seara. Rayford şi Mac munciseră toată ziua cot la cot. Rayford îi relatase toată povestea Armatei Pătimirilor şi, de asemenea, convertirea fiecăruia în parte. Mac părea intrigat mai ales de faptul că Dumnezeu le trimisese încă de la început un pastor/învăţător/mentor, în persoana lui Bruce Barnes. Iar apoi, după moartea lui Bruce, Dumnezeu le trimisese un nou lider spiritual, care poseda şi mai multă ştiinţă biblică.

— Dumnezeu ni s-a manifestat personal, Mac, spuse Rayford. El nu răspunde întotdeauna rugăciunilor noastre în felul în care credem noi că o va face, dar am învăţat că, întotdeauna, El ştie mai bine. Şi trebuie să avem grija, pentru că nu tot ceea ce simţim cu ardoare este în mod necesar şi adevărat.

— Aici nu înţeleg, zise Mac.

— De exemplu, nu-mi pot îndepărta sentimentul că Amanda e încă în viaţa. Dar nu pot să jur că sentimentul ăsta vine de la Dumnezeu. Rayford avu un moment de ezitare, copleşit de ceea ce simţea. Vreau să mă asigur că, în cazul în care se dovedeşte că mă înşel, să nu-L învinovăţesc pe Dumnezeu pentru asta.

Mac încuviinţa din cap.

— Nu-mi pot imagina cum îl poţi învinovăţi pe Dumnezeu

pentru ceva, dar înţeleg ce vrei să spui.

Rayford era încântat de dorinţa nesfârşita a lui Mac de a învăţa. Rayford îi arătă unde să caute pe internet învăţăturile lui Tsion, predicile lui, comentariile acestuia la mesajele lui Bruce Barnes şi mai ales epistola sa finală în care spunea că el crede că biserica se afla în etapa celor şapte ani de Pătimiri.

Mac fu fascinat de argumentaţia care demonstra că Nicolae Carpathia era Antihristul.

— Dacă nimic altceva nu m-ar fi convins, aceasta mânie a Mielului şi luna înroşită de sânge ar fi reuşit cu siguranţa să o facă.

După ce terminară de pus la punct planurile cursei, Rayford îi trimise lui Buck prin e-mail itinerariul lor. După ce urmau să-l ia pe Peter Mathews de la Roma, el şi cu Mac trebuiau să-l ducă împreuna cu Leon la Dallas, pentru a lua de acolo un fost senator texan. Era noul ambasador al Statelor Unite ale Americii pe lângă Comunitatea Globală.

— Ia gândeşte-te, Mac, dacă tipul asta a visat măcar vreodată, când a intrat în politica, că va ajunge într-o zi să fie unul dintre cei zece regi prorociţi în Biblie.

Ceva mai mult de jumătate din aeroportul din Dallas/Ft. Worth era încă operaţional, iar restul se reconstruia într-un ritm alert. Pentru Rayford, procesul de reconstrucţie, extins la scara întregii planete, se desfăşură într-un ritm ameţitor. Era ca şi cum Carpathia ar fi fost un învăţăcel al profeţiei şi, deşi el insista că evenimentele nu erau ceea ce păreau a fi, părea să se fi pregătit să înceapă imediat reconstrucţia.

Rayford ştia că Carpathia era muritor. Totuşi, se întreba dacă acest om dormea vreodată. Îl vedea pe Nicolae la absolut orice oră, întotdeauna cu costum şi cravată, pantofi lustruiţi, proaspăt bărbierit şi cu freza făcută. Era incredibil. În pofida orelor de nesomn, nu devenea irascibil decât atunci când considera că asta îi serveşte cel mai bine scopurile. În mod normal, era sociabil, zâmbitor, încrezător. Când considera potrivit, simula suferinţă sau empatie. Arătos şi plin de şarm, nu era deloc de mirare că reuşise să înşele atâţia oameni.

Puţin mai devreme în seara aceea, Carpathia ţinuse o cuvântare televizată şi radiodifuzată peste tot în lume. Le spusese maselor:

„Fraţi şi surori ai Comunităţii Globale, mă adresez vouă din

Noul Babilon. Ca şi voi, am pierdut în tragedie mulţi oameni apropiaţi mie, prieteni şi parteneri. Vă rog să acceptaţi cele mai profunde şi sincere condoleanţe pentru pierderile pe care le-aţi suferit, pe care vi le transmit în numele Comunităţii Globale.

Nimeni n-ar fi putut să prevadă acest act datorat hazardului naturii, cel mai devastator care a lovit vreodată planeta. Ne aflăm în ultimele etape ale efortului nostru de reconstrucţie în urma războiului purtat împotriva unei minorităţi de oponenţi. Acum, aşa cum cred că sunteţi gata să o confirmaţi oriunde v-aţi afla, reconstrucţia a reînceput deja.

Noul Babilon va deveni, într-o scurtă perioada de timp, cel mai măreţ oraş care a existat vreodată pe suprafaţa pământului. Noua voastră capitală internaţionala va fi centrul bancar şi comercial al lumii, va găzdui sediile tuturor agenţiilor guvernamentale ale Comunităţii Globale şi va fi şi Noul Oraş Sfânt, unde se va muta Organizaţia Enigma pentru o Religie Unica din Babilon.

Va fi bucuria mea cea mai mare să vă întâmpin în acest loc minunat. Mai acordaţi-ne câteva luni ca să terminăm lucrările, iar apoi faceţi-vă planuri de pelerinaj. Fiecare cetăţean trebuie să-şi facă un scop în viaţa din experimentarea acestei noi utopii şi să-i vadă prototipul pentru fiecare oraş”.

Alături de alţi două sute de angajaţi ai Comunităţii Globale, Rayford şi Mac urmăriseră emisiunea pe un televizor plasat sus, într-un colţ, în sala de mese. Nicolae, care se afla într-un mic studio situat sub sală, prezenta un disc de tip realitate virtuală prin intermediul căruia privitorul vizita noul oraş, care strălucea de parcă ar fi fost deja gata. Era un spectacol impresionant şi ameţitor.

Carpathia atrăgea atenţia asupra faptului că toate noile cuceriri în materie de tehnologie îşi aveau locul lor în superba nouă metropola.

— Cu spirele alea de aur, arata ca pozele cu Raiul de la vechea şcoală de duminică, şopti Mac.

Rayford încuviinţa din cap.

— Atât Bruce, cât şi Tsion spun că Antihristul doar falsifica şi imită Creaţia lui Dumnezeu.

Carpathia încheie într-o notă plina de avânt şi entuziasm:

„Pentru că aţi supravieţuit, port în mine încrederea nestrămutata în hotărârea, dârzenie şi angajamentul vostru de a

munci împreuna, de a nu ceda niciodată, de a sta umăr lângă umăr şi de a reconstrui lumea.

Voi continua să fiu umilul vostru slujitor şi declar ca voi da totul în slujba voastră, atâta timp cât îmi veţi îngădui acest privilegiu. Acum, vreau să adaug doar că sunt la curent cu faptul că, din cauza unui material cu puternică tentă speculativă, apărut chiar într-una dintre publicaţiile Comunităţii Globale, în minţile multora dintre semenii noştri s-a instaurat confuzia în legătură cu ultimele desfăşurări de evenimente. Întrucât se pare că s-a creat impresia că recentul cutremur global coincide cu aşa-zisa mânie a Mielului, daţi-mi voie să pun lucrurile la punct. Cei care cred că acest dezastru constituie un act al lui Dumnezeu sunt aceiaşi care cred că dispariţiile de acum aproape de doi ani au reprezentat de fapt o Înălţare la Cer.

Bineînţeles, fiecare cetăţean al Comunităţii Globale este liber să creadă ce vrea şi să-şi practice credinţa în orice fel crede de cuviinţă, cu condiţia să nu aducă astfel atingere libertăţii similare a celorlalţi. Esenţa Religiei Unice Globale este toleranţa şi libertatea religioasă.

Din acest motiv, nu doresc să critic convingerile altora. Totuşi, pledez pentru bun-simţ. Nu neg nimănui dreptul de a crede într-un Dumnezeu personal. Cu toate acestea, nu înţeleg cum un Dumnezeu pe care ei ni-l descriu ca fiind drept şi iubitor ar putea să hotărască, din pur capriciu, cine este sau nu vrednic să intre în Rai şi să ia aceasta hotărâre în ceea ce ei numesc „o clipire din ochi”.

Oare acest Dumnezeu iubitor s-a întors doi ani mai târziu pentru a ne scoate ochii cu aceleaşi reproşuri? Aşa îşi exprimă el furia, faţă de nefericiţii pe care i-a lăsat aici, distrugându-le lumea şi ucigând un mare număr dintre ei? Carpathia zâmbi cu condescendenţa. Îi rog cu umilinţa pe credincioşii devotaţi unei astfel de Fiinţe Supreme să mă ierte dacă le-am descris Dumnezeul în culori neplăcute. Dar orice cetăţean capabil de gândire îşi dă seama că acest tablou pur şi simplu nu se încheagă. Aşadar, fraţi şi surori, nu-l învinovăţiţi pe Dumnezeu pentru ceea ce ni se întâmplă. Priviţi lucrurile ca pe una dintre cumpenele cu care viaţa ne încearcă periodic, ca pe o probă a curajului şi voinţei noastre, ca pe o ocazie de a privi în interiorul nostru şi de a descoperi acel grăunte adânc de bunătate şi

generozitate cu care ne-am născut. Haideţi să muncim împreună pentru ca lumea noastră să fie o adevărată pasăre Phoenix globala, care renaşte din cenuşa tragediei pentru a deveni cea mai bună societate care a existat vreodată. Până când mă voi adresa din nou vouă, vă urez la revedere şi toate cele bune”.

Când angajaţii Comunităţii Globale din sală se ridicară în picioare, ovaţionând şi aplaudând, Rayford şi Mac se ridicară doar pentru a păstra aparenţele şi a se feri de suspiciuni. Rayford observa că Mac aruncă priviri insistente spre stânga.

— Ce e? întrebă Rayford.

— Aşteaptă doar un moment, spuse Mac.

Rayford se pregătea să plece când toată lumea se aşeză din nou, cu ochii la televizor.

— Am mai observat pe cineva care nu s-a ridicat în picioare cu prea mare entuziasm, şopti Mac. Un tânăr. Cred că lucrează la Comunicaţii.

Toată lumea se aşezase la loc pentru că pe ecran apăruse un mesaj care spunea: „Vă rugăm să rămâneţi pe loc pentru Comandantul Suprem Leonardo Fortunato”.

Fortunato nu avea charisma lui Carpathia, însă apariţia lui era dinamică şi telegenică. Apăru cu o atitudine prietenoasă şi accesibilă, modestă şi totuşi directă, părând să-i privească pe spectatori drept în ochi. Relată povestea morţii sale în cutremur şi a învierii sale de către Carpathia.

„Singurul meu regret, adăugă el, este acela că nu au existat martori. Dar ştiu prin ce am trecut şi cred din toată inima că acest dar pe care îl posedă Potentatul nostru Suprem va fi pus la lucru în public pe viitor. Un om binecuvântat cu o asemenea putere minunată este demn de un nou titlu. Sugerez ca de acum încolo să se utilizeze în privinţa lui forma de adresare Excelenţa Sa Nicolae Carpathia. Am introdus deja această nouă convenţie în interiorul administraţiei Comunităţii Globale şi fac apel la toţi cetăţenii care îl respecta şi îl iubesc pe conducătorul nostru să urmeze acest exemplu.

După cum poate ştiţi, Excelenţa Sa n-ar solicita niciodată un astfel de titlu. Deşi a ajuns la putere împotriva voinţei sale, şi-a exprimat nu o dată dorinţa fierbinte de a-şi pune întreaga viaţă în slujba cetăţenilor. Deşi el personal nu va insista niciodată

pentru a i se acorda deferenţa cuvenită, eu vă cer totuşi să i-o oferiţi.

Nu m-am consultat cu Excelenţa Sa în privinţa a ceea ce urmează să vă spun şi sper doar ca el să accepte acest lucru în spiritul pe care îl propun eu, fără să se simtă stânjenit din cauza asta. Cei mai mulţi dintre voi nu ştiu că, în aceasta perioadă, el trece prin momente de intensa durere personala".

— Nu-mi vine să cred încotro se îndreaptă lucrurile, scrâşni Rayford.

„Conducătorul nostru şi logodnica sa, iubirea vieţii lui, aşteaptă cu bucurie ca în următoarele câteva luni să întâmpine venirea pe lume a copilului lor. Dar, din păcate, viitoarea doamnă Carpathia este, pentru moment, dată dispărută. Tocmai urma să se întoarcă din Statele Unite ale Americii după o vizită la familia ei când cutremurul a blocat tot transportul internaţional. Dacă cineva dintre voi este la curent cu locul în care se afla şi cu starea domnişoarei Hattie Durham, îl rog să transmită aceasta informaţie reprezentanţilor Comunităţii Globale din zona sa de reşedinţă. Va mulţumesc".

Mac se îndrepta direct spre tânărul pe care-l urmărise cu privirea. Rayford se întoarse la Condorul 216 şi se afla aproape de scări când Mac îl ajunse din urma.

— Rayford, puştiul acela are pecetea pe frunte. Când i-am spus că ştiu că e credincios, s-a făcut alb la faţă. I-am arătat pecetea mea, i-am povestit despre noi doi şi aproape că a izbucnit în lacrimi. Îl cheamă David Hassid. E evreu din Europa de Est şi s-a alăturat Comunităţii Globale pentru că fusese impresionat de Carpathia. Navighează pe internet de şase luni şi, ţine-te bine, îl consideră pe Tsion Ben-Judah mentorul său spiritual.

— Când a devenit credincios?

— Cu doar câteva săptămâni în urmă, dar nu e încă pregătit s-o declare public. Era convins că e singurul pe aici. Mi-a spus că Tsion a postat ceva pe internet care se cheamă „Calea Romanilor către mântuire". Bănuiesc că toate versetele sunt din Epistola către Romani. Oricum, vrea să te cunoască. Nu i-a venit să creadă când i-am spus că îl cunoşti personal pe Ben-Judah.

— Păi, probabil că aş putea să îi obţin puştiului un autograf.

A aduce avionul lui Ken Ritz prin ruinele aeroportului din

Waukegan până la grămada de moloz care înainte se numea Wadsworth Road se dovedi a fi un lucru uşor. Buck mergea cu Ken în avion şi se dădea jos atunci când era nevoie să dea la o parte o grămadă de gunoi, să spargă o bucată de beton sau să astupe vreo gaură în pământ. Sculele pe care le găsise Buck nu erau cele mai potrivite pentru ce avea de făcut, însă durerile de muşchi şi bătăturile din palme îi spuneau că se află pe drumul cel bun şi că face progrese.

Partea complicata de-abia urma, căci trebuiau să traverseze Wadsworth Road pentru a ajunge la terenul de golf. Mai întâi a fost canalul.

— Nu e cel mai bun lucru pe care poţi să i-l faci unui astfel de avion, spuse Ken, dar cred că pot să intru şi să ies din el. Trebuie doar să prind momentul oportun şi să opresc la câţiva paşi.

Pavajul se înclinase la cel puţin doi metri şi jumătate şi panta era atât de abruptă încât unei maşini i-ar fi fost imposibil să găsească unghiul potrivit pentru a trece peste el.

— Încotro ne îndreptăm după aceea? întrebă Buck.

— Orice acţiune implică o reacţiune, nu? spuse Ritz, pe un ton misterios. Acolo unde apare o înclinare trebuie să fie şi o ridicătură. Cât de mult trebuie să o luăm spre dreapta ca să putem trece?

Buck merse cam vreo două sute de metri înainte de a observa o crăpătură imensă în pavaj. Dacă Ritz putea să ducă avionul până acolo, fără să lovească aripa stângă de pavajul înclinat şi roata dreaptă de canal, putea să o ia la stânga peste şosea. După ce îl ghidă pe Ken la intrarea şi la ieşirea din canal, Buck trebuia să îndepărteze un pâlc de arbuşti care blocau drumul spre terenul de golf.

Ritz trecu uşor peste primul canal, dar, având grija să oprească înainte de locul în care se înălţa pavajul, aluneca înapoi. Aflat la capătul cel mai de jos al canalului, nu putu să dea înapoi şi avu mari dificultăţi în a merge înainte. Reuşi în cele din urmă, dar sări înapoi şi descoperi că strâmbase partea din faţa a trenului de aterizare.

— N-ar trebui să fie o mare problema, dar n-aş vrea să aterizez pe el de prea multe ori, spuse el.

Buck nu era încă liniştit. O luă în faţă în timp ce Ritz conducea avionul prin dreapta ridicăturii din şosea. Ken era atent şi la

aripa stângă, având grijă să o păstreze la măcar câţiva centimetri de ridicătură, în timp ce Buck supraveghea roata din dreapta, ca să nu alunece în canal.

Odată depăşită şoseaua, trebuiră să depăşească cel de-al doilea canal, iar Ken călcă din nou frânele pentru a evita gardul. Începu să-l ajute pe Buck la îndepărtarea obstacolelor, dar când începură să smulgă arbuştii, fu nevoit să se aşeze.

— Păstrează-ţi forţele, spuse Buck. Mă descurc şi singur.

Ritz îşi privi ceasul.

— Grăbeşte-te. La ce oră ziceai că vrei să fii la Minneapolis?

— Nu vreau să întârziem prea mult peste ora trei. Sursa mea m-a informat că tipii de la Comunitatea Globala vin de la Glenview în după-amiaza asta.

Când ajunseră în cele din urmă la Condor, Rayford îi spuse lui Mac:

— Lasă-mă pe mine să plec primul. Nu trebuie să fim văzuţi tot timpul împreuna. Trebuie să-ţi păstrezi credibilitatea în faţa şefilor.

Rayford era obosit, dar nerăbdător să termine odată lunga cursă cu avionul şi să se întoarcă la expediţia sa de scufundare. Se rugă ca intuiţia sa să fie corectă şi să n-o găsească pe Amanda în acel avion scufundat. Atunci ar putea să-l întrebe pe Carpathia ce a făcut cu ea. Atâta vreme cât era în viaţă şi putea ajunge la ea, nu-şi făcea griji despre ridicolele afirmaţii cum că ea ar fi fost o iscoadă.

Când ajunse la bază, Rayford fu întâmpinat de un ofiţer.

— Excelenţa Sa doreşte să vă vorbească, domnule.

Rayford îi mulţumi, ascunzându-şi dezgustul. Avusese parte de o zi întreagă fără Carpathia. Dezamăgirea sa fu dublă când îl găsi pe Fortunato, ca de obicei, în biroul lui Carpathia. Aparent, nu simţeau nevoia să simuleze obişnuita lor cordialitate ipocrita. Niciunul din ei nu se ridică să-i strângă mâna lui Rayford. Carpathia îi indică un scaun şi îi arătă o copie a itinerariului lor.

— Am remarcat că ai prevăzut o escală de douăzeci şi patru de ore în America de Nord.

— Este necesară, atât pentru piloţi, cât şi pentru avion.

— Te vei întâlni cu fiica şi ginerele dumitale?

— De ce?

— Nu vreau să sugerez că timpul dumitale liber m-ar privi în

vreun fel, spuse Carpathia. Dar vreau să-mi faci o favoare.
— Da, ascult.
— E vorba de aceeaşi chestiune pe care am discutat-o înainte de cutremur.
— Hattie.
— Da.
— Deci ştiţi unde se află? întrebă Rayford.
— Nu, dar cred că tu ştii.
— Cum să ştiu eu, devreme ce nici dumneavoastră nu ştiţi?
Carpathia se ridică în picioare.
— Hai să dăm cărţile pe faţă, căpitane Steele. Chiar crezi că aş putea să conduc guvernul internaţional fără să am ochi şi urechi peste tot? Dispun de surse pe care nici măcar nu ţi le poţi imagina. Crezi că nu ştiu că ultima oară când tu şi domnişoara Durham aţi zburat spre America v-aţi aflat în acelaşi avion?
— A fost ultima oară când am văzut-o, domnule.
— Însă ea a luat legătura cu oamenii dumitale. Cine ştie cu ce i-au împuiat capul? Trebuia să se fi întors mult mai devreme. Tu aveai responsabilitatea ta. Nu ştiu ce a făcut pe acolo, dar a pierdut cursa cu care trebuia să se întoarcă şi ştim că apoi a călătorit alături de soţia ta.
— Aşa am înţeles şi eu că s-au petrecut lucrurile.
— Ea nu s-a urcat la bordul acelui avion, căpitane Steele. Dacă s-ar fi urcat, după cum ştii, n-ar mai reprezenta o problemă.
— Deci reprezintă din nou o problemă?
Carpathia nu răspunse. Rayford continuă:
— V-am văzut discursul. Am rămas cu impresia că eraţi disperat din cauza dispariţiei logodnicei dumneavoastră.
— N-am spus asta.
— Eu am spus-o, spuse Fortunato. A fost iniţiativa mea.
— Oh, spuse Rayford. Înţeleg. Excelenţa Sa nu ştia că urma să-i declari divinitatea, iar apoi să vorbeşti despre suferinţa pe care i-o provoacă absenţa logodnicei sale.
— Nu fi naiv, căpitane Steele, spuse Carpathia. Tot ceea ce vreau să ştiu este dacă vei sta de vorbă cu domnişoara Durham.
— Discuţie în care să-i spun că poate păstreze inelul, să locuiască în Noul Babilon şi apoi, ce era cu copilul?
— Voi presupune că a luat deja decizia corectă în această privinţă şi îi poţi transmite că voi acoperi toate cheltuielile.

— Cheltuielile copilului de-a lungul întregii sale vieţi?
— Nu la decizia asta mă refeream, spuse Carpathia.
— Acum m-am lămurit, deci, veţi plăti pentru uciderea copilului?
— Nu fi siropos, Rayford. E o procedură simplă şi sigură. Te rog, transmite-i doar mesajul meu. Va înţelege.
— Mă credeţi sau nu, dar nu ştiu unde se află. Dar dacă ajung să-i transmit mesajul dumneavoastră, nu vă pot garanta că va lua decizia dorită de dumneavoastră. Dacă se hotărăşte să păstreze copilul?
Carpathia scutură din cap.
— Trebuie să pun capăt acestei relaţii, dar lucrurile nu se vor sfârşi cu bine dacă la mijloc apare un copil.
— Înţeleg, spuse Rayford.
— Suntem din nou de acord, observ.
— N-am spus asta. Am spus doar că am înţeles.
— Vei sta deci de vorbă cu ea?
— Nu ştiu nimic despre locul unde se află şi despre starea ei.
— Ar fi putut dispărea în cutremur? întrebă Carpathia, cu ochii strălucind.
— Oare n-ar fi asta cea mai bună soluţie? sugeră Rayford cu dezgust.
— De fapt, da, spuse Carpathia. Dar sursele mele cred că se ascunde.
— Iar dumneavoastră credeţi că eu ştiu unde.
— Nu e singura persoană din exil cu care ai legături, căpitane Steele. Este ceea ce te fereşte deocamdată de închisoare.
Rayford se amuza. Carpathia îl supraestimase. Dacă Rayford s-ar fi gândit că a-i ascunde pe Hattie şi Tsion i-ar fi oferit controlul asupra situaţiei, poate că ar fi făcut-o intenţionat. Dar Hattie era pe cont propriu. Iar Tsion era în responsabilitatea lui Buck.
Cu toate astea, părăsi în acea noapte biroul lui Carpathia având un avantaj provizoriu, şi asta conform inamicului însuşi.

Buck era transpirat şi epuizat când se urcă într-un final în avion, lângă Ken Ritz. Avionul se afla la capătul dinspre sud al terenului de tenis, care şi el fusese crăpat şi dat peste cap de cutremur. În faţa lor se întindea o lungă suprafaţă de gazon.
— Ar cam trebui să ne ducem acolo şi să vedem dacă e la fel

de solid pe cât pare, spuse Ken. Dar nu mai avem timp.

Neţinând cont de raţiune, Buck nu protestă. Totuşi Ken continua să privească în direcţia aceea.

— Nu-mi place, spuse el în cele din urmă. Pare destul de lungă şi vom şti imediat dacă e şi solidă. Întrebarea care se pune este: pot atinge o viteză suficienta pentru a mă ridica de la sol?

— Te poţi opri în caz că viteza nu e suficientă?

— Pot încerca.

Încercările lui Ken erau mai bune decât promisiunile oricui altcuiva.

— Hai să o facem, spuse Buck.

Ritz începu să mărească treptat viteza. Buck îşi simţi pulsul accelerându-i-se în timp ce goneau peste dealurile terenului de golf, cu motoarele urlând. Ken mai lovi o dată gazonul şi se ridică dintr-odată de la sol. Forţa îl lipi pe Buck de scaun, însă, în timp ce se pregătea mental pentru decolare, Ritz coborî din nou.

Ritz scutură din cap.

— Trebuie să atingem viteza maximă până la gazon. Nu atinsesem decât vreo trei sferturi. Întoarse şi reporni avionul. Trebuie să demarez mai repede, spuse el. E ca la maşini. Dacă te învârţi, nu accelerezi repede. Dacă reuşeşti să o îndrepţi pe direcţia bună, atunci mai ai o şansă.

Demarajul fu din nou lent, dar de data asta Ken acceleră cât de repede putu. Aproape că se ridicară de la sol, tot ocolind movile şi hârtoape. Ajunseră la suprafaţa plată, părând să aibă o viteză dublă faţă de cea iniţială. Ken strigă pentru a se face auzi în mijlocul zgomotului:

— Acum mai vii de acasă!

Avionul decolă ca din puşcă, iar Ken îl manevra în aşa fel încât aveau senzaţia că merg perpendicular în sus. Buck era ţintuit de scaun, incapabil să facă vreo mişcare. De-abia mai putea să respire, dar când reuşi să-şi recapete răsuflarea, scoase un icnet, iar Ritz râse.

— Dacă nu mă omoară durerea asta de cap, o să ajungi la timp la biserică!

Telefonul lui Buck ţârâia. Fu nevoit să-şi forţeze mâna pentru a şi-l scoate din buzunar, atât de mare era inerţia.

— Buck la telefon! ţipă el în telefon.

Era Tsion.

— Tot în avion eşti? întrebă el.

— De-abia am decolat. Dar vom ajunge la timp.

Buck îi spuse lui Tsion despre rana lui Ken şi despre cum îl scosese din spital.

— E un tip incredibil, spuse Tsion. Ascultă, Cameron, tocmai am primit un e-mail de la Rayford. El şi copilotul sau au descoperit că unul dintre martorii evrei lucrează chiar acolo, în adăpost. E vorba de un tânăr. O să-i scriu personal prin e-mail. Tocmai am postat pe un site central rezultatul mai multor zile de studii şi scris. Aruncă-ţi şi tu un ochi pe el, când apuci. L-am intitulat „Apropiatul seceriş al sufletelor” şi în el e vorba despre cei 144.000 de mii de martori, despre cum câştigă ei milioane de suflete de partea lui Hristos, despre pecetea vizibilă şi despre lucrurile la care ne putem aştepta în următorul an.

— Şi la ce ne putem aştepta?

— Citeşte-le pe internet când te întorci. Şi, te rog, vorbeşte cu Ken despre mersul în Israel.

— Momentan pare imposibil, spuse Buck. Nu ţi-a spus Rayford că oamenii lui Carpathia pretind că te-au ajutat să scapi, ca să fie din nou alături de tine?

— Cameron! Pentru un timp, Dumnezeu nu va îngădui să mi se întâmple ceva rău. Simt o imensă responsabilitate pentru restul martorilor. Du-mă în Israel şi lasă grija siguranţei mele în mâinile lui Dumnezeu!

— Tu ai mai multă credinţa decât mine, Tsion, spuse Buck.

— Atunci întăreşte-ţi-o pe a ta, frate!

— Roagă-te pentru Chloe! spuse Buck.

— Neîncetat, îl asigură Tsion. Şi pentru voi toţi.

La mai puţin de o oră după aceea, Ritz luă legătura prin radio cu Minneapolis pentru a cere instrucţiuni de aterizare şi pentru a solicita să fie pus în legătura cu o firmă de închirieri de maşini. Din cauza penuriei de maşini şi de personal, preţurile se dublaseră. Totuşi, existau maşini disponibile, iar el fu îndrumat spre spitalul Comunităţii Globale.

Buck nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar fi putut găsi acolo. Nu-şi putea imagina vreo modalitate de a intra cu uşurinţă acolo sau de a o scoate pe Chloe. Oficialii Comunităţii Globale urmau să o preia în custodia lor de-abia în a doua parte a după-amiezii, dar cu siguranţă că se afla deja sub escortă. Ar fi vrut să ştie ceva despre starea ei de sănătate. Oare era bine

să o mute? Să o răpească chiar, dacă putea?

— Ken, dacă eşti pregătit pentru asta, aş putea să mă folosesc de tine şi de căpăţâna ta nebună şi spartă ca să creez o diversiune. S-ar putea ca pe mine să mă caute – din fericire poate nu încă – dar nu cred că până acum te-a asociat cineva cu noi.

— Sper că vorbeşti serios, Buck, răspunse Ken, pentru că ador să joc teatru. În plus, tu eşti unul dintre cei buni. Cineva veghează asupra ta şi a prietenilor tăi.

Chiar lângă Minneapolis Ritz fu informat că traficul aerian era mai aglomerat decât se aşteptase şi că va mai trebui să aştepte zece minute până să poată să aterizeze.

— Am recepţionat, spuse el. E totuşi vorba de o oarecare urgenţa. Nu e o chestiune de viaţă şi de moarte, dar unul dintre pasagerii de la bord are o rana serioasă la cap.

— Am recepţionat. Să vedem dacă vă putem face loc ceva mai devreme. Informaţi-ne dacă situaţia voastră se modifică.

— Bine lucrat, îl laudă Buck.

Când Ritz primi în cele din urmă permisiunea de a ateriza, LearJet-ul trecu pe deasupra terminalului, care, aparent, suferise pagube majore în urma cutremurului. Reconstrucţia începuse, dar toate facilităţile, de la casele de bilete şi până la agenţiile de închirieri de maşini, se găseau acum în barăci mobile. Buck fu frapat de volumul mare de activitate care se desfăşura pe un aeroport unde doar două piste de aterizare erau funcţionale.

Responsabilul de la sol îşi ceru scuze că nu are unde să gareze avionul. Era un ins extrem de tracasat. Acceptă promisiunea lui Ken că nu va lăsa avionul acolo mai mult de douăzeci şi patru de ore.

— Sper că nu, şopti Buck.

Ritz duse avionul lângă una dintre fostele piste de aterizare, acolo unde utilajele grele transportau mari cantităţi de pământ. Parcă avionul într-un şir unde întâlneai de toate, de la Piper Cub cu un singur motor până la Boeing 727. Se aflau foarte departe de agenţiile de închirieri de maşini, dar totuşi pe proprietatea aeroportului.

Ken, tot gâfâind şi strâmbându-se de durere, îl zori pe Buck să o ia înainte dar acesta se temea ca nu cumva Ritz să leşine.

— Nu-ţi intra încă în rolul de clown rănit la cap, îl tachină Buck. Aşteaptă măcar până ajungem la spital.

— Dacă mă cunoşti, atunci îţi dai seama că, acum nu joc niciun rol.

— Nu-mi vine să cred, exclamă Buck, când ajunseră în sfârşit în zona de unde se închiriau maşini şi găsiră un lung şir de oameni care stăteau la coadă. Se pare că trimit oameni în celălalt capăt al parcării ca să ia maşini.

Ken, care era cu câţiva centimetri mai înalt decât Buck, se ridică pe vârfuri şi se uită în depărtare.

— Ai dreptate, confirma el. Aşa că o să stai să iei maşina şi după aceea o să vii să mă iei. Nu mă simt în stare să mai merg pe jos.

În timp ce înaintau la coadă, Buck îi spuse lui Ritz să închirieze maşina cu cartea lui de credit, urmând ca Buck să îi dea după aceea banii înapoi.

— Nu vreau ca numele meu să apară peste tot în statul ăsta, în caz că cei de la Comunitatea Globală se hotărâse să facă verificări.

Ritz îşi aruncă cardul la ghişeu. O tânără domnişoară îl studie.

— Nu mai avem decât modele mici. E acceptabil pentru dumneavoastră??

— Şi dacă spun că nu, păpuşă? o întrebă el.

Ea se strâmbă.

— E tot ce avem.

— Atunci ce importanţă are dacă e acceptabil sau nu?

— O luaţi, deci?

— N-am de ales. Cât de mică e drăcia asta?

Ea scoase un catalog lucios şi arătă cu degetul fotografia celei mai mici maşini care figura acolo.

— Pe onoarea mea, de-abia dacă încap eu în aşa ceva, nemaisocotindu-l şi pe fiul meu, spuse Ritz.

Buck se strădui să-şi ascundă zâmbetul. Tânăra, deja vizibil sătulă de Ritz şi de ironiile lui, începu să completeze formularele.

— Chestia aia are măcar locuri în spate?

— Nu prea. Există totuşi un mic spaţiu în spatele scaunelor. Pentru bagaje.

Ritz se uită la Buck, iar Buck înţelese la ce se gândea. Urmau să ajungă să se cunoască mai bine decât îşi propuseseră în acea maşină. Buck nici măcar nu-şi putea imagina ce ar fi însemnat să li se mai adauge şi o femeie în toată firea, în stare critica.

— Aveţi vreo preferinţă în privinţa culorii? întrebă fata.
— Am de ales? făcu Ritz. Mai oferiţi un singur model, dar îl aveţi în mai multe variante de culoare?
— De obicei, da, spuse ea. Momentan mai avem doar din cele roşii.
— Şi totuşi am de ales?
— Dacă alegeţi roşu.
— Bine, atunci. Doar o clipă. Ştiţi ce cred că mi-ar conveni? Aveţi cumva din cele roşii?
— Da.
— Atunci voi lua una roşie. Aşteptaţi puţin. Fiule, îţi convine roşu?
Buck preferă să închidă ochii şi să dea din cap. De îndată ce avu cheile, se repezi la maşină. Aruncă bagajele în spatele scaunelor pe care le trase în spate la maximum, se aruncă la volan şi se îndreptă spre drumul de ieşire, acolo unde îl aştepta Ritz. Buck lipsise doar două minute, dar se părea că a sta în picioare devenise prea dificil pentru Ken. Se aşezase cu genunchii la gură şi cu mâinile încrucişate în faţă.
Ritz se strădui să se ridice şi păru ameţit. Îşi acoperi ochii cu mâinile. Buck deschise portiera lui, dar Ken îi spuse:
— Stai acolo, mă descurc.
Se strecură cu greu în maşină, lovindu-se cu genunchii de bord şi cu capul de capotă. Chicoti.
— Amice, va trebui să mă fac mic de tot ca să văd ceva pe geam.
— Nu e mare lucru de văzut, spuse Buck. Încearcă să te relaxezi.
Ritz pufni dispreţuitor.
— Probabil că nu te-a lovit niciodată în cap un avion.
— Asta aşa e, spuse Buck, depăşind câteva maşini.
— Nu e vorba de relaxare. Ci de supravieţuire. Oricum, de ce m-ai scos din spital? Ar fi trebuit să mai dorm vreo două zile.
— Nu da vina pe mine. Ţii minte că am încercat să te conving să nu pleci.
— Ştiu. Ajută-mă, te rog, să-mi găsesc medicamentele. Unde e mi-e geanta?
Autostrăzile din Twin Cities erau într-o condiţie relativ buna, comparativ cu zona Chicago. Strecurându-se printre ocolişuri şi blocaje, Buck se deplasa cu o viteza constanta. Cu ochii la drum

şi o mână pe volan, căuta în spatele lui Ken şi îi scoase acestuia geanta de piele. O trase peste spatele scaunului lui Ken şi îl lovi pe acesta în ceafa, făcându-l să ţipe.

— Îmi pare rău, Ken! Te simţi bine?

Ken rămase cu geanta în poală. Îi dădeau lacrimile şi se strâmbă atât de tare de durere, încât i se văzură dinţii încleştaţi.

— Dacă aş fi crezut ca ai făcut-o intenţionat, şuieră el, te omoram.

12

Din ziua în care îl primise pe Hristos, Rayford Steele nu încetase să fie însetat de Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, descoperi că, pe măsură ce lumea îşi relua viaţa normală după dispariţii, devenea mai ocupat ca niciodată. Îi era din ce în ce mai dificil să petreacă cât timp ar fi vrut citind Biblia.

Primul său pastor, răposatul Bruce Barnes, le predicase celor din Armata Pătimirilor cât de important era „să cerceteze zilnic Scripturile”. Rayford încerca să se ţină de asta, dar nu reuşea timp de săptămâni întregi şi asta îl frustra. Încercă să se scoale mai devreme, dar era implicat în atâtea discuţii şi activităţi care se prelungeau până târziu în noapte, încât nu reuşi. Încercă să citească Biblia în timpul pauzelor de zbor, dar asta genera tensiuni între el şi diverşii săi copiloţi.

În cele din urmă reuşi să găsească o soluţie. Indiferent unde se afla şi indiferent de ceea ce făcuse în timpul zilei sau al serii, la un moment dat se ducea la culcare. Indiferent de locaţie sau de situaţie, înainte să stângă lumina, îşi făcea porţia zilnică de studiu al Bibliei.

Bruce se arătase sceptic la început, insistând pe lângă el să îi ofere lui Dumnezeu mai degrabă primele minute ale zilei decât ultimele.

— Trebuie şi să te scoli dimineaţa, nu doar să te culci seara, spusese Bruce. N-ai prefera să îi oferi lui Dumnezeu cele mai proaspete şi pline de energie momente ale tale?

Rayford înţelese înţelepciunea unei astfel de viziuni asupra lucrurilor, dar, văzând că nu prea funcţionează, reveni la planul său iniţial. Da, i se mai întâmplase să adoarmă citind sau rugându-se, dar de obicei reuşea să rămână treaz, iar

Dumnezeu îi arăta întotdeauna câte ceva.

De când îşi pierduse Biblia în cutremur, Rayford se simţise frustrat. Acum, dis-de-dimineaţă, voia să intre pe internet, să descarce Biblia şi să vadă dacă Tsion Ben-Judah postase sau nu ceva. Rayford era fericit că îşi păstrase laptopul în bagajul de zbor. Dacă şi-ar fi păstrat şi Biblia acolo, ar mai fi avut-o şi acum.

Îmbrăcat în maiou, pantaloni şi şosete, Rayford îşi cără laptopul până la centrul de comunicaţii. Roboţii telefonici erau în funcţiune, dar niciun angajat nu se afla acolo. Găsi o priză liberă, ataşă cablul şi se aşeză într-un loc de unde putea să vadă uşa camerei sale de la capătul coridorului.

În timp ce informaţiile începură să apară pe ecran, auzi paşi. Minimiză fereastra şi se uită pe coridor. Un tânăr brunet se opri în faţa uşii lui Rayford şi bătu repede în ea. Văzând că nu i se răspunde, încercă clanţa. Rayford se întrebă dacă fusese trimis cineva să-l jefuiască sau să caute indicii despre Hattie Durham sau despre Tsion Ben-Judah.

Tânărul bătu din nou în uşă, apoi umerii îi căzură şi se întoarse să plece. Atunci lui Rayford îi veni o idee. Oare să fie Hassid? făcu „Psssst”, destul de tare.

Tânărul se opri şi se uită în direcţia de unde venise sunetul. Rayford era în întuneric, aşa că ridică monitorul computerului. Tânărul stătu în expectativa, întrebându-se dacă figura de la calculator era chiar cel pe care voia să îl vadă. Rayford şi-l imagină inventând o poveste în cazul în care ar fi dat peste un ofiţer superior.

Rayford îi făcu semn, iar tânărul se apropie. Pe plăcuţa pe care o purta la piept scria David Hassid.

— Pot să vă văd semnul? şopti Hassid.

Rayford îşi apropie faţa de ecran şi îşi dădu părul la o parte.

— Ca să mă exprim ca tinerii americani, chestia asta e foarte mişto.

— Mă căutai? îl întrebă Rayford.

— Voiam doar să vă întâlnesc, spuse Hassid. Apropo, lucrez aici, la comunicaţii.

Rayford încuviinţă din cap.

— Deşi nu avem telefoane în cameră, avem prize.

— Eu n-am. M-am uitat.

— Sunt acoperite cu plăcuţe de oţel inoxidabil.

— Asta am văzut, spuse Rayford.
— Aşa că nu e nevoie să riscaţi să fiţi surprins aici, căpitane Steele.
— Asta e bine de ştiut. Nu m-ar mira dacă ar şti şi unde am navigat pe internet de aici.
— Ar putea şti. Ei pot să vă intercepteze prin cablurile din cameră, dar ce ar găsi?
— Încerc doar să aflu ce mai spune zilele astea prietenul meu, Tsion Ben-Judah.
— Asta vă pot spune eu, pe dinafară. E părintele meu spiritual.
— Şi al meu.
— El v-a condus la Hristos?
— Ei, nu, admise Rayford. Ci predecesorul lui. Dar totuşi îl consider pe rabin pastorul şi învăţătorul meu.
— Lăsaţi-mă să notez pentru dumneavoastră adresa site-ului central unde am găsit mesajul pentru ziua de astăzi. E lung, dar atât de bun. El şi cu un frate de-al său şi-au descoperit şi ei semnele astăzi. E atât de palpitant. Ştiţi că sunt, probabil, unul dintre cei 144.000 de martori?
— Asta ar fi bine, nu? spuse Rayford.
— De-abia aştept să-mi aflu misiunea. Sunt atât de novice în toate astea, atât de neştiutor în privinţa adevărului. Cunosc Evanghelia, dar se pare ca mai am atât de mult de învăţat, dacă va fi să fiu un evanghelist neînfricat şi să predic precum apostolul Pavel.
— Toţi suntem novici, David, dacă stai bine să te gândeşti.
— Dar eu sunt mai novice ca mulţi. Aşteptaţi să vedeţi toate mesajele de pe site. Mii şi mii de credincioşi au răspuns deja. Nu ştiu cum va avea timp doctorul Ben-Judah să le citească pe toate. Îl roagă să meargă în ţările lor, să-i înveţe şi să-i pregătească el însuşi. Aş da tot ce am pentru un astfel de privilegiu.
— Fără îndoială ştii că doctorul Ben-Judah e un fugar.
— Da, dar şi el crede că e unul dintre cei 144.000 de martori. Ne învaţă că suntem pecetluiţi, cel puţin pentru o vreme, şi că forţele răului nu ne pot răpune.
— Serios?
— Da. Se pare că de aceasta protecţie nu se bucura toţi cei care au semnul. Dar este valabil pentru evreii convertiţi care au

devenit evanghelişti.

— Cu alte cuvinte, eu aş putea fi în primejdie, dar tu nu, cel puţin pentru o vreme.

— Asta pare să fie învăţătura lui. Sunt nerăbdător să aud părerea dumneavoastră.

— De-abia aştept să mă conectez.

Rayford îşi scoase laptopul din priză şi cei doi se strecurară de-a lungul coridorului, şuşotind. Rayford descoperi că Hassid avea doar douăzeci şi doi de ani, că absolvise colegiul, aspirând la o carieră militară în Polonia.

— Dar eram atât de îndrăgostit de Carpathia încât am dat imediat examen ca să mă înrolez în forţele Comunităţii Globale. Nu după mult timp, am descoperit adevărul pe internet. Acum lucrez în spatele liniilor inamicului, dar nu mi-am propus eu ca lucrurile să se întâmple aşa.

Rayford îl sfătui pe tânăr că era mai înţelept să nu îşi declare credinţa până la momentul oportun.

— E destul de periculos pentru tine că eşti credincios şi vei fi de mai mare ajutor cauzei acum dacă păstrezi tăcerea, cum face şi ofiţerul McCullum.

La uşa lui Rayford, Hassid îi apucă mâna cu putere şi i-o strânse hotărât.

— E atât de bine să ştiu că nu sunt singur, spuse el. Vreţi să-mi vedeţi semnul?

Rayford zâmbi.

— Bineînţeles.

Continuând să-i strângă mâna lui Rayford, Hassid îşi dădu părul la o parte cu mura liberă.

— Absolut, spuse Rayford. Bine ai venit în familie!

Buck descoperi că a parca la spital semăna cu ceea ce se întâmplase la aeroport. Pavajul original se prăbuşise, iar în faţă *fusese ridicat din moloz un mic sens giratoriu improvizat.* Dar oamenii îşi făcuseră propriile locuri de parcare şi singurul loc pe care îl putu găsi Buck se afla la câteva sute de metri de intrare. Îl lăsă pe Ken în faţă cu bagajele şi îi spuse să aştepte.

— Dacă îmi promiţi că nu mă mai pocneşti în cap, spuse Ken. Pe onoarea mea, când te dai jos din maşina asta te simţi de parcă te-ai fi născut din nou.

Buck parcă într-un şir dezordonat de alte vehicule şi scoase

câteva obiecte de igienă personala din geanta sa. În timp ce se îndrepta spre spital, îşi băgă cămaşa în pantaloni, se scutură pe haine, îşi aranjă părul şi se dădu cu deodorant. Când ajunse lângă intrare, îl văzu pe Ken aşezându-se jos şi folosindu-şi geanta pe post de pernă. Se întrebă dacă fusese într-adevăr o idee bună să-l ia cu el. Ken părea pe punctul de a cădea într-un leşin profund. „O, nu!”, îşi zise Buck.

Îngenunche lângă Ken.

— Te simţi bine? şopti el. Lasă-mă să te ridic.

Ken vorbi fără să-şi deschidă ochii.

— O, Doamne! Buck, am făcut ceva incredibil de stupid.

— Ce?

— Ţii minte când mi-ai dat medicamentele? Ken mai mult bolborosea. Le-am înghiţit fără apă, nu?

— M-am oferit să îţi aduc ceva de băut.

— Nu despre asta e vorba. Trebuia să iau unul dintr-un flacon şi trei din celălalt, la fiecare patru ore. Am ratat ultima doză şi, ca să recuperez, am luat două din primul şi şase dintr-al doilea.

— Şi?

— Dar am încurcat flacoanele.

— Ce conţineau?

Ken ridica din umeri, iar respiraţia îi deveni adâncă şi regulată.

— Nu adormi acum, Ken. Trebuie să te duc înăuntru.

Buck scotoci prin geanta lui Ken şi găsi flacoanele. Doza cea mai mare era pentru dureri locale. Cea mică părea să fie o combinaţie de morfină, Demerol şi Prozac.

— Ai luat şase din astea?

— Îhî.

— Hai, Ken. Sus! Ridică-te! Acum.

— Of, Buck. Lasă-mă să dorm!

— În niciun caz. Hai, acum trebuie să mergem.

Buck nu se gândea la faptul că Ken ar fi fost în pericol sau că ar fi trebuit să i se facă spălături stomacale; grija lui era că, dacă nu-l ducea înăuntru, ar fi reprezentat o povară inutilă. Mai rău, probabil că ar fi fost gonit de acolo.

Buck ridică una din mâinile lui Ken şi îşi trecu capul pe sub braţul lui. Când încerca să strângă, Ken se dovedi a fi prea greu şi total neajutorat.

— Hai, omule! Trebuie să mă ajuţi şi tu puţin.

Ken nu făcea decât să mormăie.

Buck îi ţinu cu grijă capul lui Ken şi îi trase geanta de sub el.

— Hai odată, hai!

— Tu, hmmmm.

Buck se temu ca în ceea ce-l privea pe Ken capul era singura zonă capabilă încă să simtă şi ca, în curând, şi acesta va amorţi. Decât să rişte să infecteze rana, Buck căuta alt loc inflamat decât tăietura. Mai jos de locul unde Ken fusese lovit, pielea era de un roşu-aprins. Buck îşi depărta picioarele ca să-şi ţină bine echilibrul, apoi apăsă direct. Ritz sări ca din puşcă, încercă să-i tragă un pumn lui Buck, care se feri, îl apucă pe Ken pe la spate cu o mână, saltă geanta cu cealaltă şi îl căra spre intrare.

Ken delira din cauza rânii. Oamenii se dădeau la o parte din faţa lor.

În interiorul spitalului, era şi mai rău. Tot ce putea Buck să facă era să-l ţină pe Ken în picioare. Erau cinci cozi lungi în faţa recepţiei. Buck îl târî pe Ken spre locul de aşteptare. Acolo, toate scaunele erau ocupate şi mai mulţi oameni stăteau şi în picioare. Buck se uita să vadă dacă nu cumva cineva ar fi fost dispus să-şi cedeze locul şi, în cele din urmă, o femeie voinică, între două vârste, se ridica. Buck îi mulţumi şi îl aşeză pe Ken în scaun. Acesta aluneca pe o parte, îşi ridica genunchii, îşi duse mâinile la faţă şi rămase sprijinit de umărul unui bătrân de lângă el. Bărbatul observă rana, tresari puternic, apoi, aparent, se resemna cu rolul de pernă pentru Ken.

Buck înghesui geanta lui Ken sub scaun, îi ceru scuze bătrânului şi promise să vină înapoi cât mai repede posibil. Când încercă să ajungă în faţa biroului recepţionerei, oamenii de la două cozi îl respinseră cu violenţă.

— Îmi pare rău, dar am o urgenţă! protesta el.

— Toţi avem! strigă cineva.

Stătu la coadă câteva minute, făcându-şi mai multe griji pentru Chloe decât pentru Ken. Ken putea să doarmă liniştit. Singura problemă era că el, Buck, era încă blocat. Dacă nu cumva…

Buck ieşi din rând şi intră într-una dintre băi. Se spălă pe faţă, îşi umezi părul şi şi-l dădu pe spate şi îşi aranja cât putu ţinuta. Se uita în oglindă luându-şi o expresie încruntată şi spunându-şi: „Eşti doctor. Un doctor perfect raţional, plin de el şi gata de

acţiune”.

Ieşi ca o furtună din baie, cu aerul că ştie precis unde merge. Avea nevoie de un fraier. Primii doi doctori pe care îi întâlni păreau a fi prea bătrâni şi hârşâiţi pentru ca el să-şi poată juca farsa. Dar după aceea apăru un doctor tânăr şi subţirel, care se uita cu ochi mari la tot ce se întâmpla în jur. Buck păşi în faţa lui.

— Doctore, nu ţi-am spus să vezi ce e cu rana aia de la urgenţa doi?

Tânărul medic rămase fără glas.

— Ei bine? întrebă Buck.

— Nu! Nu, doctore. Probabil că aţi vorbit cu altcineva.

— Aşa deci! Ascultă! Am nevoie de un stetoscop – unul steril, de data asta! -, de un halat proaspăt spălat şi de fişa mamei anonime. S-a înţeles?

Internistul închise ochii şi repeta:

— Stetoscop, halat, fişă.

Buck continua să latre:

— Steril, mare, mamă anonimă.

— Imediat, doctore.

— Te aştept la lift.

— Da, domnule.

Internistul se întoarse şi plecă. Buck strigă după el:

— Am nevoie de ele azi, doctore!

Internistul o luă la fugă.

Acum, Buck trebuia să găsească liftul. Se întoarse la locul de aşteptare şi îl găsi pe Ken sforăind în aceeaşi poziţie, lângă bătrânul care părea mai intimidat ca niciodată. O întrebă pe o femeie de origine hispanică dacă ştie unde se află liftul. Aceasta arătă cu mâna în hol. În timp ce se grăbea în direcţia aceea, îl văzu pe internistul sau bătându-le la cap pe recepţionere. „Fă-o şi nu mai comenta!”, spunea el.

Câteva minute mai târziu, doctorul cel tânăr veni în fugă la el cu tot ceea ce îi ceruse să aducă. Ţinea halatul deschis cu ambele mâini, iar Buck se îmbrăcă repede, îşi puse stetoscopul după gât şi apucă fişa.

— Mulţumesc, doctore. De unde eşti?

— Chiar de aici! spuse internistul. De la spitalul ăsta.

— Foarte bine atunci. Foarte bine. Eu sunt de la… Buck ezită o secundă. De la Young Memorial. Mulţumesc pentru ajutor.

Internistul păru descumpănit, ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama unde e Young Memorial.

— Cu plăcere, doctore, spuse el.

Buck se îndepărtă de lift şi se grăbi să intre într-o baie. Se încuie într-o toaletă şi desfăcu fişa lui Chloe. Fotografiile îl făcură să izbucnească în lacrimi. Buck puse mapa pe podea şi se mai uita o dată. „Doamne, se ruga el în tăcere, cum ai putut să laşi să se întâmple aşa ceva?”

Scrâşni din dinţi şi se cutremura, dorindu-şi să se calmeze. Nu dorea să fie auzit. După aproape un minut, deschise din nou fişa. Din fotografii îl privea cu ochii holbaţi figura aproape de nerecunoscut a tinerei sale soţii. Dacă ar fi arătat la fel de umflata în momentul în care ajunsese la Kenosha, niciun doctor n-ar fi recunoscut-o după poza lui Buck.

După cum îi spusese doctorul de la Kenosha, partea din dreapta a corpului ei fusese, pare-se, izbită cu toată forţa de o secţiune a acoperişului. Pielea ei, care, în mod normal, era fină, netedă şi albă, era acum inflamată, cu pete roşii şi galbene şi plină de urme de catran şi bucăţele de ţiglă. Mai rău, laba piciorului ei drept arăta de parcă cineva ar fi încercat să o preseze. Un os îi ieşea din gambă. Rana pleca din partea exterioară a genunchiului şi se întindea spre rotulă, care părea grav afectată. După poziţia corpului, se părea că şoldul drept fusese dislocat. Vânătăile şi umflăturile de deasupra mijlocului dovedeau existenţa unor coaste rupte. Cotul îi era fisurat, iar umărul drept părea scos din încheietură. Clavicula dreaptă apăsa prin piele. Partea dreaptă a feţei părea mai plată şi îi erau afectate falca, dinţii, pometele şi ochiul. Era atât de desfigurata încât Buck de-abia putea suporta să o privească. Ochiul era extrem de umflat, închis. Singura zgârietură de pe partea stângă se afla undeva lângă coapsă, aşa că probabil că doctorul dedusese corect că fusese doborâtă din picioare de ceva care o lovise din dreapta.

Buck hotărî că nu se va da înapoi când o va vedea în persoană. Bineînţeles, îşi dorea ca ea să supravieţuiască. Dar oare era cel mai bine pentru ea? Putea oare comunica? Putea să-l recunoască? Se uită şi prin restul fişei, încercând să înţeleagă ce era notat acolo. Se părea că organele ei interne scăpaseră neatinse. Suferise mai multe fracturi, trei la laba piciorului, una la gleznă, rotulă, la cot şi la două coaste. Avea

dislocate atât umărul, cât şi şoldul. Mai avea răni importante la unul din pomeţi, maxilar şi craniu.

Buck trecu repede peste restul fişei, căutând un anumit cuvânt. Îl găsi. Puls fetal. „O, Doamne, salvează-i pe amândoi!”

Buck nu avea cunoştinţe de medicină, dar semnele ei vitale păreau a fi destul de bune pentru cineva care suferise o astfel de traumă. Deşi în momentul întocmirii fişei nu îşi recăpătase cunoştinţa, pulsul, respiraţia, presiunea sângelui şi chiar circulaţia cerebrală erau la parametri normali.

Buck se uită la ceas. Contingentul Comunităţii Globale urma să sosească în curând. Avea nevoie de timp, să se gândească şi să se adune. Nu i-ar fi fost de niciun folos lui Chloe dacă nu era cu totul în formă şi pregătit. Memoră cât putu din fişă, reţinu că se afla în camera 335A şi luă mapa sub braţ. Ieşi din baie cu genunchii tremurându-i, dar afişă un aer preocupat şi sigur de el de îndată ce intră pe coridor. În timp ce îşi cântărea opţiunile în minte, ajunse din nou în spaţiul de recepţie. Bătrânul plecase. Ken Ritz nu se mai sprijinea pe nimeni, dar corpul său uriaş stătea curbat într-o poziţie fetală, părând un copil supradimensionat, cu partea neatinsă a capului sprijinită de spătarul scaunului. Arăta de parcă ar fi putut dormi o săptămână în şir.

Buck luă liftul până la etajul trei, pentru a cerceta terenul. Când uşile se deschiseră, un gând îl izbi brusc. Deschise din nou fişa. „335A“. Asta însemna că ea se afla într-o cameră dublă. Şi dacă ar fi pretins că e doctorul celuilalt pacient? Chiar dacă nu se afla pe nicio listă de securitate, trebuiau să-l lase să între, nu? Poate că va trebui să dea buzna, dar era hotărât să între.

Doi paznici în uniformă de la Comunitatea Globală stăteau de o parte şi de alta a uşii de la 335A. Un tânăr şi o femeie destul de bătrână. Pe uşă erau lipite două fâşii de bandă adezivă albă, amândouă scrise cu marker negru. Pe prima scria: „A. Mamă anonimă, nu se primesc vizite”. Iar pe cealaltă: „B. A. Ashton”.

Buck era sfâşiat de dorinţa de a vedea ce e cu Chloe. Timpul trecea împotriva lui şi voia să intre acolo înainte oficialilor de la Comunitatea Globală. Trecu de cameră, iar la capătul coridorului se întoarse şi se îndrepta direct spre 335.

Rayford nu fusese pregătit pentru ceea ce găsise pe internet. Tsion se depăşise pe sine. După cum spusese David Hassid, mii

şi mii de credincioşi răspunseseră deja la mesajul său. Mulţi dintre aceştia postau mesaje pe site-ul central afirmând că fac parte dintre cei 144.000. Rayford derula mesajele timp de mai bine de o oră şi tot nu le epuiza. Sute dintre ei mărturiseau că îl primiseră pe Hristos după ce citiseră mesajul lui Tsion şi versetele din Epistola către Romani care demonstrau nevoia lor de Dumnezeu.

Era târziu, iar lui Rayford i se înceţoşase privirea. Nu intenţionase să petreacă mai mult de o oră pe Net, dar trecuse mai mult decât atât de când tot lucra la mesajul lui Tsion. „Apropiatul seceriş al sufletelor” era un fascinant studiu asupra profeţiilor biblice. Tsion reuşise să se exprime atât de elocvent şi într-un fel atât de intim pentru cititori încât Rayford nu fu surprins că mii dintre aceştia se considerau discipolii lui, deşi nu-l întâlniseră niciodată. Îl implorau să vină să se întâlnească cu ei, pentru ca ei să se poată pune sub tutela lui.

Tsion răspundea la cereri spunându-şi propria poveste, despre cum fusese însărcinat de către statul Israel, ca expert în Biblie, să studieze spusele lui Mesia care urma să vină. Explica că, pe vremea Înălţării la Cer a bisericii, ajunsese la concluzia că Isus din Nazareth avea toate semnalmentele lui Mesia cel profeţit în Vechiul Testament. Dar nu îl primise pe Hristos ca mântuitor al său până când Înălţarea îl convinsese de adevăr.

Îşi păstrase credinţa pentru el până în momentul în care i se ceruse să apară pe posturile internaţionale de televiziune pentru a dezvălui rezultatele laboriosului său studiu. Fusese uluit de faptul că evreii refuzau în continuare să creadă că Isus era cine scria Biblia că este. Tsion îşi revelă descoperirea chiar la sfârşitul programului, stârnind enorme proteste, mai ales în rândurile evreilor ortodocşi. Soţia sa şi doi copii la vârsta adolescenţei fuseseră mai târziu asasinaţi, iar el de-abia scăpase. Spunea publicului său de pe internet că pentru moment stătea ascuns, dar că urma să „continue să predice şi să proclame că Isus Hristos este singurul nume de sub ceruri trimis printre oameni prin care aceştia se pot mântui”.

Rayford se chinuia să rămână treaz, buchisind învăţăturile lui Tsion. Pe ecranul său era afişat un contor care arăta numărul de răspunsuri pe măsură ce acestea erau adăugate site-ului central. Crezu că totuşi contorul nu mergea bine. Se mişca atât de repede că nici nu puteai vedea numerele unul câte unul. Se

uită pe câteva dintre răspunsuri. Nu doar că existau mulţi evrei convertiţi care susţineau că fac parte dintre cei 144.000 de martori, dar evreii şi păgânii aveau şi ei încredere în Hristos. Mii de alţi cititori se îndemnau unii pe alţii să trimită un memoriu la Comunitatea Globală prin care să ceară protecţie şi azil pentru marele învăţat.

Rayford simţi o furnicătură sub genunchi care i se transmise la cap. Unul dintre mijloacele de luptă împotriva lui Nicolae Carpathia era forţa opiniei publice. I-ar fi fost cu neputinţa să îl asasineze sau să îl facă să piară „într-un accident” pe Tsion Ben-Judah şi să lase să se creadă că alte forţe o făcuseră. Dar, devreme ce mii de cetăţeni din întreaga lume făceau apel la Nicolae în sprijinul lui Tsion, acesta va fi obligat să demonstreze că îl poate proteja. Rayford spera de asemenea că Nicolae va putea fi cumva forţat să facă ce trebuie şi pentru Hattie Durham.

Principalul mesaj al lui Tsion pentru acea zi se baza pe capitolele 8 şi 9 din Apocalipsă. Acele capitole susţineau aserţiunea sa conform căreia cutremurul, furia prorocită a Mielului, preceda cel de-al doilea interval de douăzeci şi unu de luni ale Pătimirilor. Cu totul urmau să fie şapte ani sau optzeci şi patru de luni.

Aşadar, dragii mei prieteni, vedeţi că a trecut deja un sfert din acest interval. Din păcate, oricât de rău a fost, lucrurile se vor înrăutăţi progresiv pe măsură ce ne apropiem de sfârşit – pogorârea în slavă a lui Hristos.

Ce urmează? în Apocalipsă 8:5 un înger ia o cădelniţa, o umple cu foc din altarul lui Dumnezeu şi o aruncă pe pământ. Asta produce tunete, fulgere, glasuri şi un cutremur de pământ.

Acelaşi capitol continuă spunând că şapte îngeri cu şapte trâmbiţe se pregătesc să sune din ele. Acesta este momentul în care ne aflăm acum. La un moment dat, peste douăzeci şi unu de luni, primul înger va suna din trâmbiţă şi va veni pe pământ grindină şi foc amestecat cu sânge. Apoi, a treia parte a pământului şi a copacilor vor arde, iar iarba toată va arde.

Mai târziu, un al doilea înger va suna din a doua trâmbiţă, iar Biblia spune că un munte uriaş de foc aprins va fi aruncat în mare şi a treia parte din mare se va face sânge, a treia parte din făpturile care sunt în mare vor pieri şi a treia parte din corăbii se

vor scufunda.

Apoi, al treilea înger va suna din trâmbiţă şi atunci va cădea din cer o stea mare, care va arde ca o făclie. Va cădea peste a treia parte din râuri şi peste izvoarele apelor. Aceasta stea este şi numită în Biblie. Ea se numeşte Absintos şi a treia parte a apelor se va preface în pelin. Şi mulţi oameni vor muri din pricina apelor, care vor deveni amare.

Cum poate un om cu capul pe umeri, care a văzut toate câte s-au întâmplat, să nu se teamă de ce va să vină? Dacă vor mai exista necredincioşi după a treia trâmbiţă a Judecaţii, cea de-a patra ar trebui să convingă pe toată lumea. Oricine nu va fi luat în seama în acel moment avertismentele lui Dumnezeu, va fi hotărât deja să-l slujească pe duşman. Al patrulea înger va suna din trâmbiţă şi va fi lovita a treia parte din soare, a treia parte din lună şi a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată şi ziua să-şi piardă a treia parte din lumina ei. Cum se explică asta mai departe?

În acest moment, cel care a scris Apocalipsa spune că s-a uitat şi a văzut şi auzit un înger „care zbura spre înaltul cerului şi striga cu glas mare: Vai, vai, vai celor ce locuiesc pe pământ, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiţei celor trei îngeri care sunt gata să trâmbiţeze."

În următoarea mea lecţie, mă voi ocupa de acele ultime trei Trâmbiţe ale Judecăţii ale celei de-a doua perioade de douăzeci şi unu de luni de Pătimiri. Dar, iubiţi fraţi şi iubite surori întru Hristos, nu vine doar nenorocirea, ci şi biruinţa. Vă voi reaminti, folosindu-mă de câteva pasaje din Biblie, ca deznodământul a fost deja hotărât. Vom învinge! Dar trebuie să ne împărtăşim din adevăr, să demascam întunericul şi minciuna şi să-i aducem pe cât mai mulţi alături de Hristos în aceste ultime zile.

Vreau să vă arăt de ce cred că va veni un mare seceriş al sufletelor. Dar mai întâi, gândiţi-vă la aceste mărturii şi promisiuni:

În Vechiul Testament, în Cartea Lui Ioel 2:28–32, Dumnezeu vorbeşte şi spune aşa:

„După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor visa visuri şi tinerii voştri vor visa vedenii. Chiar şi peste robi şi peste roabe voi turna Duhul Meu, în zilele acelea.

Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pământ: sânge, foc

şi stâlpi de fum. Soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşata.

Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului şi la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, şi între cei rămași, pe care îi va chema Domnul.”

Nu e asta o minunată şi mult binecuvântată promisiune? Capitolul şapte din Apocalipsă indică faptul că Trâmbiţa Judecaţii de care tocmai am pomenit nu va suna până ce slujitorii Domnului nu vor primi pecetea pe frunte. Atunci se va şti cu precizie cine sunt adevăraţii credincioşi. Primilor patru îngeri, cărora le-au fost date primele patru Trâmbiţe ale Judecaţii, li s-a spus: „Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru”. De aici rezultă limpede că pecetea este cea care vine mai întâi. Doar în ultimele câteva ore, ne-a devenit limpede, mie şi altor fraţi şi surori întru Hristos, ca pecetea de pe fruntea adevăraţilor credincioşi este deja vizibila, dar pare-se ca doar pentru ceilalţi credincioşi. Aceasta a fost o descoperire uimitoare şi aştept să aud de la voi cum descoperiţi pecetea unul pe fruntea celuilalt.

Cuvântul „slujitori”, care vine din cuvântul grecesc *duios,* este acel cuvânt pe care apostolii Pavel şi Iacob îl folosesc când vorbesc despre ei înşişi ca fiind robi ai lui Isus Hristos. Principala misiune a unui slujitor al lui Dumnezeu este aceea de a împărtăşi Evanghelia harului lui Dumnezeu. Vom fi inspiraţi de faptul că putem înţelege cartea Apocalipsei, care a fost data de Dumnezeu, conform primului verset din primul capitol, „ca să arate robilor săi lucrurile care au să se întâmple în curând”. Cel de-al treilea verset spune: „Ferice de cine citeşte şi de cei ce asculta cuvintele acestei prorociri şi păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape”.

Deşi vom trece prin mari nenorociri, ne putem mângâia cu gândul ca în timpul Pătimirilor ne aşteptam la lucruri măreţe, menţionate în Apocalipsă, ultima carte în care Dumnezeu îşi dezvăluie planul înaintea oamenilor.

Daţi-mi voie acum să mai citez un verset din capitolul şapte al Apocalipsei, iar apoi voi încheia spunându-vă de ce cred eu că se apropie un mare seceriş al sufletelor.

Apocalipsa 7:9 spune, prin glasul lui Ioan: „După aceasta, m-am uitat şi iată mulţime multa, pe care nimeni nu putea s-o numere, din tot neamul şi seminţiile şi popoarele şi limbile, stând înaintea tronului şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în veşminte albe şi având în mână ramuri de finic”.

Aceştia sunt sfinţii care au pătimit. Acum, urmăriţi-mă cu atenţie. Mai încolo, în Apocalipsa 9:16, Ioan numără o armată de călăreţi şi ajunge la numărul de două sute de milioane. Dacă o astfel de armata imensă poate fi totuşi numărată, oare ce vor să spună Scripturile când se refera la sfinţii care au pătimit, cei care vin la Hristos în timpul acestei perioade ca *„o mulţime multă pe care nimeni nu putea să o numere?”*

Vedeţi acum de ce cred suntem îndreptăţiţi să ne încredem în Dumnezeu că va mântui mai mult de un miliard de suflete în aceasta perioada? Să ne rugam pentru acest mare seceriş.

Toţi cei care-l numesc pe Hristos mântuitor pot fi părtaşi la asta – cea mai mare sarcina pe care omenirea a primit-o vreodată. Sper să mă întâlnesc din nou cu voi, cât de curând.

Cu dragoste, în neasemuitul nume al Domnului nostru Isus Hristos, Mântuitorul nostru,

Tsion Ben-Judah.

Rayford de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi, dar era vrăjit de entuziasmul fără limite al lui Tsion şi de puterea de pătrundere a învăţăturilor sale. Se întoarse la site-ul central şi tresări. Numărul de pe contorul din partea superioară a ecranului era de ordinul zecilor de mii şi continua să crească. Rayford ar fi vrut să se alăture acelui val nestăvilit, dar era extenuat.

Nicolae Carpathia vorbise întregii lumi la radio şi la televizor. Fără nicio îndoială că impactul va fi monumental. Dar ar fi putut oare rivaliza cu reacţia stârnită de acest rabin convertit, care comunica din exil cu o nouă familie care creştea neîncetat?

Buck îşi reaminti că, pentru moment, nu era doar doctor, ci şi egomaniac. Se îndreptă cu paşi mari spre camera 335, aruncându-le din mers un salut din cap celor doi paznici de la Comunitatea Globală. Când deschise uşa, cei doi se luară după el.

— Scuzaţi-mă, spuse el, cu o voce plină de dezgust, soneria

domnişoarei Ashton a sunat, aşa că mă veţi lăsa să intru, dacă nu cumva vreţi să fiţi responsabili de moartea pacientei mele.

Paznicii se uitară unul la altul, neştiind cum să reacţioneze. Femeia puse mâna pe plăcuţa de identitate a lui Buck. El îi dădu mâna la o parte şi intră în cameră, încuind uşa. Ezită un moment înainte de a se întoarce, pregătit să răspundă dacă veneau după el. N-o făcură.

Ambele paciente erau protejate de draperii. Buck o trase pe prima şi o descoperi pe soţia sa. Îşi ţinu respiraţia în timp măsură din ochi cearşaful, de la picioare la gât. Simţea de parcă inima i s-ar fi rupt la propriu. Sărmana Chloe nu ştia în ce se băgase când acceptase să se căsătorească cu el. Îşi muşcă tare buzele. Nu avea timp de melodrama. Era mulţumit văzând-o ca pare să fie cufundată într-un somn liniştit. Braţul drept îi era băgat în ghips, de la încheietură până la umăr. Braţul stâng îi atârna nemişcat pe lângă corp şi avea o perfuzie înfiptă pe mână.

Buck puse mapa pe pat şi îşi strecură mâna sub a ei. Pielea fină ca de copil pe care o întâlnire degetele sale îl făcură să vrea să o ia în braţe, să o liniştească, să-i ia durerea. Se aplecă şi îi atinse degetele cu buzele, iar lacrimile începură să îi curgă. Tresări când simţi o strângere uşoara de mână şi se uită la ea. Chloe îl privea.

— Sunt aici, şopti el cu disperare. Îşi schimba poziţia, ca să-i poată mângâia obrazul. Chloe, iubirea mea, sunt eu, Buck.

Se aplecă şi mai mult, apropiindu-se de ea. Privirea ei îl urmărea. El se forţă să nu se uite la partea ei dreaptă rănită. Dintr-o parte, era soţia lui dragă şi nevinovată. Din cealaltă, un monstru. Îi luă din nou mâna.

— Mă auzi? Chloe, mai strânge-mă o dată de mână.

Niciun răspuns.

Buck se duse repede în partea cealaltă şi dădu la o parte draperia pentru a se uita la celălalt pat. A. Ashton era o femeie de peste cincizeci de ani şi părea să fie în comă. Buck se întoarse, îşi luă mapa şi se uită cu atenţie la faţa lui Chloe. Privirea ei încă îl urmărea. Putea să audă? Era conştienta?

Descuie uşa şi ieşi repede pe hol.

— Pentru moment e în afara oricărui pericol, spuse el, dar avem o problema. Cine v-a spus că domnişoara Ashton se află în patul B?

— Scuzaţi-mă, doctore, spuse femeia-paznic, dar noi n-avem nimic de a face cu pacienţii. Responsabilitatea noastră e la uşă.

— Deci, nu voi sunteţi responsabili de aceasta încurcătură?

— Absolut deloc, se apără femeia.

Buck dezlipi benzile adezive de pe uşă şi le inversă.

— Doamnă, puteţi rămâne singura aici până când acest tânăr îmi aduce un marker?

— Desigur, domnule. Craig, adu-i domnului doctor un marker.

13

Buck se întoarse în camera lui Chloe, arzând de nerăbdare să-i arate că se întorsese şi să îi dea de înţeles că e în siguranţă.

Cu greu suporta să se uite la faţa ei neagra şi vânătă, cu un ochi atât de umflat. O luă uşor de mână şi se aşeză lângă ea.

— Chloe, sunt aici şi n-o să las să ţi se întâmple nimic rău. Dar am nevoie de ajutorul tău. Strânge-mă de mână. Clipeşte. Arată-mi că ştii că sunt aici.

Niciun răspuns. Buck se culcă cu obrazul pe perna ei şi cu buzele aproape de urechea ei. „O, Doamne, se rugă el, de ce n-ai făcut ca asta să mi se întâmple mie şi nu ei? De ce ea? Ajută-mă s-o scot de aici, Doamne, te rog!”

Mâna ei era ca un fulg şi părea fragilă ca un nou-născut. Ce contrast faţă de femeia puternică pe care o iubise şi pe care ajunsese să o cunoască. Era nu doar neînfricată, ci şi deşteaptă. Cât de mult îşi dorea ca ea să redevină aşa.

Acceleraţia lui Chloe deveni mai rapidă, iar Buck deschise ochii în timp ce o lacrimă îi cădea după urechea ei. O privi în faţă. Ea clipi agitată, iar el se întrebă dacă nu cumva încerca să comunice ceva.

— Sunt aici, repetă el, iar şi iar. Chloe, sunt eu, Buck. Paznicul de la Comunitatea Globală era plecat de prea mult timp. Buck se rugă ca acesta să fie afară, aşteptând cu markerul în mâna, dar prea intimidat ca să bată la uşă. Altfel, cine ştie pe cine ar fi putut să aducă cu el şi, astfel, să se aleagă praful de orice şansa de a o proteja pe Chloe.

Vorbi repede:

— Draga mea, nu ştiu dacă mă auzi, dar încearcă să te concentrezi. Am schimbat numele tău cu al femeii din celălalt pat. Numele ei este Ashton. Iar eu pretind că sunt doctorul tău.

Ai înţeles?
Buck aşteptă, sperând. În cele din urma, o mişcare.
— Eu ţi i-am adus, şopti ea.
— Ce? Chloe, ce ai spus? Eu sunt, Buck. Ce mi-ai adus?
Ea îşi umezi buzele şi înghiţi.
— Eu ţi i-am adus şi tu i-ai spart.
Buck trase concluzia că delira. Era o bolboroseala absolut ininteligibila. El dădu din cap şi zâmbi spre ea.
— Stai cu mine, iubito, şi o scoatem noi cumva la capăt.
— Doctore Buck, făcu ea, reuşind să schiţeze un zâmbet.
— Da! Chloe! Deci mă recunoşti.
Miji ochii spre el şi clipi încet de data asta, ca şi cum a sta trează nu era un efort pentru ea.
— Ar trebui să ai mai multă grijă de cadouri.
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, dulceaţa mea, şi nici tu nu cred că ştii. Dar, indiferent ce am făcut, îmi pare rău şi îmi cer iertare.
Pentru prima oară, ea se întoarse şi îl privi drept în ochi.
— Ţi-ai spart ochelarii, doctore Buck.
Buck îşi pipai din reflex ramele de pe cap.
— Da! Chloe, ascultă-mă. Încerc să te protejez. Am schimbat între ele numele de pe uşă. Tu eşti…
— Ashton, reuşi ea.
— Da! Iar iniţiala prenumele tău este A. Zi-mi un prenume potrivit cu A.
— Annie, spuse ea. Mă numesc Annie Ashton.
— Perfect. Iar eu cine sunt?
Ea îşi ţuguie buzele şi contura un B, apoi schimba.
— Doctorul meu, spuse ea.
Buck se întoarse pentru a se duce să vadă dacă Craig, paznicul, adusese markerul.
— Doctore, zise Chloe. Numele.
Deci ea gândea! Cum putuse uita că li se puteau verifica benzile cu nume de la încheietura mâinii?
O desfăcu pe a ei, având grijă să nu scoată perfuziile. Se strecură după draperia lui A. Ashton. Îi scoase cu atenţie banda de la mână, observând că nu părea nici măcar să respire. Îşi puse urechea aproape de nasul ei, dar nu simţi şi nu auzi nimic. Nu îi găsea pulsul. Schimbă benzile.
Buck ştia că asta îl va ajuta doar să mai câştige ceva timp. Nu

va dura mult până cineva va descoperi că această femeie trecută de menopauză şi moartă pe deasupra nu era o tânără însărcinată de douăzeci şi doi de ani. Dar, pentru moment, ea era mama anonimă.

Când Buck ieşi, paznicii stăteau de vorba cu un doctor mai în vârstă. Craig, cu un marker negru în mână, spunea:

— …nu ştiam ce să facem.

Doctorul, înalt, cu ochelari, cu părul cărunt, avea cu el trei fişe. Se încruntă spre Buck. Buck trase cu ochiul spre numele pe care acesta îl avea scris pe buzunarul de la piept.

— Doctore Lloyd! exclama el, întinzându-i mâna.

Doctorul i-o strânse cu neîncredere.

— Ne cunoaş…?

— Dar cum? Nu ne-am mai văzut de la acel…

— Simpozion?

— Exact! Cel care a avut loc la…

— Bemidji?

— Da, aţi fost extraordinar.

Doctorul păru descumpănit, de parcă se străduia să şi-l amintească pe Buck şi totuşi complimentul nu-l lăsase indiferent.

— Ei bine, eu…

— Iar unul dintre copiii dumneavoastră se pregătea de ceva. Despre ce era vorba?

— Ah, probabil că era vorba despre fiul meu, care tocmai şi-a luat rezidenţiatul.

— Exact! Ce mai face?

— Foarte bine. Suntem foarte mândri de el. Acum, doctore…

Buck îl întrerupse.

— Sunt convins. Ascultaţi, continua el scoţând flacoanele de pilule ale lui Ken Ritz din buzunar, poate că îmi puteţi da un sfat…

— Fără îndoiala că voi încerca.

— Va mulţumesc, doctore Lloyd. Îi arătă flaconul de tranchilizante. I-am prescris asta unui pacient care are o rana gravă la cap, iar el, din greşeala, a suplimentat doza. Care ar fi cel mai bun antidot?

Doctorul Lloyd studie flaconul.

— Nu e atât de grav. Va dormi foarte adânc câteva ore, dar îi va trece. O rană la cap spuneţi?

— Da, de aceea aş prefera să nu doarmă.

— Bineînţeles, aveţi dreptate. Cel mai bine puteţi contracara efectul acestei substanţe cu o injecţie de benzedrină.

— Nefăcând parte din personalul local, spuse Buck, nu pot lua nimic de la farmacie…

Doctorul Lloyd îi mâzgăli o reţetă.

— Scuzaţi-mă, doctorul…?

— Cameron, spuse Buck, fără să se gândească.

— Aşa e, doctor Cameron. Ce plăcere să va revăd.

— Plăcerea e de partea mea, doctore Lloyd. Şi va mulţumesc.

Buck luă markerul din mâna lui Craig, care era foarte jenat, şi modifică ce era scris pe benzile de pe uşă, înlocuind B cu A şi A cu B.

— Mă întorc imediat, Craig, spuse el, trântind markerul la loc în mâna paznicului.

Buck merse în mare graba, cu aerul că ştie precis unde se duce, dar citind cu atenţie numele de pe birouri şi săli şi urmărind semnele pe lângă care trecea. Reţeta doctorului Lloyd se dovedi extrem de preţioasă la farmacie şi curând se întorcea la Ken Ritz. În drum, făcu rost şi de un scaun cu rotile.

Îl găsi pe Ken aplecat în faţă, cu coatele la genunchi, cu bărbia în palme, sforăind. Recunoscător pentru pregătirea pe care o căpătase în momentele în care îi venea rândul să îi administreze mamei sale injecţii cu insulina, Buck desfăcu pachetul cu dexteritate, îi ridica mâneca lui Ken fără să-l mişte pe acesta, palpa zona şi scoase capacul acului hipodermic cu dinţii. În timp ce înfigea vârful în bicepsul lui Ken, capacul îi căzu din gură şi ateriza pe podea. Cineva bombăni în spate:

— Oare n-ar trebui să poarte mănuşi?

Buck găsi capacul, îl aşeză la loc şi puse totul în buzunar. Întorcându-se la Ken, îşi băgă mâinile sub subsuorile uriaşului şi îl sculă de pe scaun. Îl întoarse cu patruzeci şi cinci de grade şi îl aşeză în scaunul cu rotile – uitase însă să fixeze piedica. În momentul în care Ken intră în scaunul cu rotile, acesta începu să ruleze în spate, iar Buck nu avea cum să-şi scoată mâinile. Călare pe picioarele lungi ale lui Ken, cu faţa înfundată în pieptul acestuia, Buck se clatină prin sala de aşteptare, în timp ce diverşi gură-cascâ se fereau din calea lui. Când scaunul cu rotile începu să prindă viteză, singura opţiune a lui Buck rămase aceea de a-l trage de picioare. Se prăbuşi peste pilotul cel lung

şi deşirat, care se trezi dintr-o dată şi strigă:

— Charlie Bravo Alpha cheamă baza!

Buck se ridica, coborî suporţii pentru picioare ai scaunului şi îi ridică genunchii lui Ritz pentru a-i pune picioarele pe ele. Apoi plecară să găsească o targă. Speranţa lui era ca Ritz să reacţioneze la benzedrină suficient de repede pentru a fi în stare să-l ajute să ia cadavrul domnişoarei Ashton, cu matricola mamei anonime, şi să-l ducă la morgă. Dacă i-ar fi putut convinge, măcar temporar, pe trimişii Comunităţii Globale, că potenţialul lor ostatic murise, ar mai fi câştigat timp.

În timp ce Buck îl împingea în scaunul cu rotile spre lift, braţele lui Ken continuau să atârne afară din scaun, acţionând ca nişte frâne asupra roţilor. Buck i le luă şi i le puse la loc, tocmai când intrau în holul aglomerat. Reuşi în cele din urmă să-i fixeze braţele lui Ken, chiar în momentul în care se apropiau de un lift, dar exact atunci Ritz îşi lăsă bărbia în piept, expunându-şi ţeasta rănită tuturor celor care se aflau prin preajmă.

Când Ritz păru să înceapă să-şi revină din amorţeală, Buck putu să-l scoată din scaun şi să-l pună pe o targă pe care o subtilizase între timp. Totuşi, ridicarea bruscă din scaun îl ameţise pe Ken. Căzu pe spate, iar rana de la cap i se frecă de cearşaf.

— OK! horcăi el, ca un om beat. În regulă!

Se întoarse pe o parte, iar Buck îl acoperi până la gât, apoi îl împinse spre perete, unde îl aşteptă să se trezească de-a binelea. În timp ce oamenii continuau să meargă pe lângă ei, Ken se ridică de două ori brusc, se uită împrejur şi căzu la loc.

Când se trezi în cele din urmă şi fu în stare să şadă şi apoi să stea în picioare fără să ameţească, era încă dezorientat.

— Mamă, ce-am mai dormit. Şi aş putea să mai dorm încă.

Buck îi explică că voia să îi găsească un halat şi să-l pună să joace rolul unui asistent, care îl ajută pe doctorul Cameron. Buck repetă de mai multe ori planul până ce Ken îl convinse că era treaz şi înţelegea ce i se spune.

— Aşteaptă aici, îi ordonă Buck.

Lângă un bloc operator, văzu un doctor atârnând un halat în cuier şi luând-o apoi în direcţia opusă. Părea curat, aşa că Buck îl luă şi i-l duse lui Ken. Dar Ken nu mai era acolo.

Buck îl găsi lângă lift.

— Ce faci aici?

— Trebuie să-mi iau geanta, spuse Ken. Am lăsat-o afară.

— Se află sub un scaun în sala de aşteptare. O s-o luăm mai târziu. Acum, pune-ţi ăsta pe tine.

Mânecile halatului se dovediră a fi cu zece centimetri mai scurte decât i-ar fi trebuit lui Ken. Ken arăta ca un copil de bogdaproste.

Împingând targa, porniră în spre camera 335, cât de repede putea Ken să meargă. Femeia-paznic spuse:

— Doctore, tocmai am primit un telefon de la superiorii noştri şi ni s-a spus că o delegaţie a Comunităţii Globale vine chiar acum de la aeroport şi…

— Îmi pare rău, doamnă, dar pacienta pe care o aveaţi în grijă a decedat.

— A murit? întreba ea. Ei bine, nu se poate spune că a fost din vina noastră. Noi…

— Nimeni nu spune că ar fi fost vina dumneavoastră. Acum trebuie să duc cadavrul la morgă. Puteţi spune celor din delegaţie că o pot găsi acolo.

— Deci nu mai trebuie să stăm aici, nu?

— Bineînţeles că nu. Vă mulţumesc pentru serviciile dumneavoastră.

În timp ce Buck şi Ken intrau în cameră, Craig observa capul lui Ritz.

— Prietene, eşti asistent sau pacient?

Ken se întoarse spre el.

— Ai ceva împotriva handicapaţilor?

— Nu, îmi cer scuze. Eu doar…

— Toată lumea are nevoie de o slujbă! spuse Ken.

Chloe încercă să zâmbească când îl văzu pe Ken, pe care îl întâlnise la Palwaukee, după zborul lui Buck şi al lui Tsion în Egipt. Buck se uită drept în ochii lui Ken, cu subînţeles.

— Fă cunoştinţă cu Annie Ashton, spuse el. Eu sunt doctorul ei.

— Doctorul Buck, spuse Chloe cu un glas stins. Şi-a spart ochelarii.

Ritz zâmbi.

— Se pare că luăm aceleaşi medicamente.

Buck trase cearşaful peste capul femeii moarte, o ridică de pe pat şi o puse pe targa. Împinse patul spre uşă şi îi spuse lui Ken să stea cu Chloe, „pentru orice eventualitate”.

— Ce eventualitate?
— În caz că apar tipii de la Comunitatea Globală.
— Trebuie s-o fac pe doctorul?
— Într-un fel, da. Dacă reuşeşti să-i convingi că femeia pe care o caută se află la morgă, s-ar putea să avem timp să o ascundem pe Chloe.
— Doar nu vrei s-o fixezi pe capota maşinii noastre închiriate?
Buck împinse patul de-a lungul coridorului până la lift. Din lift ieşiră patru oameni, dintre care trei bărbaţi, îmbrăcaţi în costume negre. Ecusoanele de pe sacourile lor îi identificau drept agenţi ai Comunităţii Globale. Unul dintre ei spuse:
— Încă o dată, ce căutăm?
— 335, răspunse altul.
Buck îşi feri privirea, neştiind dacă nu cumva fotografia sa fusese deja pusă în circulaţie. În momentul în care împinse patul în lift, un doctor apăsă pe butonul de alarmă. În lift, alături de Buck şi de cadavru, mai erau şase oameni.
— Doamnelor şi domnilor, îmi pare rău, spuse doctorul. Aşteptaţi doar un moment.
Îi şopti lui Buck la ureche:
— Nu sunteţi rezident aici, aşa e?
— Nu.
— Există reguli stricte în privinţa transportului cadavrelor cu alte lifturi decât cele de serviciu.
— Nu ştiam.
Doctorul se întoarse spre ceilalţi.
— Îmi pare rău, dar va trebui să luaţi alt lift.
— Cu plăcere, spuse cineva.
Doctorul reporni liftul, după ce toţi ceilalţi coborâră. Apăsă pe butonul pentru subsol.
— Sunteţi pentru prima oară în spitalul ăsta?
— Da.
— O luaţi la stânga şi pe urmă mergeţi până în capăt.
La morgă, Buck se gândi să lase cadavrul în faţa uşii, în speranţa că va fi luat temporar drept cadavrul mamei anonime. Dar fu văzut de un bărbat care stătea la un birou, care îi spuse:
— Nu aveţi voie să aduceţi paturi aici. Nu ne putem asuma răspunderea pentru asta. Va trebui să-l duceţi înapoi.
— Am un program foarte încărcat.
— Asta e problema dumneavoastră. Nu răspundem pentru

paturile care au trecut pe aici.

Doi asistenţi puseră cadavrul pe o targă, iar bărbatul spuse:

— Actele?

— Mă scuzaţi?

— Actele! Certificatul de deces. Parafa unui medic.

Buck spuse:

— Pe banda de identificare scrie „mamă anonimă”. Mi s-a spus să o aduc aici. E tot ce ştiu.

— Cine e doctorul ei?

— Habar n-am.

— Ce cameră?

— 335.

— Bine, vom verifica. Acum scoateţi patul de aici.

Buck se grăbi să ajungă înapoi la lift, rugându-se ca şmecheria să fi mers şi ca agenţii Comunităţii Globale să fie deja în drum spre morgă, pentru a se asigura în privinţa mamei anonime. Nu se intersectă cu ei pe drumul de întoarcere.

Aproape că ajunsese la camera 335, când aceştia îşi făcură apariţia. Se uită în alta parte şi îşi continuă drumul.

— Dar unde e Charles? întreba unul.

— Ar fi trebuit să aşteptăm, răspunse femeia. Parcă maşina. Cum o să ne mai găsească acum?

— Nu poate fi prea departe. Când ajunge şi el aici, rezolvăm problema.

Când agenţii dispărură, Buck duse patul înapoi la 335.

— Eu sunt, spuse el, dând la o parte draperia lui Chloe.

O găsi pe Chloe chiar mai palidă decât înainte. În plus, acum tremura. Ken stătea lângă pat, cu mâinile la cap.

— Ţi-e frig, nu? întreba Buck.

Chloe scutura din cap. Decolorarea i se accentuase. Dungile urâte cauzate de hemoragie aproape că îi ajunseseră la tâmplă.

— E doar puţin agitată, asta-i tot, spuse Ritz. Şi eu la fel, deşi merit un Oscar.

— Doctorul Avion, spuse Chloe, iar Ritz râse.

— Asta a spus ea. E tot ce au putut scoate de la ea, cu excepţia numelui.

— Annie Ashton, şopti ea.

— Le-am jucat o festă foarte urâtă tipilor ălora. Au venit să se plângă, mai ales femeia, că nu erau paznici la uşă, aşa cum ceruseră ei. „N-am cerut paznici, spuse Ken, maimuţărindu-i

vocea. A fost un ordin”.

Chloe aprobă din cap.

Ken continuă:

— S-au tot vânturat prin cameră, au tras de cearşaf, vorbind despre cum se face că ea e în patul B, mândri că sunt în stare să citească o inscripţie de pe uşă. La care eu: „Doar doi vizitatori o dată, vă rog, şi aş aprecia dacă aţi păstra şi liniştea. Am aici un pacient toxic”. Am vrut să spun contagios, dar tot aia înseamnă, nu? Bineînţeles că au văzut imediat că acolo nu era decât o targă goală. Unul dintre tipi îşi tot baga nasul peste tot, aşa că m-am ridicat pe vârfuri, mi-am luat un aer de doctor şi i-am zis: „Dacă nu vrei să iei febră tifoidă, mai bine ieşi de acolo”.

— Febră tifoidă?

— Mi se părea că sună bine. Şi a mers.

— Asta i-a speriat?

— Da, mă rog, aproape. A tras draperia şi a spus: „Doctore, putem sta de vorba între patru ochi?” Eu am replicat: „Nu-mi pot părăsi pacientul. Şi trebuie să mă dezinfectez înainte de a vorbi cu cineva. Sunt imun, dar aş putea fi purtător al bolii”.

Buck se încruntă.

— Şi te-au crezut?

Chloe clătină din cap, părând amuzată.

— Am fost bun, serios. M-au întrebat cine e pacienta. Le-aş fi putut spune Annie Ashton, dar m-am gândit că ar fi mai realist să mă arăt jignit de întrebare. Am spus: „Numele ei nu este nici pe departe atât de important pe cât este diagnosticul. Oricum, numele ei este scris pe uşă”. I-am auzit şuşotind, iar unul dintre ei a întrebat: „E conştientă?”. I-am răspuns: „Dacă nu eşti medic, nu te priveşte”. Femeia a spus ceva despre un doctor de-al lor care nu ajunsese încă la ei, iar eu am zis: „Mă puteţi întreba tot ce doriţi să ştiţi”. Unul dintre ei a zis: „Ştim ce scrie pe uşă, dar ni s-a spus că mama anonimă a stat în acel pat”. I-am răspuns: „N-am să stau acum să mă cert. Pacienta mea nu este mama anonimă”. Unul dintre tipi a zis: „Vă deranjează dacă o întrebăm pe ea cum o cheamă?”. I-am replicat: „De fapt, da, mă deranjează. Nu trebuie să fie deranjată”. Tipul a continuat: „Doamnă, dacă mă auziţi, spuneţi-mi numele dumneavoastră”. Îi fac semn lui Chloe din cap că poate să-i spună, dar m-am îndreptat supărat spre draperie. Ea a ezitat, neştiind sigur ce aveam de gând, dar până la urmă a spus,

făcându-şi o voce foarte slăbită: „Annie Ashton”.

Chloe ridica mâna.

— Nu jucam teatru absolut deloc, spuse ea. De ce m-au numit „mamă anonimă”?

— Nu ştii? făcu Buck, luând-o de mână.

Ea scutură din cap.

— Lăsaţi-mă să-mi termin povestea, spuse Ritz. M-am gândit că se vor întoarce. Am dat draperia la o parte şi m-am uitat la ei. Nu cred că se aşteptau să fiu atât de mare. M-am răstit: „Uite! Sunteţi mulţumiţi acum? Acum aţi supărat-o, şi pe mine de asemenea!”. Femeia a spus: „Ne cerem scuze, doctore…”, iar Chloe, de colo: „Doctore Airplane”. A trebuit să-mi muşc limba. Am spus: „Se află sub efectul medicaţiei”, ceea ce era adevărat. Am continuat: „Sunt doctorul Lalaine, dar mai bine să evitam să ne strângem mâinile, luând în consideraţie toţi factorii”. Restul s-au înghesuit în jurul uşii, iar femeia a aruncat o privire prin draperie, spunând: „Aveţi idee ce s-a întâmplat cu mama anonima?”. I-am spus: „Una dintre pacientele din această camera a fost dusă la morga”. „Nu, serios?”, a făcut ea pe un ton care sugera că nu crede o iotă din toate astea. A continuat: „Ce i-a cauzat acestei tinere femei rănile? Tifosul?”. Ce sarcasm! Nu eram pregătit pentru asta şi, în timp ce mă gândeam la o replică deşteaptă pe care să i-o arunc, ceva impresionant, de doctor, a spus: „Îl voi chema pe medicul nostru să o examineze”. I-am replicat: „Nu ştiu cum merg lucrurile acolo de unde veniţi dumneavoastră, dar în spitalul nostru doar medicul responsabil de pacient sau pacientul însuşi pot cere o a doua opinie”. Ei bine, deşi era mai scundă decât mine, m-a privit într-un fel de sus şi s-a răstit: „Suntem de la Comunitatea Globală şi am venit aici din ordinul direct al Excelenţei Sale. Aşa că las-o mai moale”. „Cine dracu’ mai e şi Excelenţa asta?”, am întrebat-o. Ea mi-a spus: „Unde ai fost până acum, într-o peşteră?”. Evident că nu puteam să-i spun că, din cauza faptului că mă îndopasem cu tranchilizante, nu prea eram sigur unde mă aflu nici în acel moment, aşa că am răspuns: „În slujba umanităţii, încercând să salvez cât mai multe vieţi, doamnă”. A pufnit cu dispreţ, iar două minute mai târziu, ai intrat tu. Acum eşti informat.

— Deci vor aduce un doctor de-al lor, spuse Buck. Minunat. Hai să o ascundem undeva şi să vedem dacă nu putem să o

facem pierdută.

— Răspunde-mi, şopti Chloe.

— Ce?

— Buck, sunt însărcinată?

— Da.

— Copilul e bine?

— Până acum, da.

— Dar eu?

— Eşti destul de zguduită, dar în afara oricărui pericol.

— Aproape că ţi-a trecut febra tifoidă, spuse Ritz.

Chloe se încruntă.

— Doctor Airplane, îl puse ea la punct cu severitate. Buck, trebuie să mă fac bine repede. Ce vor oamenii ăştia?

— E o poveste lungă. Una peste alta, vor să te trateze ca pe o monedă de schimb, fie pentru Tsion, fie pentru Hattie, fie pentru amândoi.

— Nu! exclamă ea, cu o voce mai puternică.

— Nu-ţi face griji, o linişti Buck. Dar cel mai bine ar fi să plecăm cât mai repede. Un doctor adevărat nu se va lăsa păcălit multă vreme, în pofida acestei adevărate Sarah Bernard pe care o avem aici lângă noi.

— Doctor Airplane, te rog frumos, spuse Ken.

Buck auzi zgomot la uşă. Se aruncă la pământ şi se strecură după draperii, rămânând pe vine într-un spaţiu strâmt, în care se aflau deja un pat şi o targă.

— Doctor Lalaine, spuse unul dintre bărbaţi, acesta este medicul nostru din Kenosha. Am aprecia dacă i-aţi permite să examineze pacienta.

— Nu înţeleg, spuse Ritz.

— Bineînţeles că nu înţelegi, replică doctorul, dar am ajutat ieri la îngrijirea unei paciente neidentificate care se potriveşte acestei descrieri. De aceea am fost invitat.

Buck închise ochii. Vocea îi era cunoscută. Dacă era vorba de ultimul doctor cu care vorbise la Kenosha, cel care avea fotografii ale lui Chloe, orice speranţă era pierdută. Chiar dacă Buck i-ar fi luat prin surprindere şi ar fi ieşit din ascunzătoare, n-ar fi avut cum să o scoată pe Chloe de acolo.

— Le-am spus deja acestor oameni cine e pacienta, protesta Ritz.

— Iar noi ştim deja că povestea dumitale e falsă, spuse

femeia. Am întrebat la morgă de mama anonimă. N-a durat mult până s-a stabilit cu precizie că era vorba de adevărata domnişoară Ashton.

Buck auzi cum se deschide un plic şi se scoate apoi ceva din el.

— Uitaţi-vă la aceste fotografii, spuse femeia. Nu e o asemănare izbitoare, dar e suficientă. Eu cred că e ea.

— Există un singur mod de a ne convinge, spuse doctorul. Pacienta mea avea trei mici cicatrici pe genunchiul drept, căpătate în adolescenţă, de la chirurgia artroscopică, precum şi o cicatrice rezultată în urma unei operaţii de apendicita.

Buck rămase ca trăsnit. Nimic din toate astea nu era adevărat în privinţa lui Chloe. Ce se întâmpla de fapt?

Buck auzi cum sunt date la o parte, pătura, cearşaful şi pijamaua lui Chloe.

— Ştiţi, asta nu mă surprinde deloc, spuse doctorul. Mă gândeam că fata asta are chipul prea rotund şi rana de pe faţă prea extinsă.

— Ei bine, replică femeia, chiar dacă nu e persoana pe care o căutăm noi, nu e nici Annie Ashton şi în mod sigur nu are febră tifoidă.

— Nimeni din acest spital nu are febră tifoidă, afirmă Ken. Am spus asta pentru ca să nu-şi bage nimeni nasul în treburile pacienţilor mei.

— Vreau ca acest om să fie pus sub acuzare, ceru femeia. Cum e posibil să nu ştie numele propriilor pacienţi?

— În acest moment, în spital se află un număr enorm de pacienţi, spuse Ken. Oricum, mi s-a spus ca ea e Annie Ashton. Asta scrie şi pe uşă.

— Voi vorbi cu şeful personalului de aici despre doctorul Lalaine, îi asigura doctorul. Iar vouă vă sugerez să mai verificaţi o dată listele de recepţie cu mame anonime.

— Doctore? spuse Chloe, cu o voce stinsă. Aveţi ceva pe frunte.

— Ceva pe frunte? făcu el.

— Nu vad nimic, spuse femeia. Fata asta delirează de la medicamente.

— Nu, nu delirez deloc, spuse Chloe. Aveţi într-adevăr ceva acolo, doctore.

— Ei bine, îi răspunse el, amabil, dar expeditiv, probabil că şi

dumneavoastră o să aveţi ceva pe frunte, odată ce vă veţi restabili.

— Hai să mergem, îl îndemnă unul dintre bărbaţi.

— Ne întâlnim după ce voi sta de vorbă cu şeful personalului, spuse doctorul.

Ceilalţi părăsiră încăperea. De îndată ce uşa se închise în urma lor, doctorul continua: Ea, ştiu cine este. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Sunt doctorul…

— Ştim amândoi că nu sunteţi doctor.

— Ba da, bâigui Chloe. E doctorul Airplane.

Buck îşi făcu apariţia de după draperii.

— Doctore Charles, faceţi cunoştinţă cu pilotul meu, Ken Ritz. Vi s-a mai întâmplat vreodată să încarnaţi un răspuns la o rugăciune?

— N-a fost uşor să obţin însărcinarea asta, spuse Floyd Charles. Dar m-am gândit că aş putea fi de ajutor.

— Nu ştiu cum v-aş putea mulţumi vreodată, zise Buck.

— Ţinem legătura. S-ar putea să am nevoie într-o zi de dumneavoastră. Sugerez să o scoatem pe soţia dumneavoastră de aici. Se vor întoarce şi se vor uita mai bine la ea, negăsind-o pe mama anonimă.

— Ne puteţi asigura transportul până la aeroport şi tot ce avem nevoie ca să avem grijă de ea? întrebă Buck.

— Bineînţeles. De îndată ce îi voi suspenda licenţa medicală doctorului Airplane.

Ken îşi aruncă halatul de pe el.

— Oricum, mă săturasem de medicină. O să mă apuc din nou de călărit avioane.

— Voi putea să o îngrijesc acasă? întrebă Buck.

— Va suferi mult şi mult timp de-acum încolo şi e posibil să nu se mai simtă niciodată atât de bine ca înainte, dar nimic nu îi pune viaţa în pericol. Copilul e şi el bine, din câte ştim.

— N-am ştiut până astăzi, spuse Chloe. Bănuiam, dar n-am ştiut.

— Aproape că m-aţi dat gata cu remarca aceea, cum că aş avea ceva pe frunte, spuse doctorul Charles.

— Da, spuse Ken. Despre ce e vorba de fapt?

— Vă voi spune amândurora în avion, îi asigură Buck.

Joi dimineaţa, la prima oră, în Noul Babilon, Nicolae Carpathia şi Leon Fortunato se întâlnire cu Rayford.

— Le-am anunţat demnitarilor itinerariul stabilit, spuse Carpathia. Ne-au comunicat că au pregătit locuri de cazare pentru Comandantul Suprem, dar tu şi secundul tău va trebui să vă descurcaţi singuri în privinţa asta.

Rayford încuviinţa din cap. Această întâlnire, ca şi multe altele, era absolut inutilă.

— Acum, într-un context mai personal, adăugă Carpathia. Deşi îţi înţeleg poziţia, s-a decis să se renunţe la recuperarea rămăşiţelor Pan-Con-ului din Tigru. Îmi pare rău, dar s-a confirmat faptul că soţia ta se afla la bord. Ca atare, acest loc trebuie considerat ca fiind locul eternei sale odihne, ca şi în cazul celorlalţi pasageri.

Rayford simţea cu toată fiinţa că Potentatul minţea. Amanda trăia şi cu siguranţă nu trădase cauza lui Hristos. El şi cu Mac urmau să facă rost în curând de echipament de scufundare şi, neavând nicio idee despre unde s-ar fi putut afla Amanda, avea de gând să înceapă prin a dovedi că nu se afla la bordul acelui 747 scufundat.

Vineri, cu două ore înainte de momentul fixat pentru decolare, Mac îi spuse lui Rayford că înlocuise avionul din magazia de marfa.

— Vom lua, deci, elicopterul, spuse el. Aparatul acela cu două motoare este redundant. L-am înlocuit cu Challenger 3.

— Unde ai găsit aşa ceva?

Challenger era aproape de mărimea unui LearJet, dar aproape de două ori mai rapid. Fusese pus la punct în ultimele şase luni.

— Credeam că am pierdut totul în afară de elicopter, de avion şi de Condor. Dar dincolo de ridicătură de pe pista de aterizare am găsit Challenger-ul. A trebuit să îi instalez o nouă antenă şi un nou sistem de direcţie, dar în rest e ca nou.

— Era bine dacă aş fi ştiut să pilotez aşa ceva, spuse Rayford. Poate că aş putea să îmi vizitez familia în timp ce Fortunato îşi face escala în Texas.

— Au găsit-o pe fiica ta?

— Tocmai mi-au trimis vorba. E rănită, dar e bine. Şi voi fi bunic.

— Asta-i minunat, Ray! exclamă Mac, bătându-l pe Rayford pe umăr. Şi te voi învăţă să pilotezi Challenger-ul. O să-l înveţi în

doi timpi şi trei mişcări.
— Trebuie să termin de împachetat şi să primesc un e-mail de la Buck, spuse Rayford.
— Sper că nu primeşti şi trimiţi mesaje prin sistemul local, nu?
— Nu, primesc un e-mail codat de la Buck în care mă informează când îmi va suna telefonul. Iar eu am grijă să fiu afară în acel moment.
— Trebuie să vorbim cu Hassid despre cât de sigur e internetul de aici. Toţi trei am navigat pe internet, pe urmele prietenului tău Tsion. Mă tem ca nu cumva ofiţerii superiori să fie la curent cu asta. Probabil că Nicolae e furios pe Tsion. Am putea să dăm cu toţii de belea.
— David mi-a spus că dacă ne limităm la site-ul central, navigarea noastră nu lasă urme.
— Ştii, ar vrea să vină cu noi, spuse Mac.
— David? Ştiu. Dar avem nevoie de el exact acolo unde se află.

14

Zborul până la Waukegan fusese dificil pentru Chloe. Şi mai rău fusese drumul cu maşina de la Waukegan la Palatine, pentru a-l lăsa pe Ken, şi mai apoi spre Mount Prospect. Dormise în braţele lui Buck aproape pe toată durata zborului, dar drumul cu Range Rover-ul se dovedise a fi o adevărată tortura.
Tot ce putea Buck să facă era să o lase să stea întinsă pe locurile din spate, dar unul dintre dispozitivele care ţineau bancheta prinsa de podea se stricase în timpul cutremurului, aşa că trebuia să conducă şi mai încet decât de obicei. Totuşi, Chloe păru că se zgâlţâie tot drumul. În cele din urmă, Ken se puse în genunchi şi încerca să fixeze scaunul cu mâinile.
Când ajunseră la aeroportul din Palwaukee, Buck îl duse pe Ken până la o baracă, unde i se alocase un colţ.
— E întotdeauna o aventura să merg cu tine, spuse Ken, obosit. Tot o să mă omori într-o zi.
— A fost o prostie din partea mea să-ţi cer să pilotezi la atât de puţin timp de la operaţie, Ken, dar ne-ai salvat viaţa. Îţi voi trimite un cec.
— Ca întotdeauna. Dar vreau de asemenea să ştiu mai multe despre voi toţi, cum mai staţi cu credinţa voastră şi cu toate.

— Ken, am mai trecut prin asta. Devine destul de limpede acum, nu vezi? Toată aceasta perioadă istorică, asta este. Mai sunt ceva mai mult de cinci ani şi gata. Înţeleg de ce oamenii nu au priceput ce se întâmpla înainte de Înălţarea la Cer. Am fost şi eu unul dintre cei care n-au înţeles. Dar acum a început o imensă numărătoare inversă. Acum nu mai e vorba decât despre a hotărî de care parte te situezi. Dacă îl slujeşti pe Dumnezeu sau pe Antihrist. Le-ai fost de ajutor celor buni şi ai lucrat pentru ei. E timpul să ni te alături pe de-a întregul.

— Ştiu, Buck. N-am văzut în viaţa mea oameni care să aibă grijă unii de alţii aşa cum o faceţi voi. Ar fi bine să reuşesc din nou să văd lucrurile în alb şi negru, ştii, ca pe o foaie de hârtie, argumentele pro şi contra, ăsta sunt eu. Înţeleg un lucru şi iau decizia.

— Îţi pot aduce o Biblie.

— Am şi eu o Biblie pe undeva. Există acolo vreun pasaj în care toată chestia să fie explicată pe înţeles?

— Citeşte-l pe Ioan. Şi Epistola către Romani. Vei vedea acolo despre ce vorbim noi. Suntem păcătoşi. Ne-am îndepărtat de Dumnezeu. El ne vrea înapoi. Şi ne-a arătat calea.

Ken părea a nu fi în largul său. Buck ştia că mintea lui nu funcţiona la capacitate maximă şi că avea dureri.

— Ai un calculator?

— Da, chiar şi o adresă de e-mail.

— Dă-mi atunci adresa ta şi îţi voi trimite adresa unui site. Tipul pe care l-ai adus din Egipt cu mine este la ora actuală cel mai tare de pe internet. El îţi va oferi ceea ce îţi doreşti, şi anume îţi va explica totul pe o pagină, limpede şi concis.

— Şi de îndată ce mă alătur vouă, capăt semnul secret pe frunte?

— Absolut.

Buck lăsă jos scaunul din faţă şi o mută pe Chloe acolo. Dar locul nu era suficient de plat, aşa că, nu peste mult timp, ea reveni în spate. Când Buck opri în cele din urmă în curtea lui Donny, Tsion se repezi afară să o întâmpine pe Chloe. De îndată ce o văzu, izbucni în lacrimi.

— Sărmană copilă, bine ai venit în noua ta casă. Acum eşti în siguranţa.

Tsion îl ajută pe Buck să o scoată de pe bancheta din spate şi deschise uşa, astfel încât Buck să poată să o ducă înăuntru.

Buck se îndrepta spre scări, dar Tsion îl opri.

— Nu pe acolo, Cameron, pe aici. Vezi? Tsion coborâse patul pentru ea. Nu poate încă să urce scările.

Buck clătină din cap.

— Bănuiesc ca următorul lucru e supa de pui.

Tsion zâmbi şi apasă pe un buton al cuptorului cu microunde.

— Mai aşteptaţi şaizeci de secunde.

Dar Chloe nu mâncă. Dormi toată noaptea şi apoi toată ziua următoare.

— Ai nevoie de mişcare şi activitate, îi spuse Tsion. Unde ţi-ar plăcea să mergi în prima zi în care ieşi?

— Vreau să văd biserica. Şi casa Lorettei.

— Dar oare n-o să fie...

— O să fie dureros. Dar Buck spune că dacă n-aş fi fugit, n-aş fi supravieţuit. Şi vreau să văd de ce şi cum s-a întâmplat asta. Şi vreau să văd unde au murit Donny şi Loretta.

Când reuşi să meargă clătinându-se până la masa din bucătărie şi să se aşeze singură pe scaun, nu ceru decât computerul. Pe Buck îl durea să o vadă pipăind obiectele cu o singura mână. Când încercă să o ajute, ea îl respinse. Probabil că el păruse rănit de gestul ei.

— Dragul meu, ştiu că vrei să mă ajuţi, spuse ea. N-ai încetat să mă cauţi până nu m-ai găsit şi nimeni nu poate cere mai mult decât atât. Dar, te rog, nu face nimic pentru mine până nu îţi cer eu să o faci.

— Dar nu îmi ceri niciodată nimic.

— Nu sunt o persoana dependentă, Buck. Nu vreau să stea lumea după mine. Suntem în război şi nu avem timp de pierdut.

De îndată ce îmi voi putea folosi şi mâna asta, îl voi ajuta pe Tsion. Stă la calculator zi şi noapte.

Buck îşi luă propriul laptop şi îi scrise lui Ken Ritz despre posibilitatea de a merge în Israel. Nu-şi putea imagina cum ar fi putut fi Tsion vreodată în siguranţa acolo, dar acesta era atât de hotărât să meargă, încât Buck se temea ca n-o să aibă de ales. A doua sa motivaţie, în ceea ce îl privea pe Ken, de data asta, ţinea de dorinţa sa de a vedea dacă Ken ajunsese sau nu la o decizie spirituala. În timp ce transmitea mesajul, Chloe strigă din bucătărie:

— O, Doamne! Buck! Trebuie să vezi asta!

Se grăbi să ajungă lângă ea şi privi peste umărul ei. Mesajul

de pe ecran era vechi de câteva zile. Era de la Hattie Durham.

Rayford se temea că Leon Fortunato se va plictisi în timpul călătoriei spre Roma şi va veni să-i bată la cap pe el şi pe Mac în carlingă. Dar, de fiecare dată când Rayford acţiona sistemul secret de ascultare ca să vadă ce se întâmplă în cabină, Leon fluiera, mormăia, cânta, vorbea la telefon sau se plimba de colo-colo.

De îndată ce Rayford îi predă comanda lui Mac, găsind un pretext pentru a merge până la cabina, Leon aranja masa de mahon unde el, Pontifex Maximus Peter Mathews şi cei zece regi urmau să se întâlnească înainte de a veni în faţa lui Carpathia.

Leon părea foarte surescitat şi izbucni:

— Vei intra în carlingă de îndată ce invitaţii noştri ni se vor alătura şi vei rămâne acolo, s-a înţeles?

— Bineînţeles, spuse Rayford.

Era limpede că Leon nu avea nevoie de companie.

Rayford nu se aştepta să surprindă cine ştie ce secrete ascultând conversaţia dintre Leon şi Mathews, dar îi plăcea ideea de a se distra făcând asta. Fortunato era atât de obedient faţă de Carpathia, iar Mathews atât de condescendent şi de independent încât cei doi erau precum uleiul şi apa. Mathews era obişnuit să fie tratat regeşte. Fortunato îl trata pe Carpathia ca pe un rege al lumii ce era, dar lipsit de entuziasm în a servi pe oricine altcineva şi adesea impertinent cu cei care îl serveau pe el.

Când Mathews se urcă la bord la Roma, începu imediat să-l trateze pe Fortunato ca pe unul dintre valeţii săi. Şi avea deja doi. Un tânăr şi o femeie care îi cărară lucrurile la bord şi statura apoi să pălăvrăgească cu el. În timp ce Rayford asculta, fu din nou izbit de aroganţa lui Mathews. De fiecare dată când Fortunato sugera ca ar cam fi fost cazul să pornească la drum, Mathews îl întrerupea.

— Aş vrea o băutură rece, Leon, spuse Mathews.

Urmă o lungă pauza.

— Imediat, replică Fortunato, pe un ton sec. Apoi continuă, sarcastic: Şi oamenii dumneavoastră?

— Da, adu-le şi lor ceva.

— Prea bine, Pontif Mathews. Iar după aceea chiar cred că ar trebui…

— Şi ceva de ronţăit. Mulţumesc, Leon.
După două astfel de schimburi, tăcerea lui Fortunato deveni asurzitoare. În cele din urma, Leon spuse:
— Pontif Mathews, de data asta chiar cred ca e timpul…
— Câtă vreme o să mai stăm aici, Leon? Ce-ai spune să o luăm din loc?
— Nu ne putem mişca din loc atâta vreme cât la bord se află personal neautorizat.
— Cine nu e autorizat?
— Oamenii dumneavoastră.
— Am făcut deja prezentările, Leon. Ei sunt asistenţii mei personali.
— Aveaţi impresia că şi ei au fost invitaţi?
— Nu merg nicăieri fără ei.
— Va trebui să o informez pe Excelenţa Sa.
— Pardon?
— Va trebui să îl informez pe Nicolae Carpathia.
— Ai spus „Excelenţa Sa”.
— Aveam de gând să abordez acest subiect cu dumneavoastră în timpul călătoriei.
— Spune-mi acum despre ce e vorba, Leon.
— Pontife, aş aprecia dacă v-aţi adresa mie conform titlului meu. Cer oare atât de mult?
— Chiar despre titluri este vorba, Leon. De unde a luat Carpathia chestia asta cu „Excelenţă”?
— N-a fost alegerea sa. Eu…
— Da, şi bănuiesc ca nici „Potentatul” n-a fost alegerea sa. „Secretar general” nu i-a convenit, nu?
— După cum am spus, aş vrea să discutăm despre noul titlu în timpul călătoriei.
— Păi hai să-i dăm drumul atunci!
— Nu sunt autorizat să transport oaspeţi neinvitaţi.
— Domnule Fortunato, aceştia sunt oaspeţi invitaţi. Eu i-am invitat.
— Titlul meu nu este „domnule”.
— Aha, deci Potentatul este acum Excelenţa Sa, iar tu ce eşti, Potentat? Nu, lasă-mă să ghicesc. Trebuie să fii Supremul Nu Ştiu Ce Sau Ceva De Genul Asta. Aşa e?
— Va trebui să o informez pe Excelenţa Sa.
— Păi, hai, grăbeşte-te atunci. Şi spune-i „Excelenţei Sale” că

Pontifex Maximus consideră ca e un act de tupeu să treci de la un titlu regal – ceea ce deja e exagerat – la unul sacru.

Rayford prinse doar finalul conversaţiei dintre Fortunato şi Nicolae, bineînţeles, dar Leon fu nevoit să înghită găluşca.

— Pontifex, spuse el în cele din urmă, Excelenţa Sa mi-a transmis salutul său de bun venit faţă de dumneavoastră şi va mai transmite că va fi onorat să asigure prezenţa la bord a oricui consideraţi dumneavoastră că v-ar face zborul mai confortabil.

— Serios? spuse Mathews. Atunci insist să am personal de bord. Fortunato izbucni în râs. Vorbesc serios, Leon, sau, de fapt, care ţi-e titlul?

— Deţin funcţia de comandant.

— Comandant? Hai, comandante, spune-mi adevărul, nu-i aşa că eşti de fapt Comandant Suprem?

Fortunato nu răspunse, dar probabil că Mathews observase ceva pe faţa lui.

— Asta e, nu? Ei bine, chiar dacă nu e aşa, eu insist. Dacă tot e să-ţi spun Comandant, atunci o să-ţi spun Comandant Suprem. E bine aşa?

Fortunato oftă ostentativ.

— Titlul meu este de fapt de Comandant Suprem, dar îmi puteţi spune în ambele feluri.

— Vai, dar nu. Titlul tău corect este de Comandant Suprem. Acum, Comandant Suprem Fortunato, am vorbit extrem de serios despre personalul de bord şi sunt şocat de lipsa dumitale de prevedere în a asigura un astfel de serviciu, atât de necesar pe durata unui zbor atât de lung.

— Pontife, dar avem toate dotările de confort necesare. Am considerat că va fi necesar să avem întreg personalul de bord din momentul în care ambasadorii regionali vor începe să ni se alăture.

— Ei bine, iată o decizie greşita. Nu accept să decolam înainte ca avionul să fie dotat cu tot personalul necesar. Dacă simţi că trebuie să te consulţi în această privinţă cu Excelenţa Sa, eşti liber să o faci.

Urmă o lungă tăcere, iar Rayford presupuse că cei doi rămăseseră uitându-se unul la altul.

— Vorbiţi serios? întreba Fortunato.

— Serios ca un cutremur.

Soneria de apel răsună în carlingă.
— Aici puntea, spuse Mac. Comunicaţi.
— Domnilor, am decis să folosesc personal de bord pe durata zborului până la Dallas. Voi lua legătura cu una dintre companiile aeriene de aici. Vă rog, comunicaţi turnului de control că s-ar putea să mai amânăm decolarea cu două sau trei ore. Mulţumesc.
— Îmi cer scuze, domnule, spuse Mac, dar întârzierea de până acum ne-a costat deja patru locuri în ordinea de decolare. Ei s-au dovedit a fi flexibili pentru că ştiau cine se află la bord, dar…
— E ceva ce nu s-a înţeles? făcu Leon.
— Nu, domnule. Am recepţionat, amânăm decolarea.

În mesajul e-mail primit de la Hattie scria:

Dragă C.W., n-am ştiut cui altcuiva să mă adresez. De fapt, am ştiut. Dar A. S. Nu răspundea la numărul de telefon personal pe care mi-l dăduse. Spunea că are tot timpul telefonul la ea, aşa că îmi fac griji în privinţa a ce i s-a putut întâmpla.
Am nevoie de ajutorul tău. L-am minţit pe fostul meu şef spunându-i că ai mei erau din Denver. Când mi-am schimbat destinaţia la Boston, îndreptându-mă spre vest în loc de est, speram ca el să se gândească că mă duc să-mi văd familia. De fapt, familia mea locuieşte în Santa Monica. Mă aflu la Denver din cu totul alt motiv.
În momentul de faţă mă aflu la o clinică ginecologică. Te rog să nu reacţionezi exagerat. Da, se fac şi avorturi aici şi, de altfel, mă presează să iau această decizie. De fapt, cam asta e tot ce fac. Dar, de asemenea, întreabă fiecare mamă dacă şi-a cântărit bine decizia, iar din când în când câte o sarcina este dusa la capăt. Unii dintre copii sunt daţi spre adopţie; alţii sunt crescuţi de către mamele lor. Alţii sunt crescuţi de clinica.
Acest loc este şi un refugiu şi mă aflu aici incognito. M-am tuns scurt, mi-am vopsit părul negru şi mi-am pus şi lentile de contact. Sunt sigură că nu m-ar recunoaşte nimeni.
Avem acces la computer câteva ore pe săptămână. Alteori scriem sau desenăm şi facem sport. Ne încurajează să le scriem prietenilor şi celor dragi şi să facem concesii. Uneori ne îndeamnă să le scriem taţilor copiilor noştri.
N-am putut să fac asta. Dar simt nevoia să vorbesc cu tine.

Am un telefon celular personal. Ai şi tu un număr, precum A. S.? Sunt speriată. Sunt confuză. Uneori, avortul îmi pare a fi soluţia cea mai la îndemână.

Dar m-am ataşat deja de acest copil. S-ar putea să fiu capabilă să renunţ la el, dar nu cred că aş putea să îi curm viaţa. I-am spus unei consiliere că mă simţeam vinovată pentru că am rămas însărcinată fără să fi fost măritată. Nu mai auzise niciodată aşa ceva. Mi-a spus să încetez să fiu obsedată de problema binelui şi a răului şi să încep să mă gândesc la ce e mai bine pentru mine.

Mă simt mult mai vinovată pentru că am luat în consideraţie varianta avortului decât pentru ceea ce tu ai numi imoralitate. Nu vreau să fac o greşeală. Şi nu vreau să mai trăiesc în felul ăsta. Te invidiez pentru că ai prieteni atât de apropiaţi. Sper din tot sufletul că aţi scăpat cu toţii din cutremur. Bănuiesc că tatăl şi soţul tău cred că a fost mânia Mielului. Poate că a fost. Nu m-ar mira.

Dacă nu voi primi niciun răspuns de la tine, mă voi gândi la ce e mai rău, aşa că, te rog, răspunde-mi, dacă poţi. Salută-i pe toţi. Toată dragostea mea pentru L. Cu drag, H.

— Acum, ascultă-mă, Buck, spuse Chloe. Nu mă deranjează să mă ajuţi. Răspunde-i, te rog, că am fost rănită şi n-am avut acces la e-mail, că mă voi face bine şi că ăsta e numărul meu de telefon. Bine?

Buck tasta deja.

Rayford îşi scoase laptopul din geantă şi se dădu jos din avion. În drum, trecu pe lângă cei doi tineri plictisiţi – Leon, transpirat, roşu la faţă, care vorbea la telefon, şi Mathews. Supremul Pontif al Religiei Unice Globale îi aruncă o privire lui Rayford, apoi se uită în alta parte. „Ce mai interes pastoral”, se gândi Rayford. Pentru acest individ, piloţii nu aveau mai multa valoare decât nişte sclavi purtători de lectica.

Rayford se aşeză lângă o fereastra, în aeroport. Cu uimitorul său computer, alimentat cu energie solară şi conectat digital, putea comunica de oriunde. Verifică site-ul central, prin care Tsion ţinea legătură cu biserica sa, care era în continua creştere. În doar câteva zile, sute de mii de oameni răspunseseră la mesajele sale. Se trimiseseră numeroase scrisori deschise către Nicolae Carpathia în care se cerea

amnistierea lui Tsion Ben-Judah. Una dintre ele rezuma într-o maniera extrem de expresiva consensul care exista în această privinţă: „Fără îndoială că un iubitor al păcii ca dumneavoastră, care a dat o mână de ajutor la fuga rabinului Ben-Judah de habotnicii din ţara sa natală, are puterea de a face ca el să se întoarcă în deplina siguranţa în Israel, unde ar putea comunica cu atât de mulţi dintre noi care îl iubim. Contăm pe dumneavoastră”.

Rayford zâmbi. Mulţi dintre aceştia deveniseră credincioşi de prea puţin timp şi nu cunoşteau adevărata identitate a lui Carpathia. Se întrebă oare când se va hotărî Tsion să-l deconspire pe Carpathia?

Când ajunse în e-mailul său, Rayford fu şocat să afle de mesajul lui Hattie. Trecu printr-o suita ciudată de sentimente contradictorii. Era fericit că ea şi copilul ei erau în siguranţa, dar îşi dorea atât de mult să aibă veşti de la Amanda încât descoperi că era gelos. Regreta ca Chloe avusese veşti de la Hattie înainte ca el să aibă veşti de la Amanda. „Iartă-mă, Doamne”, se rugă el în tăcere.

Câteva ore mai târziu, Condor 216 decola în sfârşit de la Roma, cu personal auxiliar complet la bord, prin amabilitatea companiei Alitalia Airlines.

Când nu planifica scufundarea în fluviul Tigru Rayford trăgea cu urechea în cabină.

— Acum mai vii de acasă, Comandant Suprem Fortunato, spunea Mathews. Nu e mai bine decât bufetul pe care îl prevăzuseşi? Recunoaşte.

— Oricui îi place să fie servit, admise Fortunato. Acum, ar fi anumite chestiuni pe care Excelenţa Sa m-a rugat să le discut cu dumneavoastră.

— Încetează să-i mai spui aşa! Mă scoate din sărite! Aş fi vrut să păstrez aceste veşti pentru mai târziu, dar pot să ţi le comunic şi acum. Reacţiile la adresa conducerii mele au fost atât de copleşitoare încât oamenii mei au pus la cale luna viitoare organizarea unui festival de o săptămână pentru celebrarea instalării mele în funcţie. Deşi nu mă mai aflu în slujba Bisericii Catolice, care a fost absorbită în cadrul credinţei noastre mult mai extinse, unora li se pare potrivit ca şi titlul meu să se modifice. Cred că simpla denumire de Petru II ar avea mult mai mult impact imediat şi ar fi mult mai uşor de înţeles

pentru mase.

— Sună ca un nume de papă, spuse Fortunato.

— Bineînţeles, chiar asta este. Deşi unii ar fi înclinaţi să considere că autoritatea mea este de tip papal, eu cred cu toată sinceritatea că este vorba de ceva mult mai larg.

— Preferaţi Petru II faţă de Pontif Suprem sau chiar faţă de Pontifex Maximus?

— Cu cât e mai simplu, cu atât e mai puternic. Are o sonoritate aparte, nu-i aşa?

— Vom vedea ce crede despre asta Exce... ah, Potentatul Carpathia.

— Ce are a face Comunitatea Globală cu Religia Unică Globală?

— Potentatul Carpathia se simte responsabil pentru idee şi pentru instalarea dumneavoastră în acest post.

— Ar trebui să-şi amintească că democraţia a avut şi părţi bune. Cel puţin exista separaţie între Biserică şi Stat.

— Pontife, m-aţi întrebat ce are a face Excelenţa Sa cu dumneavoastră. Mă văd nevoit să întreb: ce ar fi Organizaţia Enigma Babilon fără suportul financiar al Comunităţii Globale?

— Aş putea să-ţi întorc întrebarea. Oamenii au nevoie de ceva în care să creadă. Au nevoie de credinţă. Au nevoie de toleranţa. Trebuie să fim uniţi şi să scăpăm lumea de cei care promovează ura. Dispariţiile ne-au scăpat de fundamentaliştii cu vederi înguste şi de habotnicii intoleranţi. Aţi văzut ce se întâmplă pe internet? Rabinul care şi-a dezavuat propria religie în propria ţară are acum un impact formidabil. E de datoria mea să fac faţă acestei situaţii. În acest context, am de formulat o solicitare – Rayford auzi foşnet de hârtii răsfoite – de suplimentare a suportului financiar din partea Comunităţii Globale.

— De asta se temea Excelenţa Sa.

— Prostii! Nu cred că Nicolae Carpathia s-a temut vreodată de ceva. Ştie că avem cheltuieli enorme. Trebuie să ne respectăm numele. Suntem o Religie Unică Globala. Ducem pe toate continentele mesajul nostru de pace, unitate şi toleranţă. Fiecare ambasador ar trebui să fie mandatat să suplimenteze partea sa de contribuţie la Organizaţia Enigma Babilon.

— Pontife, nimeni nu s-a confruntat până acum cu problemele fiscale cărora Excelenţa Sa trebuie să le facă faţă acum. Balanţa

puterii s-a înclinat spre Orientul Mijlociu. Noul Babilon este capitala lumii. Totul va fi centralizat. Doar reconstruirea acelui oraş l-a obligat pe Potentat să propună creşteri semnificative ale taxelor. Dar el reconstruieşte întreaga lume. Forţele Comunităţii Globale lucrează pe toate continentele, restabilind căile de acces şi comunicaţiile şi implicându-se în operaţiuni de salvare, salubrizare, ajutorare, degajare sau cum vreţi să le spuneţi. Toţi liderii regionali vor trebui să le ceară supuşilor lor să se sacrifice.

— Iar tu eşti cel care se ocupă de aceasta treabă murdara, nu-i aşa, Comandante Suprem?

— Nu o consider ca fiind o muncă murdară, Pontife. Este o onoare pentru mine să contribui la realizarea viziunii Excelenţei Sale.

— Iar începi cu chestia asta cu excelenţa.

— Daţi-mi voie să vă relatez o poveste personală, pe care o voi împărtăşi fiecăruia dintre ambasadori pe durata călătoriei. Dacă îmi veţi îngădui asta, veţi vedea ca Potentatul este un om cu o componenta spirituală extrem de profundă şi chiar purtător al unei scântei divine.

— Trebuie neapărat să aud asta, spuse Mathews, chicotind. Carpathia sub forma clericala. Asta da imagine.

— Depun mărturie pentru adevărul fiecărui cuvânt pe care îl voi rosti. Asta vă va schimba pentru totdeauna felul în care îl vedeţi pe Potentatul nostru.

Rayford închise instalaţia de ascultare.

— Leon îi spune lui Mathews povestea lui de Lazăr înviat, şopti el.

— O, nu, spuse Mac.

Condorul se afla la miezul nopţii deasupra Atlanticului, iar Rayford moţăia. Staţia îl trezi.

— Căpitane Steele, am o vorba cu tine, când vei considera că e posibil.

— Urăsc să servesc la masă, îi spuse Rayford lui Mac. Dar prefer să rezolv asta imediat. Îi comunica lui Leon: Acum se poate?

Se întâlni cu Fortunato la mijlocul avionului, iar acesta îl duse în spate, departe de locul în care Mathews şi cei doi tineri asistenţi ai săi dormeau.

— Excelenţa Sa m-a rugat să mă adresez dumitale într-o chestiune delicată. Devine din ce în ce mai jenant faptul că nu putem să-l aducem pe rabinul Tsion Ben-Judah în faţa adepţilor săi din Israel.
— Şi?
— Excelenţa Sa te consideră un om de cuvânt. Dacă ne spui că nu ştii unde este Ben-Judah, noi o luăm ca atare. Întrebarea care se pune atunci este: eşti în legătură cu cineva care ştie unde se află?
— De ce?
— Excelenţa Sa este gata să garanteze personal pentru siguranţa rabinului. Va accepta orice înţelegere care ar asigura securitatea lui Ben-Judah, indiferent de consecinţe.
— În cazul acesta, de ce nu anunţaţi asta public, ca să vedeţi dacă nu cumva, în aceste condiţii, Ben-Judah va veni singur la voi?
— Prea riscant. Bănuiesc că ştii cum te priveşte Excelenţa Sa. Oricum, dat fiind că, dintre noi doi, eu îl cunosc cel mai bine, îţi pot spune că are încredere în tine. Îţi admira integritatea.
— Şi e convins că deţin informaţii despre Ben-Judah.
— Hai să nu ne mai jucăm, căpitane Steele. Comunitatea Globala îşi extinde influenţa din ce în ce mai mult. Ştim din mai multe surse, nu doar de la palavragiul doctor Rosenzweig, că ginerele tău l-a ajutat pe rabin să scape.
— Rosenzweig este unul dintre cei mai mari admiratori ai lui Carpathia, de o loialitate pe care Nicolae este departe de a o merita. Nu Chaim a fost acela care i-a cerut ajutorul lui Carpathia în privinţa lui Ben-Judah atunci când puterea lui Nicolae de-abia începuse să se manifeste?
— Am făcut tot ce am putut…
— Nu e adevărat. Dacă aşteptaţi de la mine să fiu un om de cuvânt, nu-mi insultaţi inteligenţa. Dacă propriul meu ginere a fost implicat în fuga lui Ben-Judah din Israel, nu credeţi că aş şti şi în ce măsură s-a bucurat sau nu de sprijin din partea Comunităţii Globale?
Fortunato nu răspunse.
Rayford avea grijă să nu menţioneze nimic din ceea ce auzise exclusiv prin intermediul instalaţiei de ascultare. Nu putea trece peste faptul că Fortunato ignorase cererea de ajutor a lui Rosenzweig pentru prietenul său aflat la ananghie. Familia lui

Ben-Judah fusese masacrată, iar el se ascundea şi totuşi Carpathia nu încetase să ridiculizeze întreaga chestiune şi să repete că ar fi putut oricând să-l predea pe Ben-Judah habotnicilor.

— Cei care cunosc situaţia îndeaproape cunosc şi adevărul, Leon. Disponibilitatea lui Carpathia de a garanta pentru siguranţa lui Tsion Ben-Judah e un bluf. Nu mă îndoiesc că l-ar putea proteja pe rabin şi ar fi putut să o facă şi atunci, dar n-a făcut-o.

— Se poate să ai dreptate, căpitane Steele. Nu cunosc personal situaţia.

— Leon, tu ştii în cel mai mic detaliu tot ceea ce se petrece.

Lui Leon păru că îi plăcea să audă asta. Nu-l contrazise pe Rayford.

— Lăsând asta la o parte, pentru noi ar fi neproductiv din punct de vedere al imaginii publice să ne modificăm atitudinea acum. Se crede că noi l-am ajutat să scape şi ne-am pierde din credibilitate dacă am admite că nu am avut nimic de a face cu asta.

— Dar devreme ce ştiu cum stau lucrurile, spuse Rayford, nu am oare dreptul să fiu sceptic?

Leon se lăsă pe spătar, îşi încrucişă degetele şi oftă:

— Bine, spuse el. Excelenţa Sa m-a autorizat să te întreb ce ceri în schimbul acestui favor pe care i l-ai face personal.

— Despre ce favor este vorba?

— Predarea lui Tsion Ben-Judah.

— Către?

— Israel.

Ceea ce voia Rayford era restabilirea reputaţiei soţiei sale, dar nu putea trăda încrederea lui Mac.

— Vasăzică sunt întrebat care este preţul meu în loc să mi se ceară să-mi negociez propria fiică?

Pe Fortunato nu păru să-l surprindă faptul că Rayford auzise de fiascoul de la Minneapolis.

— A fost o eroare de comunicare, spuse el. Ai cuvântul personal al Excelenţei Sale că intenţia lui era ca soţia unuia dintre angajaţii săi să fie din nou alături de soţul ei şi să i se acorde cele mai bune îngrijiri.

Rayford ar fi vrut să râdă în hohote sau să-l scuipe pe Fortunato în faţă, dar nu se putea hotărî care dintre cele două.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc, spuse el.

— De cât timp ai nevoie? Asupra Excelenţei Sale se fac presiuni în privinţa lui Ben-Judah. Mâine vom fi în Statele Unite. N-am putea face nişte aranjamente?

— Vreţi să-l aduc înapoi pe Condor alături de toţi ceilalţi ambasadori?

— Bineînţeles că nu. Dar devreme ce ne vom afla în regiunea aceea, ar fi logic să ne ocupăm de asta acum.

— Cu condiţia ca Tsion Ben-Judah să se afle acolo.

— Noi credem că, dacă îl putem localiza pe Cameron Williams, prin asta l-am localiza şi pe Tsion Ben-Judah.

— Asta înseamnă că ştiţi mai multe decât mine.

Rayford vru să se ridice, dar Fortunato ridică o mână.

— Mai e ceva.

— Lasă-mă să ghicesc. Iniţialele ei sunt H. D.?

— Da. Pentru Excelenţa Sa este important ca această relaţie să înceteze.

— În pofida a ceea ce a spus în faţa lumii întregi?

— Eu am fost de fapt cel care a spus acele lucruri. El nu le-a confirmat.

— Nu cred.

— Crezi ce vrei. Eşti la curent cu exigenţele opiniei publice. Excelenţa Sa este hotărât să nu se împiedice de domnişoara Durham. Îţi aminteşti că ginerele tău a fost cel care le-a făcut cunoştinţă.

— Ginerele meu, pe care nici nu l-am întâlnit încă, spuse Rayford.

— Ai permisiunea de a o face. Dispariţia ei a creat probleme. A făcut ca Excelenţa Sa să apară ca nefiind capabil să controleze situaţia nici măcar în propriul cămin. Cutremurul a furnizat o explicaţie logică pentru separarea lor. Este de o importanţă capitală ca, atâta timp cât se află pe cont propriu, domnişoara Durham să nu facă sau să nu spună ceva nepotrivit.

— Şi ce vreţi să fac eu? Să-i spun să fie cuminte?

— Sincer, căpitane, n-ar fi deloc exagerat să-i spui că se mai întâmplă şi accidente. Nu poate rămâne ascunsă o veşnicie. Dacă va deveni necesar să eliminăm riscul, avem posibilitatea de a o face cu mare eficienţă şi într-o maniera care n-ar impieta asupra imaginii Excelenţei Sale, ci dimpotrivă, i-ar spori capitalul de simpatie.

— Îmi dai voie să repet ceea ce cred că ai spus, pentru ca lucrurile să fie limpezi şi neechivoce?

— Bineînţeles.

— Vreţi deci ca eu să-i spun domnişoarei Durham să-şi ţină gura, căci altfel o veţi ucide şi veţi nega că aţi făcut-o.

Fortunato păru şocat de ceea ce auzise. Apoi se linişti şi privi în tavan.

— Lată deci că ne înţelegem, spuse el.

— Fii sigur că dacă intru în contact cu domnişoara Durham, îi voi transmite ameninţarea voastră.

— Bănuiesc că îi vei aminti că dezvăluirea acestui mesaj ar conduce la traducerea lui în fapte.

— Da, am înţeles. E o ameninţare „subtilă”.

— Vei îndeplini deci ambele sarcini?

— Îţi dai seama de ironia întregii situaţii? Trebuie să transmit o ameninţare cu moartea domnişoarei Durham şi, în acelaşi timp, să am încredere în voi că îl veţi proteja pe Tsion Ben-Judah.

— Exact.

— Ei bine, poate că e corect, dar nu e drept.

Rayford se întoarse în carlingă, unde dădu peste privirea lui Mac, care era la curent cu toată discuţia.

— Ai auzit?

— Am auzit, spuse Mac. Mai bine aş fi şi înregistrat.

— Pentru cine?

— Pentru credincioşi.

— Ar fi ca şi cum ai predica în pustiu. Pe vremuri, o înregistrare ca asta ar fi trebuit să ajungă pe mâna autorităţilor. Dar acum chiar ei sunt autorităţile.

— Aşadar care va fi preţul tău, Ray?

— Ce vrei să spui?

— Ben-Judah trebuie să ajungă în Israel. Iar Carpathia trebuie să îi asigure securitatea, nu?

— L-ai auzit pe Fortunato. Sunt în stare să provoace un accident şi să mai trimită şi condoleanţe după aceea.

— Dar dacă îţi oferă garanţii personale, Ray, atunci va veghea asupra lui Tsion.

— Nu uita ce are de gând să facă Tsion în Israel. Nu se duce doar să schimbe o vorbă cu doi-trei martori sau să-şi caute prietenii din copilărie. Îi va pregăti pe aceia dintre cei 144.000

de evanghelişti care vor reuşi să ajungă acolo. Va fi cel mai urât coşmar al lui Nicolae.

— Revin la ce-am spus, care e preţul tău?

— Şi care ar fi diferenţa? Te aştepţi ca Antihristul să respecte un angajament? N-aş da nicio para chioară pe viaţa lui Hattie Durham, chiar dacă respecta sau nu avertismentul. Mă gândesc, că dacă trag suficient de timp, poate aflu ceva despre Amanda de la Fortunato. Îţi spun, Mac, ea trăieşte.

— Ray, dacă trăieşte, atunci cum se face ca nu a încercat în niciun fel să ia legătura cu tine? Nu vreau să te jignesc, dar oare e cu adevărat posibil ca ea să fie ceea ce ei spun că e?

15

Puţin după miezul nopţii, Buck fu trezit de ţârâitul telefonului lui Chloe, care se auzea de jos. Deşi îl ţinea la îndemână, telefonul continua să sune. Buck se sculă, întrebându-se cine o fi. Deduse că medicamentele pe care ea le luase îşi făcuseră efectul, aşa că se grăbi să coboare scările.

Doar oamenii cei mai importanţi ai Armatei Pătimirilor cunoşteau numerele personale de telefon ale membrilor. Orice apel putea fi crucial. Buck nu vedea telefonul pe întuneric şi nu voia să aprindă lumina. Se luă după sunet. Puse cu grijă un genunchi pe saltea, încercând să n-o trezească, apucă aparatul şi se aşeză pe un scaun de lângă pat.

— Telefonul lui Chloe, şopti el.

Tot ce se auzi de la capătul celălalt fu un hohot de plâns.

— Hattie? încercă el.

— Buck!

— Chloe doarme, Hattie. Nu vreau s-o trezesc.

— Nu, nu, chiar te rog, n-o trezi, spuse ea printre suspine. Îmi cer iertare că sun la o oră atât de târzie.

— Chiar voia să stea de vorbă cu tine, Hattie. Pot să fac ceva pentru tine?

— Oh, Buck! spuse ea şi izbucni din nou în plâns.

— Hattie, ştiu că nu ştii unde ne aflăm, dar e suficient de aproape ca să putem interveni în cazul în care te afli în pericol. Vrei să sun pe cineva?

— Nu!

— Atunci nu te grăbi. Eu pot aştepta. Nu plec nicăieri.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună.

În timp ce Buck aştepta, ochii i se obişnuiră cu întunericul. Pentru prima oară de când ea se întorsese acasă, Chloe nu era întinsă pe partea ei stângă, protejându-şi de greutate rupturile, rănile, cicatricile şi zgârieturile de pe cealaltă parte. În fiecare dimineaţă îşi masa timp de o jumătate de oră părţile amorţite ale corpului. El se ruga ca ea să fie cât de curând în stare să se bucure de un somn odihnitor de o noapte întreaga. Poate chiar asta făcea atunci. Dar oare putea cineva să doarmă atât de profund încât să nu audă telefonul sunând la câţiva paşi? Speră ca trupul ei să profite de acest somn şi spiritul, de asemenea. Chloe stătea nemişcată, întinsă pe spate, cu braţul stâng pe lângă corp, cu piciorul drept rănit răsucit pe lângă stângul, braţul ghipsat odihnindu-se pe abdomen.

— Ai răbdare cu mine, rosti Hattie.

— Nu plec nicăieri, spuse Buck, scărpinându-se în cap şi întinzându-şi corpul.

Nu-şi putea lua ochii de la imaginea lui Chloe dormind. Era un adevărat dar de la Dumnezeu şi era atât de fericit că supravieţuise. Cearşaful şi pătura erau strânse laolaltă. Ea adormea adesea neînvelită şi se strecura sub pătură mai târziu, în somn.

Buck îi puse o mână pe obraz. Era rece. Continuând să o asculte pe Hattie, Buck o înveli pe Chloe până la gât, temându-se să nu fi tras pătura peste laba piciorului, unde era cel mai sensibila, din cauza rănilor. Dar ea nu se mişcă.

— Hattie, eşti acolo?

— Buck, am fost înştiinţată în noaptea asta ca mi-am pierdut mama şi surorile în cutremur.

— Oh, Hattie, îmi pare atât de rău.

— E o pierdere cumplită, spuse ea. Când Los Angeles şi San Francisco erau bombardate, eu şi cu Nicolae eram încă apropiaţi.

M-a avertizat că ar trebui să părăsească zona şi m-a pus să jur că voi păstra secretul. Se temea de un atac de gherilă şi a avut dreptate.

Buck nu răspunse. Rayford îi spusese că îl auzise personal pe Carpathia, prin instalaţia de ascultare de pe Condor 216, dând ordin să fie bombardate Los Angeles şi San Francisco.

— Hattie, de unde suni?

— Ţi-am scris asta în e-mail, spuse ea.
— Ştiu, dar sper că nu foloseşti telefoanele lor, nu?
— Nu! De aceea am şi sunat atât de târziu. A trebuit să aştept până am putut să mă strecor afară.
— Şi veştile despre familia ta, cum au ajuns la tine?
— A trebuit să le spun autorităţilor din Santa Monica cum pot da de mine. Le-am dat numărul meu personal de telefon şi telefonul de la clinică.
— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun într-un moment atât de greu pentru tine, Hattie, dar a fost o idee proastă.
— N-aveam de ales. Mi-a luat mult timp să obţin legătura telefonică în Santa Monica, iar când am reuşit în cele din urmă, familia mea era dată dispărută. A trebuit să las numerele de telefon. Am fost îngrozitor de îngrijorată.
— În felul ăsta, probabil că i-ai pus pe cei de la Comunitatea Globală exact pe urmele tale.
— Nu-mi mai pasă.
— Nu spune asta.
— Nu vreau să mă întorc la Nicolae, dar vreau ca el să-şi asume responsabilitatea pentru copilul nostru. N-am slujbă, n-am niciun venit, iar acum nu mai am nici familie.
— Ţinem la tine şi te iubim, Hattie. Nu uita asta.
Ea izbucni din nou în plâns.
— Hattie, ai luat în calcul posibilitatea ca veştile despre familia ta să fie neadevărate?
— Ce?
— Îi cred în stare de aşa ceva pe cei de la Comunitatea Globală. Odată ce au aflat unde eşti, s-ar putea să fi vrut să îţi dea un motiv să rămâi acolo. Atâta vreme cât tu ştii că familia ta a pierit, nu ai niciun motiv să te duci în California.
— Dar i-am spus lui Nicolae că familia mea se mutase aici după bombardamentele de acolo.
— Nu i-ar fi luat mult timp să descopere că nu era adevărat.
— De ce ar vrea el ca eu să stau aici?
— Poate că se gândeşte că, cu cât stai mai mult acolo, cu atât creşte posibilitatea ca tu să faci un avort.
— E adevărat.
— Nu spune asta.
— Nu văd nicio altă posibilitate, Buck. Nu pot să cresc un copil într-o astfel de lume şi mai ales cu perspectivele mele.

— Nu vreau să te fac să te simţi şi mai rău, Hattie, dar nu cred că eşti în siguranţă acolo.

— Ce tot spui?

Buck îşi dorea ca Chloe să se trezească şi să-l ajute să stea de vorba cu Hattie. Avea o idee, dar prefera să-i ceară mai întâi ei sfatul.

— Hattie, îi cunosc pe oamenii ăştia. Mai degrabă te scot din joc decât să negocieze cu tine.

— Sunt un nimeni. Eu nu îi pot face niciun rău.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, asta ar putea declanşa un imens val de simpatie la adresa lui. Mai mult decât orice îşi doreşte să fie în centrul atenţiei şi îi este egal dacă atenţia asta vine din teama, respect, admiraţie sau mila.

— O să-ţi spun ceva. Mai degrabă fac un avort decât să-l las să-mi facă rău mie sau copilului.

— E ilogic ce spui. Îţi vei ucide tu copilul ca să nu-l ucidă el?

— Acum vorbeşti ca Rayford.

— Din întâmplare, în problema asta împărtăşim aceeaşi opinie, spuse Buck. Te rog, nu face asta. În cel mai rău caz, du-te undeva unde să nu te afli în pericol şi unde să poţi să te gândeşti în linişte la ce ai de făcut.

— N-am unde să mă duc!

— Dacă vin să te iau, vei veni să stai la noi?

Linişte.

— Chloe are nevoie de tine. Noi avem nevoie de ajutor pentru îngrijirea ei. Iar ea ţi-ar putea fi de ajutor pe perioada sarcinii. Şi ea e însărcinată.

— Serios? Buck, n-aş vrea să fiu o povară. M-aş simţi atât de prost, ca şi cum v-aş sta în drum.

— Nu uita că a fost ideea mea.

— Nu văd cum s-ar putea realiza.

— Hattie, spune-mi unde te afli. Voi veni să te iau mâine pe la prânz.

— Adică azi pe la prânz?

Buck se uită la ceas.

— Cred că da.

— N-ar trebui să o întrebi şi pe Chloe?

— Nu îndrăznesc să o deranjez. Dacă apare vreo problemă, te voi contacta. Altfel, pregăteşte-te de plecare.

Niciun răspuns.

— Hattie?

— Tot aici sunt, Buck. Mă gândeam. Îţi aduci aminte când ne-am cunoscut?

— Bineînţeles. A fost o zi destul de specială.

— În Boeingul 747 al lui Rayford în noaptea dispariţiilor.

— În noaptea Înălţării la Cer, spuse Buck.

— Dacă spui tu. Uite prin ce-am trecut de atunci.

— O să te sun când ne vom afla la o oră distanţă de tine, spuse Buck.

— Nu-ţi voi putea mulţumi niciodată aşa cum meriţi.

— Cine a pomenit de aşa ceva?

Buck închise telefonul, o înveli mai bine pe Chloe şi îngenunche ca s-o sărute. Părea tot rece. Se duse să-i mai aducă o pătură, dar se opri la jumătatea drumului. Nu cumva stătea prea nemişcată? Respira? Se întoarse şi îşi lipi urechea de nasul ei. Greu de spus. Trecu cu degetele pe sub bărbia ei pentru a-i verifica pulsul. Înainte de a-şi putea da seama de ceva, ea tresări. Trăia. El se aruncă în genunchi: „Mulţumesc, Doamne!”. Chloe murmura ceva. Îi luă mâinile într-ale lui.

— Ce e, draga mea? Ce îţi trebuie?

Ea păru că încearcă să deschidă ochii.

— Buck? întrebă ea.

— Eu sunt.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am vorbit la telefon cu Hattie. Hai, dormi la loc.

— Mi-e frig.

— Îţi aduc o pătură.

— Voiam şi eu să vorbesc cu Hattie. Ce zicea?

— O să-ţi spun mâine.

— Mm-hm.

Buck găsi un pled şi o acoperi cu el.

— E bine acum? o întreba.

Ea nu răspunse. Când el începu să se îndepărteze în vârful picioarelor, ea spuse ceva. El se întoarse.

— Ce e?

— Hattie.

— Mâine dimineaţă, zise el.

— Iepuraşul meu e la Hatie.

Buck zâmbi.

— Iepuraşul tău?

— Pătura mea.
— Bine.
— Mulţumesc pentru pătura mea.
Buck se întrebă dacă ea îşi va mai aminti ceva din toată discuţia asta.

Mac se afla în carlinga, iar Rayford adormise, când îi sună telefonul. Era Buck.
Rayford se ridică.
— Cât e ceasul acolo la tine?
— Dacă îţi spun, oricine ar asculta va şti pe ce meridian mă aflu.
— Donny spunea că telefoanele astea sunt sigure.
— Asta era valabil luna trecuta, spuse Buck. Telefoanele astea sunt aproape bune de casat.
Se puseră la curent reciproc cu ultimele noutăţi.
— Ai dreptate, cel mai bine ar fi să o iei pe Hattie şi să o duci cât mai departe de locul acela. Acum, ca ţi-am relatat ce mi-a spus Leon, nu crezi că e în pericol?
— Fără îndoială, fu de acord Buck.
— Iar Tsion vrea să meargă în Israel?
— Dacă vrea? A trebuit să mă pun de-a curmezişul la propriu ca să-l împiedic să pornească pe jos într-acolo în clipa asta. Va fi totuşi suspicios, dacă şeful cel mare va dori să profite de faptul că îi acordă protecţie.
— Nu văd cum s-ar putea duce în alte condiţii, Buck. Viaţa lui ar atârna de un fir de păr.
— Ceea ce îi da lui siguranţa sunt profeţiile care spun că el şi ceilalţi 144.000 de martori sunt pecetluiţi şi protejaţi, cel puţin pentru moment. Simte că ar putea intra neînarmat în bârlogul duşmanului şi ar ieşi nevătămat.
— Până la urma, e expert în toate astea.
— Vreau să merg cu el. A fi în aceeaşi ţară cu cei doi martori de la Zidul Plângerii ar duce la apogeu acest seceriş al sufletelor pe care l-a prevăzut.
— Buck, ai luat legătură cu cartierul general? Informaţiile pe care le-am primit de la vârf îmi spun că te afli pe un teren periculos. Nu mai ai secrete.
— Interesant că ai întrebat tocmai acum. Tocmai i-am trimis un lung mesaj şefului celui mare.

— Şi crezi că va folosi la ceva?

— Tu pari să fi supravieţuit spunându-le totul în faţă, Rayford. Iar eu fac acelaşi lucru. Le-am spus că am fost prea ocupat cu salvarea prietenilor mei şi îngroparea altora aşa că i-am lăsat pe alţii să-şi bată capul cu articolele mele. Pe lângă asta, 90 din personal a murit şi, practic, capacităţile de producţie sunt nule. Le propun să continui publicarea revistei pe internet până ce Carpathia decide dacă se vor reconstrui tipografiile şi tot ce mai trebuie.

— Ingenios.

— Da, bine, ideea e că s-ar putea să apară în acelaşi timp două reviste pe internet, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Deja sunt zeci!

— Vreau să spun că s-ar putea să apară în acelaşi timp două reviste editate de aceeaşi persoană.

— Din care însă doar una să fie finanţată şi aprobată de regele acestei lumi, nu?

— Exact. Cealaltă n-ar fi finanţată de nimeni. Pur şi simplu ar spune adevărul. Şi nimeni n-o să ştie cine o scoate şi de unde.

— Îmi place cum gândeşti, Buck. Sunt mândru că faci parte din familia mea.

— Plăcerea e de partea mea, dacă mă pot exprima astfel.

— Aşadar, ce să-i spun lui Leon că voi face în privinţa lui Hattie şi a lui Tsion?

— Spune-i că îi vei transmite mesajul doamnei. Cât despre Tsion, negociază cum crezi de cuviinţa şi îl vom duce în Israel cam într-o luna.

— Crezi că cei din Orient vor avea atâta răbdare?

— E important să tragi de timp. Fă din asta un mare eveniment. Păstrează controlul asupra datei. Asta îl va înnebuni şi pe Tsion, dar ne va da nouă timp să luăm legătura cu toţi prin internet, astfel încât să poată să apară.

— Cum am mai spus, îmi place cum gândeşti. Ar trebui să fii director de revistă.

— Până una-alta nu suntem decât nişte fugari, cu toţii.

Buck avusese dreptate. Dimineaţa, Chloe nu-şi mai amintea nimic din noaptea trecută.

— M-am trezit transpirată şi mi-am dat seama că cineva îmi adusese o pătură, spuse ea. Nu m-ar mira să fi fost unul dintre

tipii de sus.

Luă telefonul şi se folosi de un baston ca să ajungă la masă. Formă numărul cu mâna dreaptă, sănătoasă.

— O s-o sun chiar acum, spuse ea. O să-i spun că de-abia aştept să am parte de ceva companie feminină pe aici.

Chloe rămase cu telefonul la ureche mai multe secunde.

— Nu răspunde? întrebă Buck. Mai bine închizi atunci. Dacă se află într-un loc de unde nu poate să vorbească, probabil că şi l-a închis de la primul apel. Poţi să încerci mai târziu, dar n-o pune în primejdie.

Se auziră chicoteli de sus, de la Tsion.

— N-o să vă vină să credeţi asta! strigă el, iar Buck îi auzi paşii deasupra capului.

Chloe închise telefonul şi privi în sus, în aşteptare.

— Se binedispune atât de uşor, spuse ea. Ce bucurie! În fiecare zi învăţ ceva de la el.

Buck încuviinţă din cap, iar Tsion apăru de pe scări. Se aşeză la masă cu o figură plină de nerăbdare.

— Citesc din miile de mesaje pe care le-am primit pe site-ul central. Nu ştiu câte dintre ele n-am apucat să le citesc. Bănuiesc că n-am văzut decât în jur de zece la sută din totalul lor, pentru că acest total e în continuă creştere. Mă simt prost că nu pot să le răspund individual, dar îţi dai seama că asta e imposibil. Una peste alta, în dimineaţa asta am primit un mesaj anonim de la „Cineva Care Ştie”. Bineînţeles, nu pot fi sigur că este vorba de cineva care chiar ştie, dar ar putea fi. Cine ar putea şti? E o şaradă interesantă, nu credeţi? Corespondenţa anonimă ar putea fi falsă. Cineva ar putea pretinde că este Tsion Ben-Judah şi să se apuce să răspândească învăţături mincinoase. Trebuie să găsesc ceva care să-mi probeze autenticitatea, nu?

— Tsion! îl întrerupse Chloe. Ce ţi-a scris Cineva Care Ştie de te-a amuzat atât?

— Ah, da. De asta am coborât, nu? Iertaţi-mă. Iată, am printat mesajul.

Privi înspre masă, apoi se căută în buzunarul de la cămaşă.

— Oh, spuse el, căutându-se şi în buzunarul de la pantaloni. A rămas în imprimantă. Să nu plecaţi.

— Tsion? strigă Chloe după el. Voiam doar să-ţi spun că mă vei găsi aici când te vei întoarce.

El păru încurcat.
— Ah, da, bineînţeles.
— O să fie încântat că merge acasă, spuse Buck.
— Şi te duci şi tu cu el?
— N-aş pierde aşa ceva pentru nimic în lume, spuse Buck.
— Vin şi eu cu tine.
— Ba n-o să vii deloc! protestă Buck, dar Tsion se întoarse. Acesta întinse foaia pe masă şi citi:

Rabin, e de datoria mea să te informez că una dintre persoanele care au fost însărcinate cu monitorizarea atentă a tuturor transmisiilor dumneavoastră este unul dintre cei mai de seamă consilieri militari ai Comunităţii Globale. S-ar putea ca asta să nu însemne mare lucru pentru dumneavoastră, dar respectiva persoană este în mod special interesată de interpretarea dumneavoastră privind profeţiile care se referă la lucrurile care vor cădea pe pământ şi vor cauza mari pagube în lunile următoare. Faptul că dumneavoastră luaţi aceste profeţii în sensul lor literal l-a determinat să lucreze la un proiect de apărare nucleara împotriva unor astfel de catastrofe. Semnat: Cineva care Ştie.

Tsion ridică privirea. Ochii îi străluceau.
— E amuzant pentru că, probabil, e adevărat! Carpathia, care încearcă tot timpul să explice prin cauze naturale tot ceea ce concordă cu profeţiile biblice, i-a trasat consilierului său militar sarcină să ce? Să tragă într-un munte de foc care vine spre pământ? Asta ar fi ca o munculiţă ce ameninţă un elefant. În orice caz, nu e asta o confirmare personală din partea lui că ar putea fi ceva adevărat în aceste profeţii?
Buck se întrebă dacă Cineva Care Ştie nu era cumva noul frate al lui Rayford şi al lui Mac de la cartierul general al Comunităţii Globale.
— Ciudat, spuse el. Acum, eşti pregătit pentru nişte veşti bune?
Tsion puse o mână pe umărul lui Chloe.
— Faptul că acestei micuţe îi este din ce în ce mai bine pe zi ce trece este o veste suficient de bună pentru mine. Doar dacă nu vrei cumva să-mi vorbeşti despre Israel.
— Îţi voi ierta această remarcă condescendentă, Tsion, pentru

că sunt sigură că n-ai vrut să mă jigneşti.

Tsion păru descumpănit.

— Iart-o, spuse Buck. Trece prin acea etapă de corectitudine politică specifică vârstei de douăzeci şi doi de ani.

Chloe îşi ridică ochii spre Buck.

— Iartă-mă că îţi spun asta de faţă cu Tsion, dar asta chiar că m-a jignit.

— Bine, spuse Buck repede, am greşit. Îmi pare rău. Dar sunt pe cale să-i spun lui Tsion că dorinţa sa…

— Da! exultă Tsion.

— Şi, Chloe, nu am energie să mă cert cu tine dacă vei merge sau nu.

— Atunci hai să nu ne certăm. Merg.

— O, nu! exclamă Tsion. Nu trebuie! Nu eşti nici pe departe pregătită pentru asta.

— Tsion! Va mai trece cel puţin o lună. Dar după aceea voi…

— Încă o lună? spuse Tsion. De ce atât de mult? Eu sunt gata acum. Trebuie să plec cât de curând. Oamenii imploră asta şi cred că Dumnezeu vrea ca eu să fiu acolo.

— E vorba de securitatea ta, Tsion, replică Buck. Pe lângă asta, într-o lună am avea timp să îi chemăm acolo pe cât mai mulţi dintre martori din toate colţurile lumii.

— Dar o lună!

— Mie îmi convine, spuse Chloe. O să pot să merg singură până atunci.

Buck scutura din cap.

Tsion era deja în lumea lui.

— Nu trebuie să te preocupe siguranţa mea, Cameron. Dumnezeu mă va ocroti. Va ocroti martorii. Nu ştiu dacă şi pe ceilalţi credincioşi. Ştiu că sunt pecetluiţi, dar nu ştiu dacă şi ei se vor bucura de protecţie supranaturală pe durata Secerişului.

— Dacă Dumnezeu te poate ocroti pe tine, spuse Chloe, atunci mă poate ocroti şi pe mine.

— Chloe, ştii că nu mă gândesc decât la ce e mai bine pentru tine, zise Buck. Mi-ar plăcea să mergi şi tu. Niciodată nu îmi este mai dor de tine decât atunci când mă aflu singur la Ierusalim.

— Atunci spune-mi de ce nu pot să merg.

— Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Nu îmi pot asuma acest risc.

— Aici sunt la fel de vulnerabilă, Buck. Fiecare zi este un risc.

De ce ne-ar fi îngăduit să riscăm viaţa ta şi nu şi pe a mea?
Buck nu ştiu ce să răspundă. Căută cu disperare unul.
— Hattie va fi atunci foarte aproape de momentul în care va naşte. Va avea nevoie de tine. Şi, pe lângă asta, nu te gândeşti la copilul nostru?
— Nici măcar nu se va vedea că sunt însărcinată atunci, Buck. Voi fi în trei luni. Vei avea nevoie de mine. Cine se va ocupa de partea logistică? Voi ţine legătura cu mii de oameni pe internet, mă voi ocupa de organizarea tuturor întâlnirilor. E perfect logic şi necesar ca eu să vin cu voi.
— Nu mi-ai răspuns în ceea ce o priveşte pe Hattie.
— Hattie este mai independentă chiar şi decât mine. Sigur ar vrea ca eu să merg. Îşi poate purta singura de grijă.
Buck pierdea partida şi ştia asta. Privi în altă parte, nevrând să cedeze atât de repede. Totuşi, simţea nevoia de a o proteja.
— Ştii, era cât pe ce să te pierd, de-abia am trecut prin asta.
— Ascultă şi tu ce spui, Buck. M-am descurcat să ies din casă până ce am fost strivită. Nu mă poţi învinui pentru prăbuşirea acelui acoperiş.
— Vom vedea cum te simţi în câteva săptămâni.
— O să încep să-mi fac bagajul.
— Nu te grăbi să tragi concluzii.
— Nu mă dădăci, Buck. Serios, nu mă deranjează să ascult de tine, pentru că ştiu cât de mult mă iubeşti. Vreau să îţi fiu soţie supusa chiar şi atunci când greşeşti. Dar fii rezonabil. Şi nu fi nedrept dacă nu e neapărat necesar. Ştii că voi face cum spui tu şi voi trece chiar şi peste faptul că mă vei fi făcut să pierd unul dintre cele mai mari evenimente ale istoriei. Dar n-o face dintr-o obişnuinţă învechită de macho care o protejează pe femeia neajutorata. Mă voi lăsa ajutată doar atât cât este nevoie, iar după aceea vreau să particip la tot ce se întâmplă şi să fiu tratata ca oricine altcineva. Credeam că ăsta era unul dintre lucrurile care îţi plăceau la mine.
Aşa şi era. Mândria îl împiedica să accepte chiar în clipa aceea. Avea de gând să lase să treacă o zi sau două şi apoi să îi spună că a ajuns la o decizie. Ochii ei îl sfredeleau pe ai lui. Era limpede că ea voia să câştige atunci, pe loc. Încercă să îi susţină privirea şi eşua. Aruncă un ochi spre Tsion.
— Ascult-o, spuse Tsion.
— Nu te băga, zise Buck zâmbind. Nu e nevoie să mă atacaţi

din toate părţile. Credeam că tu eşti de partea mea. Mă gândeam că o să fii de acord că nu e cazul să…

— Să ce? întreba Chloe. Să luaţi cu voi o fată? Pe femeia neajutorata? O femeie rănită şi pe deasupra însărcinată? Mai sunt membra a Armatei Pătimirilor sau am fost degradata la rangul de mascotă?

Buck purtase discuţii mult mai uşoare decât asta cu mulţi şefi de state.

— La asta nu mai poţi să spui nimic, Buck, adăugă ea.

— Tu vrei neapărat să mă vezi învins, spuse Buck.

— Asta e tot ce am avut de spus, replică ea.

Buck chicoti.

— Păi asta e tot, atunci.

— Dacă nu vă supăraţi, misoginilor, vreau să încerc din nou la Hattie. Vom ţine o teleconferinţă a cercului surorilor neajutorate.

Buck recepţionă în plin lovitura.

— Hei! ziceai că nu mai ai nimic de spus.

— Păi atunci ieşi afară şi nu vei mai fi nevoit să mă auzi.

— Oricum, trebuie să îl sun pe Ritz. Când dai de Hattie, află sub ce nume a fost înregistrata acolo.

Buck se luă după Tsion pe scări, dar Chloe îl strigă din nou.

— Mai vino puţin până aici, forţosule.

Se întoarse spre ea. Ea îi făcu semn să vină mai aproape. Ridică braţul, cel la care avea ghips de la umăr până la încheietură şi îl înlănţui pe după gât. Îi trase faţa spre a ei şi îl sărută prelung şi fierbinte. El se trase înapoi şi zâmbi timid.

— Te laşi atât de uşor, şopti ea.

— Ei, dar cine te iubeşte pe tine, scumpo? spuse el, luând-o din nou spre scări.

— Hei, zise ea, dacă îl vezi cumva sus pe bărbatul meu, spune-i că m-am săturat să dorm singură.

Rayford urmărea prin instalaţia de ascultare cum Peter Mathews şi Leon Fortunato petrecură ultima oră şi jumătate din zbor certându-se în privinţa protocolului de la sosirea în Dallas. Bineînţeles, Mathews avea câştig de cauză la aproape fiecare punct al discuţiei.

Ambasadorul regional, fostul senator american de Texas, prevăzuse limuzine, covor roşu, primire oficiala şi chiar şi o fanfară. Fortunato vorbi o jumătate de oră la telefon cu oamenii

ambasadorului, citind încet prezentarea oficială a onoraţilor oaspeţi care trebuia să fie citită la coborârea din avion a sa şi a lui Mathews. Deşi Rayford nu prinse decât sfârşitul conversaţiei, cu Fortunato vorbind, era limpede ca oamenii ambasadorului acceptau cu greu aceste pretenţii.

După ce Fortunato şi Mathews făcuseră duş şi se schimbaseră pentru această ocazie, Leon sună în carlingă.

— Domnilor, aş dori să daţi o mână de ajutor personalului de la sol la montarea scărilor de ieşire, de îndată ce ne vom opri.

— Înainte de controlul după zbor? întreba Mac, aruncându-i lui Rayford o privire care sugera că ăsta era unul dintre cele mai tâmpite lucruri pe care le auzise vreodată. Rayford ridică din umeri.

— Da, înainte de controlul după zbor, spuse Fortunato. Aveţi grijă ca totul să fie în ordine, spuneţi-le celor din personalul de bord să nu părăsească avionul decât după terminarea ceremoniei de primire, iar voi doi să rămâneţi la urmă.

Mac închise interfonul.

— Dacă amânăm controlul după zbor, oricum o să rămânem la urmă. Nu crezi că ar fi fost mai important să vedem dacă chestia asta e bună de zbor pentru călătoria de întoarcere?

— Probabil că se gândeşte că avem oricum la dispoziţie treizeci şi şase de ore şi putem să o facem oricând.

— Am fost antrenat să verific lucrurile importante pe loc.

— Şi eu, spuse Rayford. Dar o să facem ce ni se spune şi când ni se spune şi ştii de ce?

— Spune-mi tu, o, Supremă Excelenţă a Pilotajului.

— Pentru că nu pentru noi este pus covorul roşu.

— Nu-i aşa că asta îţi rupe pur şi simplu inima? râse Mac.

Rayford luă legătura cu cei de la sol în timp ce Mac urmarea indicaţiile tehnicianului de sol către pista, iar fanfara şi demnitarii aşteptau. Rayford aruncă o privire către muzicanţi, care aveau un aspect extrem de precar.

— Mă întreb unde or fi găsit şleahta asta, se miră el. Şi câţi erau înainte de cutremur.

Tehnicianul de sol îl conduse pe Mac spre marginea covorului şi îşi încrucişa luminile lanternelor pentru a-i indica o oprire lentă.

— Fii atent la asta, spuse Mac.

— Cu grija, zurbagiule, îl avertiză Rayford.

În ultimul moment, Mac trecu pe lângă marginea covorului roşu.

— Am făcut eu asta? întrebă el.

— Eşti rău.

De îndată ce scările fură montate, fanfara fu gata, iar demnitarii, la locurile lor, ambasadorul Comunităţii Globale se apropie de microfon.

— Doamnelor şi domnilor, anunţa el solemn, reprezentantul Excelenţei Sale, Potentatul Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia, Comandantul Suprem Leonardo Fortunato!

Mulţimea izbucni în urale şi aplauze în timp ce Leon îi saluta cu mâna şi cobora scara.

— Doamnelor şi domnilor, asistenţii personali de la oficiul Suveranului Pontif al Organizaţiei Enigma pentru o Religie Unică din Babilon!

Reacţia fu destul de slabă, căci mulţimea părea să se întrebe dacă aceşti doi tineri aveau nume şi dacă aveau, de ce nu fuseseră menţionate.

După o pauză suficient de lunga pentru ca oamenii să se întrebe dacă mai era cineva la bord, Mathews se apropie de uşa, dar nu se arătă. Rayford stătea în picioare lângă carlingă, aşteptând să declanşeze controlul după zbor, de îndată ce panarama urma să ia sfârşit.

— Aştept, îşi şopti Mathews sieşi. Nu ies până ce nu sunt anunţat.

Rayford fu tentat să îşi scoată capul afara şi să strige: „Îl anunţ pe Pete!”. Se abţinu. În cele din urmă, Fortunato urcă din nou pe scară. Nu veni suficient de sus ca să-l vadă pe Mathews lângă uşă. Se opri când îl zări pe Rayford şi îi şopti printre dinţi:

— E gata?

Rayford dădu din cap că da. Leon se întoarse şi îi şopti ceva ambasadorului.

— Doamnelor şi domnilor, de la Organizaţia Enigma pentru o Religie Unică din Babilon, Pontifex Maximus Peter II!

Fanfara ataca o melodie, mulţimea izbucni în urale, iar Mathews apăru în cadrul uşii, părând copleşit în faţa acestor generoase manifestări de entuziasm. Coborî cu un aer plin de solemnitate, binecuvântând în dreapta şi în stânga.

În timp ce discursurile de întâmpinare începură să se deruleze monoton, Rayford îşi luă mapa şi se instala în carlingă. Mac

spuse:

— Doamnelor şi domnilor! Secundul de pe Condor 216, cu un palmares personal de...

Rayford îl pocni peste umăr cu mapa.

— Termină, tâmpitule.

— Cum te simţi, Ken? întrebă Buck la telefon.

— Mi-a fost şi mai bine. Sunt zile în care e destul de bine la spital. Dar sunt de o mie de ori mai bine decât eram ultima oară când te-am văzut. Luni îmi scot firele.

— Mai am o treaba pentru tine, dacă eşti pregătit.

— Sunt tot timpul gata de joacă. Unde mergem?

— La Denver.

— Hmm. Mi s-a spus că vechiul aeroport de acolo funcţionează. Cel nou probabil că nu va mai fi deschis niciodată.

— Facem o oră pe drum şi i-am spus clientei mele că ajungem pe la prânz să o luăm.

— Altă domnişoară în suferinţă?

— De fapt, da. Ai o maşină?

— Da.

— Vreau ca de data asta să mă iei tu pe mine. Trebuie să las o maşină aici.

— Oricum doream să o văd pe Chloe. Cum se simte?

— Hai pe la noi, să vezi cu ochii tăi.

— Hai că plec chiar acum, ca să poţi să îţi ţii promisiunea. Nu prea ai obiceiul să programezi prea mult timp liber, nu-i aşa?

— Îmi pare rău. Ken, te-ai uitat pe site-ul ăla despre care ţi-am vorbit?

— Da. Am petrecut ceva timp acolo.

— Ai ajuns la vreo concluzie?

— Trebuie să stau e vorbă cu tine despre asta.

— O să avem destul timp cât zburăm.

— Apreciez faptul că mă laşi atât de mult timp la comenzi în călătoria asta, spuse Mac în timp ce el şi Rayford părăsiră avionul.

— Am un motiv pentru asta Ştiu că regulile Administraţiei Federale a Aviaţiei nu mai fac nici două parale acum că Potentatul face de unul singur legea, dar prefer să urmez în continuare regula timpului maxim de zbor.

— Şi eu la fel. Mergi undeva?

— De îndată ce o să mă înveţi cum să mă descurc în Challenger. Vreau să îi fac o surpriză fiicei mele, picând pe neaşteptate. Buck mi-a spus cum să ajung.
— Bravo ţie.
— Iar tu, ce vei face, Mac?
— O să mai stau pe aici o vreme. Am nişte prieteni pe care aş putea să-i caut, la vreo trei sute de kilometri vest de aici. Dacă dau de ei, voi folosi elicopterul.

Maşina de teren a lui Ken Ritz apăru duduind în jurul casei înainte de ora nouă.
— Cineva vrea să te vadă, de îndată ce vei fi măcar pe jumătate conştientă, spuse Buck.
— Afla dacă nu cumva vrea să ia bătaie, spuse Chloe.
— Nu crezi că te cam întreci cu gluma?
Tsion tocmai cobora scările când Buck îl întâmpină pe Ken la uşa din spate. Ken avea cizme de cowboy, blugi, o bluză kaki cu mâneci lungi şi o pălărie de cowboy.
— Ştiu că ne grăbim, spuse el, dar unde e pacientul?
— Chiar aici, doctore Airplane, spuse Chloe.
Se apropie şontâc de uşa de la bucătărie. Ken o salută cu mâna la pălărie.
— Poţi mai mult decât atât, cowboy, spuse ea, întinzându-şi braţul sănătos pentru a-l îmbrăţişa. El se grăbi să o ia în braţe.
— Arăţi cu mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut, spuse el.
— Mulţumesc. Şi tu la fel.
El râse.
— Chiar mă simt cu mult mai bine. Nu observi nimic diferit la mine?
— Ai o culoare mai sănătoasă, cred, spuse Buck. Şi cred că te-ai mai îngrăşat un pic în ultimele două zile.
— Dar nu se vede, spuse Ritz.
— A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, domnule Ritz, spuse Tsion.
Ritz îi strânse mâna rabinului.
— Hei, dar cu toţii arătăm mai sănătoşi decât ultima oară, nu-i aşa?
— Chiar trebuie să o luăm din loc, spuse Buck.
— Deci nimeni nu observă ceva schimbat la mine? întrebă

Ken. Nu se vede pe faţa mea?

— Ce? făcu Chloe. Şi tu eşti însărcinat?

În timp ce ceilalţi râdeau, Ken îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin pâr.

— E prima zi când pot să pun o pălărie pe capul ăsta spart.

— Deci asta era schimbarea? spuse Buck.

— Asta, dar şi asta. Ken îşi mai trecu o dată mâna prin păr şi de data asta şi-l ţinu cu mâna deasupra frunţii. Poate că a apărut şi pe fruntea mea. Eu le văd pe ale voastre? Voi îl vedeţi pe al meu?

16

Rayford mai efectuă o tentativă de a ateriza cu Challenger 3.

— Cred că s-au cam saturat de mine să tot scurm pista asta. Dacă nu mă descurc, s-ar putea să trebuiască să mă duci în Illinois.

— Dallas Tower către Charlie Tango, recepţie.

Rayford ridică o sprânceană.

— Vezi?

— Răspund eu, spuse Mac. Aici Charlie Tango, recepţie.

— Mesaj pentru căpitanul de pe Condor 216, terminat.

— Spune mesajul, Dallas Tower, terminat.

— Subiect: să fie sunat Comandantul Suprem la următorul număr…

Mac notă numărul.

— Ce mai e acum? se întrebă Rayford cu voce tare.

Puse avionul la sol şi reuşi cea mai lină aterizare a sa din dimineaţa aceea.

— Îţi propun să decolezi din nou, iar apoi voi prelua eu comanda cât timp îl suni tu pe Căpitanul Cangur.

— Pentru tine e Comandantul Suprem Cangur, s-a înţeles, amice? spuse Rayford.

Îndreptă Challenger-ul şi rulă pe pistă cu aproape cinci sute de kilometri pe oră. Odată ce se ridicară de la sol şi se încadrară în poziţia de zbor, Mac prelua comanda.

Rayford îl găsi pe Fortunato la reşedinţa ambasadorului.

— Aşteptam un apel imediat, spuse Leon.

— Eram în mijlocul unei manevre de antrenament.

— Am o însărcinare pentru tine.

— Îmi făcusem planuri pentru astăzi, domnule. Am de ales?

— O însărcinare care vine direct de la vârf.

— Îmi menţin întrebarea.

— Nu, nu ai de ales. Dacă vom întârzia la întoarcere din cauza acestei misiuni, îi vom informa pe respectivii ambasadori. Excelenţa Sa doreşte ca tu să zbori astăzi până la Denver.

„Denver?”

— Nu sunt încă pregătit să pilotez de unul singur acest aparat, spuse Rayford. Se poate ocupa secundul meu de asta?

— Surse din cadrul serviciilor secrete au localizat obiectivul cu care ţi-am cerut să intri în contact. Mă urmăreşti?

— Da.

— Excelenţa Sa ar aprecia foarte mult ca mesajul său să fie transmis cât mai repede posibil şi în persoană.

— De ce atâta grabă?

— Obiectivul se afla în cadrul unei instituţii a Comunităţii Globale care este în măsură să acorde asistenţă în determinarea consecinţelor răspunsului la mesaj.

— Aşadar ea se află la o clinică de avorturi?

— Căpitane Steele! Aceasta este o transmisiune neprotejată!

— S-ar putea să fiu nevoit să iau un zbor comercial.

— Totul e să ajungi acolo astăzi. Personalul Comunităţii Globale vor reţine obiectivul.

— Înainte să pleci, Cameron, spuse Tsion, trebuie să îi mulţumim Domnului pentru noul nostru frate.

Buck, Chloe, Tsion şi Ken se adunară în bucătărie, Tsion puse o mână pe umărul lui Ken şi privi în sus.

— Doamne Atotputernic, Cuvântul Tău ne spune că îngerii s-au pogorât asupra lui Ken Ritz. Credem în prorocirea unui mare seceriş al sufletelor şi îţi mulţumim pentru că Ritz este doar unul dintre primii din multele milioane de oameni care se vor înălţă în Împărăţia Ta în următorii ani. Ştim că mulţi vor suferi şi vor muri în mâinile Antihristului, însă veşnicia le este pecetluita. Ne rugam mai ales pentru ca noul nostru frate să fie însetat de Cuvântul Tău, să aibă tăria lui Hristos în faţa persecuţiilor şi să îi aducă şi pe alţii alături de noi. Şi acum, fie ca însuşi Dumnezeul păcii să ne binecuvânteze pe toţi şi fie ca duhurile, sufletele şi trupurile noastre să rămână nepătate pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos. Credem ca acela care ne-a chemat are

credinţă şi va face acest lucru. Ne rugăm în numele neasemuit al lui Isus, Mesia şi Mântuitor.

Ken îşi şterse lacrimile de pe obraji, îşi puse pălăria şi o trase mult în jos până peste ochi.

— O, Doamne! Asta zic şi eu rugăciune!

Tsion urcă scările şi se întoarse cu o carte cu colţurile îndoite numită *Cum să debutezi în viaţa creştină.* I-o întinse lui Ken, care fu încântat de dar.

— Îmi dai şi un autograf?

— O, nu, spuse Tsion. Căci nu eu am scris-o. Mi-a fost adusă din biblioteca de la biserică a pastorului Bruce Barnes. Ştiu că el ar fi vrut să fie a ta. Trebuie să clarific un fapt: Scripturile nu se referă la noi, cei care am devenit credincioşi după Înălţarea la Cer, cu numele de creştini. Ci suntem numiţi sfinţi ai Pătimirilor. Dar adevărurile acestei cărţi rămân în continuare valabile.

Ken luă cartea cu amândouă mâinile, ca pe o comoară.

Tsion, aproape cu treizeci de centimetri mai scund decât Ken, îi puse o mână în jurul şoldului.

— Ca frate mai mare al micului nostru grup, dă-mi voie să îţi urez bun-venit în Armata Pătimirilor. Acum suntem şase, iar o treime din noi sunt piloţi.

Ritz se duse afară să pornească maşina de teren. Tsion îi ură lui Buck să meargă sănătos şi o luă înapoi pe scări. Buck o aduse pe Chloe lângă el şi o îmbrăţişa ca pe o fragilă păpuşă chinezească.

— Ai reuşit să dai de Hattie? Ştim sub ce nume s-a înregistrat acolo?

— Nu, dar o să mai încerc.

— Continuă să urmezi şi ordinele doctorului Tsion, da?

Ea încuviinţă din cap.

— Ştiu că te întorci, Buck, dar nu-mi place să-mi iau rămas-bun. Ultima oară când ai plecat de lângă mine m-am trezit în Minnesota.

— Săptămâna viitoare o să-l aducem aici pe doctorul Charles să-ţi scoată firele.

— Abia aştept ziua când n-o să mai am nici fire, nici ghips, nici baston şi nici n-o să mai şchiopătez. Nu ştiu cum te poţi uita la mine.

Buck îi luă faţa în mâini. Ochiul ei drept era încă vânăt, iar fruntea de un roşu-aprins. Obrazul drept era tras acolo unde

lipseau dinţii, iar pometele era spart.

— Chloe, şopti el, când mă uit la tine vad iubirea vieţii mele. Ea începu să protesteze, dar el îi şopti să tacă. Când mă gândeam că te-am pierdut, aş fi dat orice să te am din nou, măcar un minut. M-aş putea uita la tine până la venirea lui Isus şi tot aş vrea să petrec veşnicia cu tine.

O ajută să se aşeze pe un scaun. Buck se apleca şi o sărută între ochi. Apoi gurile lor se întâlnire.

— Aş fi vrut să mergi cu mine, şopti el.

— Când o să mă fac bine, o să-ţi doreşti să mai stau şi pe-acasă din când în când.

Rayford trase de timp cât putu de mult, pe de o parte ca să se obişnuiască cu Challenger-ul şi, de asemenea, ca să fie sigur că Buck şi Ken Ritz ajung la Hattie înaintea sa. Voia să-i poată spune lui Fortunato că ea nu mai era acolo când ajunsese el.

Curând, urma să-l sune pe Buck pentru a-l preveni că cei de la Comunitatea Globală aveau de gând să o împiedice să fugă.

Lui Rayford nu îi plăceau instrucţiunile pe care le primise. Fortunato nu îi fixase o destinaţie precisă. Îi spusese că forţele locale ale Comunităţii Globale îi vor furniza această informaţie. Lui Rayford îi era indiferent unde voiau ei ca el să o ducă pe Hattie. Dacă lucrurile mergeau aşa cum spera el, Hattie urma să se întoarcă pe calea aerului în zona Chicago, alături de Ken şi Buck, iar ordinele sale ar deveni inutile.

Buck trebuia să zboare peste o mie şase sute de kilometri până la Denver, Rayford – mai puţin de cinci sute. O oră mai târziu, Rayford vorbea la telefon cu Buck. În timp ce vorbeau, Rayford primi vreo doua apeluri radio, dar neauzindu-şi numele sau indicativul, le ignoră.

— Vom ajunge pe Stapleton pe la prânz, spuse Buck. Ken îmi spune că am fost prea ambiţios când i-am promis că o să ajungem la ea atât de devreme. Încă nu ne-a spus precis cum să ajungem la ea şi n-am reuşit să dăm de ea până acum. Nici măcar nu ştiu sub ce nume s-a înregistrat.

Rayford îi comunică la rândul său dificultăţile prin care trecea.

— Nu-mi place asta, spuse Buck. N-am încredere în niciunul dintre ei când vine vorba de ea.

— Toată chestia e o nebunie.

— Albie către Scuba, recepţie, se auzi prin radio. Rayford nu

răspunse.

— Sunt mult în urma ta, Buck. O să am grija să nu ajung acolo înainte de ora două.

— Albie către Scuba, recepţie, repeta staţia radio.

— Asta îi va părea logic lui Leon, continuă Rayford. Nu se poate aştepta să ajung acolo mai repede de atât.

— Albie către Scuba, mă auzi? Recepţie.

Înţelese în cele din urmă.

— Numai o clipă, Buck.

Lui Rayford i se făcu pielea de găină apucând microfonul.

— Aici Scuba. Comunică, Albie.

— Comunică-mi coordonatele tale, Scuba, terminat.

— Aşteaptă. Buck, va trebui să te sun mai târziu. S-a întâmplat ceva cu Mac.

Rayford îşi verifică instrumentele de bord. Wichita Falls, Albie, terminat.

— Aterizează în Liberal. Terminat.

— Albie, aşteaptă, eu…

— Stai acolo şi te găsesc eu. Albie terminat.

De ce folosise Mac nume de cod? Setă cursul înspre Liberal, Kansas şi luă legătura cu turnul de control de acolo pentru a primi coordonatele de aterizare. Cu siguranţă că Mac nu zbura către Liberal cu Condorul. Dar cu elicopterul, drumul ar dura ore întregi.

Stabili din nou legătura radio.

— Scuba către Albie, recepţie.

— Aşteaptă, Scuba.

— Mă întrebam dacă n-aş putea să mă întorc şi să ne întâlnim în drum, terminat.

— Negativ, Scuba. Terminat.

Rayford îl sună pe Buck şi îl puse la curent cu noutăţile.

— Ciudat, spuse Buck. Mai sună-mă să mă informezi.

— Recepţionat.

— Vrei o veste bună?

— Cu mare plăcere.

— Ken Ritz este noul membru al Armatei Pătimirilor.

Exact înainte de prânz, ora din Mountain, Ritz ateriza pe aeroportul Stapleton din Denver. Buck tot nu reuşise să ia legătura cu Chloe. O sună din nou.

— Nimic, Buck. Îmi pare rău. O să mai încerc. Am sunat la mai multe clinici ginecologice de acolo, dar toate mi-au spus că fac doar intervenţii pe loc, nu şi internări. I-am întrebat dacă asista şi naşteri. Au spus că nu. Nu ştiu ce să mai fac, Buck.

— Nici eu. Mai încearcă la numărul ei.

Rayford îi linişti pe suspicioşii lucrători de la turnul de control al micuţului aeroport din Liberal făcându-şi plinul cu combustibil. Se arătară miraţi de cât de puţin consumase.

Îşi puse laptopul lângă fereastra carlingii şi începu să navigheze pe internet. Găsi site-ul central al lui Tsion, care devenise principala atracţie a globului. Sute de mii de răspunsuri erau adăugate în fiecare zi. Tsion continua să îndrepte atenţia din ce în ce mai numeroşilor membri ai bisericii sale către Dumnezeu însuşi. Ataşase mesajului său zilnic un studiu biblic aprofundat, destinat celor 144.000 de martori. Lectura acestui studiu îi încălzi inima lui Buck, care fu impresionat de faptul că un cărturar ştia atât de bine să capteze sensibilitatea auditoriului său. În afară de martori, printre cititori se numărau cei curioşi, cei speriaţi, cei dornici de cunoaştere şi noii credincioşi. Tsion avea câte ceva pentru fiecare, dar cea mai impresionantă era priceperea sa, după exprimarea lui Bruce Barnes, „de a lăsa bunătăţile la îndemână”.

Studiul lui Tsion îi amintea lui Rayford de momentul în care Armata Pătimirilor îl contactase şi purtaseră o discuţie despre ceea ce Tsion numea „comorile de nepătruns ale lui Isus Hristos”.

Rayford ştia că priceperea lui Tsion în ceea ce priveşte Scripturile nu avea de a face doar cu dexteritatea sa în mânuirea limbilor şi a textelor. Tsion era luminat de Dumnezeu, dăruit cu harul de a învăţa şi de a evangheliza. În acea dimineaţă postase pe internet următorul apel:

Bună ziua îţi spun ţie, frate sau soră întru Hristos. Vin la tine cu inima grea de tristeţe, dar, în acelaşi timp, plină de bucurie. Plâng moartea iubitei mele soţii şi a copiilor mei. Îi plâng pe acei mulţi care au murit de la venirea lui Hristos pentru Înălţarea la Cer a bisericii sale. Plâng alături de mamele de pe întreg pământul care şi-au pierdut pruncii. Şi plâng pentru întreaga lume, care a văzut pierind o întreagă generaţie.

Cât de ciudat e să nu vezi feţele zâmbitoare şi să nu auzi râsetele copiilor. Câtă vreme ne-am bucurat de ei, n-am ştiut cât de mult aveam de învăţat de la ei şi cât de mult ne-au îmbogăţit viaţa până ce s-au dus.

Mai sunt trist în dimineaţa asta şi pentru urmările mâniei Mielului. Ar trebui să fie limpede pentru toată lumea, chiar şi pentru necredincioşi, că profeţia s-a împlinit. Marele cutremur pare să fi nimicit un sfert din populaţia rămasă. Timp de generaţii, oamenii au numit dezastrele naturale „acte divine”. Nu a fost un nume potrivit. Cu ere în urmă. Dumnezeu Tatăl i-a dat în grijă fenomenele naturale lui Satan însuşi, prinţul şi puterea aerului. Dumnezeu a îngăduit distrugerea şi moartea prin fenomene naturale, da, din cauza căderii omului. Şi fără îndoiala că Dumnezeu a intervenit din când în când împotriva unor astfel de acte ale celui rău, datorita rugăciunilor fierbinţi ale poporului său.

Însă acest ultim cutremur a fost cu adevărat un act divin. A fost necesar, din păcate, şi vreau să vorbesc astăzi despre asta din cauza unui lucru care mi s-a întâmplat acolo unde stau ascuns în exil. O întâmplare bizara şi impresionantă, care poate fi pusă pe seama incredibilului potenţial organizatoric, motivaţional şi industrial al Comunităţii Globale. N-am ascuns vreodată faptul ca eu consider ideea unui guvern global, a unei monede globale sau a unei anumite religii globale (sau ar trebui, mai degrabă, să îi spun necredinţa) ca fiind venita direct din pântecele iadului. Asta nu înseamnă că tot ceea ce rezulta din aceste blestemate alianţe trebuie să fie în mod necesar rău.

Astăzi, în partea de lume în care mă aflu în exil, am auzit la radio ca fantastica reţea Celular-Solar a făcut deja posibila reluarea programelor de televiziune în anumite părţi ale lumii. Am deschis televizorul, din curiozitate, alături de un prieten. Am rămas muţi de uimire. Nu mă aşteptam să funcţioneze mai mult de un post de ştiri şi, eventual, un post local cu transmisii de urgenţă. Dar, aşa cum cred ca ştiţi deja, acolo unde televiziunea şi-a reluat funcţionarea, şi-a reluat-o la potenţial maxim.

Televizorul nostru recepţionează sute de canale din întreaga lume, prin satelit. Fiecare imagine de pe fiecare canal care reprezintă fiecare staţie sau reţea funcţionala ne este redata cu atâta fidelitate şi cu o astfel de calitate a rezoluţiei încât ai impresia că ai putea pătrunde în ecran pentru a le atinge. Ce

minune a tehnologiei!

Dar asta nu mă încânta. Recunosc că nu am fost niciodată un telespectator pasionat. I-am plictisit întotdeauna pe ceilalţi cu insistenţa mea de a viziona programe informative sau educative şi de a critica cam tot ce se transmitea în rest. Cam în fiecare lună, îmi exprimam şocul vizavi de cât de mult se înrăutăţiseră programele de televiziune.

Nu îmi voi mai cere scuze pentru oroarea pe care o resimt în faţa a ceea ce a ajuns acest mijloc de comunicare şi divertisment. Astăzi, tot schimbând canalele alături de prietenul meu, n-am putut nici măcar să mă opresc câteva clipe asupra vreunuia, într-atât erau toate de rele la modul manifest. Simţeam că până şi efortul de a le critica mi-ar otrăvi mintea. Am ajuns la concluzia că aproximativ 5 din ele transmiteau lucruri inofensive, cum ar fi ştirile. (Bineînţeles, până şi ştirile sunt controlate şi manipulate de Comunitatea Globală şi nu fac decât să propage viziunea ei asupra lucrurilor. Dar cel puţin nu am fost agresat de limbaj obscen şi imagini concupiscente). Pe aproape toate celelalte canale, am văzut totuşi, în acea fracţiune de secundă care se scurge înainte ca imaginea să se schimbe, trecând la alt canal, dovada finala ca societatea a atins culmea josniciei.

Nu sunt nici naiv şi nici puritan. Dar am văzut astăzi lucruri pe care nu credeam să le văd vreodată. S-a trecut peste orice limită, peste orice cenzura, peste orice măsură. Ceea ce am văzut constituie o chintesenţa a motivelor care au generat mânia Mielului. Sexualitatea şi goliciunea au devenit o industrie de mulţi ani. Dar până şi cei care obişnuiau să justifice asta prin prisma libertăţii de expresie sau a luptei împotriva cenzurii erau de acord asupra faptului ca astfel de imagini nu trebuie să fie accesibile decât acelora care sunt capabili să facă o astfel de alegere în deplina cunoştinţă de cauza.

Poate ca tocmai pierderea copiilor noştri ne-a determinat să nu uitam totuşi de Dumnezeu şi să ne raportam la el în cel mai rău mod cu putinţă, scoţându-ne limbile, ridicând pumnii şi scuipându-i în faţă. Faptul că am văzut nu doar simulări de perversiuni, ci încarnări reale ale fiecărui păcat de moarte menţionat în Biblie, ne-a lăsat cu un sentiment de murdărie interioara.

Prietenul meu a ieşit din cameră. Am plâns. Pentru mine nu

este o surpriza faptul ca mulţi oameni s-au întors împotriva lui Dumnezeu. Însă a fi expus la profunzimile negre ale efectelor acestei renunţări la Dumnezeu este un lucru ce produce multa suferinţă şi tristeţe. Violenţa reală, crimele şi torturile nesimulate sunt promovate cu mândrie 24 de ore din 24 pe anumite canale. Vrăjitoria, magia neagra, clarviziunea, ghicitul sunt oferite ca simple alternative la tot ceea ce este normal, nemaivorbind de ceea ce este pozitiv.

Există cumva vreun echilibru? Exista vreun post care să transmită relatări, comedii, spectacole de varietăţi, muzică, educaţie, emisiuni de religie, alta decât cea a Organizaţiei Enigma pentru o Religie Unica din Babilon? Toată propaganda deşănţată a Comunităţii Globale, care încearcă să ne convingă că de-abia acum a sosit momentul adevăratei libertăţi de exprimare, nu îi poate înşela pe aceia dintre noi care cunosc şi cred în Cuvântul lui Dumnezeu şi care ştiu că toate astea nu sunt decât o imensa minciună.

Întrebaţi-vă pe voi înşivă dacă mesajul pe care vi-l trimit astăzi ar fi acceptat măcar pe unul dintre sutele de posturi de televiziune din întreaga lume? Bineînţeles că nu. Mă tem de ziua în care tehnologia îi va permite Comunităţii Globale să reducă la tăcere până şi această formă de expresie, care, fără îndoiala, va fi în curând considerata ca fiind o crima împotriva statului. Mesajul nostru este ca o palmă dată unei lumi conduse de o religie unica globala care îl neagă pe Dumnezeul adevărat, Dumnezeul dreptăţii şi al Judecăţii.

Şi iată-mă deci disident ca şi voi, cei care va consideraţi parte a acestei familii. A crede în Isus Hristos ca unicul Fiu al lui Dumnezeu Tatăl, Făcătorul cerului şi al pământului, a-ţi pune încrederea în acela care şi-a dat viaţa pentru răscumpărarea păcatelor lumii, înseamnă să te pui de-a curmezişul a tot ceea ce predica Organizaţia Enigma din Babilon. Cei care se lauda că sunt toleranţi şi ne acuză pe noi de exclusivism, lipsa de iubire, fanatism şi insistenţa dau dovadă de o lipsa de logica ce frizează absurdul. Organizaţia Enigma primeşte în raidurile ei orice religie organizata, cu condiţia ca aceasta să se arate toleranta faţa de toate celelalte. Şi totuşi, chiar principiile doctrinare de bază ale acestor religii fac ca acest lucru să nu fie cu putinţa. Când totul este tolerat, nu mai există limite.

Sunt unii care întreabă: de ce să nu cooperăm? De ce să nu

fim iubitori şi toleranţi? Iubitori suntem. Toleranţi nu putem fi. E ca şi cum Organizaţia Enigma ar fi o organizaţie a „singurelor religii adevărate”. E posibil ca multe dintre aceste sisteme de credinţe să renunţe cu bucurie la pretenţiile lor de exclusivitate tocmai pentru că sunt conştiente că nu au niciun sens.

A crede în Hristos, în schimb, este ceva unic şi, da, din acest punct de vedere, exclusiv. Cei care se laudă ca îl „acceptă” pe Isus Hristos ca fiind o mare personalitate, un zeu poate, un mare învăţător sau unul dintre profeţi se dau singuri de gol ca neghiobi. Am avut onoarea să citesc multe comentarii calde la adresa învăţăturilor mele. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest privilegiu şi mă rog mereu pentru harul şi îndrumarea Lui, astfel încât să fiu capabil să îi predic adevărul aşa cum se cuvine. Dar imaginaţi-vă că v-aş spune că nu sunt doar un credincios, ci ca, în acelaşi timp, sunt Dumnezeu însuşi. N-ar contrazice asta orice lucru bun pe care l-am predicat vreodată? Poate că este adevărat că ar trebui să ne iubim unii pe alţii şi să trăim în pace şi bună înţelegere. Să fim blânzi şi înţelegători cu aproapele nostru. Să nu le facem altora decât ceea ce am vrea ca şi ei să ne facă nouă. Principiile sunt minunate, dar oare învăţătorul care le predică mai este el de admirat şi de acceptat dacă se pretinde pe sine ca fiind Dumnezeu?

Isus este om şi Dumnezeu în acelaşi timp. Ei bine, veţi spune, iată diferenţa. Voi îl consideraţi ca fiind un om pur şi simplu. Dacă n-a fost decât un om, a fost fie megaloman, fie nebun, fie mincinos. Puteţi oare afirma cu glas tare şi fără să simţiţi găunoşenia afirmaţiei ca Isus a fost un mare învăţător, cu excepţia acelei pretenţii de a fi Fiul lui Dumnezeu şi singura cale către Tatăl?

Unul dintre argumentele împotriva îmbrăţişării profunde şi sincere a credinţei era aceea că multe credinţe religioase erau atât de similare încât nu părea să fie o mare diferenţa între alegerea uneia sau a alteia. A duce o viaţa morala şi spirituala era considerat a fi tot ce se putea face mai mult, a te purta frumos cu ceilalţi oameni şi a spera că faptele tale bune vor cântări mai mult decât cele rele.

Într-adevăr, aceste principii de baza sunt comune multor religii care au format Religia Unica Globală. Ele au lăsat deoparte orice alte distincţii şi au hotărât să se bucure de armonia toleranţei.

Sincer vorbind, acest lucru clarifica problema. Nu mai sunt nevoit să compar credinţa în Hristos cu niciun alt sistem de credinţe. Toate sunt una, iar diferenţa dintre Organizaţia Enigma din Babilon şi Calea, Adevărul şi Viaţa este atât de limpede încât alegerea, dacă nu chiar opţiunea însăşi, a devenit ceva uşor.

Organizaţia Enigma din Babilon, legitimată de Comunitatea Globala însăşi, nu crede în Unicul Dumnezeu Adevărat. Crede în orice Dumnezeu sau în niciunul, sau în conceptul de Dumnezeu. Nu există bine sau rău; există doar relativism. Eul este centrul acestei religii create de om, iar a-ţi închina viaţa slavei lui Dumnezeu cade în plan secund.

Provocarea pe care v-o arunc astăzi este aceea de a alege între cele doua tabere. Dacă una din ele are dreptate, cealaltă se înşală, în mod necesar. Nu putem avea cu toţii dreptate. Căutaţi pagina care vă conduce printre acele fragmente din Scriptură care descriu condiţia umană. Descoperiţi că sunteţi păcătoşi, despărţiţi de Dumnezeu, dar că vă puteţi împăca cu el acceptând darul mântuirii pe care El vi-l oferă. Aşa cum am subliniat şi în alte rânduri, Biblia proroceşte despre o armată de 200 de milioane de călăreţi, dar şi despre o mulţime de sfinţi ai Pătimirilor – cei care vor deveni credincioşi în timpul acestei perioade – care nu poate fi numărată.

Deşi asta indică cu claritate că vom fi cu sutele de milioane, chemarea mea nu este spre o viaţă lipsită de griji. În următorii cinci ani, înainte ca Hristos să se întoarcă în slavă pentru a-şi întemeia împărăţia pe pământ, trei sferturi din populaţia rămasă după Înălţarea la Cer va muri. În acelaşi timp, va trebui să ne dăruim viaţa acestei cauze. Unui mare misionar martir al secolului XX, pe nume Jim Elliot, i se atribuie una dintre cele mai concise şi cuprinzătoare mărturii de credinţă în Hristos consemnate vreodată: „Nu este nebun acela care renunţă la ceea ce nu poate păstra (viaţa sa pământească) pentru a câştiga ceea ce nu poate pierde (viaţă veşnică alături de Isus Hristos)”.

Şi acum un cuvânt pentru fraţii mei evrei convertiţi din fiecare dintre cele doisprezece seminţii: Adunaţi-vă la Ierusalim, într-o lună începând de astăzi, pentru o întâlnire de învăţătură şi evanghelizare, cu evlavia şi credinţa apostolului Pavel şi veţi culege marile roade ale sufletului, ce ale noastre sunt.

Şi acum, către cel care vă poate feri de poticnire, către Isus Hristos, marele păstor al oilor, toată puterea şi slava acum şi pururea şi în vecii vecilor, amin, viaţă veşnică.

Al vostru slujitor, Tsion Ben-Judah.

Rayford şi Amanda se bucuraseră să citească astfel de misive de la Bruce Barnes şi apoi de la Tsion. Era oare posibil ca ea să fie ascunsă undeva, de unde să poată să acceseze chiar această scrisoare? Era oare posibil ca ei să o citească în acelaşi timp? Oare va apărea într-o zi pe ecranul lui Rayford un mesaj de la Amanda? Cu fiecare zi care trecea fără să-i aducă vreo veste de la ea îi era din ce în ce mai greu să creadă că ea trăia încă, şi totuşi nu putea accepta că murise. Nu se va opri din căutări.

De-abia aştepta să intre în posesia echipamentului care i-ar permite să dovedească că Amanda nu se afla în acel avion.

— Albie către Scuba, recepţie.

— Aici Scuba, comunică, spuse Rayford.

— Ajung în trei minute. Stai liniştit. Terminat.

Buck şi Chloe se înţeleseră ca el să continue să încerce la numărul lui Hattie, iar ea să mai sune la instituţiile medicale din Denver. Buck începu să înţeleagă frustrarea lui Chloe când începu să tot formeze numărul lui Hattie din minut în minut. Până şi un semnal de reţea ocupată ar fi fost încurajator.

— Nu pot să stau pur şi simplu aici şi să aştept, spuse Buck. Simt nevoia să mă apuc să o caut.

— Ai laptopul la tine?

— Întotdeauna, spuse Buck. Ken nu se dezlipea de al său de ceva vreme.

— Tsion e pe Net, adună trupele. Probabil că asta îl irită la culme pe Carpathia. Ştiu că încă sunt mult mai mulţi oameni care îl iubesc pe Carpathia decât oameni ca noi, care au văzut în cele din urmă lumina, dar ia uită-te la asta.

Ritz răsuci computerul astfel încât Buck să poată vedea contorul celor care răspundeau la mesajele lui Tsion. La fiecare mesaj nou, totalul se multiplica iar.

Ritz avea dreptate, bineînţeles, gândi Buck. Carpathia trebuia să fie în culmea furiei văzând impactul avut de mesajele lui Tsion. Nu era de mirare că dorea să se creadă că îl ajutase pe Tsion să scape şi că ar fi vrut să i se treacă în cont şi o

eventuală reapariţie în public a acestuia. Dar câtă vreme l-ar satisface asta pe Carpathia? Cât timp ar trece până ce invidia l-ar copleşi?

— Buck, dacă e adevărat că şefii Comunităţii Globale ar vrea să sprijine întoarcerea lui Tsion în Israel, ar trebui mai degrabă să se uite la ceea ce spune el despre Organizaţia Enigma din Babilon.

— Carpathia tocmai l-a pus pe Mathews în fruntea organizaţiei, spuse Buck, şi acum regretă. Mathews se consideră pe el şi Religia Unică Globală ca fiind mai importanţi chiar şi decât Comunitatea Globală. Tsion spune că în Biblie scrie că domnia lui Mathews nu va dura prea mult.

Telefonul sună. Era Chloe.

— Buck, unde eşti?

— Tot aici, pe pistă.

— Închiriaţi o maşină, acum. Vorbim în timp ce voi mergeţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Buck sărind afară şi făcându-i semn lui Ken să-l urmeze.

— Am nimerit la un mic spital privat. O femeie mi-a spus că urmează să fie închis în trei săptămâni pentru că e mai rentabil pentru ei să-l vândă Comunităţii Globale decât să plătească acele taxe exorbitante.

Buck se îndreptă în viteză spre terminal, dar încetini curând, dându-şi seama că Ritz are dificultăţi la mers.

— Acolo se afla Hattie? o întreba el pe Chloe.

— Nu, dar femeia mi-a spus că în Littleton există un mare laborator de testare al Comunităţii Globale. Se află într-o mare biserica a Organizaţiei Enigma, preluata de ei şi apoi vândută lui Carpathia în momentul în care asistenţa a început să se diminueze. Există o clinică ginecologică în vechea aripă şcolară a acelei biserici, care face şi internări pe termen lung. Femeia spunea că nu prea îi place ce se petrece pe acolo. Clinica şi laboratorul sunt mână în mână şi se pare că acolo au loc destule cercetări şi experimente pe ţesut fetal şi în domeniul donării.

— Şi Hattie e acolo?

— Cred că da. Am descris-o pe Hattie, iar recepţionera a devenit suspicioasă când i-am spus că nu ştiu sub ce nume a fost înregistrata. Mi-a spus că dacă cineva foloseşte un nume fals, asta înseamnă că respectiva persoana nu vrea să fie contactata. I-am spus că e vorba de ceva important, dar

degeaba.

Am rugat-o doar să le anunţe pe toate pacientele că una dintre ele a primit un mesaj prin care e rugată să o sune pe Chloe W., dar sunt sigură că nu a făcut asta. Am sunat puţin mai târziu şi mi-am schimbat vocea. I-am spus că unchiul meu e paznic acolo şi dacă ar putea cineva să îl cheme la telefon. Curând, a apărut tipul ăsta şi i-am spus că am o prietena acolo care a uitat să-mi comunice sub ce nume s-a înregistrat. I-am spus că soţul meu se îndreaptă înspre acolo cu un cadou pentru prietena mea şi că va trebui să ştie de cine să întrebe ca să intre acolo. Nu era sigur dacă să mă ajute sau nu până ce nu i-am promis că soţul meu îi va da o sută de dolari. A fost atât de fericit încât mai întâi mi-a spus numele lui şi de-abia după aceea numele celor patru femei care se află acolo în momentul ăsta.

Buck ajunse la ghişeul de închirieri de maşini, iar Ken, ştiind acum cum merg lucrurile, îşi aruncă permisul de conducere şi cartea de credit pe birou.

— Îmi eşti dator vândut, spuse el. Să sperăm că de data asta ne dau o maşină de dimensiuni decente.

— Spune-mi numele, o îndemnă Buck, scoţând un stilou.

— Ţi le dau pe toate, pentru orice eventualitate, spuse Chloe, dar vei înţelege de îndată care este al ei.

— Nu-mi spune că şi-a spus ceva de genul Derby Bull.

— Nu, n-a fost chiar atât de imaginativă. Doar că originea femeilor ne va fi de ajutor. Conchita Fernandez, Suzie Ng, Mary Johnson şi Li Yamamoto.

— Dă-mi adresa şi spune-i unchiului paznic să o anunţe pe Marie că suntem în drum spre ea.

Mac puse elicopterul la sol lângă Challenger şi se urcă la bord lângă Rayford.

— Nu ştiu sigur ce se petrece, Ray, dar nu te-aş fierbe aşa dacă n-aş avea un motiv. Mă trec fiori când mă gândesc că era cât pe ce să-mi scape toată chestia asta, dar după ce m-ai dat jos, am dus Condorul în hangarul de sud, aşa cum mi-ai spus, am ieşit de acolo şi m-am îndreptat spre şirul de taxiuri, moment în care Fortunato mi-a trimis un mesaj de la casa ambasadorului. M-a rugat să-l las să se suie din nou în Condor întrucât are de dat un telefon secret, iar singurul telefon protejat se află la bord. I-am spus că da, bineînţeles, numai că

trebuie să descui avionul ca să-l las înăuntru, să pornesc generatorul, ca să poată să vorbească la telefon, iar apoi să încui la loc după el. Mi-a spus că e în regulă, numai să rămân în spaţiul rezervat piloţilor sau în carlingă, pentru ca el să se bucure de intimitate. I-am spus că oricum am treabă în carlingă. Iar acum, fii atent, Ray. Mac scoase un reportofon din buzunar. Aşa-i că mă duce capul? M-am strecurat înăuntru, am conectat căştile şi am apăsat pe buton. Am pus reportofonul lângă o cască şi i-am dat drumul. Ascultă.

Rayford auzi mai întâi cum se formează un număr de telefon, apoi pe Fortunato spunând: „Bine, Excelenţa Voastră, mă aflu pe Condor, deci e o convorbire protejata… Da, sunt singur… Secundul McCullum mi-a dat drumul înăuntru… în carlingă. Nicio problemă… în drum spre Denver… O vor face chiar acolo? E un loc la fel de bun ca oricare altul. Asta va schimba totuşi datele călătoriei de întoarcere… Unui singur pilot i-ar fi imposibil din punct de vedere fizic să efectueze întreaga cursă. Nu m-aş simţi în siguranţă… Da, ar fi timpul să le spuneţi ambasadorilor că ne va lua mai mult timp să ne întoarcem. Voiaţi să angajez un pilot de aici, din Dallas?… înţeleg. Voi lua din nou legătura cu dumneavoastră mai târziu”.

— Ce înseamnă pentru tine toate astea, Mac?

— E destul de clar, Ray. Vor să scape de îndată de voi amândoi. Ceea ce m-a frapat a fost când a venit repede la carlinga şi a bătut nervos la uşă. Era roşu la faţă şi agitat. M-a rugat să vin cu el şi m-a invitat să stau jos. Părea nervos, îşi tot ştergea buzele şi îşi rotea privirea în toate părţile, era cu totul altfel decât de obicei, doar îl cunoşti. Mi-a spus: „Tocmai am primit veşti de la căpitanul Steele şi am înţeles că sunt şanse ca el să mai întârzie. Aş dori să pui la punct traseul de întoarcere şi să ai grijă să te odihneşti suficient, pentru cazul în care va fi nevoie să efectuezi de unul singur tot zborul”. I-am spus: „Tot zborul? Tot drumul de întoarcere şi toate opririle?”. Mi-a spus să programez drumul astfel încât să-mi fie cât mai uşor şi ca, dacă mă odihnesc cum trebuie, ei au deplină încredere în mine că o pot face. A adăugat: „Excelenţa Sa ţi-ar rămâne foarte îndatorat pentru asta”.

Rayford nu era deloc amuzat.

— În concluzie, te-a ales pe tine să fii noul căpitan.

— Aproape.

— Iar eu voi mai întârzia. Nu-i aşa că e un mod frumos de a spune că voi fi lichidat?

17

Buck şi Ken reuşiră să închirieze o maşină, mai mare decât ar fi avut nevoie, se informară asupra drumurilor ocolitoare necesare ca să evite blocajele şi făcură drumul până la Littleton în aproape patruzeci şi cinci de minute. Le fu uşor să găsească biserica ce fusese reprofilată în laborator de teste şi clinică ginecologică. Aceasta se afla pe singura şosea practicabilă pe o arie de douăzeci şi cinci de kilometri. Toate maşinile pe care le vedeau erau pline de praf şi noroi uscat.

Buck intra singur, pentru a vedea cum ar fi putut să o scoată pe Hattie de acolo. Ken rămase afară, în faţă, cu motorul pornit şi cu ochii pe telefonul lui Buck.

Buck o aborda pe recepţioneră.

— Salut! începu el, cu un aer plin de voioşie. Am venit să o văd pe Mary.

— Mary?

— Johnson. Mă aşteaptă.

— Şi cine să îi spun că o aşteaptă?

— Spuneţi-i doar că e vorba de B.

— Sunteţi rude?

— Vom fi în curând, sper.

— Un moment.

Buck se aşeză şi începu să se uite pe o revista, de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume la dispoziţie. Recepţioneră ridică receptorul unui telefon:

— Domnişoară Johnson, aşteptaţi cumva un vizitator?… Nu?… Un tânăr care îşi spune B… Da, voi verifica.

Recepţionera îi făcu semn lui Buck.

— Vă întreabă unde aţi cunoscut-o.

Buck zâmbi, simulând exasperarea.

— Amintiţi-i că ne-am cunoscut în avion.

— Spune că v-aţi cunoscut în avion… Foarte bine. Recepţionera puse jos receptorul. Îmi pare rău, domnule, dar crede că o confundaţi cu altcineva.

— Îmi puteţi spune dacă e singură în momentul ăsta?

— De ce?

— Ar putea fi motivul pentru care nu vrea să recunoască că mă cunoaşte. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor şi să nu ştie cum să-mi spună asta.

— Domnule, domnişoara îşi revine în urma unei proceduri medicale. Sunt sigur că e singură şi că e îngrijită cum trebuie. Nu vă pot spune nimic mai mult fără permisiunea ei.

În planul secund al privirii sale, Buck văzu trecând o siluetă mică şi întunecată, într-o rochie lungă. Era o femeie micuţă, asiatică, cu o înfăţişare severă. Femeia se uită curioasă la Buck, apoi se uită repede în altă parte şi dispăru pe coridor.

Telefonul recepţionerei sună. Aceasta spuse încet:

— Da, Mary?... Nu îl recunoşti câtuşi de puţin? Mulţumesc.

— Aşadar, spune-mi, Mac, sunt eu paranoic sau ei o folosesc pe Hattie ca momeală astfel încât să pună mâna pe amândoi?

— Mie aşa mi se pare, spuse Mac. Şi niciunul din voi nu va scăpa cu viaţă.

Rayford scoase telefonul.

— Să îi spun lui Buck în ce se bagă înainte de a hotărî ce e de făcut în privinţa asta.

Lui Buck i se păru că recepţionera chema paza. N-ar fi fost bine să fie dat afară de paznici sau, şi mai rău, reţinut de ei. Primul lui gând fu să o şteargă. Dar mai era o şansă să o păcălească pe recepţioneră şi să reuşească să între. Poate că Ritz reuşea să îi distragă atenţia. Sau poate că Buck putea să o convingă că nu ştia sub ce nume se înregistrase prietena lui şi că mersese pe ghicite.

Oricum, recepţionera îl lăsă cu gura căscată, închizând deodată telefonul şi spunând:

— Lucraţi cumva pentru Comunitatea Globală?

Faptul că ea ştia asta era la fel de derutant precum varianta ca Hattie să folosească un pseudonim asiatic sau ca femeia asiatică fie să se numească într-adevăr Mary, fie să-şi fi luat acest nume ca pseudonim. Dacă nega că ar fi lucrat pentru Comunitatea Globală, era posibil să nu afle niciodată de ce îi pusese această întrebare.

— Da, de fapt aşa e, spuse el.

Uşa de la intrare se dădu în lături. Ken fugea cu telefonul lui Buck în mână.

— Şi vă numiţi cumva Rayford Steele? îl întrebă recepţionera.

— Ăăă…

— Domnule! strigă Ken. Maşina aceea cu luminile aprinse e a dumneavoastră?

Buck putu să-şi dea seama că nu trebuie să ezite. Se întoarse, spunând peste umăr recepţionerei:

— Mă întorc.

— Dar, domnule! Căpitane Steele!

Buck şi Ken coborâră în grabă treptele, îndreptându-se spre maşina.

— Ei cred că sunt Rayford! Aproape că reuşisem să intru!

— Îţi spun eu că nu vrei să intri acolo, Buck. Lui Rayford i s-a întins o cursă. E sigur că ar fi intrat într-o ambuscadă.

Ken încercă să pornească maşina, dar aceasta nu se urni.

— Credeam că am lăsat motorul în funcţiune.

Cheile dispăruseră.

Un ofiţer de securitate în uniforma Comunităţii Globale apăru în dreptul geamului.

— Poftiţi, domnule, spuse el, întinzându-i cheile lui Ken. Care din dumneavoastră este căpitanul Steele?

Buck era sigur că Ritz era tentat să o ia din loc. Se aplecă peste umărul lui Ken şi spuse:

— Eu sunt. Mă aşteptaţi?

— Da. Când şoferul dumneavoastră a ieşit din maşină, m-am gândit să opresc motorul şi să îi aduc cheile. Căpitane Steele, încărcătura dumneavoastră se află înăuntru, trebuie doar să ne urmaţi. Întorcându-se către Ken, întrebă:

— Şi dumneavoastră sunteţi de la Comunitatea Globală?

— Eu? Nu. Lucrez pentru compania care a închiriat maşina. Căpitanul nu era sigur că va putea aduce maşina înapoi, aşa că am condus eu până aici. Plăteşte tot pentru o cursă completă, desigur.

— Desigur. Dacă nu mai aveţi nevoie de nimic din maşină, căpitane, vă rog să mă urmaţi. Iar apoi către Ken: Vom asigura noi transportul, aşa că puteţi lua maşina.

— Daţi-mi voie să rezolv lucrurile cu dumnealui, spuse Buck, iar apoi vă voi urma.

Ken închise geamul.

— Buck, spune o vorbă şi o luăm din loc de nu ne mai prind. Dacă te duci înăuntru ca Rayford Steele, s-a zis şi cu tine, şi cu Hattie.

Buck scoase demonstrativ câteva bancnote şi i le dădu lui Ken.

— Trebuie să intru, spuse el. Dacă ei cred că eu sunt Rayford Steele, că am mirosit ceva şi apoi fug, viaţa lui Hattie e în mare pericol. Poartă un copil în pântece şi nu e încă credincioasă. N-am de gând să o las în mâinile Comunităţii Globale. Buck aruncă o privire către ofiţerul de pe trotuar. Trebuie să plec.

— Voi sta pe aproape, spuse Ritz. Dacă nu ieşi repede de acolo, vin după tine.

— Mă gândesc să zbor direct spre Bagdad şi să-mi dovedesc că Amanda nu a pierit în Tigru. Ce-o să facă Nicolae dacă apar? O să se laude că m-a înviat din morţi?

— Ştii unde se află fiica ta, nu? Dacă şi-au găsit un loc unde să se ascundă, atunci acolo ar trebui să te duci. Până să afle Carpathia că nu te-ai dus la Denver, tu vei fi deja la adăpost.

— Nu-mi stă în fire să mă ascund, Mac. Ştiam că armistiţiul asta cu Carpathia era doar o chestie temporară, dar e ciudat să te ştii ţinta. Se pare că niciunul dintre noi nu va prinde întoarcerea în Slava a lui Hristos, deşi acesta a fost ţelul meu de la bun început. Care ar fi acum şansele?

Mac scutură din cap.

Lui Rayford îi suna telefonul. Ritz îi spuse ce se întâmpla.

— O, nu! exclama Rayford. Nu trebuia să-l laşi să intre acolo. S-ar putea să nu-şi dea seama că nu sunt eu decât după ce-l vor ucide. Scoate-l de acolo!

— N-am putut să-l opresc, Rayford. El crede că, dacă le dăm de bănuit, s-a zis cu Hattie. Ai încredere în mine, dacă nu iese în câteva minute, mă duc după el.

— Oamenii ăştia au toate armele de pe lume, spuse Rayford. Tu eşti înarmat?

— Da, dar mă gândesc că n-o să rişte să tragă înăuntru, nu?

— De ce nu? Nu le pasă de nimeni decât de ei înşişi. Ce armă ai?

— Buck nu ştie şi până acum n-am fost nevoit să o folosesc, dar port o Beretta cu mine de fiecare dată când zburam undeva.

Buck şi ofiţerul de la Comunitatea Globala fură întâmpinaţi înăuntru de recepţioneră, care avea o figură nemulţumită.

— Dacă mi-aţi fi spus pur şi simplu cine sunteţi, căpitane

Steele, şi aţi fi folosit numele corect al persoanei pe care o căutaţi, mi-ar fi fost foarte simplu să vă ajut.

Buck zâmbi şi ridica din umeri. Apăru un gardian mai tânăr.

— Vă va primi acum, spuse el. Apoi va trebui să completam cu toţii nişte formulare şi va vom duce pe amândoi la Stapleton.

— Ştiţi, spuse Buck, de fapt n-am mai aterizat la Stapleton.

Gardienii se uitară unul la altul.

— Nu?

— Ni s-a spus că terenul între acest loc şi Stapleton arată mai rău decât cel dintre aici şi Denver Internaţional, aşa că…

— Credeam că Denver Internaţional e închis.

— Pentru zborurile comerciale, da, e închis, spuse Buck, bâlbâindu-se. Dacă ne puteţi duce acolo, vom porni pe drumul de întoarcere.

— Întoarcere, unde? Nu v-am comunicat încă ordinele dumneavoastră.

— Ah, da. Ştiu. M-am gândit că e vorba de Noul Babilon.

— Hei, spuse gardianul cel tânăr, dacă aeroportul era închis pentru zborurile comerciale, de unde aţi luat maşina?

— Mai funcţiona doar un centru de închirieri. Bănuiesc că lucrează exclusiv cu militarii de la Comunitatea Globală.

Gardianul mai în vârstă se uita la recepţioneră.

— Spuneţi-i că venim.

În timp ce aceasta puse mâna pe telefon, gardienii îl invitară pe Buck să îi urmeze pe coridor. Intrară într-o cameră pe care scria „Yamamoto”. Buck se temea că Hattie îi va pronunţa numele de îndată ce o va vedea. Ea era întinsă cu faţa la perete. Nu-şi dădea seama dacă era trează sau nu.

— O să se mire când o să-l vadă pe vechiul ei căpitan, spuse Buck. Obişnuia să îmi spună Buck. Dar în faţa echipajului şi a pasagerilor, mi se adresa întotdeauna cu „căpitane Steele”. Da, a fost stewardesa mea şefă la Pan-Con mulţi ani. S-a descurcat întotdeauna de minune.

Gardianul mai în vârstă puse o mână pe umărul ei.

— E timpul să mergem, draga mea.

Hattie se întoarse pe o parte, părând zăpăcită şi deranjată de lumină.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Căpitanul Steele a venit să vă ia, doamnă. Vă va duce mai întâi într-o locaţie intermediară, iar apoi la Noul Babilon.

— O, salut, căpitane Steele, spuse ea somnoroasă. Nu vreau să merg la Noul Babilon.

— Nu facem decât să îndeplinim ordinele, domnişoară Durham, spuse Buck. Ştiţi foarte bine cum e.

— Ideea e că n-aş vrea să merg atât de departe, spuse ea.

— Vom face drumul în etape. O să fie bine, o să vedeţi.

— Dar eu…

— Să mergem, doamnă, spuse gardianul mai în vârstă. Avem un orar de respectat.

Hattie se ridică. Sarcina ei începea să devină vizibilă.

— V-aş ruga, domnilor, să mă scuzaţi cât timp mă îmbrac.

Buck ieşi pe hol, alături de gardieni. Cel mai tânăr spuse:

— Şi cu ce aţi zburat până aici?

— A, cu unul dintre acele avioane mici care au scăpat din cutremur.

— Cum a fost zborul de la Bagdad?

Buck se gândi că Rayford îi spusese că aeroportul din Bagdad era scos din funcţiune. Uşurat că nu se interesaseră mai mult despre avion, se întrebă dacă îl supuneau unui test.

— Am decolat din Noul Babilon. Incredibil cât de repede merge reconstrucţia.

— A fost un zbor lung?

— Foarte lung. Pentru că la câteva ore mai aterizam ca să mai luam câte un demnitar. Buck habar nu avea câţi, când şi de unde şi spera ca ei să nu îl întrebe.

— Cum e să aduni toate lichelele alea pe acelaşi avion?

— Munca-i munca, leafa-i leafă, spuse Buck. Piloţii rămân în carlingă şi, oricum, nu ies din zona rezervata lor. Nu ne amestecăm în circul lor.

Buck ştia că stătuse deja suficient pentru ca Ritz să înceapă să se îngrijoreze. Nu avea de gând să meargă pe niciun aeroport cu ăştia, indiferent cum reuşea să îi păcălească. Se mira că încă nu le dăduseră să bea otravă. Aparent, aveau ordine să facă treaba curat şi fără urme. Şi mai ales fără martori.

Când gardianul mai în vârstă bătu la uşa lui Hattie, Buck îl văzu pe Ken pe hol alături de un om de serviciu, amândoi cu maturi în mână. Buck continuă conversaţia cu gardienii, sperând ca Ritz să se facă în curând nevăzut. Deşi Ken purta, ca şi omul de serviciu, o bonetă de spital, asta nu îi ascundea trăsăturile.

— Ce vehicul aţi adus? întreba Buck. Ceva care să ne ducă pe

terenul ăsta mai repede decât maşina închiriată?

— Nu chiar. Un microbuz. Fără tracţiune dublă, din păcate. Dar veţi ajunge fără nicio problemă la Denver Internaţional.

— Unde vom fi trimişi de fapt?

Gardianul mai tânăr scoase o foaie de hârtie din buzunar.

— În câteva minute vom trece în alta camera şi vă voi da hârtia asta, dar aici scrie Washington Dulles.

Buck rămase cu ochii la el. Un lucru ştia sigur: nici măcar nu se avea în plan reconstruirea Aeroportului Dulles. Fusese distrus în război, iar cutremurul distrusese aeroportul Reagan Naţional. Reagan mai avea una sau două piste operaţionale, după cum îi spusese Rayford, dar Dulles nu mai era decât un munte de dărâmături.

— Într-o secunda sunt gata, strigă Hattie.

Gardianul ofta.

— Ce e în camera cealaltă? se interesă Buck.

— Un raport şi nişte instrucţiuni. Vă dăm ordinele, ne asigurăm că aveţi tot ce vă trebuie, apoi pornim spre aeroport.

Lui Buck nu îi plăcea ideea de a trece în „camera cealaltă”. Ar fi vrut să vorbească cu Ritz. Buck nu ştia dacă cei doi de la Comunitatea Globala purtau arme albe, dar păreau să aibă la ei pistoale semiautomate Uzi pe care le purtau în tocuri prinse la spate. Se întreba dacă nu cumva avea să moară încercând să o salveze pe Hattie Durham.

Rayford nu voia ca Fortunato să ştie că nu ajunsese încă la Denver, în caz că forţele Comunităţii Globale raportaseră deja sosirea lui acolo. Dacă cei din Denver erau avertizaţi că adevăratul Rayford era încă pe drum, Buck s-ar afla în pericol şi atât el, cât şi Hattie ar fi pierduţi. Rayford stătea pe pista din Kansas şi se simţea mai neputincios ca niciodată.

— Mai bine te întorci, Mac. Fortunato ştie că te afli în vizită la nişte prieteni, nu?

— Păi şi ce, nu-i aşa?

— Cum face ca să ia legătură cu tine?

— Îi pune pe cei de la mm să mă contacteze, apoi schimbăm frecvenţa pe 11 ca să putem să vorbim în particular.

Rayford dădu din cap.

— Ai grijă.

— Haideţi, doamnă, spuse gardianul, prin uşa lui Hattie. E timpul să mergem.

Buck nu auzi nimic din camera lui Hattie. Gardienii se uitară unul la altul. Cel mai în vârstă apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Gardianul scoase o înjurătură. Amândoi îşi luară armele de sub haină şi bătură tare în uşă, somând-o pe Hattie să iasă. Alte femei trăgeau cu ochiul din cameră, inclusiv cele de la capetele culoarului. Gardianul cel tânăr îndreptă Uzi-ul spre ele, iar ele se strecurară înapoi în camere. Cel mai bătrân trase patru focuri de armă în uşa lui Hattie, distrugând zăvorul şi broasca şi provocând ţipete pe coridor. Recepţionera veni în fugă, dar când apăru pe coridor, gardianul cel tânăr trase o rafală care o ciurui de la mijloc şi până la faţă. Recepţionera se prăbuşi cu zgomot pe pardoseala de marmură.

Gardianul mai în vârstă se năpusti în camera lui Hattie, iar cel tânăr îl urmă. Buck se afla la mijloc între cei doi. Se gândea că ar fi fost bine să fie cât de cât antrenat pentru apărare şi atac. Trebuia să existe o strategie de urmat în faţa unui om înarmat cu un Uzi.

Neavând niciun fel de cunoştinţe de acest fel, se propti bine în piciorul drept, făcu un pas cu stângul şi repezi un pumn în nasul gardianului cel tânăr, cu toată forţa de care era capabil. Simţi cum cartilagiile se mp, dinţii sunt zdrobiţi şi carnea e sfâşiată. Probabil că gardianul se afla în plina mişcare în momentul când Buck îl pocnise, căci în prăbuşire se izbi mai întâi cu ceafa de podea.

Uzi-ul se rostogoli pe marmură, dar cureaua armei rămase prinsă sub el. Buck se întoarse şi fugi către ultima cameră din stânga lui, unde, cu o clipă mai înainte, văzuse o figură panicată trăgând cu ochiul la ce se întâmpla. În mintea lui se perindau lent imagini cu draperiile care fluturau la fereastră deschisă din camera lui Hattie, trupul contorsionat al recepţionerei şi albul ochilor gardianului în momentul în care pumnul lui Buck îi izbise acestuia nasul atât de tare încât aproape că i-l îndesase în figură.

Mâna lui Buck sângera, dar el continua să alerge. Aruncă o privire înapoi înainte de a intra în goana în camera din capătul culoarului. Gardianul mai în vârstă nu se vedea încă. Intră în camera unei femei însărcinate de origine hispanică, care dădu un ţipat când îl văzu. Ştia că arata îngrozitor, obrazul îl durea

încă, mâna şi tricoul erau pline de sângele care cursese din faţa gardianului celui tânăr. Femeia îşi acoperi ochii, tremurând.

— Încuie uşa şi bagă-te sub pat, îi ordonă Buck. În primul moment, ea nu făcu nicio mişcare. Fă-o acum sau o să mori!

Buck deschise fereastra şi observă că trebuia să se strecoare pe lateral. Oblonul nu se mişca din loc. Buck se dădu înapoi şi ridică piciorul, trecându-l prin oblon. Inerţia îl împinse înainte şi apoi în jos, unde căzu peste nişte tufişuri. În timp ce se ridica, gloanţele străpungeau uşa camerei şi o văzu pe femeie tremurând sub pat. Alergă de-a lungul clădirii prin faţa ferestrei deschise a lui Hattie. La distanţă, îl văzu pe Ken Ritz ajutând-o să se suie în spatele maşinii. Microbuzul Comunităţii Globale se afla între Buck şi maşina lor.

Buck se simţea ca într-un vis, fiind incapabil să se mişte mai repede. Făcu greşeala de a-şi ţine respiraţia în timp ce fugea, aşa că în curând fu nevoit să inspire spasmodic pentru a mai primi aer, iar inima îi bătea nebuneşte, să-i rupă pieptul. Apropiindu-se de microbuz, aruncă o privire în spate şi îl văzu pe gardian sărind de la fereastra pe unde scăpase el. Buck se ascunse de cealaltă parte a microbuzului, în timp ce gloanţele răpăiau în caroserie. La o strada distanţă, Ritz aştepta la volan. Buck avea doar două alternative: să rămână pe loc şi să fie ciuruit sau luat ostatic sau să rişte să fuga spre maşina.

Fugi. La fiecare pas se aştepta să audă zgomotul unui glonţ care să i se înfigă în cap. Hattie nu se vedea, probabil că era fie pe bancheta din spate, fie pe podea, iar Ken se apleca spre dreapta şi dispăru şi el din vedere. Portiera din dreptul locului pasagerului era deschisa şi părea să îl atragă pe Buck precum o oază în deşert. Cu cât alerga mai mult, cu atât se simţea mai vulnerabil, dar avu tăria de spirit de a nu se uita în spate.

Auzi un zgomot, dar nu era un foc de armă. Un zgomot mult mai slab. Uşa microbuzului. Gardianul sărise în microbuz. Buck era la cincizeci de metri de maşina.

Rayford forma numărul lui Buck. Acesta sună de mai multe ori, dar Rayford nu voia să închidă. Dacă răspundea cineva de la Comunitatea Globală, Rayford ar fi tras de timp până afla ce dorea să ştie. Dacă, dimpotrivă, răspundea Buck, Rayford i-ar fi permis să vorbească codat în cazul în care acesta s-ar fi aflat lângă nişte oameni care nu trebuiau să ştie cine se afla la capătul celălalt. Telefonul continua să sune.

Rayford ura neajutorarea şi statul cu mâinile în sân mai mult decât orice. Era sătul să se tot joace cu Nicolae Carpathia şi cu Comunitatea Globală. Pietatea lor ipocrita şi falsa simpatie pe care-o manifestau îl scoteau din minţi. „Doamne, se rugă el în tăcere, fă-mă să fiu duşmanul absolut al lui Carpathia, te rog”.

O voce îngheţată de femeie răspunse la telefon.

— Ce? strigă ea.

— Hattie? Nu mă da de gol, dar e Rayford la telefon.

— Rayford! Pilotul lui Buck m-a speriat de moarte când l-am văzut în faţa ferestrei, dar apoi m-a ajutat să ies! îl aşteptam pe Buck! Ne e teamă să nu fie ucis!

— Da-mi telefonul! auzi Rayford. Era Ritz. Ray, Buck e în regula, numai ca are un tip pe urmele lui care trage cu arma. O luăm din loc imediat ce ajunge la maşină. S-ar putea să trebuiască să-ţi închid.

— Ai grija de ei! îl rugă Rayford.

La câţiva paşi de maşina, aşteptându-se să fie doborât dintr-o clipă într-alta, Buck nu mai auzise nimic. Nici împuşcături, nici motorul microbuzului. Aruncă o privire spre tipul de la Comunitatea Globală care se dădea cu greu jos din microbuz. Se arunca la pământ şi începu să tragă. Buck auzi un pocnet puternic lângă el. Roata din spate se sparse. Se aruncă spre uşa deschisă, apucând mânerul şi încercând să bage un picior înăuntru. Luneta maşinii se sparse în bucăţi.

Buck încercă să-şi păstreze echilibrul. Piciorul sau stâng se afla pe podeaua maşinii, iar cel drept pe pavaj. Se prinse cu mâna stângă de caroserie, iar cu dreapta, de mânerul uşii. Ken se aplecase din nou peste locul din dreapta pentru a se feri de gloanţe şi, înainte ca Buck să reuşească să se strecoare înăuntru, Ken apăsa orbeşte pe acceleraţie. Uşa se dădu cu forţă în lături şi, pentru a nu cădea, Buck se agaţă de capul lui Ritz. Ken scoase un strigăt în timp ce maşina se răsuci, cu cauciucul spart atârnând, iar cele bune scrâşnind pe pavaj. Buck încercă şi el să se ferească de gloanţe, dar trebuia să se dea jos de pe capul lui Ken, încă rănit.

Ken lăsă volanul şi încercă cu ambele mâini să-şi extragă capul de sub Buck. Se ridica pentru a-şi relua poziţia şi trase la stânga de volan, dar nu suficient de repede pentru a evita colţul unei clădiri. Aripa din dreapta se rupse şi se înălţă. Ken redresa

maşina şi încercă să se îndepărteze pe cât posibil de urmăritorul care continua să tragă.

Maşina nu răspundea la comenzi aşa cum ar fi trebuit. Mai multe gloanţe trecură de puţin pe lângă Ritz, iar Buck văzu cum comportamentul acestuia se schimba. Ken trecu de la spaima la furie în mai puţin de o secundă.

— Asta e, până aici! vociferă Ritz. E pentru ultima oară când mai permit să se mai tragă în mine!

Spre groaza lui Buck, Ritz întoarse maşina şi se repezi spre gardian. Buck aruncă o privire peste bord şi în timp ce Ritz scoase un pistol automat de calibru 9 mm dintr-un toc de la picior, scoase mâna stângă între oglinda laterală şi stâlpul maşinii şi deschise focul.

Gardianul se rostogoli în cealaltă parte a microbuzului. Buck urla către Ken să o ia spre aeroport.

— Nici vorba! urla Ken. Ăsta nu mai scapă!

Apăsă brusc pe frână oprind la aproximativ cincisprezece metri şi sări din maşina. Se aşeză pe vine, ţinând Beretta cu ambele mâini, trăgând aproape de nivelul solului.

Buck ţipă la Ritz să se suie la loc în maşină, în timp ce tipul de la Comunitatea Globală se întoarse şi fugi spre clădire. Ritz mai trase trei focuri şi unul dintre ele îl atinse pe gardian în picior, care căzu pe spate.

— Te omor…

Buck sări şi el din maşina şi îl apucă pe Ritz, târându-l înapoi.

— Tipul ăsta nu e în niciun caz singur! strigă Buck. Trebuie să plecăm!

Săriră la loc în maşină, iar Ken manevra volanul ţinând pedala de acceleraţie la podea. Un nor uriaş de praf se formă în spatele lor în timp ce maşina sarea şi se hurduca pe terenul distrus de cutremur, în drum spre Stapleton.

— Dacă reuşim să ne pierdem urma, vor crede că ne îndreptam spre Denver Internaţional. De ce n-a reuşit să pornească microbuzul?

Ritz căută sub scaun şi scoase un capac de distribuţie cu sârmele atârnând.

— S-ar putea ca asta să aibă o oarecare legătură cu ce spuneai.

Maşina scotea un zgomot îngrozitor, protestând faţa de suprasolicitarea la care era supusă. Buck puse o mână pe tavan

pentru a-şi proteja capul, în timp ce continuau să se zguduie. Cu cealaltă mâna îi fixa lui Ritz centura de siguranţă. Apoi îşi puse şi el centura şi văzu că telefonul său alunecase pe jos. Îl ridică şi constată că funcţionează.

— Alo? spuse el.

— Buck! Ray la telefon! Eşti în siguranţă?

— Suntem în drum spre aeroport! Avem un cauciuc spart, dar nu putem face altceva decât să o ţinem înainte.

— Avem şi o scurgere de benzină! spuse Ritz. În curând o să fim pe roşu!

— Cum se simte Hattie? întrebă Rayford.

— Se ţine bine! răspunse Buck.

Vru să îi pună şi ei centura de siguranţă, dar constată că e imposibil, dată fiind starea ei şi hurducăturile prin care treceau. Se întinsese pe bancheta din spate, cu picioarele sprijinite de uşă, ţinându-se cu o mână de stomac, iar cu cealaltă sprijinindu-se de spătarul scaunului. Era palidă.

— Ţineţi-vă bine! urlă Ritz.

Buck ridică privirea şi văzu un uriaş morman de moloz imposibil de evitat. Ritz nici nu încetini, nici nu încercă să oprească. Continuă să ruleze cu acceleraţia în podea şi se îndreptă spre mijlocul mormanului. Buck se fixă cât putu de bine în picioare şi încercă să o protejeze pe Hattie să nu fie aruncată în faţă în urma impactului. În momentul în care maşina pătrunse în morman, Hattie se lovi de spătarul scaunului din faţă şi aproape că îi smulse din încheietură umărul lui Buck. Telefonul îi zbură din mână, se izbi de parbriz şi căzu pe podea.

— Sună-mă când poţi! strigă Rayford, închizând telefonul. Conduse Challenger-ul 3 spre capătul pistei. Scuba către Albie, spuse el. Albie, mă auzi?

— Comunica, Scuba.

— Întoarce-te la bază şi află ce ştiu ei. Încărcătura este în siguranţă pentru moment, dar trebuie să le compun o poveste pentru când mă întorc.

— Am recepţionat, Scuba. Gândeşte-te la Minot.

Rayford făcu o pauză.

— Bună idee, Albie. Aşa o să facem. Am nevoie de tot ce poţi să-mi dai, cât mai repede posibil.

— Am recepţionat.

„Genial”, se gândi Rayford. Cu mult timp în urmă, îi povestise lui Mac despre o experienţă prin care trecuse în timp ce era staţionat în Minot, Dakota de Nord. Avionul său de vânătoare suferise defecţiuni, aşa că fusese nevoit să abandoneze o misiune de antrenament. O să-i spună lui Fortunato că asta se întâmplase cu Challenger-ul, căci, oricum, Leon nu se putea pronunţa cu competenţă în această privinţă. Mac urma să confirme toate spusele lui Rayford. Problema cea mai mare era că, în momentul întoarcerii sale, Leon probabil avea să ştie de fiascoul misiunii din Denver şi să bănuiască o implicare a lui Rayford.

Avea nevoie de un avantaj pentru a rămâne în viaţă. Oare Hattie prezenta suficient de multa importanţa pentru Carpathia astfel încât acesta să-l ţină în preajma sa pe Rayford până ce afla unde este ascunsa ea? Rayford trebuia să se întoarcă la Bagdad pentru a afla ce se întâmplase de fapt cu Amanda. Nu exista nicio garanţie că Nicolae nu-l va ucide pentru a da un exemplu pentru restul Armatei Pătimirilor.

— Maşina e supraîncălzită! spuse Ritz.

— Şi eu sunt supraîncălzită! suspina Hattie.

Se ridică şi se ţinu cu ambele mâini de tetierele scaunelor. Se înroşise la faţă, iar fruntea îi era transpirată.

— N-avem de ales, trebuie să mergem mai departe, spuse Buck. El şi cu Ken încercară să se protejeze împotriva zguduirilor violente ale maşinii lovite. Acul care indica temperatura ajunsese pe roşu, de sub capacul motorului ieşea abur, indicatorul de combustibil arăta un nivel periculos de scăzut, iar Buck observa că de sub cauciucul spart ies flăcări. Dacă ne oprim, benzina va intra în contact cu flăcările alea. Chiar dacă ajungem la aeroport, trebuie să ne asigurăm că am golit rezervorul înainte să oprim!

— Şi dacă totuşi cauciucul dă foc la toată maşina? striga Hattie.

— Sper să ne ocrotească Dumnezeu! replica Ritz.

— Tocmai mi-ai luat vorba din gură! spuse Buck.

Gonind spre Dallas cu mai multe sute de kilometri pe oră, Rayford se temea să nu-l depăşească pe Mac, care era cu elicopterul. Trebuia să îşi programeze cu grijă momentul

întoarcerii. Câteva minute mai târziu, îl auzi pe Fortunato luând legătura cu Mac.

— Dallas cheamă Golf Charlie Niner Niner, recepţie.

— Aici Golf Charlie. Comunică, turnule.

— Schimbă pe frecvenţa alternativă pentru a comunica cu superiorul tău, terminat.

— Am recepţionat.

Rayford comută şi el pe frecvenţa 11 pentru a asculta conversaţia.

— Mac, aici Comandantul Suprem.

— Comunicaţi, domnule.

— Care e locaţia ta?

— Mă aflu la două ore vest de dumneavoastră, domnule. Mă întorc dintr-o vizită.

— Te îndrepţi direct încoace?

— Nu, domnule. Dar aş putea să o fac.

— Fă-o, te rog. A avut loc o încurcătură majora la nord de noi, mă urmăreşti?

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştim încă sigur. Trebuie să ne recuperăm agentul, iar apoi trebuie să ne reîncadrăm în orar cât mai repede posibil.

— Vin într-acolo, domnule.

Buck se rugă ca maşina să nu rămână prea repede fără benzină, dar nu ştiau cum o vor trece pe Hattie peste terenul accidentat. Flăcările lingeau partea din dreapta spate a maşinii şi doar faptul că Ritz continua să menţină maşina în mers îi ferea de explozie.

Focul era cel mai aproape de Hattie şi, chiar dacă maşina se tot răsucea dintr-o parte într-alta, ea reuşi să se târască în faţă între cei doi bărbaţi.

— Motorul va exploda înainte să rămânem fără benzină! striga Ken. S-ar putea să fim nevoiţi să sărim!

— Uşor de spus, greu de făcut! replică Hattie.

Lui Buck îi veni o idee. Îşi găsi telefonul şi formă un număr de urgenţă.

— Avertisment pentru turnul de control din Stapleton! ţipă el în telefon. Aparat mic în flăcări în apropiere!

Dispecerul vru să întrebe ceva, dar Buck închise. Motorul huruia, partea din spate a maşinii era o adevărata torţa, iar Ken

efectuă un ultim demaraj spre capătul pistei. Un camion plin cu spuma era pe poziţii.

— Nu te opri, Ken! spuse Buck.

Motorul se opri în cele din urmă. Ken aduse schimbătorul la punctul mort şi ambii bărbaţi apucară mânerele portierelor. Hattie se prinse de braţul lui Buck cu ambele mâini. Maşina de-abia dacă mai rula când fu ajunsă de camionul cu spuma, care înăbuşi incendiul. Ken şi Buck săriră din maşină, susţinând-o şi pe Hattie. Bâjbâind prin spumă, Buck o luă pe Hattie în braţe, surprins de cât de mult luase în greutate. Slăbit de experienţa prin care trecuse, se menţinu în spatele lui Ken, urmându-l până la avion. Ken micşora pasul, îi spuse lui Buck să i-o paseze pe Hattie şi să urce la bord, apoi o duse până acolo unde Buck o ajuta să se aşeze pe un scaun. Ken închise uşa, porni motorul şi începu să ruleze pe pistă, toate astea în mai puţin de un minut.

În timp ce luau înălţime, echipa de pompieri termina cu maşina şi se uitau la avionul care se îndepărta. Buck îşi întinse picioarele şi îşi lăsă mâinile să atârne pe lângă corp. Falangele îl dureau îngrozitor. Nu-şi putea smulge din minte imaginea recepţionerei, moarte înainte de a cădea la pământ, a gardianului pe care îl doborâse şi a femeii care tremura închizând uşa de la cameră.

— Ken, dacă ei află cine suntem, atât tu, cât şi eu vom fi daţi în urmărire.

— Ce s-a întâmplat de n-aţi ajuns la prânz? întreba Hattie cu glas slab.

— Ce s-a întâmplat cu telefonul tău? întrebă Buck la rândul lui. Eu şi Chloe am încercat toată dimineaţa să dăm de tine.

— Mi l-au luat, spuse ea. Mi-au spus că trebuie să îi facă o expertiză sau ceva de genul ăsta.

— Te simţi bine? spuse Buck. Vreau să spun, pe lângă starea specială în care te afli.

— M-am simţit şi mai bine, spuse ea. Sunt în continuare însărcinată, dacă te interesează.

— Mi-am dat seama de asta în timp ce te căram.

— Îmi pare rău.

— Va trebui să stăm ascunşi, spuse Buck. Eşti pregătită pentru asta?

— Cine mai e acolo?

Buck îi spuse.

— Şi cu asistenţa medicală cum facem?
— Am şi pentru asta o idee, spuse Buck. Nu-ţi promit nimic, dar o să vedem ce putem face.
Ken părea să fie încă surescitat.
— Nu mi-a venit să cred ce norocos sunt când l-am mituit pe paznicul ăla, iar el m-a dus afară unde am putut să mă uit chiar pe fereastra aceea.
— Când mi-ai spus că eşti cu Buck, spuse Hattie, n-am avut de ales şi a trebuit să te cred.
— Cum Dumnezeu ai ieşit de acolo, Buck? întrebă Ken.
— Şi eu mă mir. Acel gardian a ucis-o pe recepţioneră.
Hattie păru şocata de aceasta veste.
— Pe Claire? spuse ea. Claire Blackburn e moartă?
— Nu ştiu cum o cheamă, spuse Buck, dar e sigur că e moartă.
— Asta voiau să-mi facă şi mie, spuse Hattie.
— Aşa e, spuse Ken.
— Rămân cu voi, băieţi, atâta timp cât sunteţi dispuşi să mă găzduiţi, spuse ea.
Buck luă telefonul, îi puse la curent pe Rayford şi Chloe despre ceea ce se întâmplase, apoi formă numărul doctorului Floyd Charles din Kenosha.

Rayford plăsmui o poveste despre care credea că va fi suficient de plauzibila. Singura problemă, iar el ştia asta, era că probabil nu urma să treacă prea mult timp până să se descopere că Buck nu era Rayford.

18

Înainte să se întoarcă în Dallas, Rayford spera să afle ce ştia sau ce credea Leon despre ceea ce se petrecuse în Denver. Dar nu reuşi să dea de Mac. Era oare posibil ca Buck să fi fost recunoscut? Nimeni n-ar fi crezut că Rayford nu avusese nicio legătură cu evadarea lui Hattie, dacă s-ar fi ştiut că ginerele său se aflase acolo. Rayford era gata să-şi asume consecinţele acţiunilor sale în ceea ce el considera a fi un război sfânt. Totuşi, dorea să rămână în libertate cât mai mult timp posibil, pentru a o găsi pe Amanda şi a-i reabilita reputaţia.
Dacă Tsion avea dreptate, cei 144 000 de martori erau

pecetluiţi de către Dumnezeu şi ocrotiţi de rele o anume perioadă de timp. Deşi nu era unul dintre martori, Rayford era un credincios; avea semnul lui Dumnezeu pe frunte şi avea încredere că Dumnezeu îl va proteja. Iar dacă nu, conform exprimării apostolului Pavel, a muri însemna un câştig.

Rayford nu mai avusese nicio veste de la Mac şi nu-l putea contacta prin radio. Fie Mac nu se putea îndepărta de Leon suficient de mult timp pentru a lua legătură cu el, fie ceva era în neregulă la sol. Rayford nu putea sta cu mâinile în sân. Dacă voia să pretindă că fusese nevoit să abandoneze misiunea, cel mai bine era să-l contacteze prin radio pe Leon înainte să ajungă în Dallas.

Buck era zguduit de gândul că ar fi putut să ucidă pe cineva. Când doctorul Charles se întâlni cu ei pe aeroportul din Waukegan, înainte de a-i urma în Mount Prospect, Buck îşi exprimă cu glas scăzut teama.

— Trebuie să ştiu cât de rău l-am rănit pe gardian.

— Cunosc un tip la spitalul de urgenţa al Comunităţii Globale din Littleton, spuse doctorul Charles. Pot să aflu.

Doctorul Charles rămase în maşina sa să vorbească la telefon, după ce Ken duse maşina lui în spate. Chloe şi Tsion puseră întrebări despre fiecare detaliu al aventurii. Chloe se deplasă pe scări ajutându-se de baston, insistând ca Hattie să doarmă în patul de jos. Hattie părea extenuată. Ken şi Tsion o ajutară să urce scările şi o somară să îi cheme după ce face duş ca să o ajute să coboare din nou.

Buck şi Chloe purtară o conversaţie în particular.

— Ai fi putut fi ucis, spuse ea.

— Mă mir că n-am fost. Dar ştiu pur şi simplu că l-am ucis pe acel gardian. Nu-mi vine să cred. Dar el tocmai o omorâse pe recepţioneră, iar eu ştiam că ne putea ucide şi pe noi. Am reacţionat instinctiv. Dacă aş fi stat să mă gândesc la asta, probabil că aş fi înţepenit în loc.

— Nu aveai de ales, Buck. Şi oricum, nu poţi omorî un om cu un pumn, nu-i aşa?

— Sper că nu. Dar se întorsese şi se îndrepta direct spre mine când l-am lovit. Nu exagerez, iubito! Nu cred că aş fi putut să-l lovesc mai tare nici dacă aş fi alergat spre el. Am simţit de parcă pumnul meu îi intrase de-a dreptul în cap, spărgând totul în interior, iar el a căzut pe spate şi s-a lovit la ceafă. S-a auzit

ca o bombă.
— Erai în legitimă apărare, Buck.
— Nu ştiu ce o să mă fac dacă aflu că a murit.
— Ce-or să facă cei de la Comunitatea Globală dacă află că tu erai?
Buck se întrebă cât va dura până să se afle. Gardianul cel tânăr se uitase bine la el, dar era posibil să fi murit. Celălalt gardian credea că e vorba de Rayford Steele. Era posibil ca el să creadă în continuare asta, până nu va vedea o fotografie a lui Rayford. Dar l-ar fi putut descrie pe Buck?
Buck se duse la o oglinda de pe hol. Faţa îi era murdara, obrazul roşu-vânăt până aproape de nas. Părul îi era în neorânduială şi înnegrit de transpiraţie. Trebuia să facă un duş. Dar oare cum arătase la clinica? Ce ar fi putut spune despre el gardianul care supravieţuise?

— Charlie Tango cheamă turnul din Dallas, recepţie.
— Aici turnul din Dallas, comunica, Charlie Tango.
— Mesaj urgent pentru Comandantul Suprem al Comunităţii Globale. Misiune abandonata din cauza unor probleme tehnice. Verific echipamentul înainte să mă întorc la bază. Timp de sosire estimativ, două ore, terminat.
— Am recepţionat, Charlie Tango.
Rayford ateriza pe o pista nefolosită şi aparent abandonata la est de Amarillo şi aşteptă telefonul lui Leon Fortunato.

Buck se îngrijora văzând că doctorul Charles intră în cele din urmă în casă, dar nu se uita deloc în ochii lui. Doctorul acceptase să-i examineze pe Chloe, pe Ken şi pe Hattie înainte de a se întoarce în Kenosha. Păru a fi foarte preocupat de Hattie şi de copilul acesteia. Trebuia să se odihnească şi să nu facă niciun efort în afară de cel necesitat de nevoile fiziologice. Le spuse celorlalţi cum să o îngrijească şi ce simptome să urmărească.
Doctorul îi scoase firele lui Buck şi îl sfătui şi pe el să stea liniştit timp de câteva zile.
— Cum adică, să nu mă mai joc de-a împuşcăturile? Atunci înseamnă că n-o să mai pot să lucrez pentru Buck pentru o vreme.
Doctorul îi spuse din nou lui Chloe că timpul era de partea ei.

Nu era încă vremea să îi fie scos ghipsul de la braţ şi de la picior, dar îi prescrise un tratament care să o ajute să se refacă mai repede.

Buck aştepta, cu privirea ţintă. Dacă doctorul Charles continua să nu-l bage în seamă, asta însemna că Buck ucisese un om, iar doctorul nu ştia cum să i-o spună.

— Te poţi uita şi la obrazul meu? întrebă Buck.

Fără să scoată un cuvânt, doctorul Charles se apropie de el. Apucă faţa lui Buck între mâini şi o întoarse pe toate părţile în lumină.

— Trebuie să curăţ asta, spuse el. Rişti să te infectezi dacă nu dam cu ceva alcool pe acolo.

În timp ce doctorul se ocupa de Buck, ceilalţi părăsiră încăperea.

— De asemenea, o să te simţi mai bine după ce o să faci un duş.

— Cel mai bine o să mă simt după ce o să-mi spui ce-ai aflat. Ai vorbit mult timp la telefon.

— Omul a murit, spuse doctorul Charles.

Buck rămase cu ochii ţintă la el.

— Din câte îmi dau seama, n-ai avut de ales, Buck.

— Vor veni după mine. Aveau camere de filmat amplasate peste tot în locul acela.

— Dacă arătai cum arăţi acum, s-ar putea ca nici măcar cei care te ştiu să nu te recunoască.

— Trebuie să mă predau.

Doctorul Charles făcu un pas înapoi.

— Dacă ai ucide un soldat inamic în timpul unui război, te-ai duce să te predai?

— Nu voiam să-l ucid.

— Dar dacă n-ai fi făcut-o, te-ar fi omorât el. A ucis pe cineva chiar sub ochii tăi. Ştii că misiunea lui era să vă suprime pe amândoi, pe tine şi pe Hattie.

— Cum se face că un simplu pumn l-a ucis?

Doctorul îi aplica un bandaj şi se aşeză pe masă.

— Colegul meu de la Littleton mi-a spus că fiecare dintre cele două lovituri, cea la faţă şi cea la cap, ar fi putut să-l omoare. Însă faptul că le-a suferit pe ambele a făcut ca moartea să fie inevitabila. Gardianul a suferit traumatisme faciale grave, rupturi de os şi cartilagiu la nas, unele dintre ele afectând şi

craniul. Ambii nervi optici au fost distruşi. Mai mulţi dinţi i-au fost sparţi, iar maxilarul de sus, zdrobit. Chiar şi numai acest traumatism ar fi putut să-i provoace moartea.

— Ar fi putut?

— Colegul meu înclina să creadă că traumatismul posterior al craniului ar fi cauza morţii. Când s-a lovit cu capul de podea, craniul său s-a spart ca o coajă de ou. Mai multe fragmente de ţesut cranian au fost înfipte în creier. A murit pe loc.

Buck lăsă capul să-i cadă în piept. Ce fel de soldat era? Cum ar fi putut să lupte în această bătălie cosmică a binelui împotriva răului dacă el nu putea să-şi asume uciderea unui duşman?

Doctorul începu să-şi strângă lucrurile.

— N-am întâlnit pe nimeni care să fi ucis pe cineva şi să nu se simtă îngrozitor, cel puţin pentru o perioadă, spuse el. Am vorbit cu părinţi care au ucis pentru a-şi apăra copiii şi tot erau terifiaţi şi obsedaţi de ceea ce făcuseră. Întreabă-te ce s-ar fi întâmplat cu Hattie dacă n-ai fi făcut ce-ai făcut. Dar cu tine, ce s-ar fi întâmplat?

— Aş fi fost în ceruri. Hattie ar fi fost în iad.

— Atunci înseamnă că i-ai procurat cel mai preţios lucru: timp.

Rayford primi în cele din urmă un apel de la turnul din Dallas, fiind rugat să îi anunţe în momentul în care se va afla la o jumătate de oră de destinaţie.

— Comandantul Suprem aşteaptă sosirea dumneavoastră.

Le spuse că era în drum. Cu o jumătate de oră înainte de Dallas, luă legătura radio cu ei, iar patruzeci de minute mai târziu conducea avionul spre hangarul unde se afla şi Condorul 216. Coborî din avion şi dădu peste figura furioasă a lui Leon Fortunato. Mac McCullum era în spatele lui şi afişa o mină de om care ştie cum stau lucrurile. Rayford de-abia aştepta să poată vorbi cu Mac în particular.

— Ce s-a întâmplat, căpitane Steele?

— Nu funcţiona la întreaga capacitate, Comandante, aşa că m-am gândit ca e mai prudent să-l verific. Am reuşit să îi aduc ceva îmbunătăţiri, dar mă abătusem atât de mult de la program încât m-am gândit că e mai bine să mă întorc.

— Deci nu ştii ce s-a întâmplat?

— Cu avionul? Nu întru totul, dar era instabil şi…
— Vreau să spun ce s-a întâmplat la Denver!
Rayford aruncă o privire spre Mac, care scutură aproape imperceptibil din cap.
— La Denver?
— V-am spus, Comandante, spuse Mac, mi-a fost imposibil să dau de el.
— Urmaţi-mă, spuse Fortunato.
Îi duse pe Rayford şi pe Mac într-un birou, unde afişă pe monitorul unui computer o înregistrare video şi textul unui e-mail de la biroul Comunităţii Globale din Denver. Cei trei se aplecară spre monitor şi priviră, în timp ce Fortunato povestea.
— Ştiam că domnişoara Durham nu doreşte să se întoarcă în Noul Babilon, dar Excelenţa Sa considera că acest lucru servea cel mai bine atât interesele ei, cât şi pe cele ale securităţii globale. Pentru a o proteja pe logodnica sa şi pe copilul ei, am trimis doi ofiţeri de securitate care trebuiau să se întâlnească cu tine şi cu ea şi să-ţi transmită nişte ordine. Principala lor sarcină era să o transfere pe domnişoara Durham în mâinile tale, pentru ca tu să te ocupi de transportul ei în Orientul Mijlociu. Ei trebuiau să se asigure că ea se află încă la Denver în momentul sosirii tale. Deşi laboratorul şi clinica scăpaseră în cea mai mare parte fără pagube majore în urma cutremurului, ne-am gândit ca sistemul de supraveghere video fusese scos din funcţiune. Totuşi, ofiţerul care se ocupa cu supravegherea a mai verificat o dată sistemul, pentru orice eventualitate, şi l-a văzut pe impostor.
— Pe impostor?
— Pe cel care se pretindea a fi dumneata. Rayford ridica sprâncenele. Erau profesionişti, căpitane Steele.
— Erau mai mulţi?
— Cel puţin doi. Poate mai mulţi. Camerele din partea din faţa a clădirii şi din zona de recepţie nu erau funcţionale. Există camere la fiecare capăt al coridorului principal şi una la mijlocul acestuia. Ceea ce vei vedea aici este ceea ce s-a petrecut la mijloc, dar singura cameră care mergea era cea din capătul de nord al coridorului. Aproape fiecare cadru cu impostorul este obstrucţionat de către unul dintre oamenii de la securitate sau impostorul stă cu spatele la cameră. Înregistrarea începe în momentul în care gardienii, împreună cu impostorul, ies din

camera domnişoarei Durham pentru ca aceasta să se poată îmbrăca în vederea călătoriei.

Era limpede că cel aflat între cei doi gardieni era Buck, însă figura nu i se distingea. Părul îi era în neorânduială şi avea o rană urâta la faţă.

— Acum, priviţi, domnilor. În momentul în care gardianul şef bate la uşa domnişoarei Durham, celălalt se întoarce şi el spre uşă, însă impostorul aruncă o privire spre hol. Aceasta este imaginea cea mai clară a figurii sale pe care o deţinem.

Din nou, Rayford fu uşurat că imaginea nu era suficient de clară.

— Gardianul şef crede că impostorului i-a fost distrasă atenţia de către doi oameni de serviciu care apar mai la începutul înregistrării. Îi va interoga în cursul zilei de azi, ceva mai târziu. Aici, la câteva momente după aceea, s-a săturat să o aştepte pe domnişoara Durham. O strigă şi apoi ambii gardieni bat tare în uşa. Aici, gardianul secund le ordona unor pacienţi curioşi să se întoarcă în camerele lor. Impostorul se dă cam doi paşi mai în spate în momentul în care gardianul şef sparge uşa. Zgomotul o alarmează pe recepţioneră, care apare şi ea. În timp ce gardianul secund este distras, impostorul reuşeşte cumva să-l dezarmeze şi vedeţi? Vedeţi focul de armă? O ucide pe recepţioneră. În momentul în care gardianul secund reuşeşte să-l dezarmeze, în loveşte pe acesta atât de tare în faţa cu patul armei încât gardianul moare înainte de a apuca să se prăbuşească.

Mac şi Rayford se uitară unul la celălalt şi se dădură mai aproape pentru a studia înregistrarea. Rayford se întreba dacă Fortunato îşi închipuia cumva că posedă puterea lui Carpathia, aceea de a-i convinge pe oameni ca văzuseră ceea ce nu văzuseră de fapt. Nu putea lăsa lucrurile aşa.

— Eu văd altceva acolo, Leon.

Leon îi arunca o privire ascuţita.

— Ce tot spui?

— Gardianul secund a tras. Fortunato derula înapoi înregistrarea. Vezi? spuse Rayford. Uite! Trage. Impostorul se dă înapoi. Gardianul se întoarce, iar impostorul face un pas în faţă, în timp ce gardianul pare să alunece pe cartuşele goale căzute pe jos. Vezi? îşi pierde echilibrul aşa că se prăbuşeşte cu capul de podea.

Fortunato păru furios. Puse din nou înregistrarea, de vreo două ori.

— Impostorul nici măcar n-a încercat să pună mâna pe arma, interveni Mac.

— Spuneţi ce vreţi, domnilor, dar impostorul a ucis-o pe recepţioneră şi pe gardian.

— Pe gardian? Putea să fi căzut în cap chiar şi fără să fi fost lovit.

— Oricum, continua Fortunato, complicele său a scos-o pe domnişoara Durham pe fereastră şi a dus-o la maşina pregătită special pentru această răpire. În momentul în care gardianul şef a deschis uşa, acesta a început să tragă în el.

Bineînţeles că nu asta era varianta pe care o auzise Rayford.

— Cum a reuşit să scape fără să fie ucis?

— Aproape că a fost ucis. Şi are o rană serioasă la călcâi.

— Am crezut că ai spus că intra în cameră când s-a tras asupra lui?

— Corect.

— Păi înseamnă că, de fapt, ieşea din cameră, dacă a fost împuşcat în călcâi.

Computerul piui, iar Fortunato chemă un asistent să-l ajute.

— Mai vine un mesaj, spuse el. Afişează-mi-l.

Asistentul apăsă pe câteva butoane şi apăru un nou mesaj de la gardianul şef. În mesaj scria:

Piciorul mi-a fost examinat şi îngrijit. Mi s-a sugerat o intervenţie chirurgicală. Complicele a fost cel de-al doilea om de serviciu din prima secvenţa a înregistrării. Asupra adevăratului îngrijitor s-a găsit o mare sumă de bani. Susţine că, de fapt, complicele l-a forţat să-l facă să apară ca şi cum ar fi luat mita. Susţine ca l-a ameninţat cu cuţitul până i-a smuls informaţiile pe care le voia.

Asistentul lui Fortunato derula înapoi înregistrarea până la momentul în care cei doi paznici intrau pe coridor şi se îndreptau spre camera. Rayford, care nu îl văzuse niciodată pe Ritz, înţelese care din ei era acesta doar după faptul ca echipamentul lui era incomplet. Singurul lui accesoriu care părea să fie parte dintr-o uniforma era tichia, pe care, se pare, o luase de la paznic. Avea o mătură, dar în rest era îmbrăcat ca

un cowboy.

— Ar putea fi din Vest, spuse Fortunato.

— Bună observaţie, fu de acord Rayford.

— Ei bine, nu e nevoie de un ochi prea format ca să distingi o ţinuta cu puternice conotaţii regionale.

— Şi totuşi, comandante, ai făcut o remarca pătrunzătoare.

— Nu văd niciun cuţit, spuse Mac, în timp ce figurile celor doi se apropiau de cameră. Şapca lui Ritz era trasă adânc pe ochi. Rayford îşi ţinu respiraţia când îl văzu ca duce mana la cozorocul şepcii. Ritz şi-o ridică şi şi-o aranjă pe cap, astfel încât faţa i se distingea acum mai limpede. Rayford şi Mac se uitară unul la altul în spatele lui Fortunato.

— După ce au trecut de cameră, spuse Fortunato, complicele a primit informaţiile de care avea nevoie şi i-a dat drumul omului de serviciu. A fugit cu domnişoara Durham şi a deschis focul asupra gardianului. Şi cei doi gardieni se aflau acolo doar ca să îi ofere protecţie domnişoarei Durham.

Gardianul eliminase în mod intenţionat detaliile care îl făceau să apară ca un idiot. Până în momentul în care cineva s-ar fi apucat să ancheteze în mod serios întreaga afacere, Comunitatea Globală nu avea nicio urma de dovada care să-l fi implicat pe Rayford.

— Ea te va contacta, spuse Fortunato. Cum o face întotdeauna. Ar fi bine ca tu să nu fi avut nimic de a face cu asta. Excelenţa Sa ar considera asta ca fiind înalta trădare şi ai fi pasibil de pedeapsa capitală.

— Mă suspectaţi pe mine?

— Nu am tras nicio concluzie.

— Mă întorc la Noul Babilon ca suspect sau ca pilot?

— Ca pilot, bineînţeles.

— Deci doriţi să mă aflu la comanda Condorului 216?

— Bineînţeles. Nu ne poţi ucide fără să mori şi tu şi n-aş miza pe sinuciderea ta. Deocamdată.

Buck lucră mai bine de trei săptămâni la versiunea virtuală a *Global Community Weekly.* Lua legătură cu Carpathia aproape în fiecare zi. Nu se spunea nimic despre Hattie Durham, dar Carpathia îi reamintea adesea că „prietenul lor comun”, rabinul Tsion Ben-Judah, se va bucura de protecţie din partea Comunităţii Globale de îndată ce se va hotărî să se întoarcă în

Ţara Sfântă. Buck nu îi spuse despre asta lui Tsion. Nu făcu decât să îşi reînnoiască promisiunea că rabinul se va întoarce în Israel în interval de o luna.

Duplexul lui Donny Moore se dovedea pe zi ce trece a fi locuinţa ideală. Nicio altă clădire din cartier nu rămăsese în picioare. Aproape nicio maşină nu trecea pe acolo.

Ken Ritz, acum complet restabilit, se mută din mica baracă ce îi fusese alocată la Palwaukee şi făcea naveta între Palatine şi Waukegan, de la noua sa locuinţă la subsolul adăpostului. Doctorul Charles îi vizita la fiecare câteva zile şi, de fiecare dată când aveau ocazia, toţi membrii Armatei Pătimirilor se reuneau şi ascultau învăţăturile lui Tsion.

Nu din întâmplare se reuneau în jurul mesei din bucătărie, la nici trei metri de patul de suferinţă al lui Hattie. Adesea ea se întorcea pe o parte, cu spatele la ei, prefăcându-se că doarme, dar Buck era convins că auzea tot ce se vorbea.

Aveau grijă să nu spună nimic în legătură cu Carpathia, căci nu ştia ce le va rezerva viitorul lui Nicolae şi lui Hattie. Dar plângeau împreună, se rugau, râdeau, cântau, studiau împreună şi îşi povesteau întâmplări unii altora. Doctorul Charles era adesea prezent la aceste întâlniri.

Tsion recapitula întregul plan al mântuirii la aproape fiecare întâlnire. Acesta era prezentat sub forma uneia dintre poveştile lor sau prin simpla expunere a unor pasaje din Scriptură. Hattie avea multe întrebări de pus, dar nu le punea decât mai târziu, când rămânea doar cu Chloe.

Armata Pătimirilor voia ca doctorul Charles să devină un membru deplin al ei, dar el declină aceasta propunere, temându-se ca nu cumva înmulţirea vizitelor sale ar putea conduce persoane nedorite către casă. Ritz îşi petrecea multe zile tot meşterind în adăpostul subteran, punându-l la punct pentru cazul în care unii dintre ei sau toţi laolaltă ar fi avut nevoie de izolare totală. Sperau totuşi că nu se va ajunge la asta.

Zborul de la Dallas la Noul Babilon, cu câteva escale pentru a-i lua pe ambasadorii regionali ai lui Carpathia, fusese unul extrem de obositor şi stresant pentru Rayford. El şi cu Mac se temeau amândoi ca Fortunato îi va ordona lui Mac să-l suprime. Rayford se simţea vulnerabil, gândindu-se că Fortunato credea

ca el fusese implicat în salvarea lui Hattie Durham.

Instalaţia de ascultare montată în cabina principala le transmitea lucruri fascinante în timpul călătoriei. Unul dintre microfoane fusese plasat lângă locul ocupat de obicei chiar de Nicolae Carpathia. Bineînţeles, Leon îl ocupase chiar pe acesta, ceea ce era în avantajul lui Rayford. Descoperi că Leon era un maestru incredibil al disimulării şi manipulării, întrecut doar de Nicolae.

Fiecare ambasador organizase o ceremonie de primire care includea fanfară, ceea ce îl flata pe Fortunato, făcându-l să fie numai lapte şi miere. Le ordona membrilor personajului auxiliar să îi servească, le şoptea la ureche, îi flata, în scopul de a le câştiga încrederea. Tuturor li se spunea povestea lui Fortunato despre cum fusese înviat din morţi de către Carpathia. Lui Rayford i se părea că fiecare dintre ei, fie era cu adevărat impresionat, fie simula de minune acest lucru. „Bănuiesc că ştiţi că sunteţi unul dintre cei doi conducători regionali favoriţi ai Excelenţei Sale”, le spunea Fortunato în particular fiecăruia dintre regi.

Răspunsurile lor erau variaţiuni pe tema: „Nu eram sigur, dar nu pot să spun că mă surprinde să aflu. Sunt un susţinător fidel al regimului Excelenţei Sale”.

„Acest amănunt nu a trecut neobservat, răspundea Fortunato. Apreciază foarte mult ideea dumneavoastră privind exploatarea oceanului. Excelenţa Sa consideră ca asta ar aduce numeroase beneficii întregii lumi. Vă roagă să faceţi în aşa fel încât regiunea dumneavoastră să împartă profitul pe din două cu administraţia Comunităţii Globale, pentru ca să poată apoi redistribui partea Comunităţii Globale regiunilor dezavantajate”.

Dacă asta făcea ca vreunul dintre regi să se albească la faţă, Fortunato îndulcea lucrurile:

„Bineînţeles că Excelenţa Sa este conştient de povara pe care această cerere o pune pe umerii dumneavoastră. Dar ştiţi proverbul: «Celui căruia i se dă mult, i se şi cere mult». Potentatul este de părere că aţi guvernat într-un mod atât de energic şi de strălucit încât puteţi fi considerat ca fiind unul dintre cei mai mari binefăcători ai umanităţii. În schimb, m-a îndrituit să vă arăt această listă şi aceste planuri destinate încurajării şi confortului dumneavoastră”.

În timp ce Fortunato despăturea hârtii, despre care Rayford credea că reprezintă planuri arhitectonice elaborate şi liste de prime şi bonusuri, spunea:

„Excelenţa Sa m-a rugat personal să vă asigur că nu consideră în niciun fel aceste lucruri ca fiind altceva decât ceea ce se cuvine unei persoane de rangul şi prestanţa dumneavoastră. Deşi ar putea părea ceva atât de opulent încât să frizeze ostentaţia, m-a rugat să va transmit personal că părerea sa este că meritaţi pe deplin această răsplata. Deşi noua dumneavoastră reşedinţa, care va fi construita şi echipata complet în următoarele şase luni, poate crea impresia că vă ridica chiar peste nivelul Excelenţei Sale, dânsul insistă ca dumneavoastră să nu refuzaţi aceste planuri”.

Tot ceea ce le arăta Fortunato părea să îi impresioneze. „Ei bine, spuneau ei, n-aş îndrăzni niciodată să cer aşa ceva pentru mine, dar dacă Excelenţa Sa insistă…”

Fortunato lăsă la urma chestiunea cea mai delicata. Imediat ce se încheia convorbirea oficială cu fiecare dintre regi, adăugă:

— Mai e ceva, domnule. Excelenţa Sa m-a rugat să abordez cu dumneavoastră o chestiune delicată, care trebuie să rămână confidenţială. Pot conta pe dumneavoastră?

— Absolut!

— Va mulţumesc. Excelenţa Sa a primit anumite informaţii semnificative despre Organizaţia Enigma pentru O Religie Unică din Babilon. Având grija să nu vă creeze prejudicii şi, de asemenea, nevrând să acţioneze fără ştirea şi încuviinţarea dumneavoastră, Excelenţa Sa şi-a manifestat curiozitatea. Ce părere aveţi despre felul în care Pontifex Maximus Peter Mathews se autoserveşte – nu, asta sună prea peiorativ – daţi-mi voie să reformulez. Revin, nevrând să vă influenţeze în vreun fel, puteţi să-mi spuneţi dacă împărtăşiţi, ca să spunem aşa, ezitările Excelenţei Sale în ceea ce priveşte independenţa pontifului în raport cu restul administraţiei Comunităţii Globale?

Fără excepţie, fiecare dintre regi îşi exprima indignarea faţă de maşinaţiunile lui Mathews. Toţi îl considerau a fi o ameninţare. Unul dintre ei spuse:

— Ne facem datoria. Ne plătim taxele. Suntem loiali Excelenţei Sale. Dar Mathews vrea tot timpul mai mult, niciodată nu e suficient. În ceea ce mă priveşte pe mine personal, şi puteţi transmite asta Excelenţei Sale, mi-ar plăcea

să-l văd pe Mathews înlăturat.

— În cazul acesta, daţi-mi voie să abordez cu dumneavoastră o chestiune încă şi mai delicată.

— Vă rog.

— În cazul în care se va decide trecerea la măsuri extreme împotriva persoanei pontifului, veţi fi unul dintre cei pe care Excelenţa Sa se va putea baza?

— Vreţi să spuneţi…?

— Înţelegeţi ce vreau să spun.

— Puteţi conta pe mine.

Cu o zi înainte de sosirea la Noul Babilon, Mac primi un mesaj de la Albie: „Marfa voastră a ajuns mai repede şi e gata de livrare”.

Rayford petrecu aproape o oră punând la punct programul de lucru şi de somn al său şi al lui Mac, astfel încât amândoi să fie cât mai în formă din punct de vedere fizic la finalul călătoriei. Rayford se trecu pe sine la comandă pentru ultimele ore de pilotaj. Mac urma să doarmă şi apoi să fie gata să conducă elicopterul pentru a merge să ridice comanda de la Albie şi, bineînţeles, să îi plătească. În acest timp, Rayford urma să se odihnească în camera sa de la adăpost. La căderea nopţii, Rayford şi Mac aveau de gând să se strecoare afară şi să zboare cu elicopterul până la Tigru.

Lucrurile se derulară aproape conform planului. Rayford nu anticipase nerăbdarea lui David Hassid de a-l fi informa în legătura cu tot ceea ce se întâmplase în absenţa lui.

— Carpathia chiar a dat ordin ca spaţiul cosmic să fie ţinut sub observaţie de către artilerie, anticipând căderea meteoriţilor Judecăţii.

Lui Rayford nu-i veni să creadă.

— Prin urmare crede în profeţiile care spun că Dumnezeu va înmulţi Judecăţile?

— N-ar recunoaşte asta niciodată, spuse David. Dar se pare că se teme.

Rayford îi mulţumi lui David şi îi spuse în cele din urma ca are nevoie de odihnă. În timp ce se pregătea să iasă, Hassid îi mai dădu o ştire lui Rayford şi astfel se sfârşi tentativa lui Rayford de a sta departe de internet.

— Carpathia a fost maniac în ultimele câteva zile, spuse David. A descoperit acel site Web unde dai peste o filmare în

timp real a Zidului Plângerii. Zile întregi şi-a luat laptopul peste tot pe unde s-a dus, privindu-i şi ascultându-i pe cei doi predicatori de la Zid. E convins că aceştia i se adresează direct lui, şi bineînţeles că aşa şi e. Vai, dar a înnebunit de tot! De două ori l-am auzit ţipând: „Îi vreau morţi! Cât mai repede!”

— Asta n-o să se întâmple până în clipa sorocita, spuse Rayford.

— Ştiu asta, recunoscu David. Citesc mesajele lui Tsion Ben-Judah de fiecare dată când apuc.

Rayford postă note codificate pe site-ul central, în încercarea de a o localiza pe Amanda. Era posibil să se fi exprimat într-un fel prea obscur, dar nu îndrăznea să fie mai explicit de atât. Credea că ea e în viaţă şi doar dovada contrariului l-ar fi clintit din această convingere. Tot ce ştia era ca, dacă ea putea să comunice cu el, o va face. Cât despre acuzaţiile că ea lucra pentru Carpathia, erau momente în care chiar îşi dorea să fie adevărate. Asta ar fi însemnat că supravieţuirea ei era o certitudine. Dar dacă ea fusese o trădătoare… nu, nu-şi va îngădui să meargă mai departe pe firul acestei logici. Continua să creadă că singurul motiv pentru care nu primise nicio veste de la ea era acela că ea nu avea la dispoziţie mijloacele necesare pentru a-l contacta.

Rayford era atât de nerăbdător să dovedească că Amanda nu se afla pe fundul râului încât nu era sigur că va putea adormi. Dormea iepureşte, uitându-se la ceas din jumătate în jumătate de oră. În cele din urmă, cu aproape douăzeci de minute înainte de momentul în care Mac trebuia să apară, Rayford făcu duş, se îmbracă şi intră pe internet.

Camera video montată la Zidul Plângerii transmitea şi cu sonor în direct. Predicatorii, despre care Rayford ştia că sunt doi dintre martorii prorociţi în Apocalipsă, se rugau. Aproape că putea să le miroasă veşmintele. Picioarele lor goale, negre şi mâinile lor împreunate îi făcea să pară a fi cu mii de ani mai bătrâni. Aveau bărbi lungi şi aspre, ochi negri, pătrunzători, şi părul lung, în devălmăşie. Se numeau unul pe altul Moise şi Ilie şi predicau cu putere şi autoritate. Şi cu glas sonor. Camera îl identifica pe cel din stânga ca fiind Ilie, iar subtitrarea transmitea mesajul său în engleză. Spunea:

— Luaţi aminte, oameni ai Ierusalimului! Aţi fost lipsiţi de apele din cer de când s-a pecetluit pactul cel rău. Continuaţi să

luaţi în deşert numele lui Isus Hristos, Domnul şi Mântuitorul nostru, şi veţi continua să vedeţi cum vi se mistuie pământurile şi cum vi se usucă gâtlejurile. A nu-l primi pe Isus ca Mesia înseamnă să-l scuipi în faţă pe Dumnezeu cel Atotputernic. Şi El nu va suferi batjocura. Vai de cel care stă pe tronul acestei lumi. Dacă va îndrăzni să se pună în calea martorilor pecetluiţi şi unşi de Dumnezeu, câte doisprezece mii din fiecare dintre cele doisprezece triburi care vin aici în pelerinaj pentru pregătire va îndura fără îndoială multă suferinţă.

În acest moment, Moise preluă discursul:

— Da, orice încercare de a te pune de-a curmezişul apropierii lui Dumnezeu de cei pecetluiţi va face ca plantele voastre să se usuce şi să moară, ca ploaia să rămână în ceruri şi că apa voastră toată să se prefacă în sânge! Dumnezeul Darurilor a promis, spunând: „Aşa cum m-am gândit, aşa se va întâmpla şi aşa cum am vrut, aşa va fi!”

Lui Rayford îi venea să strige. Spera ca Buck şi Tsion să vadă asta. Cei doi martori îl avertizau pe Carpathia să nu se atingă de cei 144.000 care veneau în Israel pentru a se împărtăşi din har. Nu încăpea îndoiala că Nicolae fierbea de furie. Se vedea cu siguranţă ca fiind cel care stă pe tronul acestei lumi.

Rayford aprecie faptul ca Mac nu încerca să-l convingă să renunţe la misiunea sa. Nu fusese niciodată mai hotărât să ducă la bun sfârşit o treaba. El şi Mac îşi fixară echipamentul pe suporţi, în vederea scurtului drum pe care îl aveau de parcurs de la Noul Babilon la Tigru. Rayford îşi puse centura de siguranţă şi arătă spre Bagdad. În momentul în care aterizară, cerul era întunecat.

— Nu eşti obligat să vii cu mine, ştii asta, spuse Rayford. Nu mă supăr dacă doar stai şi mai arunci din când în când un ochi în jur.

— Nicio şansă, frate. Merg cu tine.

Descărcară materialele pe un mal abrupt. Rayford se dezbrăcă, îşi puse costumul şi labele şi îşi puse casca de cauciuc pe cap. Dacă costumul ar fi fost cu o idee mai mic, n-ar fi încăput în el.

— Nu cumva mi l-am pus pe al tău? întrebă el.

— Albie zice că sunt de aceeaşi mărime.

— Minunat.

Când fură complet echipaţi cu butelii de aer, butelii de control

al flotabilităţii (BCF-uri), centuri de contragreutate şi înotătoare, îşi protejară cu salivă măştile contra aburirii şi le puseră pe cap.

— Inima îmi spune că ea nu se află acolo jos, zise Rayford.

— Ştiu, spuse Mac.

Îşi verificară unul altuia echipamentele, îşi umflară dispozitivele de control al flotabilităţii, luară muştiucurile aparatelor de respirat, apoi coborâră pe malul nisipos şi intrară în apa rece, strecurându-se sub suprafaţa acesteia.

Rayford doar bănuia în ce loc se scufundase Boeingul 747. Deşi era de acord cu oficialii Pan-Con, care îi spuseseră lui Carpathia că avionul era mult prea greu ca să fi fost afectat de curent, credea totuşi că ar fi putut fi deplasat câteva zeci de metri în josul râului, înainte să se ducă la fund. Întrucât nicio rămăşiţă a avionului nu ieşise până acum la suprafaţă, Rayford era convins că fuzelajul avea găuri în faţă şi în spate. Asta ar fi făcut ca avionul să stea mai degrabă pe fundul apei decât să fie ţinut mai la suprafaţă de pungile de aer din interior.

Apa era tulbure. Rayford era un bun scufundător, dar devenea claustrofob când nu vedea decât la câţiva metri distanţă, chiar şi cu puternicul reflector pe care îl avea ataşat de încheietura. Acesta nu părea să lumineze la mai mult de trei metri în faţa lui. Cel al lui Mac era încă şi mai slab şi brusc acesta dispăru.

Oare Mac dispunea de echipament de proastă calitate sau şi-l stinsese singur dintr-un motiv sau altul? Nu avea sens. Ultimul lucru care-i mai trebuia lui Rayford era să-l piardă din vedere pe partenerul sau. Riscau să petreacă prea mult timp încercând să localizeze rămăşiţele avionului şi să le rămână prea puţin timp pentru a le investiga.

Rayford privi norii de nisip care treceau şi realiză ce se întâmplase. Mac fusese tras în josul râului. Era mult prea departe în faţă şi niciunul din ei nu mai putea vedea lumina celuilalt.

Rayford încerca să-şi stabilizeze poziţia şi direcţia. Era logic că, pe măsura ce se scufunda mai adânc, risca mai puţin să fie tras de curent. Lăsă mai mult aer să iasă afara din BCF-ul său şi se scufundă mai adânc, deschizând bine ochii pentru a vedea până la capătul razei sale de lumina. Văzu în faţă o lumina slabă, intermitenta, care părea staţionară. Oare cum reuşise Mac să se oprească?

În timp ce lumina intermitenta deveni mai mare şi mai

puternică, Rayford continua să se scufunde, străduindu-se să se pună pe aceeaşi linie cu lumina lui Mac. Se deplasa în viteză în momentul în care dădu violent cu capul de rezervorul lui Mac. Mac prinse umărul lui Mac în încheietura braţului său şi strânse cu putere. Mac se agăţase de o rădăcină de copac. Masca sa de oxigen funcţiona doar pe jumătate, iar regulatorul era scos din funcţiune. Cu o mână ţinându-l pe Rayford, cu cealaltă ţinându-se de rădăcină, nu se putea descurca de unul singur.

Rayford se prinse de rădăcină, permiţându-i lui Mac să-i dea drumul. Mac îşi puse la loc regulatorul şi îşi şterse masca. Bălăngănindu-se în curent, fiecare din ei ţinându-se cu câte o mână de rădăcină, le era imposibil să comunice. Rayford simţi o vânătaie la cap acolo unde se izbise de rezervorul lui Mac. O bucată de cauciuc ieşi din casca lui; o bucăţică de piele şi păr fusese smulsa din scalpul lui.

Mac îşi îndreptă lumina spre capul lui Rayford şi îi făcu semn să se aplece. Rayford nu ştia ce vedea Mac, dar Mac făcu semn că ar fi cazul să se îndrepte spre suprafaţă. Rayford scutură din cap, ceea ce făcu ca rana să-i pulseze.

Mac se desprinse de rădăcină, îşi umflă BCF-ul şi începu să urce. Rayford îl urmă, împotriva voinţei lui. În acel curent, nu putea face nimic fără Mac. Rayford ieşi la suprafaţa apei la timp pentru a-l vedea pe Mac apucându-se de o formaţiune minerală de pe mal. Rayford se strădui să-l urmeze. Când îşi scoaseră măştile şi tuburile, Mac vorbi repede:

— Nu încerc să te conving să renunţi la misiunea ta, Ray. Dar îţi spun că trebuie să lucrăm împreună. Vezi cât de mult ne-am îndepărtat deja de elicopter? Rayford fu uluit să vadă silueta abia vizibilă a elicopterului în susul râului. Dacă nu găsim avionul acum, asta înseamnă că probabil am trecut deja de el. Luminile nu ne ajută prea mult. Vom avea nevoie de noroc.

— Va trebui să ne rugăm, spuse Rayford.

— Iar tu va trebui să-ţi îngrijeşti rana de la cap. Sângerezi.

Rayford îşi palpă din nou capul şi apoi îşi lumină degetele.

— Nu e nimic grav, Mac. Hai să ne întoarcem la treabă acum.

— Am făcut o prima încercare. Trebuie să ne menţinem aproape de mal până suntem pregătiţi să căutăm în mijloc. Odată ce ne vom afla acolo, ne vom deplasa repede. Dacă avionul e acolo, vom putea să intrăm direct în el. Dacă nu, va trebui să ne întoarcem la mal. Tu mă vei urma în momentul

când mă deplasez pe marginea râului. Eu te voi urma când îmi vei face semn că e timpul să ne aventuram mai spre centru.

— Cum voi şti când e momentul potrivit?

— Tu eşti cel care se roagă.

19

În Mount Prospect era puţin înainte de ora unu după-amiaza. Tsion îşi petrecuse întreaga dimineaţă redactând încă un lung mesaj pentru credincioşi şi pentru navigatorii pe internet. Numărul mesajelor de răspuns continua să crească. Îl strigă pe Buck, care urcă scările şi se uită peste umărul lui la contor.

— Deci, spuse Buck, au început să scadă?

— Ştiam că vei spune asta, Cameron, spuse Tsion zâmbind. Am primit un mesaj la ora patru azi-dimineaţă în care mi se explica că serverul va afişa de acum un nou număr nu la fiecare răspuns, ci la fiecare o mie.

Buck scutură din cap şi privi cum numărul se schimba la fiecare una sau două secunde.

— Tsion, e formidabil ce se întâmplă.

— E o minune, Cameron. Mă simt umil şi totuşi îmbărbătat. Dumnezeu mă umple de iubire pentru fiecare persoană care trece de partea noastră şi mai ales pentru cei care au de pus întrebări. Le reamintesc că aproape orice ar accesa pe site-ul nostru central, găsesc planul mântuirii. Singura problemă este că, dat fiind că nu e site-ul nostru Web, toate astea trebuie actualizate şi postate din nou în fiecare săptămână.

Buck puse o mână pe umărul rabinului.

— N-o să mai dureze mult până o să înceapă adunările în masă din Israel. Mă rog lui Dumnezeu să te aibă în pază.

— Mă simt atât de puternic şi nu datorită propriilor mele forţe, ci datorita promisiunilor lui Dumnezeu, încât cred ca aş putea să merg de unul singur până la Muntele Templului fără să mi se întâmple nimic.

— N-am să te las să faci asta, Tsion, dar probabil ca ai dreptate.

— Ia uite aici, Cameron. Tsion dădu click pe scurtătură care îi permitea să aibă imagini cu cei doi martori de la Zidul Plângerii. De-abia aştept să vorbesc din nou cu ei, faţă în faţă. Simt o mare apropiere şi o mare căldură faţă de ei, deşi sunt fiinţe

supranaturale, venite din ceruri. Ne vom petrece eternitatea alături de ei, ascultând istorisirile minunilor lui Dumnezeu de la oameni care au fost acolo.

Buck era fascinat. Cei doi vorbeau şi apoi tăceau, după propria lor voinţa şi simţire. Mulţimile păstrau o oarecare distanţă respectuoasa faţă de ei. Toţi cei care încercaseră să le facă vreun rău căzuseră morţi la pământ sau fuseseră arşi de vii de flăcările care ieşeau din gura martorilor. Şi totuşi Buck şi Tsion stătuseră la câţiva paşi de ei, separaţi doar printr-un gard. Se părea că martorii vorbesc în şarade, totuşi Dumnezeu îi lumina de fiecare dată înţelegerea lui Buck. Din câte se vedea acum, Ilie stătea în întunericul din ce în ce mai des al Ierusalimului, cu spatele la o încăpere abandonata construita din piatră. Arăta de parcă ar fi fost folosită mai demult de paznici. Erau două uşi masive de fier, ferecate, şi o mică deschizătură zăbrelită care slujea de fereastra. Moise stătea în picioare, cu faţa la gardul care îl despărţea de mulţime. Aceasta păstra o distanţa de cel puţin zece metri. Picioarele îi erau depărtate, iar mâinile drepte pe lângă corp. Nu se mişca. Părea că nici nu clipeşte. Părea sculptat în piatră, dacă vântul nu i-ar fi fluturat din când în când pletele.

Ilie îşi muta din când în când greutatea de pe un picior pe altul. Îşi masa fruntea, părând că meditează sau se roagă.

Tsion arunca o privire către Buck.

— Faci şi tu ce fac şi eu. Când simt nevoia să fac o pauza, intru pe acest site şi mă uit la fraţii mei. Îmi place să îi prind predicând. Sunt atât de puternici, atât de neclintiţi. Nu pronunţa numele Antihristului, ci îi avertizează pe duşmanii Mesiei despre lucrurile care se vor întâmpla. Fără îndoiala că îi vor inspira şi îi vor îmbărbăta de minune pe cei 144.000 care vor veni în Israel. Ne vom lua de mâini. Vom înălţa cântări. Ne vom ruga. Vom studia. Ne vom îmbărbăta unul pe altul să mergem înainte cu hotărâre şi să predicam Evanghelia lui Hristos în întreaga lume. Ogorul e pregătit pentru seceriş. Am pierdut ocazia de a ne alătura lui Hristos în aer, dar ce privilegiu de nerostit să fii în viaţa în aceste timpuri! Mulţi dintre noi îşi vor da viaţa pentru Mântuitorul nostru, dar oare ce chemare mai înaltă ar putea avea un om?

— Asta ar trebui s-o spui congregaţiei tale virtuale.

— De fapt, citam din încheierea mesajului de astăzi. Aşa că nu

mai trebuie să-l citeşti.

— Nu pierd niciodată vreunul.

— Astăzi îi previn pe credincioşi şi pe necredincioşi deopotrivă să se ferească de copaci şi de iarbă până la trecerea primei Judecaţi cu trâmbiţe.

Buck îi arunca o privire perplexă.

— Şi de unde o să ştim că a trecut?

— Va fi cea mai importanta ştire de după cutremur. Trebuie să-i rugăm pe Ken şi pe Floyd să ne ajute să dăm la o parte mai mulţi metri de iarbă din jurul casei şi poate să tăiem câţiva copaci.

— Asta înseamnă că tu iei profeţiile în sensul lor literal?

— Dragul meu frate, acolo unde Biblia are un sens figurat, atunci şi exprimarea ei suna figurat. Când spune că toată iarba şi o treime din copaci vor fi nimicite, nu îmi dau seama ce ar putea simboliza asta. În eventualitatea că şi copacii noştri fac parte din acea treime, n-aş vrea să ne trezim în mijlocul prăpădului. Tu nu gândeşti la fel?

— Unde sunt sculele de grădinărit ale lui Donny?

Apa Tigrului nu era chiar îngheţată, dar, în orice caz, era neplăcută. Rayford făcea un efort muscular pe care nu-l mai făcuse de ani de zile. Costumul îi era prea strâmt, capul îi pulsa, iar strădania de a nu fi prins şi târât de curent făcea ca înaintarea să fie un chin. Pulsul îi era mai accelerat decât ar fi trebuit să fie şi avea probleme în a-şi regla ritmul respiraţiei. Se temea să nu rămână fără aer.

Nu era de acord cu Mac. Chiar dacă nu aveau decât o încercare la dispoziţie, Rayford era hotărât să se întoarcă iar şi iar, dacă nu descopereau avionul în acea noapte. Nu şi-ar fi permis să îl roage pe Mac să facă acelaşi lucru, deşi ştia că Mac nu l-ar părăsi niciodată la greu.

În timp ce îşi croia drum în spatele lui Mac, Rayford se ruga. Mac se dădu mai la fund eliberând aer din BCF, iar Rayford îl urmă. În momentul în care Mac sau Rayford se deplasa mai mult de trei metri fără să aibă nimic de care să se agaţe în margine, curentul ameninţa să-i smulgă de pe mal.

Rayford făcea mari eforturi pentru a nu rămâne în urma lui Mac. „Te rog, Doamne, ajută-mă să duc treaba asta la bun sfârşit. Arată-mi ca ea nu se află acolo şi apoi condu-mă la ea. Dacă e în pericol, lasă-mă să o salvez”. Rayford lupta din greu

împotriva gândului că ceea ce spusese Carpathia despre adevăratul obiect al fidelităţii Amandei ar fi putut să fie adevărat. Nu voia să creadă asta, nici pentru o clipa, dar totuşi gândul îl măcina.

Întrucât sufletele cadavrelor din Tigru ajunseseră fie în rai, fie în iad, Rayford simţea ca trebuia să îi lase pe toţi cei din avion la locurile lor. Dacă mai găsea vreunul. Oare sentimentul asta era un semn de la Dumnezeu că se apropiau de avionul prăbuşit? Rayford se ghidi să tragă de cablul care-l lega de Mac, dar decise să mai aştepte.

Probabil că avionul se prăbuşise cu o viteza şi o forţa suficient de mari pentru a-i ucide instantaneu pe toţi cei care se aflau la bord. Altfel, pasagerii s-ar fi putut elibera şi ar fi putut să iasă prin găurile din fuzelaj sau prin uşile şi ferestrele care s-ar fi deschis sub puterea impactului. Dar niciun cadavru nu ieşise la suprafaţă.

Rayford ştia că aripile ar fi fost smulse şi poate şi coada. Aceste avioanele erau nişte minuni de aerodinamica, dar nu erau indestructibile. Aştepta cu înfrigurare să vadă rezultatul unui astfel de impact.

Rayford se miră văzându-l acum pe Mac la aproape un metru de mal, neţinându-se de nimic. Se părea că se aflau la o adâncime suficientă, unde puterea curentului era diminuata. Mac se opri şi îşi verifica nivelul presiunii. Rayford făcu acelaşi lucru şi dădu un semn de aprobare. Mac făcu semn către capul lui. Rayford îi dădu de înţeles că totul e în regula, deşi lucrurile în această privinţă stăteau aşa şi aşa. O luă înainte. Se aflau la aproximativ doi metri de fundul râului. Rayford simţea ca în curând va găsi ceea ce căuta. Se rugă să nu găsească ceea ce nu voia să găsească.

La distanţa de malul râului, deplasarea lor făcea să se mişte mai puţin mâl, iar luminile lor băteau mai departe. Lampa lui Rayford prinse ceva în raza ei, iar el ridică o mână pentru a-i transmite lui Mac să se oprească. În pofida calmului relativ, avură grija să se menţină pe direcţia malului, pentru a nu intra în derivă. Amândoi îşi îndreptară luminile spre locul indicat de Rayford. Acolo, imensa, se afla aripa dreaptă a Boeingului 747, cu totul intacta. Rayford făcu eforturi să-şi stăpânească emoţia.

Rayford cerceta zona. La mică distanţă în faţă descoperiră şi aripa stângă, de asemenea intacta, cu excepţia unei fisuri uriaşe

în locul unde aripa fusese ataşată la avion. Rayford presupuse că următorul lucru pe care îl vor descoperi va fi coada avionului. Martorii spuneau că avionul se prăbuşise mai întâi cu botul înainte, ceea ce ar fi făcut fundul avionului să se izbească cu o asemenea forţa încât coada să fie desprinsa de corpul avionului sau ruptă.

Rayford rămase la adâncime şi se îndreptă cu aproximaţie spre locul dintre cele două aripi. Mac îl apucă pe Rayford de gleznă exact înainte ca Rayford să se lovească de gigantica coadă a avionului. Fusese desprinsă de corpul avionului. Avionul propriu-zis trebuia să fie undeva mai în faţă. Rayford se deplasă la şase metri în faţa cozii şi se ridică, astfel încât aproape că stătea în picioare pe fundul râului. Când una din labele sale atinse fundul, realiză cât de cleios era şi cât era de periculos să fii prins acolo.

Era rândul lui Buck să o hrănească pe Hattie, care slăbise atât de mult încât de-abia se mai putea mişca. Doctorul Charles era în drum spre ei.

Buck spuse încet în timp ce apropia lingura de supă de buzele ei:

— Hattie, cu toţii vă iubim, pe tine şi pe copilul tău. Îţi vrem numai binele. Ai ascultat învăţăturile doctorului Ben-Judah. Ştii ce s-a profeţit şi ceea ce s-a întâmplat deja. Nu poţi nega în niciun fel că profeţiile Cuvântului lui Dumnezeu s-au împlinit întru totul, de la momentul dispariţiilor şi până acum. Ce ar mai trebui ca să fii convinsă? De câte dovezi mai ai nevoie? După cât de rele sunt acest vremuri, e limpede că Dumnezeu vrea să ne facă să înţelegem că nu există decât o singură posibilitate de a alege. Eşti fie de partea Lui, fie de partea răului. Nu lăsa ca lucrurile să ajungă acolo încât tu şi copilul tău să fiţi ucişi într-una dintre judecăţile care urmează să vină.

Hattie îşi strânse buzele şi refuză următoarea lingură de supă.

— Nu mai e nevoie să fiu convinsă în vreun fel, şopti ea.

Chloe se apropie şchiopătând.

— Să-l chem pe Tsion?

Buck scutura din cap, neluându-şi ochii de la Hattie. Se apropie de ea.

— Ştiu că toate astea trebuie să fie adevărate, spuse ea, cu voce stinsă. Dacă aş avea nevoie de mai multe argumente, ar

însemna că sunt cea mai mare sceptica din istorie.

Chloe îi dădu lui Hattie la o parte părul de pe frunte şi îi puse şuviţele de pâr după ureche.

— Are temperatură mare, Buck.

— Presară-i nişte Tylenol în supă.

Hattie părea să fi adormit, însă Buck era îngrijorat. Ar fi fost o pierdere imensă ca ea să fi murit tocmai acum, când era atât de aproape de a lua decizia de a trece de partea lui Hristos.

— Hattie, dacă ştii că e adevărat, dacă într-adevăr crezi, tot ceea ce trebuie să faci este să primeşti darul lui Dumnezeu. Recunoaşte doar ca eşti o păcătoasă ca toţi ceilalţi şi că ai nevoie de iertarea Lui. Fă-o, Hattie.

Ea părea să facă eforturi să deschidă ochii. Buzele ei se întredeschiseră, apoi se închiseră la loc. Trase aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar tăcu. În cele din urmă, şopti din nou:

— Vreau asta, Buck. Vreau cu adevărat. Dar voi nu ştiţi ce am făcut.

— Asta n-are nicio importanţa, Hattie. Chiar şi oamenii care au fost înălţaţi la ceruri alături de Hristos nu erau decât nişte păcătoşi mântuiţi prin har. Nimeni nu e perfect. Toţi am făcut lucruri îngrozitoare.

— Nu ca mine, spuse ea.

— Dumnezeu vrea să te ierte.

Chloe se întoarse cu o lingura de Tylenol pisat, pe care îl amesteca în supă. Buck aşteptă, rugându-se în tăcere.

— Hattie, spuse el cu blândeţe, trebuie să mai iei din supa asta. Am pus un medicament în ea.

Lacrimi curgeau pe obrajii lui Hattie şi ea închise ochii.

— Lăsaţi-mă să mor, îi rugă ea.

— Nu! spuse Chloe. Mi-ai promis că vei fi naşa copilului meu.

— Nu ţi-ai dori ca cineva ca mine să fie naşa copilului tău.

— N-o să mori, zise Chloe. Eşti prietena mea şi te vreau ca soră.

— Sunt prea bătrână ca să-ţi fiu soră, spuse ea.

— Prea târziu. Nu mai poţi da înapoi.

Buck îi întinse o lingură de supă.

— Nu-i aşa că îl vrei pe Isus? şopti el cu buzele aproape de urechea ei.

Urma un lung moment de tăcere. El aştepta răspunsul ei.

— Îl vreau, dar el sigur nu mă vrea pe mine.

— Ba te vrea, spuse Chloe. Hattie, te rog. Ştii ca îţi spunem adevărul. Acelaşi Dumnezeu care împlineşte profeţii vechi de secole te iubeşte şi te vrea lângă el. Nu îi spune nu.

— Nu îi spun nu. El îmi spune nu.

Chloe o apucă pe Hattie de mână. Buck se uită la ea, surprins de gestul ei.

— Ajută-mă s-o ridic, Buck.

— Chloe! Nu poate.

— Trebuie să poată să gândească şi să asculte, Buck. N-o putem lăsa aşa.

Buck o apucă pe Chloe de cealaltă mâna şi o traseră până ce ea reuşi să se ridice în capul oaselor. Ea îşi masa templele şi se aşeză suspinând.

— Ascultă-mă, spuse Chloe. Biblia spune ca Dumnezeu nu vrea pieirea nimănui. Să fii tu singura persoană din întreaga istorie care a făcut ceva atât de rău încât nici măcar Dumnezeu să nu te poată ierta? Dacă Dumnezeu iartă doar păcate minore, pentru niciunul dintre noi nu mai există nicio speranţa. Orice ai fi făcut, Dumnezeu este precum tatăl fiului risipitor, care se tot uită în zare. El e acolo, cu braţele deschise, aşteptându-te.

Hattie scutură din cap.

— Am făcut lucruri rele, spuse ea.

Buck se uită la Chloe neajutorat şi întrebător.

Era mai rău decât şi-ar fi putut imagina Buck. Dădu peste uriaşul fuzelaj, din care vârful şi un sfert din lungime erau îngropate în mâlul Tigrului, sub un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Trenul de aterizare era distrus. Rayford se temea că ceea ce era mai rău de-abia urma, şi anume că tot ceea ce se afla în acel avion – echipamentele, spaţiile pentru bagaje, scaunele, mesele, telefoanele şi chiar şi pasagerii – fusese transformat într-o masă amorfă şi îndesat în partea din faţă a avionului. Un impact atât de violent încât să smulgă trenul de aterizare al unui avion era de natura să rupă imediat gâtul oricărui pasager. Scaunele ar fi fost smulse din podea şi înghesuite unul peste altul, iar pasagerii ar fi căzut unii peste alţii. Tot ceea ce era legat s-ar fi desprins şi ar fi fost împins în faţă.

Rayford îşi dorea să ştie măcar pe ce scaun ar fi trebuit să stea Amanda, ca să nu mai fie nevoit să sape prin întregul

morman de resturi pentru a o scoate afară. De unde să înceapă? Rayford arăta spre spre capătul smuls al cozii, iar Mac îl urmă, în timp ce se înălţau.

Rayford apuca de rama unui geam deschis, pentru a nu fi tras de curent. Lumina cabina şi cele mai negre temeri i se confirmară. Tot ce putea să distingă Rayford acolo, în partea din spate, erau podeaua, pereţii şi tavanul, toate goale. Totul fusese aruncat în partea din faţa.

El şi Mac se folosiră de ferestre ca să înainteze cel puţin cincisprezece metri, spre vârful mormanului. Spălătoarele din spate, cutiile de depozitare, pereţii şi compartimentele de bagaje de deasupra zăceau peste celelalte lucruri.

Hattie lăsă capul să-i cadă în piept. Buck se temea să nu fi insistat prea mult. Cu toate acestea, era conştient că nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă nu i-ar fi dat toate şansele de a se mântui şi s-ar fi întâmplat ceva cu ea.

— Trebuie să-i spun tot ce am făcut? gâfâi Hattie.

— El ştie deja, spuse Chloe. Dar dacă te simţi mai bine spunându-i lui, atunci spune-i lui.

— Nu vreau să o spun cu voce tare, spuse Hattie. E vorba de mai mult decât de nişte aventuri cu bărbaţi. Chiar mai mult decât dorinţa mea de a face un avort!

— Dar n-ai făcut-o până la urmă, replică Chloe.

— Puterea de a ierta a lui Dumnezeu este nemărginită, o asigura Buck. Crede-mă, ştiu asta.

Hattie stătea clătinând din cap. Buck fu uşurat să-l audă pe doctor ajungând în cele din urma. Floyd o examină repede pe Hattie şi o ajută să se întindă. Puse întrebări despre medicaţie, iar ei îi spuseră despre Tylenol.

— Are temperatură mai mare decât mi-aţi spus acum câteva ore. În curând va delira. Trebuie să aflu ce i-a provocat febra.

— Cât de rău e?

— Nu pot fi optimist.

Hattie bolborosea, încercând să vorbească Doctorul Charles ridica un deget, făcându-le semn lui Buck şi lui Chloe să stea deoparte.

— Voi şi doctorul Tsion ar trebui să va rugaţi pentru ea chiar acum, spuse doctorul.

Rayford se întreba cât de indicat era să înoate printre sute de cadavre, mai ales având o rană deschisă. Apoi se gândi ca dacă era să-l infecteze ceva, asta se întâmplase deja. Munci febril alături de Mac la îndepărtarea resturilor. Lărgiră o deschizătură din corpul avionului, aflată între două geamuri, şi prin care trăgeau cu greu bucăţi din interior.

Când dădură peste o bucată neobişnuit de grea, Rayford se băgă sub ea şi împinse. Îşi dădu repede seama de ce atârna atât de greu. Fusese scaunul din spate al stewardesei. Avea încă pusă centura de siguranţă, pumnii strânşi, ochii deschişi şi părul îi plutea liber. Cei doi bărbaţi puseră cu grijă acea bucata deoparte. Rayford observă că lumina lui Mac slăbea din ce în ce.

Acel panou protejase corpurile de peşti. Rayford se întrebă la ce supuneau acum aceste corpuri. Lumină prin masa de scaune şi gunoi. Toţi pasagerii rămăseseră prinşi în centurile lor de siguranţă. Toate scaunele păreau a fi ocupate. Niciunul dintre ei nu suferise mult.

Mac dădu o palmă lanternei, iar lumina deveni mai puternică. Lumină carnagiul, îl atinse pe Rayford pe umăr şi scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună ca ar trebui să se oprească acolo. Rayford nu i-o putea lua în nume de rău, dar nici nu putea să renunţe. Era conştient, dincolo de orice îndoială, că nu se putea linişti în privinţa Amandei decât dacă ducea cercetarea până la capăt. Trebuia să treacă prin tot acest dezastru pentru pacea sufletului său.

Rayford arătă cu degetul spre Mac şi apoi către suprafaţa apei. Apoi arătă spre cadavre şi se bătu cu pumnul în piept, ca şi cum i-ar fi spus: „Du-te tu, ca rămân eu”.

Mac dădu încet din cap, ca şi cum ar fi fost dezgustat. Dar nu pleca nicăieri. Începură să ridice cadavrele fixate în scaune.

Buck o ajuta pe Chloe să urce scările, unde li se alătura şi Tsion pentru a începe rugăciunea pentru Hattie. Când terminară, Tsion le arătă că Nicolae devenise concurentul sau în ceea ce priveşte computerul.

— Probabil că e gelos pe ecoul pe care l-au avut mesajele mele, spuse Tsion cu tristeţe. Ia uite aici.

Carpathia comunica cu masele în serii de mesaje scurte. Acestea preamăreau eforturile echipelor de reconstrucţie. De asemenea, îi îndemnau pe oameni să îşi arate devoţiunea lor

faţă de Religia Unică Globală. Unele mesaje reiterau angajamentul Comunităţii Globale de a îl proteja pe rabinul Ben-Judah de habotnici, dacă ar fi ales să se întoarcă în ţara sa natală.

— Uitaţi-vă ce am răspuns la asta, spuse Ben-Judah.

Buck privi cu atenţie ecranul. Tsion scrisese:

Către Potentatul Carpathia: Accept cu recunoştinţa oferta dumneavoastră de a mă proteja şi vă felicit pentru că astfel deveniţi un instrument al Unicului Dumnezeu Adevărat. El a promis să-i pecetluiască şi să-i ocrotească pe ai săi în această perioada în care suntem trimişi să propovăduim lumii Evanghelia sa. Suntem fericiţi pentru ca se pare că v-a ales pe dumneavoastră să ne fiţi ocrotitor şi ne întrebăm cum vă simţiţi în postura asta. În numele lui Isus Hristos, Mesia, Domnul şi Mântuitorul nostru, Rabbi Tsion Ben-Judah, din exil.

— De-acum nu mai e mult, Tsion, spuse Buck.

— Sper doar să pot merge şi eu, interveni Chloe.

— Nu m-am gândit că o să stai pe gânduri, replică Buck.

— Mă gândesc la Hattie, spuse ea. Nu pot s-o las, doar dacă se face bine.

Coborâră din nou scările. Hattie dormea, dar răsuflarea îi era grea, chipul congestionat, iar fruntea asudată. Chloe o tamponă pe faţă cu o compresă rece. Doctorul Charles era la uşa din spate, privind pe geam.

— Poţi rămâne cu noi în noaptea asta? întreba Buck.

— Ar fi fost bine dacă aş fi putut. De fapt, aş fi vrut să o iau pe Hattie cu mine, pentru îngrijire. Dar e prea uşor de recunoscut, n-am ajunge prea departe. După toată tevatura de la Minneapolis, eu însumi sunt privit acum cu suspiciune. Mă simt din ce în ce mai supravegheat.

— Dacă trebuie să pleci, atunci asta e.

— Ia uită-te un pic la cer, spuse doctorul.

Buck se apropie de el şi se uită afară. Soarele era încă sus pe cer, dar la orizont se formau nori groşi şi negri.

— Mai bine nici că se putea, spuse Buck. Ce-o să facă ploaia din hârtoapele cărora le spunem străzi?

— Mai bine o mai consult o dată pe Hattie şi mă duc.

— Cum ai reuşit să o adormi?

— A doborât-o febra. I-am administrat suficient Tylenol pentru

a o contracara, dar trebuie să fim atenţi la deshidratare.

Buck nu răspunse. Cerceta cerul.

— Buck?

El se întoarse.

— Da.

— Tot bolborosea ceva despre faptul că se simte vinovată.

— Ştiu.

— Ştii?

— Insistam pe lângă ea să îl primească pe Hristos, iar ea spunea că nu e demna de asta. Spune că a făcut nişte lucruri şi nu accepta că, după asta, Dumnezeu o iubeşte în continuare.

— Ţi-a spus despre ce lucruri e vorba?

— Nu.

— Atunci n-ar trebui să vă spun nici eu.

— Dacă tu crezi că e ceva ce ar trebui să ştiu, atunci să auzim.

— E o nebunie.

— Nimic nu m-ar mai putea surprinde.

— Ea poartă pe umeri o imensă povară de vinovăţie pentru Amanda şi Bruce Barnes. Amanda este soţia tatălui lui Chloe?

— Da, şi ţi-am spus totul despre Bruce. Despre ce este vorba?

— A plâns, spunându-mi ca ea şi cu Amanda urmau să zboare împreuna de la Boston la Bagdad. Când Hattie i-a spus Amandei că şi-a schimbat planurile şi că va merge la Denver, Amanda a insistat să meargă cu ea. Hattie îmi tot spunea: „Amanda ştia ca nu am niciun fel de rude în Denver. Credea că ştie ce aveam de gând. Şi avea dreptate”. Mi-a spus că, de fapt, Amanda şi-a anulat rezervarea pentru Bagdad şi se îndrepta spre ghişeu să-şi cumpere un bilet pentru Denver la avionul lui Hattie. Hattie s-a rugat de ea să nu facă asta. Singurul mod în care a putut să o convingă pe Amanda să nu meargă a fost să jure ca nici ea nu se va mai duce dacă Amanda vine cu ea. Amanda a pus-o să promită ca nu va face nimic prostesc la Denver. Hattie ştia că se referă la avort. I-a promis Amandei că n-o va face.

— Dar pentru ce se simte atât de vinovată?

— Mi-a spus că Amanda s-a întors pentru a-şi lua bilet pentru Bagdad, dar acum toate erau deja vândute. I-a spus lui Hattie că n-o interesa să fie trecută pe o listă de aşteptare şi că ar fi în continuare extrem de bucuroasa să o însoţească în zborul ei spre vest. Hattie a refuzat şi crede că Amanda s-a urcat până la

urmă în avionul acela care mergea le Bagdad. Mi-a spus de o mie de ori că şi ea ar fi trebuit să se afle în acel avion şi că îşi doreşte să fi fost. I-am zis că n-ar trebui să vorbească aşa, iar ea mi-a spus: „Atunci de ce n-am lăsat-o pe Amanda să vină cu mine? Acum ar fi fost în viaţă”.

— Nu i-ai cunoscut până acum pe socrul meu şi pe Amanda, Floyd, dar Rayford nu crede că Amanda s-a suit în acel avion. Noi nu ştim ca ea să fi făcut asta.

— Dar dacă nu se afla în acel avion şi nici n-a mers cu Hattie, atunci unde e? Sute de mii de oameni au murit la cutremur. Pragmatic vorbind, nu credeţi că aţi fi avut veşti de la ea până acum dacă ar fi supravieţuit?

Buck se uită la norii care se adunau.

— Nu ştiu, spuse el. Dacă nu e moarta, ar putea fi rănita. Poate nu este în stare să ia legătura cu noi, cum n-a fost nici Chloe.

— Poate. Şi mai erau vreo două lucruri, Buck.

— Nu te opri.

— Hattie a spus ceva despre ce ştia ea despre Amanda.

Buck îngheţă. Oare era posibil? încercă să-şi menţină calmul.

— Ce spunea că ştie?

— Un anume secret pe care ar fi trebuit să-l dezvăluie, dar nu mai poate acum.

Buck se temea că ştie despre ce era vorba.

— Spuneai că mai e ceva?

Acum doctorul părea a fi cel nervos.

— Prefer să pun asta pe seama delirului, spuse el.

— Spune.

— Am luat o probă de sânge. O voi cerceta, să văd dacă nu cumva e vorba de intoxicaţie alimentară. Sunt îngrijorat ca nu cumva colegii mei din Denver să o fi otrăvit, ca prim act al asasinatului care se plănuia. Am întrebat-o ce a mâncat acolo şi a înţeles de ce o întrebam asta. S-a cutremurat şi a rămas înlemnită. Am ajutat-o să se întindă. M-a apucat de cămaşă şi m-a tras spre ea. Mi-a spus: „Dacă Nicolae m-a otrăvit, atunci voi fi a doua lui victimă”. Am întrebat-o ce vrea să spună cu asta. Mi-a răspuns: „Bruce Barnes. Nicolae a pus să fie otrăvit. A făcut tot drumul înapoi din Statele Unite înainte de a fi spitalizat. Toată lumea crede că a murit în bombardament şi poate că aşa a şi fost. Dar ar fi murit chiar şi dacă spitalul n-ar fi

fost bombardat. Iar eu ştiam totul despre asta. N-am spus niciodată nimănui”.

Buck era zguduit.

— Cât de mult aş fi vrut să-l cunoşti pe Bruce, murmură el.

— Ar fi fost o onoare pentru mine. Şi să ştii că adevărul despre moartea lui mai poate fi încă stabilit. Nu e prea târziu pentru o autopsie.

— Asta nu l-ar aduce înapoi printre noi, spuse Buck. Dar faptul că ştiu îmi da un motiv…

— Un motiv?

— Sau o scuză, oricum. De a-l ucide pe Nicolae Carpathia.

20

Deşi apa asigura aproape aceeaşi imponderabilitate ca şi spaţiul cosmic, a scormoni printre resturi şi a cerceta rânduri de scaune cu cadavre ataşate era o adevărată pedeapsă. Lumina lui Rayford era slabă, iar rezerva de aer se împuţinase. Rana de la cap pulsa şi se simţea ameţit. Bănuia că situaţia lui Mac era asemănătoare, dar niciunul din ei nu dădea vreun semn că ar vrea să renunţe.

Rayford se aştepta să se simtă îngrozitor căutând printre cadavre, dar presimţirea sa mai adâncă pusese cu totul stăpânire pe el. Ce treabă macabra! Victimele erau umflate, oribil desfigurate, cu pumnii strânşi, cu braţele atârnând. Părul li se mişca odată cu apa. Ochii şi gurile erau deschise, feţele negre, roşii sau vinete.

Rayford avu sentimentul că trebuie să se grăbească. Mac îl bătu pe umăr, arătă spre aparatul său de respirat şi ridică zece degete. Rayford încercă să se mişte mai repede, dar întrucât verificase doar şaizeci sau şaptezeci de cadavre, nu putea termina treaba fără încă un rezervor de oxigen. Mai putea lucra doar încă cinci minute.

Exact sub el se afla un rând median intact de scaune. Era orientat înspre faţa avionului, ca toate celelalte, dar se răsucise puţin. Tot ceea ce putu vedea cu lumina aceea slaba erau cinci cefe şi călcâiele a zece picioare. Şapte pantofi dispăruseră. Nu înţelesese niciodată fenomenul contractării picioarelor umane în urma coliziunilor violente. Estimă că acest rând fusese împins în faţă cu peste douăzeci de metri. Îi făcu semn lui Mac să apuce

braţul scaunului din capătul lui, în vreme ce el apuca de celălalt. Mac ridica un deget, semn că acesta trebuia să fie ultimul lor demers înainte de a urca la suprafaţă. Rayford încuviinţa din cap.

În timp ce încercară să ridice rândul de scaune, acesta se prinse de ceva, aşa că fură nevoiţi să-l aşeze la loc şi să se mai opintească o dată. Capătul dinspre Mac se ridică puţin înaintea celui al lui Rayford, dar când Rayford îl împinse zdravăn pe al său, se răsuci în sfârşit. Cele cinci cadavre stăteau acum pe spate. Rayford lumină cu lanterna sa pâlpâindă faţa împietrită de spaimă a unui bătrân îmbrăcat într-un costum la trei rânduri. Mâinile umflate ale bărbatului pluteau în faţa ochilor lui Rayford. Le dădu cu delicateţe la o parte şi îşi îndreptă lanterna spre următorul pasager. Aceasta era o femeie cu părul cărunt, ochii deschişi şi un chip fără expresie. Gâtul şi faţa îi erau decolorate şi umflate, dar braţele ei nu erau ridicate ca ale celorlalţi. Aparent se prinsese de laptopul ei şi îi strânsese cureaua ataşată în încheietura braţului. Cu degetele împletite, murise ţinându-şi mâinile între genunchi şi având geanta laptopului lângă ea.

Rayford recunoscu cerceii, colierul şi jacheta. Voia să moară. Nu-şi putea lua privirea de la ochii ei. Irişii îşi pierduseră toată culoarea, iar imaginea ei era una cu care urma să aibă mult de luptat pentru a o putea uita. Mac se grăbi să ajungă la el şi îl apucă de ambele braţe. Rayford îi simţi strânsoarea plină de blândeţe. Ameţit, se întoarse spre Mac.

Mac bătu în rezervorul lui Rayford. Rayford plutea în deriva, părând că nu mai ştie ce face. Nu voia să se mişte. Îşi dădu dintr-odată seama că inima îi bate din ce în ce mai tare şi că în curând va rămâne fără oxigen. Nu voia ca Mac să ştie asta. Dorea să înghită suficientă apă pentru a-şi îneca plămânii şi să fie, astfel, din nou cu femeia iubită.

Îşi făcuse degeaba speranţe. Ar fi trebuit să ştie că Mac nu şi-ar fi epuizat atât de repede propria rezervă de oxigen. Mac desprinse degetele Amandei şi îşi trase cureaua laptopului pe după gât, astfel încât laptopul să atârne în spatele rezervorului.

Rayford îl simţi pe Mac în spatele lui, cu braţele sub ale sale. Rayford vru să-l dea la o parte, dar Mac se gândise mai departe. La primul impuls de rezistenţă al lui Rayford, Mac scoase ambele mâini şi îi răsuci lui Rayford mâinile la spate. Mac bătu

tare din picioare şi îi scoase pe amândoi din carcasa Boeingului 747, afară, în curentul rapid. Efectua o ascensiune controlata.

Rayford îşi pierduse voinţa de a trăi. Când ajunseră la suprafaţă, îşi arunca regulatorul şi, odată cu el, suspinele izbucniră nestăvilite. Scoase un ţipăt sălbatic, neomenesc care sfâşie noaptea reflectând agonizanta singurătate a sufletului său. Mac îi vorbi, dar Rayford nu-l asculta. Mac îl ajută să se mişte şi îl trase spre mal. În vreme ce organismul lui Rayford se înfrupta cu lăcomie cu aerul dătător de viaţa, restul din el era rece şi imobil. Se întreba dacă ar fi putut să înoate, dacă ar fi vrut. Îi părea rău de Mac, care se opintea din răsputeri să împingă un bărbat mai masiv pe panta alunecoasa de mâl, până la nisip.

Rayford continua să urle, iar sunetul disperării sale îl sperie chiar şi pe el. Dar nu se putea opri. Mac îşi scoase masca, îşi scoase tubul din gură, apoi se ocupă de Rayford. Îi dădu jos rezervoarele şi le puse deoparte. Rayford se rostogoli şi se prăbuşi pe spate, nemişcat.

Mac desprinse masca sfâşiată a lui Rayford şi găsi sânge în interiorul costumului său. Cu capul şi faţa acum descoperite, ţipetele lui Rayford se transformară în suspine. Mac se aşeză pe vine şi inspiră adânc. Rayford se uită ca o pisică, aşteptându-l să se relaxeze, să se dea înapoi, să creadă că se terminase.

Dar nu se terminase. Rayford crezuse cu adevărat, simţise cu adevărat că Amanda supravieţuise şi că va fi din nou alături de ea. Trecuse prin atâtea în ultimii doi ani, dar ea îi adusese întotdeauna suficientă linişte astfel încât să-l ajute să nu înnebunească. Nu şi acum. Nici măcar nu voia să fie consolat. Să-l roage pe Dumnezeu să-l ajute să treacă peste asta? N-ar mai fi putut trăi încă cinci ani fără Amanda.

Mac se ridica în picioare şi îşi scoase costumul. Rayford îşi ridică încet genunchii şi îşi îngropa călcâiele adânc în nisip. Împinse atât de tare încât simţi efortul adânc în tendoanele ambilor genunchi, în timp ce impactul îl propulsă în faţă. Ca şi cum s-ar fi mişcat cu încetinitorul, Rayford simţi aerul rece pe faţă în timp ce se arunca cu capul înainte în apă. Îl auzi pe Mac înjurând şi urlând:

— Nu, n-ai să faci asta!

Mac trebuia să-şi dea jos rezervoarele înainte de a sări la rândul lui în apă. Rayford spera să se piardă de Mac în întuneric

sau ca Mac să aterizeze pe el şi să-l doboare, lăsându-l inconştient. Corpul său căzu cu greutate în apă, apoi se răsuci şi începu să iasă la suprafaţă. Nu mişca niciun deget, sperând ca Tigrul să îl înghită pentru veşnicie. Dar într-un fel se putea forţa să înghită apa care l-ar fi ucis.

Simţi şocul şi îl auzi pe Mac lovind apa în spatele lui. Mâinile lui Mac îl atinseră în timp ce aluneca pe spate cu picioarele înainte. Rayford nu găsi suficientă energie să-i reziste lui Mac. Din adâncul inimii îi veni un sentiment de afecţiune pentru Mac, care nu merita asta. Nu era cinstit să îl supună la atâtea eforturi. Rayford înotă singur înapoi spre mal pentru a-i arata lui Mac că în sfârşit se hotărâse să coopereze. În timp ce se arunca din nou pe nisip, căzu în genunchi şi îşi îngropa faţa în pământ.

— N-am niciun răspuns pentru tine în momentul ăsta, Ray. Dar ascultă-mă. Dacă vrei să mori în râul ăsta, va trebui mai întâi să treci peste cadavrul meu. Ai înţeles?

Rayford de-abia reuşi să dea din cap că da.

Fără niciun alt cuvânt, Mac îl ridică pe Rayford în picioare. Îi palpă rana în întuneric, cu degetele. Îi scoase lui Rayford labele pe care le îndesă laolaltă cu masca deasupra rezervoarelor şi îi întinse tot setul lui Rayford. Mac îşi apucă propriul echipament şi o lua înainte spre elicopter. Acolo depozita materialul, îl ajută pe Rayford să-şi scoată costumul ca pe un copil mic care e pregătit pentru culcare şi îi întinse un prosop mare. Se schimbară amândoi cu haine uscate.

Dintr-odată, Rayford îşi simţi scalpul fisurat de parcă cineva ar fi aruncat cu pietre în el. Îşi acoperi capul şi se îndoi de mijloc, dar acum simţea aceleaşi împunsături ascuţite în braţe, în gât şi în spate. Mersese prea departe? Fusese oare o nebunie să continue scufundarea având o rana deschisă? Se uita pe furiş la Mac, care se îndrepta cu paşi repezi spre elicopter.

— Hai sus, Ray! E grindină!

Lui Buck îi plăcuseră întotdeauna furtunile. Cel puţin până apucase să treacă prin mânia Mielului. În copilărie, stătuse în faţa marii ferestre de la sufragerie în casa familiei sale din Tucson şi urmarea rarele furtuni cu tunete şi fulgere. De la Înălţarea la Cer însă, schimbarea vremii îl înspăimânta.

Doctorul Charles lăsă instrucţiuni despre îngrijirea lui Hattie,

apoi plecă spre Kenosha. Întrucât după-amiaza devenea din ce în ce mai întunecată, Chloe găsi nişte paturi în plus pentru Hattie, care dormea în continuare, iar Tsion şi Buck închiseră ferestrele.

— Îmi asum riscul doar pe jumătate, spuse Tsion. O să-mi trec computerul pe baterii până trece furtuna, dar voi rămâne conectat la liniile telefonice.

Buck râse.

— În sfârşit am şi eu o dată ocazia să îl corectez pe strălucitul învăţat, îl contrazise el. Uiţi că avem electricitate de la un generator cu benzină, care e puţin probabil să fie afectat de furtuna. Linia ta telefonică e conectata la satelitul de pe acoperiş, sus de tot. Dacă îţi faci griji din pricina fulgerelor, mai bine deconectează telefonul şi conectează generatorul.

— Nu voi fi confundat vreodată cu un electrician, spuse Tsion, scuturând din cap. Adevărul este ca nici n-am nevoie să mă conectez la internet pentru următoarele câteva ore.

Se duse sus.

Buck şi Chloe se aşezară unul lângă celălalt la picioarele patului lui Hattie.

— Doarme prea mult, spuse Chloe. Şi e atât de palida.

Buck era pierdut în gândurile sale despre secretele întunecate care o rodeau pe Hattie. Oare ce ar crede Rayford despre posibilitatea ca Bruce să fi fost otrăvit? Rayford spusese mereu că era ciudat cât de liniştit arăta Bruce în comparaţie cu celelalte victime ale bombardamentului. Doctorii nu ajunseseră la nicio concluzie în legătură cu boala cu care se întorsese din Lumea a Treia. Cine s-ar fi gândit că Carpathia s-ar putea afla în spatele acestei afaceri?

Buck se lupta în continuare şi cu gândul de a-l ucide pe liderul Comunităţii Globale. Înregistrarea fusese dată de nenumărate ori pe canalele de ştiri ale televiziunii. Nu mai suporta să o mai vadă o dată, deşi Chloe insistase spunând ca reieşea limpede de pe casetă că nu avusese de ales.

— Ar fi murit şi mai mulţi oameni, Buck, spuse ea. Şi unul dintre ei ai fi fost tu.

Era adevărat. Nu putea trage altă concluzie. De ce nu putea simţi niciun sentiment de satisfacţie sau măcar de datorie împlinită? Nu era un om războinic. Şi totuşi, iată că se afla în prima linie.

Buck o luă pe Chloe de mână şi o trase mai aproape de el. Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui, iar el îi dădu părul la o parte de pe faţa rănită. Ochiul ei, încă închis şi cu o coloraţie morbidă, părea să fie mai bine. Îi atinse fruntea cu buzele şi îi şopti:

— Te iubesc din toată inima.

Buck aruncă o privire spre Hattie. Nu se mişcase de o oră.

Apoi veni grindina.

Buck şi Chloe se ridicară în picioare şi se uitară pe geam în timp ce mici bile de gheaţă săreau peste tot prin curte. Tsion coborî scările în graba.

— O, Doamne! Uitaţi-vă la asta!

Cerul se făcu negru, iar bulgării de grindină se făcură mai mari. Acum erau doar puţin mai mici decât mingile de golf şi loveau în acoperiş, în Range Rover şi curentul se întrerupse. Tsion îngăimă un protest slab, dar Buck îl linişti.

— Grindina doar a scos cablul. E uşor de pus la loc.

Dar în timp ce priveau afară, cerul se lumină. Dar nu erau fulgere. Bulgarii de grindină, cel puţin jumătate din ei, erau în flăcări!

— O, iubiţii mei! exclama Tsion. Ştiţi ce-i asta, nu-i aşa? Să dăm patul lui Hattie de lângă fereastra, pentru orice eventualitate! Îngerul primei Judecaţi a Trâmbiţelor aruncă grindina şi foc spre pământ.

Rayford şi Mac îşi lăsaseră echipamentul de scufundare pe pământ, lângă elicopter. Protejat acum de bula de plexiglas a micii carlinge, Rayford se simţea de parcă ar fi fost în interiorul unei maşini de făcut popcorn. În timp ce grindina creştea în intensitate, goliră rezervoarele de oxigen şi pregătiră elicopterul. Mac porni motorul şi elicele, dar nu pleca nicăieri. Nu voia să abandoneze echipamentul de scufundare, iar elicopterele şi grindina nu prea se împăcau.

— Ştiu că nu vrei să auzi asta, Ray, urla el pentru a acoperi vacarmul, dar trebuie să laşi tot acel dezastru şi cadavrul soţiei tale exact acolo unde zac acum. Nu înţeleg mai mult decât tine de ce s-a întâmplat aşa, dar cred că Dumnezeu te va ajuta să treci peste asta. Nu da din cap. Ştiu că ea era totul pentru tine. Dar Dumnezeu te-a lăsat aici cu un scop. Am nevoie de tine.

Rabinul despre care mi-ai spus atâtea lucruri, şi el are nevoie de tine. Tot ce vreau să spun este ca nu trebuie să iei nicio

decizie câtă vreme eşti încă sub imperiul unor emoţii puternice încă proaspete. Vom trece împreună şi prin asta.

Rayford simţea dezgust faţă de sine, dar tot ceea ce Mac – Mac, cel mai nou dintre credincioşi – spusese semăna cu alte o mie de platitudini seci. Chit ca era adevărat sau nu, nu era ceea ce dorea să audă.

— Spune-mi adevărul, Mac. Te-ai uitat la fruntea ei, să vezi dacă are semnul?

Mac strânse din buze şi nu răspunse.

— Te-ai uitat, nu-i aşa? îl presă Rayford.

— Da, m-am uitat.

— Şi nu-l avea, nu-i aşa?

— Nu, nu-l avea.

— Ce ar trebui să cred despre asta?

— De unde să ştiu, Ray? Nu eram credincios înainte de cutremur. Nu ştiu nici dacă aveai şi tu un semn pe frunte înainte.

— Probabil că aveam!

— Poate că aveai, dar n-a scris doctorul Ben-Judah mai târziu despre cum au început credincioşii să-şi observe semnele unii altora? Asta s-a întâmplat după cutremur. Dacă ar fi murit la cutremur, nici ei n-ar fi avut semnul. Şi dacă îl aveau înainte, de unde ştim că rămâne acolo când murim?

— Dacă Amanda nu era o credincioasă, probabil că lucra pentru Carpathia, contraatacă Ray. Mac, nu cred că pot suporta asta.

— Gândeşte-te la David, spuse Mac. Aşteaptă de la noi îndrumare şi îmbărbătare, iar eu sunt mai nou în credinţă chiar şi decât el.

Când limbile de foc se alăturară bulgărilor de grindină, Rayford nu făcu altceva decât să stea să privească.

— Oho! exclamă Mac repetând asta încontinuu. E cel mai tare foc de artificii!

Bucăţi imense de grindină căzură în râu şi începură să plutească. Se înmulţiră pe mal şi făcură nisipul alb ca zăpada. Ninsoare în deşert. Săgeţi arzânde sfârâiau când atingeau apa. Făceau acelaşi zgomot atunci când se aşezau pe bulgării de grindină de pe mal şi nu se topeau dintr-odată.

Farurile elicopterului luminau pe o rază de şase metri în jurul aparatului. Mac îşi desprinse dintr-odată centura şi se aplecă în

faţă.

— Ce-i asta, Ray? Plouă, dar e roşie! Uită-te la asta! Pe toată zăpada!

— E sânge, spuse Rayford, cu sufletul cuprins dintr-odată de pace.

Asta nu îi uşura durerea şi nici nu îi smulgea ghimpele în legătură cu adevărul despre Amanda. Dar acest spectacol, această baie de foc şi gheaţă şi sânge, îi reaminti totuşi că Dumnezeu se ţine de cuvânt. Câtă vreme căile noastre nu sunt ale Lui şi nu-L putem înţelege niciodată aici, pe pământ, Rayford fu din nou convins că era înrolat în armata care câştigase deja războiul.

Tsion merse în fugă în spatele casei şi privi cum flăcările se amestecă cu grindina şi aprind iarba. Aceasta arse câteva momente, apoi grindina stinse focul. Întreaga grădina era neagră. Mingi de foc cădeau în copacii care străjuiau curtea. Se transformară toţi într-un singur mg mare, iar din crengile lor se înălţă o gigantică ciupercă portocalie. Copacii se răciră la fel de repede pe cât se aprinseseră.

— Iată sângele, spuse Tsion şi deodată Hattie se ridică în pat.

Se uită pe geam şi văzu cum curgea sânge din cer. Se strădui să se aşeze în genunchi pe pat ca să poată vedea mai în depărtare. Curtea arsă era acum udă de la grindina topită şi era roşie acum de la sânge.

Tunete şi fulgere brăzdau cerul. Bulgării de grindină, de mărimea unei mingi de baseball, răpăiau pe acoperiş şi apoi se rostogoleau în gradină, umplând-o. Tsion strigă:

— Lăudaţi-L pe Domnul Atotputernicul, făcătorul cerului şi al pământului! Ceea ce vedeţi înainte voastră este o imagine din Isaia, 1:18: „De vor fi păcatele voastre precum e cârmâzul, ca zăpada le voi albi; şi de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face”.

— Ai văzut, Hattie? întrebă Chloe.

Hattie se întoarse şi Buck îi văzu lacrimile. Dădu din cap, dar părea ameţită. Buck o ajută să se întindă la loc şi curând adormi.

În timp ce norii se micşorau, iar soarele se întorcea, rezultatele spectacolului de lumini deveniră vizibile. Coaja copacilor se înnegrise, iar frunzişul arsese cu totul. Grindina se

topi, sângele pătrunse în pământ şi peste tot se vedea iarbă arsă.

— Scripturile ne spun că o treime din copaci şi toată iarba cea verde din lume vor fi arse, spuse Tsion. Abia aştept să avem din nou curent şi să vedem cum anunţă asta programele de ştiri ale lui Carpathia.

Încă un act limpede al lui Dumnezeu îl mişcase pe Buck. Îşi dorea din tot sufletul ca Hattie să fie sănătoasă, astfel încât să accepte adevărul. Că Bruce Barnes fusese otrăvit de către Nicolae Carpathia sau îşi pierduse viaţa în primul bombardament din al treilea război mondial, nu avea nicio importanţă dintr-o perspectivă mai largă şi mai înalta asupra lucrurilor. Însă dacă Hattie Durham avea informaţii despre Amanda care ar fi putut confirma sau nega ceea ce găsise Tsion în fişierele lui Bruce, Bruce dorea să le audă.

Mac lăsă motorul elicopterului să meargă, dar lui Rayford îi era frig. Întrucât nu era nimic verde de pârjolit în acea parte a lumii, focul şi sângele fuseseră covârşite de grindină. Rezultatul fu cea mai rece noapte din istoria deşertului irakian.

— Stai liniştit, spuse Mac, mă duc să aduc lucrurile.

Rayford căută mânerul uşii.

— Nicio problemă, voi face şi eu ce e de făcut.

— Nu! Vorbesc serios. Lasă-mă pe mine.

Rayford nu voia să admită, dar îi era recunoscător lui Mac pentru asta. Rămase înăuntru în timp ce Mac sări în grindina topită. Când reveni la bord, avea asupra lui laptopul plin de apă al Amandei.

— Ce rost are, Mac? Chestiile astea nu sunt impermeabile.

— Adevărat, spuse Mac. Ecranul e închis, panourile solare sunt distruse, tastatura nu mai merge, circuitul principal s-a dus. Totul e stricat cu excepţia hardului. Acesta e protejat de o carcasă şi e impermeabil. Experţii îi pot face un diagnostic şi pot copia orice fişier.

— Nu mă aştept la surprize.

— Îmi cer scuze dacă sunt greu de cap, Rayford, spuse Mac, dar nu te aşteptai să o găseşti în Tigru. Dacă aş fi în locul tău, aş scotoci după orice detaliu care ar dovedi că Amanda a fost tot ceea ce ai crezut tu că era.

Rayford nu era sigur de asta.

— Va trebui să vorbesc cu cineva dintre cunoscuţi, cum ar fi David Hassid sau altcineva în care să pot avea încredere.

— Asta ne indica doar pe mine şi pe David.

— Dacă e vorba de veşti rele, n-aş putea lăsa un străin să le afle înaintea mea. De ce nu te ocupi tu, Mac? în acelaşi timp, nici nu vreau să mă gândesc la asta. Căci dacă mă mai gândesc mult, îţi voi înşela încrederea şi mă voi duce direct la Carpathia să-i cer să repare reputaţia Amandei în faţa oricui a stat de vorbă despre ea.

— Nu poţi face asta, Ray.

— S-ar putea să nu pot să mă abţin dacă ar fi să am acces exclusiv la acel computer. Fă-o tu pentru mine şi comunică-mi rezultatele.

— Nu sunt expert, Ray. N-ar fi mai bine să-l supervizez pe David sau să-l rog să mă ajute să mă descurc cu el? Nu ne vom uita în niciun fişier. Doar vom stabili care dintre ele sunt accesibile şi funcţionale.

Nicolae Carpathia anunţă o amânare a călătoriilor, din cauza „bizarului fenomen natural” şi efectelor sale asupra reconstrucţiei aeroporturilor. În următoarele câteva săptămâni, în timp ce contingentul lărgit din Chicago al Armatei Pătimirilor se apropia de data plecării în israel, Buck era uluit de cât de bine evolua Chloe. Floyd Charles îi dădu jos ghipsul şi în câteva zile, muşchii atrofiaţi începură să se refacă. Se părea că urma să rămână pentru totdeauna cu un uşor şchiopătat, o durere surdă şi cu o figura uşor turtită. Dar pentru Buck, ea nu arătase niciodată mai bine. Nu vorbea decât despre mersul în Israel pentru a vedea impresionanta adunare a martorilor.

Primii douăzeci şi cinci de mii care trebuiau să vina urmau să se întâlnească cu Tsion pe stadionul Teddy Kolek. Restul urmau să se răspândească în diferite locuri pe întreg teritoriul Ţării Sfinte şi să urmărească întâlnirea la o televiziune cu circuit închis. Tsion îi spuse lui Buck că plănuia să-i cheme pe Moise şi pe Ilie să fie alături de el pe stadion.

În urma ploii de grindină, foc şi sânge venite de la Dumnezeu, puţini mai erau sceptici. Nu mai exista nicio ambiguitate în privinţa faptului că avea loc un război. Lumea se împărţea în două tabere.

Rana lui Rayford de la cap se vindecă repede, dar inima îl

durea încă. Îşi petrecea zilele jelind, rugându-se, studiind, urmărind cu atenţie învățăturile de pe internet ale lui Tsion şi vorbind zilnic prin e-mail cu Chloe şi Buck.

De asemenea, îşi ţinea mintea ocupată prin stabilirea unor planuri de rute, sfătuindu-l pe David şi ascultându-l pe Mac. Bineînţeles, în primele zile, rolurile lor se inversaseră, Mac ajutându-l pe Rayford să treacă peste cea mai grea perioada de suferinţă. Rayford fu nevoit să recunoască că Dumnezeu îi dădea exact atâta putere cât să poată trece peste fiecare zi în parte.

Nimic în plus, niciun strop pentru viitor, dar suficient pentru a trăi de pe o zi pe alta.

La aproape o luna de la noaptea în care Rayford descoperise cadavrul Amandei, David Hassid se prezenta la el cu un CD de ultimă generaţie cu toate fişierele Amandei, sortate pe categorii.

— Toate sunt criptate şi deci inaccesibile fără decodare, îi spuse David.

Rayford era atât de tăcut când se afla în preajma lui Carpathia şi a lui Fortunato, chiar şi atunci când trebuia să îi ducă cu avionul într-o parte sau alta, încât ajunsese să creadă că începuseră să se plictisească cu el. Era perfect. Până ce Dumnezeu urma să-l dezlege de sarcina, îi va suporta, pur şi simplu.

Era uluit de ritmul reconstrucţiilor în întreaga lume. Carpathia dispunea de un număr imens de trupe, care munceau eficient şi disciplinat ca un muşuroi de furnici redeschizând drumuri, aeroporturi, oraşe, rute comerciale, tot. Balanţa călătoriilor, comerţului şi administraţiei se deplasase spre Orientul Mijlociu, Irak, Noul Babilon, capitala lumii.

Oameni din întreaga lume implorau să-L cunoască pe Dumnezeu. Solicitările lor umpleau internetul, iar Tsion, Chloe şi Buck munceau zi şi noapte întreţinând corespondenţa cu noii convertiţi şi pregătind marele eveniment din Ţara Sfântă.

Starea lui Hattie nu se îmbunătăţea. Doctorul Charles se interesă în legătură cu o instituţie medicală secretă, dar în cele din urmă îi spuse lui Buck că o va îngriji acolo unde era în timp ce Buck şi ceilalţi vor fi în Israel. Va fi riscant pentru amândoi şi probabil că ea urma să fie nevoita să stea singura mai mult decât i-ar fi convenit lui, dar nu putea face mai mult.

Buck şi Chloe se rugau în fiecare zi pentru Hattie. Chloe îi

mărturisi lui Buck:

— Singurul lucru care m-ar opri să merg în Israel ar fi acela ca Hattie să nu-l fi primit mai întâi pe Hristos. Nu pot s-o las în starea asta.

Buck avea motivele lui personale să o vadă revenindu-şi. Mântuirea ei venea pe primul loc, bineînţeles, dar voia să afle anumite lucruri pe care numai ea i le putea spune.

Prin observaţie proprie şi cu ajutorul lui David Hassid, Rayford îşi dădu seama cât de pornit era Carpathia împotriva lui Tsion Ben-Judah, a celor doi martori, a întâlnirii care se pregătea şi mai ales a masivei creşteri a interesului faţă de Hristos.

Carpathia fusese dintotdeauna un om motivat şi disciplinat, dar acum era limpede că avea o misiune. Ochii îi erau sălbatici, iar faţa, încordată. Se scula devreme în fiecare zi şi muncea până foarte târziu. „Ziua ta se apropie, se gândi Rayford, şi sper ca Dumnezeu să mă lase să apăs pe trăgaci”.

Cu două zile înainte de momentul programat pentru plecarea lor în Ţara Sfântă, Buck fu trezit de un semnal sonor intermitent al calculatorului său. Era un mesaj de la Rayford în care acesta spunea: „În sfârşit se întâmpla! Deschide televizorul. Vom avea ce vedea!”

Buck coborî scările în vârful picioarelor şi dădu drumul la televizor, găsind un canal exclusiv de ştiri. De îndată ce văzu despre ce era vorba, îi scula pe toţi din casă, cu excepţia lui Hattie. Le spuse lui Chloe, Tsion şi Ken:

— E aproape ora amiezii în Noul Babilon, tocmai m-a anunţat Rayford. Haideţi cu mine!

Cei de la ştiri tocmai povesteau ce descoperiseră astronomii cu doar două ore în urma, şi anume o cometa nouă, absolut necunoscuta, aflata pe o orbită de coliziune cu Pământul. Oamenii de ştiinţă ai Comunităţii Globale analizau datele transmise de sateliţii de cercetare care înconjurau obiectul. Ei spuneau că termenul de „meteorit” nu era cel potrivit pentru a caracteriza formaţiunea de piatra respectivă, care era de consistenţa cretei sau poate a gresiei.

Fotografiile luate din satelit arătau un proiectil de formă neregulată, deschis la culoare. Prezentatorul spunea:

— Doamnelor şi domnilor, este vital să aveţi în vedere

următoarele: acest obiect este pe cale să pătrundă în atmosfera Pământului. Oamenii de ştiinţa nu au reuşit să îi determine structura, dar dacă, pe cât se pare, are o densitate mai mică decât cea a granitului, fricţiunea rezultată îl va face să se aprindă. Odată supus forţei gravitaţionale a Pământului, va căpăta o acceleraţie de noua metri pe secundă. După cum puteţi vedea din aceste fotografii, este imens. Dar până nu i se va determina cu precizie dimensiunea, nu se poate estima potenţialul său de distrugere. Astronomii Comunităţii Globale estimează că masa obiectului este egală cu cea a întregului lanţ al Munţilor Apalaşi. Are puterea de a distruge Pământul sau de a-l scoate de pe orbită. Administraţia Aeronautică şi Spaţială a Comunităţii Globale se aşteaptă ca impactul să aibă loc în jur de ora 9.00 dimineaţa, conform Central Standard Time. Cel mai optimist scenariu indică că această coliziune va avea loc în largul Oceanului Atlantic. Se aşteaptă ca valuri uriaşe să acopere coastele de pe ambele părţi ale Atlanticului, până la o distanţă de optzeci de kilometri. Chiar în acest moment zonele de coastă sunt evacuate. Echipajele de pe vase sunt recuperate cu elicopterele, deşi nu se ştie câţi marinari pot fi evacuaţi în timp util. Experţii sunt de acord asupra faptului că impactul asupra vieţii marine va fi incalculabil. Excelenţa Sa Potentatul Nicolae Carpathia a emis o declaraţie în care confirmă faptul ca personalul său n-ar fi putut să afle mai devreme despre acest fenomen. Deşi Potentatul Carpathia spune ca este încrezător în faptul că dispune de puterea de foc necesară pentru a distruge obiectul, a fost avertizat că imprevizibilitatea privind locul prăbuşirii fragmentelor rezultate în urma unei posibile explozii constituie un risc prea mare, mai ales având în vedere faptul că muntele în cădere se află pe o orbită care îl va determina să aterizeze în ocean.

Membrii Armatei Pătimirilor se aşezară la calculatoare pentru a răspândi vestea ca era vorba de a doua Judecată a Trâmbiţelor profeţită în Apocalipsa, 8:8–9. Oare arătăm ca nişte experţi ale căror predicţii tocmai s-au confirmat? scria Tsion. Oare puterea va fi şocata să afle, exact aşa cum se spune în Biblie, că o treime din peşti vor muri şi o treime din vasele de pe mări se vor scufunda şi valuri mari vor face prăpăd în întreaga lume? Sau oficialităţile vor răstălmăci evenimentul pentru a face să se creadă ca Biblia s-a înşelat? Nu vă lăsaţi înşelaţi! Nu

întârziaţi! Acum e timpul. Acum a venit ziua mântuirii. Întoarceți-vă către Hristos înainte de a fi prea târziu. Lucrurile se vor înrăutăţi din ce în ce. Toţi am fost lăsaţi în urmă prima oară. Nu mai staţi pe gânduri acum că vi se apropie ultima suflare.

Militarii Comunităţii Globale montau strategic camere de filmat pe avioane pentru a filma cea mai spectaculoasă coliziune din istorie. Muntele, care avea o suprafaţă de peste 2600 de kilometri pătraţi şi despre care se aflase că este compus în cea mai mare parte din sulf, izbucni în flăcări exact înainte de pătrunde în atmosfera. Produse o eclipsa de soare, împrăştie norii şi determină uragane între el şi suprafaţa mării în ultima oră de prăbuşire. Când atinse în cele din urmă suprafaţa oceanului, se produseră gheizere, jeturi de apă şi taifunuri uriaşe, care izbucniră din apă şi făcură să se prăbuşească mai multe avioane ale Comunităţii Globale. Aceia care reuşiră să filmeze efectul transmiseră imagini atât de uluitoare încât fura difuzate non-stop de toate televiziunile timp de mai multe săptămâni.

Pagubele pe uscat erau atât de mari încât aproape toate mijloacele de călătorie fura suspendate. Călătoria în Israel a martorilor evrei fu amânată cu zece săptămâni.

Cei doi martori de la Zidul Plângerii trecură la atac, ameninţând că seceta din Ţara Sfântă, care începuse din ziua semnării pactului dintre Antihrist şi Israel, va continua. Promiseră că vor curge râuri de sânge ca replică la orice ameninţare faţă de evanghelişti pecetluiţi de Dumnezeu. Apoi, făcând o demonstraţie de forţă destul de comică, se rugară la Dumnezeu să plouă doar pe Muntele Templului timp de câteva minute. Dintr-un cer fără nori veni o ploaie grea şi fierbinte care transforma praful în noroi şi îi făcu pe israelieni să iasă în fugă din casele lor. Îşi ridicară braţele şi feţele şi îşi scoaseră limbile. Râseră şi cântară şi dansară de bucurie pentru binefacerile pe care acest miracol urma să le aducă pentru recoltele lor. Dar şapte minute mai târziu ploaia se opri, apa se evapora, iar noroiul se transformă la loc în praf.

— Vai vouă, înşelători ai Dumnezeului Adevărat! strigară Ilie şi Moise. Până la vremea sorocită, când Dumnezeu ne va îngădui să fim doborâţi şi mai apoi ne va chema la sânul lui, nu veţi avea nicio putere asupra noastră şi asupra celor pe care Dumnezeu i-a chemat să îi preamărească numele pe tot

pământul!

Rayford fusese la început impresionat de solidaritatea pe care Chloe, Buck şi Tsion o arătaseră faţa de durerea sa pentru pierderea Amandei. Dar atunci când îi lăudă virtuţile în lungi scrisori pe e-mail, răspunsurile lor fura mai degrabă seci. Oare să-şi fi aplecat ei urechea la insinuările lui Carpathia? Fără îndoială ca o cunoşteau şi o iubeau suficient de mult pe Amanda pentru a fi siguri de nevinovăţia ei.

Veni în cele din urmă ziua în care Rayford primi de la Buck un lung şi ezitant mesaj. În încheiere se spunea: „Pacienta noastră s-a restabilit într-o măsura suficientă pentru a putea să ne împărtăşească anumite secrete tulburătoare din trecut care au împiedicat-o pe sus-numita pacientă să facă până acum pasul hotărâtor către Hristos. Aceste informaţii sunt extrem de alarmante şi de revelatoare. Aceste lucruri le putem discuta numai faţă în faţă, aşa ca te rugăm să aranjezi o întâlnire cât mai repede posibil”.

Rayford nu se mai simţise niciodată atât de prost. Ce putea să însemne acest mesaj decât că Hattie făcuse lumină în privinţa acuzaţiilor la adresa Amandei? Dacă Hattie nu era în măsură să dovedească că acele acuzaţii nu erau decât vorbe în vânt, Rayford nu avea niciun motiv să se grăbească să aibă o întâlnire faţă în faţă.

Cu doar câteva zile înainte de reprogramata plecare a Armatei Pătimirilor în Israel, Administraţia Aeronautică şi Spaţială a Comunităţii Globale detectă din nou o ameninţare care venea din ceruri. Obiectul era similar ca dimensiuni cu muntele de foc de dinainte, dar avea consistenţa lemnului putred. Carpathia, nerăbdător să distragă atenţia opiniei publice de la Hristos şi Tsion Ben-Judah şi să o reconcentreze asupra lui, se angaja să îl detoneze.

Cu mare tam-tam, presa prezenta lansatorul unei colosale rachete nucleare sol-aer, care urma să distrugă noua ameninţare. După cum a putut vedea o lume întreagă, meteoritul în flăcări pe care Biblia îl numeşte Absintos se sparse în milioane de bucăţi înainte să ia contact cu racheta. Reziduurile lui căzură timp de ore şi aterizară într-o treime din fântâni, izvoare şi râuri, transformând apa acestora în otrava

amară. Mii de oameni urmau să moară din cauza ei.

Carpathia anunţa încă o dată decizia sa de a amâna întâlnirea din Israel. Dar Tsion Ben-Judah nici nu voia să audă de aşa ceva. Postă pe site-ul central răspunsul sau şi făcu un apel la cât mai mulţi dintre cei 144.000 de martori să vina în Israel săptămâna următoare.

„Domnule Carpathia, scrise el, evitând în mod intenţionat folosirea oricărei alte formule de adresare, vom fi în Israel aşa cum am stabilit, cu sau fără aprobarea sau protecţia dumneavoastră. Slava lui Dumnezeu ne va avea în paza ei”.

Lista fişierelor codificate din hardul Amandei dovedea că existase o corespondenţă intensa între ea şi Nicolae Carpathia.

Pe cât de mult se temea să afle conţinutul lor, pe atât de mult Rayford îşi dorea totuşi să le decodifice. Tsion îi spusese despre programul lui Donny care făcuse accesibil materialul din fişierele lui Bruce. Dacă Rayford reuşea să ajungă în Israel şi să se întâlnească cu restul Armatei Pătimirilor, ar fi reuşit în sfârşit să dea de capătul acestui urât mister.

Oare fiica şi ginerele său îl vor linişti? Se simţea tot mai rău pe zi ce trecea, convins că, dincolo de orice le-ar fi putut spune, cei pe care îi iubea erau siguri de contrariu. Nu le vorbise deschis în faţă, cerându-le opinia. Nu era nevoie de asta. Dacă ar rămâne alături de el – şi de memoria soţiei sale –, atunci ar şti.

Rayford credea că singurul mod de a o exonera pe Amanda era decodarea fişierelor ei, dar era în acelaşi timp conştient de riscul implicat de un astfel de demers. Trebuia să se confrunte cu ceea ce ele ar fi dat la iveală. Nu-şi dorea el cu orice preţ adevărul? Cu cât se ruga mai mult pentru asta, cu atât se convingea mai adânc că nu trebuia să se teamă de adevăr.

Ceea ce urma să afle ar fi afectat poziţia sa în cadrul Armatei Pătimirilor şi felul în care membrii ei îl priveau. Dacă femeia cu care îşi petrecuse viaţa îl înşelase, în cine mai putea să aibă încredere? Dacă se dovedise a fi atât de slab în evaluarea caracterelor umane, atunci cum mai putea fi el de folos cauzei? Se zbătea măcinat de îndoieli, dar era obsedat să afle adevărul. Indiferent cum s-ar fi dovedit ea, iubita sau mincinoasă, soţie sau vrăjitoare, trebuia să ştie.

În dimineaţa dinaintea deschiderii celei mai notorii întâlniri în

masă a lumii, Rayford îl abordă pe Carpathia în biroul său.

— Excelenţa Sa, începu el, înghiţindu-şi orice rest de mândrie, bănuiesc că veţi avea nevoie de mine şi de Mac mâine să vă ducem în Israel.

— Vorbeşte-mi despre asta, căpitane Steele. Întâlnirea asta are loc în pofida voinţei mele aşa că am hotărât să nu o onorez cu prezenţa mea.

— Dar promisiunea dumneavoastră de a-l proteja…

— Aha, asta ţi-a plăcut, nu-i aşa?

— Cunoaşteţi bine poziţia mea.

— Şi ştii de asemenea că eu îţi spun unde să zbori, nu invers. Nu crezi că dacă doream să fiu mâine în Israel ţi-aş fi spus deja?

— Aşadar, cei care cred că vă temeţi de învăţatul care…

— Să mă tem!

— …v-a dat de gol pe internet şi a demascat minciuna în faţa unei audienţe mondiale…

— Încerci să mă provoci, căpitane Steele, spuse Carpathia zâmbind.

— Sincer, cred că ştiţi că veţi fi învins la audienţă de către cei doi martori şi de către doctorul Ben-Judah.

— Cei doi martori? Dacă nu încetează cu magia lor neagră, cu seceta, cu sângele şi cu toate astea, vor avea de a face cu mine şi vor răspunde în faţa mea.

— Ei spun că nu le puteţi face niciun rău până la vremea sorocită.

— Eu decid vremea sorocita.

— Şi totuşi Israelul a fost ferit de cutremur şi de meteoriţi…

— Crezi ca asta se datorează martorilor?

— Cred ca asta se datorează lui Dumnezeu.

— Spune-mi, căpitane Steele. Tot mai crezi ca un om care a înviat pe altul din morţi poate într-adevăr să fie Antihristul?

Rayford ezita, dorindu-şi ca Tsion să fie alături de el în acel moment.

— Se ştie că vrăjmaşul imita miracolele lui Dumnezeu, spuse el. Imaginaţi-vă ce audienţa aţi avea în Israel dacă aţi face aşa ceva. E vorba de oameni credincioşi care s-au adunat pentru har şi îmbărbătare. Dacă sunteţi Dumnezeu, dacă sunteţi Mesia, nu vor fi ei oare fericiţi să va întâlnească?

Carpathia se uita fix la Rayford, părând că îi cercetează privirea. Rayford îşi punea nădejdea în Dumnezeu. Avea

credinţa că, indiferent de puterea pe care o deţinea şi de intenţiile lui, Nicolae va fi neputincios în faţa a 144 000 de martori purtând pecetea Dumnezeului Atotputernic pe frunţile lor.

— Dacă sugerezi, spuse Carpathia cu grijă, că e normal ca Potentatul Comunităţii Globale să îi întâmpine pe acei oaspeţi cu un salut regal, fără egal, s-ar putea să ai dreptate.

Rayford nu spusese nimic de felul ăsta, dar Carpathia auzea numai ce dorea să audă.

— Mulţumesc, spuse Rayford.

— Căpitane Steele, programează zborul.

În curând:

Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Apollyon

Cronica plină de neprevăzut a aventurilor supravieţuitorilor continua în *Apollyon,* când lumea este lovita fără milă de cea de-a patra Judecată a Trâmbiţelor, care răpeşte o treime din lumina Pământului. Cea de-a cincea Judecată – o invazie de lăcuste monstruoase conduse de Apollyon, demonul abisurilor – este atât de cumplită încât oamenii încearcă să se sinucidă, fără însă a fi se permite să moară.